

Học Trường Không Thể Trêu

Contents

Học Trường Không Thể Trêu	2
1. Chương 1: Học Trường Giống Như Ultraman!...	2
2. Chương 2: Ốc Đồng Cô Nường (*).	6
3. Chương 3: Cái Gì Em Cũng Đáp Ứng Anh	11
4. Chương 4: Nhà Của Nhuyễn Muội (*).	17
5. Chương 5: Cháo Trứng Gà	22
6. Chương 6: Sinh Nhật Vui Vẻ	28
7. Chương 7: Nhà Gỗ Nhỏ	33
8. Chương 8: Bên Nhau!	38
9. Chương 9: Có Ấn Tình Khác	43
10. Chương 10: Biển Cỏ	50
11. Chương 11: Hình Xăm	55
12. Chương 12: Cùng Anh Về Nhà Đi?	59
13. Chương 13: Sữa Dê Là Thứ Tốt	64
14. Chương 14: Ấu Ấu	69
15. Chương 15: Mẹ Hứa	73
16. Chương 16: Hừ Hừ, Đồ Lừa Đảo!	78
17. Chương 17: Cái Giá Phải Trả Của Lưu Manh.	82
18. Chương 18: Canh Thập Toàn Đại Bổ	87
19. Chương 19: Happy New Year!	92
20. Chương 20: Thuốc Cầm Mạo Lừa Gạt.	96
21. Chương 21: Con Trai Lớn Không Thể Giữ Trong Nhà	100
22. Chương 22: Con Đường Lưu Manh Dài Đằng Đằng.	105
23. Chương 23: Hành Trình Tokyo.	110
24. Chương 24: Cho Anh Hôn Một Cái	113
25. Chương 25: Chị Họ Giá Lâm	117
26. Chương 26: Bưu Hân Không Giải Thích	121
27. Chương 27: Rốt Cuộc Là Ai Muốn	125
28. Chương 28: Anh Chính Là Người Mẫu	129
29. Chương 29: Bạn Xấu Rất Hữu Dụng	133
30. Chương 30: Này Coi Như Là Đồng Ý Rồi? !	137
31. Chương 31: Cách Mạng Tình Cảm Sâu Đậm	141
32. Chương 32: Công Đức Viên Mãn	143
33. Chương 33: Sao Vẫn Chưa Khỏe	149
34. Chương 34: Có Em Là Đủ Rồi	153
35. Chương 35: Không Khí Phách	158
36. Chương 36: Hết Hồn	162
37. Chương 37: Đãi Ngộ Khác Biệt.	167
38. Chương 38: Đường Về	171
39. Chương 39: Cuộc Thi Đáng Ghét.	175
40. Chương 40: Kết Cục	178

Học Trường Không Thể Trêu

Giới thiệu

Edit: Lam YingThể loại: hiện đại, vườn trường, hắc bang. hài, 1×1, HENội dung nhân: thanh mai trúc mã, tình hữu độc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-truong-khong-the-treu>

1. Chương 1: Học Trường Giống Như Ultraman!...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

(*) Ultraman : siêu nhân điện quang

[Quán thủy] Mới chỉ qua một đêm thôi mà AV lại có thể bị che CMN hết, censored đúng là vật cản trên nấc thang dẫn tới sự tiến bộ của nhân loại!

Vào một buổi chiều mùa hè nóng bức, trong cái nắng chói chang, Hạ Mộ – tân sinh viên năm nhất khoa thiết kế của C đại, nằm ườn ở kí túc xá, vừa cắn hamburger, vừa lên diễn đàn than thở khóc lóc, tố cáo hành vi tội ác của kẻ vừa post phim.

[Lâu chủ: Rõ ràng viết là AV độ phân giải HD, thế mà sau khi mở ra lại toàn censored, các cậu có hiểu được cái loại tâm tình ưu thương này của anh hay không?]

Phần lớn trạch nam trên diễn đàn trò chơi này đều vì quá cô đơn mà sinh ra đói khát, vậy nên bài vừa đăng chưa được một phút, đã rào rào có bốn năm trang reply.

[Tốc độ chiếm trước sô pha! Bỗng nhiên có cảm giác quân lâm thiên hạ (*).

(*) quân lâm thiên hạ : thống trị thế giới

[Lâu chủ có biết vụ download AV 6 tiếng đồng hồ trong truyền thuyết, sau mở ra Kim Cương hồ lô oa thể nhưng lại bị che hết không? Không sai, chính là anh mày đây. Mặc dù anh đã rút lui về ở ẩn nhưng giang hồ nơi nơi đều là truyền thuyết của anh.]

[TMD , censored thì tính làm gì, hồ lô oa mới là tuyệt sắc.]

[Truyền thuyết kể rằng cứ mỗi lần download người hồ lô oa dính censored, kiếp trước chắc chắn phải là thiên thần gãy cánh. Đàn ông con trai kiểu này bọn tôi không nỡ làm tổn thương đâu.]

[Cái post này có nhiều chỗ manh (*) quá, mắt chó của anh đã không chịu nổi nữa rồi, xin phép được vịn vào tường ra khỏi post.]

(*) manh : dễ thương, đáng yêu

Hạ Mộ vừa scroll down (*) vừa cười thô bỉ, vô cùng vui vẻ uống coca.

(*) scroll down : kéo xuống

Lúc đến trang cuối cùng, có một phản hồi đập vào mắt của Hạ Mộ một cách rất yên lặng. Nó khiên tốn đến mức, để không làm người khác chú ý, người post đã phóng to tên cửa hàng, để kiểu chữ màu hồng, còn thêm viền dạ quang.

[Tôi có đĩa mới của Sora Aoi (*), các cậu hiểu chứ!]

(*) Sora Aoi : một nữ diễn viên nổi tiếng của làng JAV :”>

Đĩa mới? ! Áu áu~~, hai mắt Hạ Mộ tỏa sáng, đem non nửa cái Hamburger còn lại nhét vào miệng, vừa mới chuẩn bị để lại mail cầu nguồn, ai ngờ còn chưa có gõ ra hai chữ, đột nhiên cảm thấy trên bàn ong ong rung động, nhìn lại một cái, kháo (*)! Di động!

(*) nguyên văn chỗ này là /wòcáo/ hài âm với từ /wǒ cǎo/ = Ta thao = Kháo = TMD, ở đây tác giả chơi chữ thôi

Hạ Tiểu Mộ trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm vào điện thoại di động của mình, này TM không phải sự thực a! Đây là ảo giác a! Minh rõ ràng còn chưa nộp tiền phí điện thoại cũng đã cắt, hiện tại vì sao lại có người gọi đến! China Mobile chính là đồ lừa gạt! Vì sao nợ hóa đơn còn có thể gọi điện thoại! ! !

Sau một phút đồng hồ, di động rốt cục ngừng lại, trong lòng Hạ Mộ run sợ cầm lên nhìn nhìn, là một dãy số xa lạ.

“F*ck, còn tưởng là giáo sư.” Hạ Mộ nhẹ nhàng thở ra, lại suy nghĩ, chẳng lẽ là bí tất cùng quần lót lúc trước mình mua ở trên taobao (*) tới rồi, cú điện thoại này là của chuyển phát nhanh? Mặc dù bản thân đã nói để cho bảo vệ nhận hộ, nhưng mà khó tránh khỏi người bán sẽ quên viết ở trên biên lai chuyển phát nhanh. Do dự một chút, Hạ Mộ vẫn là gọi lại, mình đã sắp không có quần lót mặc rồi a! Đây là một vấn đề khá nghiêm trọng!

(*) taobao : một trang web mua sắm trực tuyến lớn bên TQ

Điện thoại tút chưa đến hai tiếng, rất nhanh đã có người nghe.

“Alo, mới vừa rồi là anh gọi điện thoại hả? Anh là ai a?” Hạ Mộ vừa ăn quýt vừa hỏi.

“Cậu không nhận ra tôi.” Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói của một người con trai, có chút trầm thấp, nhưng rất có từ tính.

“Không nhận ra anh cái rắm a!” Hạ Mộ ù ù cạc cạc.

“Cậu...” Người đầu bên kia điện thoại hiển nhiên sững sốt, sau đó thanh âm cũng hơi cao chút, “Tôi vừa rồi nạp thẻ không cẩn thận nạp nhầm đến di động của cậu, cậu xem có thể trả lại tôi hay không?”

A a a tiền phí di động của lão tử là người nạp cái tên hỗn đản nhà người lão tử muốn tha người ra ngoài XXOO một trăm lần a một trăm lần!

“Alo, còn đấy không?” Đầu kia điện thoại rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

“Có.” Hạ Mộ nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng làm cho thanh âm của mình bình tĩnh một chút, “VẬY, anh nạp bao nhiêu tiền?”

“Sáu trăm.”

Oa oa oa sáu trăm sáu trăm sáu trăm! Vậy TM lão tử phải đánh tới khi nào mới có thể hết nợ a! Nạp thẻ một lần nạp nhiều như vậy còn nạp sai điện thoại người là não tàn sao là não tàn sao!

“Quên đi, cậu có khó khăn thì không cần nữa.” Người nợ thấy Hạ Mộ nửa ngày không nói chuyện, vì thế liền muốn cúp điện thoại.

“Anh chờ một chút!” Hạ Mộ gọi hấn lại, “Chúng ta gặp mặt ở đâu?”

“A, tôi ở cơ sở mới của C đại, cậu thì sao?”

“Trùng hợp thế, tôi cũng vậy.” Hạ Mộ nắm nắm đầm nghiêng răng nghiêng lợi, “Như vậy đi, mười lăm phút sau gặp nhau ở cổng chính trường học.”

Người bên kia không nghi ngờ gì cậu, thực sảng khoái mà đáp đồng ý.

Mười phút sau, Hạ Mộ mặc quần bãi biển đi dép tông, mất lộ ra hung quang chuẩn bị ra ngoài.

“Hạ Mộ!” Mục Nhiên ở cùng phòng ăn cơm trở về, thực buồn bực nhìn cậu: “Cậu lấy côn nhị khúc của tôi làm gì?”

“Cậu dẫn học tỷ.” Hạ Mộ mặt không đổi sắc tìm không đập loạn, “Như vậy khá khí phách!”

Mục Nhiên khóe miệng hơi nhếch, trạng thái nửa hóa đá nhìn Hạ Mộ ra cửa, nghĩ thầm rằng học thiết kế nghệ thuật quả nhiên hay bất thường, quần bãi biển phối với côn nhị khúc, kiểu thường thức này vừa nhìn cũng rất thoát tục!

.....

Bởi vì vừa vặn là thời gian đi học, mặt trời giữa trưa lại rất gay gắt, cho nên cổng khu ký túc xá cũng không có bao nhiêu người, Hạ Mộ liếc mắt một cái liền nhìn thấy, có người đang ở bên kia hết nhìn đông lại nhìn tây.

Quả nhiên rất náo tàn a! Hạ Mộ cảm khái, mặc quần bò xích sắt, đôi giày sơn màu đỏ thẫm, quả đầu bạo tạc (*) vàng chói! Phi xu hướng a có biết hay không!

(*)bạo tạc : nổ tung ~ đầu bạo tạc là kiểu như đầu chôm chôm chảo, không theo một hệ thống nào đó =))))

Nhưng mà xét thấy tên hỗn đản này dường như cao hơn mình, Hạ Mộ vẫn là đem côn nhị khúc giắt vào sau cặp quần, hé ra khuôn mặt tươi cười ấm áp như gió xuân đi qua.

“Bạn học xin chào, anh là đang đợi tôi sao?” Con mắt Hạ Mộ cong thành hình lưỡi liềm, nhu thuận lại lễ phép.

Đầu bạo tạc sừng sốt, còn ngạc nhiên không xác định mà nhìn Hạ Mộ: “Đợi cậu?”

“Ách? Nga, sáu trăm đồng kia đúng không? Tôi quên mang theo ví rồi , có thể đến ký túc xá của tôi lấy không?” Hạ Mộ kéo nhẹ áo ba lỗ xuống, che đi côn nhị khúc trong cặp quần, tính toán tìm một chỗ không người xử hần!

Con bà nó, dám nộp phí điện thoại cho lão tử! Không muốn sống hả!

Đầu bạo tạc nhìn Hạ Mộ vừa kéo áo ba lỗ một cái, cổ cùng ngực càng lộ ra nhiều hơn, gốc tử cũng biết đây là câu dẫn a! Là sắc thái dụ hoặc a! Là đoạn mở đầu của giao dịch nào đó a! Đã sớm nghe nói xã hội này giới tính lẫn lộn, hiện tại xem ra quả nhiên là đúng a! Nhưng mà tuy rằng bộ dạng cậu ta không tồi, nhưng mình đối với con trai không có hứng thú a!

“Được không a?” Hạ Mộ có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn cười một cái trong sáng lương thiện, quả thực là một đứa nhỏ thuần khiết hồn nhiên ngây thơ!

“Thực xin lỗi, tôi không có hứng thú với con trai.” Đầu bạo tạc cự tuyệt.

Ách? Hạ Tiểu Mộ hóa đá! Ý gì thế?

“Bạn học, tôi không phải đồng tính luyến ái.” Đầu bạo tạc thấy cậu sừng sốt tại chỗ, vì thế lại giải thích một lần nữa, “Cậu vẫn là đi tìm người khác đi.”

“Tôi khát anh có bệnh sao tôi quan tâm anh có phải đồng tính luyến ái không hả tôi nói anh như thế nào lại nạt thế giúp tôi hóa ra anh là náo tàn a náo tàn a anh náo tàn anh đi hãm hại người khác a anh hại tôi làm gì tôi có cừ oán với anh sao có cừ oán sao tôi không đắc tội anh a!” (sự thật là em Mộ có thói quen nói một tràng không dấu chấm phẩy thế đấy, khám phục T^T)

“Là cậu tìm tôi trước —— “

“Anh còn có mặt mũi nói anh có biết hay không tôi vất vả biết bao nhiêu mới đem điện thoại làm thành nợ phí bài thiết kế giữa kì của tôi còn chưa có làm xong a tôi trốn tránh không đi học vì sao a giáo sư đang ở khắp thế giới tìm tôi a hành vi này của anh là một loại hãm hại người khác cỡ nào a khát!”

Đầu bạo tạc hai lần nói đều liên tiếp bị cắt ngang, vì thế chỉ có thể nhìn Hạ Mộ mà nuốt nước miếng, nghĩ thầm rằng người nợ không phải có bệnh chứ, sao một câu mình cũng nghe không hiểu cậu ta đang nói cái gì?

Hạ Mộ hoãn lại giọng điệu, vừa mới chuẩn bị mắng vòng thứ ba, đột nhiên chợt nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm một người rất có từ tính: “Bạn học, người cậu tìm, hần là tôi đi?”

Án? Hạ Tiểu Mộ sừng sốt, thanh âm này rất quen thuộc a! Hôm trước ở trong điện thoại đã nghe qua a! Trong lòng có một tiểu chibi nói ĐM a! Vừa rồi nhận sai người a! Hóa ra không phải cái tên đầu bạo tạc kia a!

Sau khi xoay người, Hạ Mộ chỉ thấy một nam sinh dáng cao đang cười với mình, đứng ngược ánh mặt trời rực rỡ buổi trưa mùa hè, chói đến ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Đây quả thực chính là khí tràng của Ultraman a... Hạ Mộ kinh ngạc trong âm u!

“Xin chào, tôi là Hứa Đình.” Ultraman hướng Hạ Mộ chìa tay.

Bởi vì khí phách đối phương lộ ra ngoài, địch ta lực lượng rất chênh lệch, Hạ Mộ đành phải buông xuống ý niệm bạo lực trong đầu mình, giả mù sa mưa cùng đối phương hữu hảo bắt tay, sau đó lại ngoan ngoãn lấy ra ví thanh toán sáu trăm đồng.

Tách tách nhỏ máu đến đau lòng, Hạ Mộ bị phần xoay người, chuẩn bị trở về lên diễn đàn cầu an ủi, ai ngờ lại nghe thấy Ultraman rất thân thiện đưa ra lời mời với mình.

“Bạn học, tôi mời cậu đi ăn cơm đi?”

Ăn cơm? Hạ Mộ do do dự dự dừng bước lại.

“Trung tâm thành phố mới mở một nhà hàng đồ ăn Ấn Độ, có muốn đi hay không?” Hứa Đình tiếp tục dụ dỗ.

“Đi!” Hạ Mộ rất không có cốt khí.

“Ha ha, trở về thay quần áo đi, tôi ở đây chờ cậu.” Hứa Đình cười nhìn cậu, “Nhân tiện sẽ nói cho cậu biết, làm thế nào để đối phó với bài tập giữa kỳ của cậu.”

“Ấn?” Hạ Mộ hai mắt từ từ tỏa sáng, “Anh có cách?”

“Cũng có chút.” Hứa Đình buồn cười nhìn cậu, “Cậu tên là gì?”

“Hạ Mộ, Hạ trong mùa hạ, Mộ trong hăm mộ!” Bạn học đệ năm nhất Hạ Tiểu Mộ đơn thuần lại thuần khiết, đối với học trưởng đại hôi lang cảm động đến rơi nước mắt.

Hạ trong mùa hạ, Mộ trong hăm mộ.

Mỗi một ngày từ nay về sau, chỉ cần Hứa Đình nhớ tới khuôn mặt tươi cười trong sáng rạng ngời lúc ấy, đều nhin không được muốn cong khoe miệng lên.

“Chúng ta xem như có duyên phận đi?” Mùa hè rất nhiều năm sau, Hứa Đình ôm Hạ Mộ nằm trên ghế dựa trên sân thượng, nhìn phong cảnh phía xa cảm khái.

“Ai muốn cùng loại phần tử bạo lực như anh có duyên phận!” Hạ Mộ cầm một chén trà nóng mắt tròn.

“Tiểu Mộ.”

“Hửm?”

“Em thực không đáng yêu!”

“...”

“Tiểu Mộ.”

“Hửm?”

” Buổi sáng ba mẹ anh gọi điện thoại, nói muốn đánh gãy cánh tay anh.”

“A.”

“Đúng là em lại gọi điện thoại cho bọn họ cáo trạng đi?”

“Không có.”

“Về sau anh không rửa chén không giặt tất loại sự tình này chúng ta giải quyết nội bộ được không?”

“...”

“Tiểu Mộ.”

“Gi?”

“Nhấn anh tặng cho em đâu?”

“Đã đánh mất.”

“ ... ”

“Lừa anh thôi, đầu heo! Em đưa đi đánh bóng.”

“Nhanh như vậy liền bắn? Cửa anh rõ ràng còn rất sạch sẽ.”

“Em xào rau nấu cơm quét dọn nhà giặt tất giặt quần lót! Đương nhiên nhẵn dễ dàng bắn!”

“Nha, cảm ơn bảo bối.”

“ ... ”

“Tiểu Mộ.”

“Kháo anh không để yên có phải không?”

“Anh yêu em.”

“ ... ”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Văn mới vui vẻ, cảm ơn mọi người ủng hộ... =3=

~

Ultraman ~ Siêu nhân điện quang :

Đây là chân dung cái quần của Mộ Mộ =))))))

À, mới đầu cứ nghĩ cái thằng đầu bạo tạc là bạn công thật, có ai bị vậy không =)))) trong khi đi tìm hiểu cái đầu bạo tạc rốt cuộc là kiểu một nào thì thấy cái hình này, minh họa chân thực nhất =))))))))))

2. Chương 2: Ốc Đồng Cô Nương (*). .

(*) ốc đồng cô nương : hay còn gọi là cô tiên ốc, giống như bên mình có sự tích về cô Tấm chui ra từ trong quả thị giúp bà lão quét dọn và nấu cơm đó :))

Hạ Mộ không thể ăn được cay, vì thế bị đồ ăn Án Độ làm cho cay đến thở phì phò hút khí, vừa uống nước vừa tiếp tục ăn, như là một con Tiểu Hầu tử đã bị đói bụng mấy trăm năm.

Hứa Đình nhìn thấy buồn cười, lại giúp cậu gọi rau cải sữa đậu hũ.

Ăn xong bữa cơm, cái bụng của Hạ Mộ no đến căng tròn, khoảng cách cùng học trưởng đại hôi lang trong nháy mắt được kéo gần lại.

“Đi bộ về đi? Cũng chỉ mất khoảng một giờ, dù sao về vẫn còn sớm.” Hứa Đình đề nghị.

“Được.” Hạ Mộ đáp ứng, đi theo hắn cùng nhau chậm rì rì trở về, đi được một hồi đột nhiên nhớ tới một việc, “Lúc trước anh nói... sẽ giúp tôi làm bài tập giữa kì?”

Hứa Đình gật gật đầu, cánh tay quàng qua bả vai cậu: “Cậu là học thiết kế nghệ thuật đi? Trước kia hình như tôi từng gặp qua cậu ở giờ học chung.”

“Ừ.” Hạ Mộ gật đầu.

“Tôi có một người bạn học cùng chuyên ngành với cậu, nhưng mà cậu ta ở nước ngoài.” Hứa Đình cười, “Tôi giúp cậu mượn một phần thiết kế của cậu ta, trước hết đem đi đối phó với giáo sư đi đã?”

“Được!” Trong đôi mắt Hạ Mộ tràn ngập sao.

“Nhưng mà lần sau không được như vậy nữa, về sau phải tự làm bài tập.” Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu.

“Gần đây một chút linh cảm cũng không có, tự mình vẽ ra còn ngại khó coi.” Hạ Mộ bĩu môi.

“Không linh cảm?” Hứa Đình nhướn lông mày, “Cuối tuần này tôi muốn đi chụp ảnh ở một vườn hoa nhỏ ở vùng ngoại thành, cậu muốn đi cùng không?”

“Quá tốt a.” Hạ Mộ vui vẻ đáp ứng, nhìn Hứa Đình cảm động đến rơi nước mắt, “Học trưởng anh thật tốt.”

“Khách khí rồi.” Hứa Đình vỗ vỗ cậu, cười vừa âm hiểm lại xảo trá.

Đáng tiếc Hạ Tiểu Mộ là một tên cận thị nặng, không thấy rõ.

.....

Sau khi trở lại ký túc xá, Hạ Mộ ngồi ở trước bàn, vừa gặm dưa hấu vừa check Thiên Nhai (một trang web diễn đàn), Mục Nhiên nhìn mà ở trong lòng liên tục ai thần, bản thân mình lúc trước đích thật là mắt nhìn lệch rồi.

Khi hai người vừa gặp mặt, Hạ Mộ nhìn qua sạch sẽ lại thanh tú, mặc một chiếc áo T-shirt trắng, kéo hành lý gõ cửa, thật cẩn thận nói học trưởng tôi có thể vào không.

Mục Nhiên bị hoảng sợ, nghĩ thầm rằng người trông coi kí túc cũng không báo cho mình một tiếng, sao lại đột nhiên liền cho một người đến ở cùng?

Chẳng qua kinh ngạc thì kinh ngạc, ai cũng không đành lòng đem niên đệ (*) tiểu bạch thỏ bắt đứng ở ngoài cửa, vì thế Mục Nhiên không chỉ để cho cậu vào ký túc xá còn giúp cậu trải giường xong, nhân tiện mời cậu đồ uống, ăn hoa quả.

(*) niên đệ : em trai học năm dưới

“Cám ơn học trưởng.” Hạ Mộ ngồi ở trên giường, thực vừa lòng quan sát xung quanh.

“Cậu là tân sinh, sao lại không ở cùng các bạn học khác?” Mục Nhiên rất ngạc nhiên hỏi.

“Không biết, trên giấy thông báo viết chính là khu nhà E phòng 215.” Hạ Mộ gặm táo nói.

“...” Mục Nhiên trên trán hắc tuyến: “Bạn học, nơi này là khu nhà F.”

“A?” Hạ Mộ sững sốt, trong nháy mắt khuôn mặt khóc lóc thảm thiết: “Chẳng lẽ tôi lại phải dọn nhà một lần nữa?”

Nhìn bên ngoài phòng mặt trời chói lọi, lại nhìn nhìn lại niên đệ tiểu bạch thỏ đầu đầy mồ hôi, Mục Nhiên đỡ trán: “Quên đi, cậu cứ ở nơi này đi, lát nữa tôi giúp cậu báo cho người trông coi kí túc của khoa một tiếng.”

“Cám ơn học trưởng.” Hạ Mộ nháy mắt mặt mày hớn hở.

Vì thế cứ như vậy, bạn học Hạ mắt cận thị nặng nhân họa đắc phúc (*), tiến vào phòng ở tốt nhất trường cho hai người!

(*) nhân họa đắc phúc : trong cái họa có cái phúc

Ở chung một thời gian, học trưởng Mục Nhiên thực đau thương mà phát hiện, vị học đệ mà mình thu lưu này, tựa hồ không giống với trong dự đoán.

Loại nam sinh tình trạng giống như cậu ta, chẳng lẽ không phải là yếu ớt u buồn lại phong cách sao! Ăn cơm Tây, nghe đàn dương cầm, đây mới là chuyện mà mỹ thiếu niên khoa nghệ thuật nên làm a! Thế nhưng cái tên trong ký túc xá của mình này...

“Mục Nhiên” Hạ Mộ ôm khoai miếng cùng nước có ga rất vui vẻ, “Mau đến xem! Topic bát quái (*) Thiên Nhai. Tường thuật lại cho anh nghe một truyền kì rất khác biệt về Tiểu Tam. (**)

(*) bát quái : bà tám, lảm chuyện, buôn chuyện

(**) Tiểu Tam : chỉ người thứ ba xen vào tình cảm của hai người khác, phá hoại hạnh phúc người khác

Mục Nhiên vô lực, đi qua vỗ vỗ đầu của cậu: “Đừng xem nữa, nói cho cậu chuyện này.”

“Lại có học tử mời tôi ăn cơm?” Hạ Mộ cuống cuống lắc đầu, “Không đi, tôi ba tuổi đã hôn con gái, bên nhà gái là nhà giàu trong thôn chúng tôi, đã nhận sinh lễ của người ta, không trả lại được a!”

Mục Nhiên dở khóc dở cười: “Đúng vậy tôi muốn mời cậu ăn cơm!”

“Vì sao?” Hạ Mộ càng khiếp sợ: “Chẳng lẽ anh cũng thêm nhỏ dãi sắc đẹp của tôi, nhin không được phải hồng hạnh xuất tường (*), đối tôi làm ra việc cảm thú?”

(*) hồng hạnh xuất tường : ngoại tình

“Tôi muốn dọn ra ngoài ở !” Mục Nhiên cắn răng gõ đầu cậu.

“Vì sao?” Hạ Mộ nóng nảy.

“Anh ấy xuất ngũ rồi.” Về mặt Mục Nhiên có chút mất tự nhiên.

Hạ Mộ giật mình, rối rắm quanh co nói một chữ “ừm—“.

Mục Nhiên có một người yêu đồng tính, là do mình trong lúc vô ý nhìn trộm phát hiện ra bí mật này.

“Anh ở cùng với anh ta sao?” Hạ Mộ rất bất quáị.

“Ừ.” Mục Nhiên gật gật đầu.

“Vậy anh mời tôi ăn cơm, anh ta có đi hay không?” Hạ Mộ hai mắt tỏa sáng, lính đặc vụ trong truyền thuyết, hơn nữa còn là người sống nha!

“Có đi.” Mục Nhiên xoa đầu Hạ Mộ, “Anh ấy nói muốn quen biết bạn bè của tôi.”

“Thật tốt thật tốt.” Hạ Mộ cuống gật đầu, “Tôi đây muốn ăn cơm bào ngư!”

Mục Nhiên học máu.

Vì thế hai ngày nghỉ ngơi này, trạch nam Hạ Tiểu Mộ trôi qua trong sung sướng lại dư dật.

Hôm thứ bảy, Hạ mộ đi theo Mục Nhiên ra ngoài ăn cơm, rốt cục gặp được bạn trai trong truyền thuyết!

“Xin chào, tôi là Lương Viễn Triết, cảm ơn cậu trong khoảng thời gian này đã chăm sóc Tiểu Nhiên.” Đối diện là khuôn mặt nam nhân thân thể cường tráng, vừa thấy liền biết chính là loại rất có năng lực đánh nhau!

Hạ Tiểu Mộ hắc hắc cười, mặt dày tiếp nhận bốn chữ “chăm sóc Tiểu Nhiên” này!

Dù sao lời vừa rồi cũng không có sai, cùng Mục Nhiên nói chuyện phiếm cũng là một loại chăm sóc a, chăm sóc y tâm tình cô đơn!

Sau bữa cơm, Mục Nhiên uống hơi nhiều, tựa vào trên sofa mê man.

Lương Viễn Triết lắc đầu, cởi áo khoác bọc lấy y, trực tiếp đưa vào trong xe.

Dưới loại tình huống này mà đưa về, hẳn là sẽ phát sinh chuyện gì đó đi?

Hạ Mộ do dự một chút, vẫn là không có dũng cảm đi cứu học trưởng!

Người ta vốn là người yêu, làm cái gì cũng đều không kỳ quáị, hơn nữa quan trọng là, bản thân mình cần bản đánh không lại cái anh chàng họ Lương kia!

Sau khi tự an ủi xong, Hạ Mộ cười xấu xa, một mình sung sướng quay về tới ký túc xá.

Đứng ở hành lang đang lấy chìa khóa ra, bả vai đột nhiên bị người vỗ một cái.

“Cậu cũng ở khu này sao?” Hứa Đình ra vẻ thực kinh hỉ.

“Đúng vậy.” Hạ Mộ cũng có chút ngoài ý muốn, ngày đó hai người tách ra ở cửa thư viện, không nghĩ tới cư nhiên ở cùng một khu nhà.

“Tôi ở phòng 315.” Hứa Đình chỉ chỉ trên lầu, “Ở tầng trên của cậu.”

“Có muốn vào ngồi một chút không?” Hạ Mộ sờ soạng chìa khóa ở trong túi quần hồi lâu, sau đó mang biểu cảm than khóc, “Quên mang theo chìa khóa rồi.”

“Bạn cùng phòng cậu đâu?” Hứa Đình hỏi cậu.

“Anh ấy đêm nay khẳng định không về.” Hạ Mộ thực buồn bực, “Người trông coi kí túc cũng tan tầm rồi.”

“Đến ký túc xá của tôi ở tạm đi?” Hứa Đình đề nghị.

“Có thể sao?” Hạ Tiểu Mộ chần chờ, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Đương nhiên là có thể.” Hứa Đình đem cái chìa khóa đưa cho cậu, “Lên trước đi, tôi đi mua bàn chải đánh răng cùng khăn mặt giúp cậu.”

Hạ Mộ rơi lệ đầy mặt, hận không thể đem ba nén hương vái lạy Hứa Đình.

Quả thực chính là người tốt nhất trên thế giới này!

.....

Ký túc xá của Hứa Đình không tính là gọn gàng, nhưng cũng còn có thể coi là tạm được đi.

Nếu nói ở lại một đêm thì cũng không vấn đề gì, nhưng là... chỉ có một cái giường! Một cái giường khác không có ván giường, sẽ rơi xuống a! !

Hạ Mộ hắc tuyến, chẳng lẽ mình ngủ dưới đất?

“Cậu để ý cùng tôi chen chúc một chút không?” Hứa Đình mang theo túi plastic vào ký túc xá, hỏi.

Lão tử đương nhiên để ý! ! Hạ Mộ ở trong lòng lệ rơi như bão táp, nhưng nhìn ánh mắt Hứa Đình nhiệt tình lại chân thành như vậy... Vẫn là bỏ đi, học trưởng đối với mình tốt như vậy.

Giường ở ký túc xá rất nhỏ, lại là mùa hè rất nóng, Hạ Mộ trên người dính dính, như thế nào cũng ngủ không được.

“Cậu nóng hả?” Bên người thỉnh thoảng vang lên một tiếng hỏi.

“Ah...” Hạ Mộ bị hoảng sợ, TM TM (*)! Chẳng lẽ anh không nóng? Sớm biết đã đi ngủ ở khách sạn rồi! Quả thực chính là mang vạ vào thân!

(*) TM = TMD = f*ck

Đang ở trong suy nghĩ miên man, phía sau đột nhiên truyền đến một trận gió mát, Hạ Mộ quay đầu nhìn, nhất thời phun một ngụm máu tươi lên không trung.

Hứa Đình không biết từ đâu sờ soạng lấy ra cây quạt, đang từng chút từng chút quạt cho mình!

Hạ Tiểu Mộ lệ nóng quanh tròng không nói gì ghen lại, điều này cũng TM quá hòa nhã lịch sự đi? Cho mình thế nọp, giúp mình làm bài tập, mời ăn cơm, cung cấp chỗ ở, cư nhiên còn tự làm điều hòa nhiệt độ cho mình... Quả thực chính là ốc đồng cô nương trong truyền thuyết!

Đương nhiên, Hạ Tiểu Mộ lúc này trăm triệu lần không ngờ rằng, câu chuyện cầu huyết thuộc về mình, đã chậm rãi mở màn.

Mà một nhân vật chính khác trong chuyện, lúc này đang nhàn nhã quạt cho cậu!

Cùng với từng trận gió mát, Hạ Tiểu Mộ ngáy khò khò, ngủ đến mỹ mãn.

Tay cầm quạt của Hứa Đình đau nhức, nương theo ngọn đèn ngoài cửa sổ, ghé sát vào nhìn nhìn Hạ Mộ, xác định là cậu thật sự ngủ say, rồi cuộc mới nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu tổ tông, hiện tại tôi đây cung phụng cậu, về sau cậu phải ngoan ngoãn nghe lời, ngàn vạn lần đừng làm cho tôi hồng việc.

.....

Sáng hôm sau, Hạ Mộ là bị mùi bánh bao hun cho tỉnh, trợn mắt vừa nhìn, trên bàn đã dọn xong bữa sáng nóng hôi hổi rồi.

Vì thế trong thời gian còn lại của ngày, Hạ Mộ bất kể như thế nào, đều cảm thấy trên đầu Hứa Đình có cái vòng tròn màu vàng, toàn thân đều tràn đầy ánh sáng rạng rỡ của Đức mẹ!

.....

Khu vườn hoa kia có chút xa, hơn nữa cũng không mở cửa bên ngoài, bởi vậy Hạ Mộ một lần cũng chưa đi qua.

“Anh làm thế nào có thể vào được?” Ngồi ở trên xe taxi, Hạ Mộ rất ngạc nhiên hỏi.

“Là nhà người bạn học của tôi mở.” Hứa Đình vừa lau máy ảnh, vừa trả lời không chút để ý.

“Anh không phải người bản địa đi?” Hạ Mộ nói rất nhiều, dù sao lúc ngồi trên xe cũng nhàm chán.

“Không phải, tôi ở D thành.” Hứa Đình cười cười, “Cách đây rất xa.”

“Oa, thành phố ven biển!” Hạ Mộ rất hâm mộ, “Tôi lớn lên ở bên trong đất liền, cũng chưa nhìn thấy biển mấy lần.”

“Cậu nếu muốn ngắm biển, tôi đưa cậu đi.” Hứa Đình nói thực tự nhiên, “Vây kì nghỉ này đi, dù sao phòng ở nhà của tôi rất lớn, cậu có thể ở nhà của tôi.”

Hạ Mộ lại một lần nữa rơi lệ đầy mặt.

TM, thật là có thỉnh tất có ứng a!

Xe taxi ra khỏi đường cao tốc, quanh co rẽ vào một con đường đất.

“Đi qua đường ven núi này, rẽ cái là đến rồi.” Hứa Đình giải thích.

Hạ Mộ gật gật đầu, vịn vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài.

Đường núi nhỏ gấp ghe, sau vài cái xóc nảy, sắc mặt Hạ Mộ trắng bệch, rốt cục đoạn đoạn chính chính ngồi trở lại chỗ ngồi, không nói gì nữa.

“Say xe sao?” Hứa Đình hỏi cậu.

Hạ Mộ sắc mặt nghiêm túc gật gật đầu, sợ mình vừa nói sẽ phun ra, tôi kháo! Đây rốt cuộc là loại đường gì ? Quả thực chính là một đêm trở lại trước giải phóng!

Hứa Đình dở khóc dở cười, kêu tài xế dừng xe.

“Xuống dưới hít thở không khí đi.” Hứa Đình giúp cậu mở cửa xe.

Hạ Tiểu Mộ ngồi xồm trên tảng đá, giống một con Tiểu Hầu Tử.

“Cậu có khỏe không?” Hứa Đình đưa cho cậu một chai nước, “Có thể đi tiếp hay không?”

“Tôi muốn hoãn lại.” Hạ Mộ hiện tại còn đầu vầng mắt hoa, vì thế chơi xấu ngồi trên tảng đá không đi.

Hứa Đình không có biện pháp với cậu, đành phải thanh toán tiền cho tài xế trước, còn mình ngồi ở bên cạnh cậu.

Trong rừng gió buổi sớm mát lạnh thật thích, còn mang theo một cỗ mùi hương cỏ non, so với cảm giác khó chịu ở trong xe thoải mái hơn biết bao nhiêu lần! Hạ Mộ tuy rằng cực độ không muốn quay trở về, nhưng vẫn biết là không thể chậm trễ việc của Hứa Đình, vì thế quyết định nhịn xuống chịu khó một chút!

Nhưng mà... xe đâu? !

Hạ Mộ há to mồm, trước nhìn con đường nhỏ vắng vẻ trước mặt, sau lại quay đầu nhìn Hứa Đình.

Đây là có chuyện gì? !

“Khó chịu thì không cần ngồi xe nữa.” Hứa Đình vỗ vỗ bờ vai của cậu, “Không xa lắm, nửa giờ là có thể đến đi.”

Chỉ cần nửa giờ? Hạ Mộ nhẹ nhàng thở ra, đứng lên ngoan ngoãn đi theo phía sau Hứa Đình.

Bởi khu vườn hoa có rất nhiều bạn nhỏ, Hứa Đình lại cùng bọn họ rất quen thuộc, vì thế mỗi lần đi đều mang theo rất nhiều đồ ăn vặt.

Hạ Mộ vừa đi, vừa không ngừng sờ tới sờ lui bên trong túi xách của Hứa Đình, hết hút sữa chua lại gặm chân gà.

Vì thế Hứa Đình cũng rất cảm khái, người này cứ nhiên so với Tiểu Tịch còn ăn khủng hơn...

“Sao lại còn chưa đến?” Một giờ sau, Hạ Mộ mệt đến thở vù vù.

“Rất nhanh sẽ đến.” Hứa Đình chạy nhanh lại đưa cho cậu một túi tôm nhỏ, “Ăn cái này đi.”

Hạ Mộ quả nhiên bị dời đi lực chú ý thành công, đem nửa cây kẹo que đang mút dở trong tay trả lại cho Hứa Đình, chính mình tiếp nhận tôm nhỏ, mặt dày mà mở ra ăn.

Cho nên nói Hạ Mộ có thể bỏ ra hai giờ đi tìm đường đến khu vườn hoa nhưng đồ ăn vặt không thể không có.

Bởi vì thời gian trên đường đi đến vườn hoa hơi lâu, nên khi hai người đến khu vườn thì đã đến giờ cơm trưa.

“Tôi không đói bụng!” Hạ Mộ giả bộ một bụng toàn đồ ăn vặt hào khí vạn trượng, “Chúng ta không cần ăn cơm trưa!”

“Chính là tôi đói.” Hứa Đình vô lực.

...

Hạ Mộ tự biết đuối lý cả ngày kể tiếp đều rất im lặng, giúp Hứa Đình cầm túi máy ảnh, nước khoáng, cam tâm tình nguyện làm tùy tùng.

Nhìn tiểu cu li đầu đầy mồ hôi, Hứa Đình chắc chắn, quả thực chính là con thỏ nhỏ, gốc manh gốc manh, vẫn ngoan, nên nói chuyện dàng hoàng đi?

Đương nhiên, lúc này Hứa tiểu công trăm triệu lần không nghĩ tới, một tháng ngắn ngủn sau đó, học đệ này sẽ có chuyển biến hoa lệ, âm âm biến thân.

Còn có chuyện gì có thể làm cho người ta kinh hãi hơn so với tận mắt chứng kiến một con thỏ biến thành con khỉ?

Đáp án là, không có!

END 2.

mình vẫn đang phân vân cách xưng hô =.= dù Mộ Mộ kém tuổi nhưng với tích cách của em thì chắc không dễ dàng anh-em ngọt xớt với người khác đâu nhể =.= nhưng mà lấy cái mức độ sùng bái *mù quáng* của em với Hứa tiểu công thì chắc anh-em được ha =)))))) có nên đổi xưng hô từ chương sau không ??? Cho ý kiến giúp mình với :-< hình=”” ảnh=”” của=”” đứ=”” mẹ=””>

3. Chương 3: Cái Gì Em Cũng Đáp Ứng Anh . .

oOo

Buổi chiều sau khi chụp ảnh xong, Hạ Mộ vừa mệt lại vừa nóng, lại nghĩ còn phải ngồi xe hai giờ nữa mới có thể quay về ký túc xá, thế là hận không thể trong nháy mắt hôn mê.

“Không sao, chúng ta nghỉ lại đây một đêm.” Hứa Đình vỗ vỗ bờ vai của cậu, “Tôi đi nói với ông chủ một tiếng.”

Như vậy cũng có thể được? ! Tiểu trạch nam Hạ Mộ đứng ở tại chỗ rất cảm thán cũng rất sùng bái, học trưởng thực trâu bò, nơi nơi đều có người quen, quả thực chính là một đóa giao tế (*)... A phi, đây là cái loại so sánh tồi tệ gì vậy!

(*) đóa giao tế : đầy đủ cả cụm là ‘một đóa giao tế hoa’ () = ‘đóa hoa giao tiếp; gái hồng lâu’, đây là một cách nói ví von, chỉ người phụ nữ có tài giao tiếp trong xã hội xưa, mang ý miệt khinh.

Nhà của hộ nông phòng khách có rất nhiều, hai người đương nhiên không cần tiếp tục chen chúc trong một gian phòng trên một cái giường, nhưng mà buổi tối tám chín giờ đi ngủ không khỏi cũng quá sớm, vì thế Hạ Mộ sau khi cắn hết một quả táo, liền vui vẻ chạy đi tìm Hứa Đình.

Đứng ở cửa gỗ hồi lâu, Hứa Đình mới mở cửa, tóc còn đang nhỏ nước, chỗ hông quần khăn lông, hiển nhiên là đang tắm.

Hạ Tiểu Mộ đủ loại hâm mộ ghen tị oán hận, đáng người sao phải tốt như vậy!

“Sao còn không nghỉ ngơi?” Hứa Đình cười nhìn cậu.

“Ngủ không được, em đều là hai giờ sáng mới ngủ.” Hạ Mộ khụt khịt cái mũi.

“Vậy tôi đưa cậu ra ngoài chơi.” Hứa Đình cầm một bộ quần áo mới giặt liền mặc lên người.

“Này anh làm gì đấy, còn ầm a!” Hạ Mộ ngăn hãm lại.

“Không có cách nào, cũng không thể trần truồng đi ra ngoài được.” Hứa Đình buồn cười.

“... Vậy không ra ngoài nữa, anh đi ngủ sớm một chút đi.” Hạ Tiểu Mộ thực thất vọng, chuẩn bị trở về đêm cừu.

“Nếu không tôi cùng cậu nói chuyện phiếm?” Hứa Đình đề nghị.

Hạ Mộ lại rơi lệ, học trưởng quả thực chính là người đáng yêu nhất trên thế giới này!

Nếu đã quyết định không ra ngoài, vậy cũng không có lý do gì phải chịu quần áo trên người dính dính dấp dấp, Hạ Mộ sau khi tắm xong quần quanh khăn tắm, sáng khoái tinh thần ngồi xếp bằng ở đối diện Hứa Đình, bày ra một bộ tư thế muốn nói chuyện trắng đêm.

Hứa Đình dở khóc dở cười, hai thằng con trai hở phần thân trên mặt đối mặt ngồi ở trên giường, rốt cuộc là muốn như thế nào!

“Cậu nơi này sao lại có vết sẹo?” Hứa Đình chủ động tìm đề tài.

Trên xương quai xanh Hạ Mộ có một vết sẹo rất dài, không quá rõ ràng, nhưng mà ánh đèn vừa chiếu, vẫn là thực dễ dàng có thể nhìn ra.

“Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.” Hạ Mộ thâm trầm sờ sờ cằm.

Hứa Đình bị chọc cười, đưa tay xoa xoa đầu của cậu.

“Cho em xem nhấn của anh đi.” Chuyên ngành của Hạ Mộ là thiết kế đồ trang sức, bởi vậy đối với loại đồ vật này có lòng hiểu kì tự nhiên.

Hứa Đình vui vẻ đáp ứng, tháo xuống đưa cho cậu.

“Không rẻ hời nha.” Hạ Mộ nhìn kỹ, “Rất đẹp, là bạn gái tặng sao?”

“Đâu nào, một thằng nhóc mập mập tặng.” Hứa Đình bật cười, “Xem như là em trai của tôi, ngoan như cậu.”

Hạ Mộ từ khi sinh ra đến hiện tại, vẫn là lần đầu tiên được người khác khen ngoan, vì thế thiếu chút nữa phun ra sữa. (có sao =]]]]]]])

Ánh mắt học trưởng là có tật sao?

“Em trai sao lại tặng anh nhấn?” Hạ Mộ tỏ vẻ hoài nghi, bạn gái liền là bạn gái đi, lại còn em trai, nói chuyện yêu đương lại không dọa người chắc!

“Bởi vì cậu ấy ngốc.” Bản thân Hứa Đình cũng cảm thấy rất buồn cười, “Khi nào có cơ hội, sẽ đưa cậu đi gặp cậu ấy đi, chơi rất vui, tùy tiện véo cũng sẽ không tức giận.”

“Anh dường như có rất nhiều bạn bè.” Hạ Mộ có chút hâm mộ.

“Chẳng lẽ cậu không phải vậy?” Hứa Đình có chút ngoài ý muốn, nam sinh xinh đẹp như vậy, tính cách cũng không hư hỏng, hẳn là rất nhiều người thích mới đúng a.

“Không có.” Hạ Mộ bĩu môi, “Từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có anh trai đối tốt với em, bạn cùng phòng của em cũng không tồi, nhưng mà cậu ấy rất nhanh liền muốn dọn đi.”

“Vậy bình thường cậu đều làm gì?” Hứa Đình hỏi cậu.

“Đi học, lên mạng.” Hạ Mộ cảm giác mình thật đáng thương, lại mong ngóng hỏi cậu, “Vậy còn anh?”

“Đi học, ăn uống chơi bời.” Hứa Đình tổng kết ngắn gọn lại sâu sắc.

Hạ Mộ gặp trở ngại.

Cả một buổi tối tán gẫu, hai người đều thu hoạch được khá phong phú, tỷ như Hạ Mộ đã biết Hứa Đình là con một, thích ăn hải sản cùng món cay Tứ Xuyên, thi vào trường Cao đẳng thời báo tài chính lại bị phân tới hệ kiến trúc, thích đánh quai thủ, cũng thích xem phim. Lại ví dụ nói Hứa Đình đã biết Hạ Mộ là tiểu trạch nam, bình thường trừ bỏ lướt diễn đàn chính là chơi game, sở trường nhất trò Zombie, thích ăn Hamburger siêu cay, cũng thích ăn kem mềm vị xoài.

Chính là lần đầu trò chuyện với nhau, ai cũng không có khả năng mở rộng cửa lòng.

Cho nên Hạ Mộ sẽ không biết, Hứa Đình cùng Mục Nhiên giống nhau, sẽ không thích nữ sinh.

Hứa Đình cũng sẽ không biết, tiểu học đệ mà mình nhìn như đơn thuần, trong lòng kỳ thật chứa rất nhiều bí mật.

.....

Đêm càng ngày càng khuya, tán gẫu một hồi Hạ Mộ liền ngã vào trên giường Hứa Đình, ôm chăn ngủ vù vù.

Hứa Đình tuy rằng thích nam sinh, nhưng cũng không phải tùy tiện ai cũng có thể, cho nên sau khi giúp cậu đắp chăn cẩn thận, Hứa Đình liền đi sang phòng bên cạnh.

Sau đó một đêm này, cũng thành một đêm Hứa tiểu công khó quên nhất.

Cũng là sau này nhớ lại, một đêm đau lòng nhất.

Bởi vì vào lúc nửa đêm, Hạ Mộ đột nhiên liền đẩy cửa tiến vào, không nói hai lời liền bổ nhào vào trên người mình, vẫn còn rất có tiết tấu ngày khò khò.

Hứa Đình bị hoảng sợ, sau khi đẩy hai cái phát hiện không phản ứng, hơn nữa tựa hồ còn ngủ rất ngon.

Cho nên đây là... Mộng du?

Hứa Đình buồn cười, cẩn thận nhét cậu vào trong chăn.

Hạ Mộ tựa hồ ngủ vô cùng không ổn định, không chỉ có chau mày, tay phải còn gắt gao nắm chặt cánh tay Hứa Đình.

Vốn cũng có chút mệt mỏi, Hứa Đình cũng lười lại lẩn qua lẩn lại nữa, vì thế cứ dứt khoát ngủ ở bên cạnh cậu.

Sau đó sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Mộ tỉnh lại trăm mối vẫn không thể hiểu được rõ ràng là chính mình đã đến phòng của Hứa Đình, sau đó nói chuyện cho tới lúc ngủ, vì sao sáng nay thức dậy, hai người cư nhiên tụ tập xuất hiện tại một gian phòng khác? !

“Bởi vì cậu mộng du.” Hứa Đình giải thích.

“Nói vậy!” Hạ Mộ một mực phủ nhận, “Em mới không có loại tật xấu kỳ quái này!”

“Trước đây không ai nói qua cho cậu sao?” Hứa Đình thực nghi hoặc.

“... Không có.” Hạ Mộ lắc đầu, “Thật là em mộng du sao?”

“Đại khái là quá mệt mỗi đi.” Hứa Đình vỗ vỗ cậu, “Đừng nghĩ nữa, đi ăn điểm tâm thôi.”

Hạ Mộ dùng sức lắc đầu, quyết định quên chuyện này đi.

Mộng du? Đây cũng quá kì quái rồi!

“Giúp tôi một việc đi?” Thời điểm ăn điểm tâm, Hứa Đình vừa giúp cậu múc cháo, vừa có vẻ như không chút để ý mở miệng.

“Được!” Hạ Mộ vội vàng điên cuồng gật đầu, .

Thật vất vả mới tìm được cơ hội báo đáp học trưởng! Bất kể là cái gì, đều phải đáp ứng !

“Cậu cũng không hỏi là cái gì sao?” Hứa Đình ngoài ý muốn.

“Giúp bạn không tiếc cả mạng sống, cái gì cũng không thành vấn đề!” Hạ Mộ thực sảng khoái, “Đến lúc đó cứ việc tới tìm em!”

“Vây, trước hết cảm ơn nhiều.” Hứa Đình nhú mày.

Tiểu bạch thỏ niên đệ, quả nhiên nói chuyện rất được!

.....

Sau khi trở lại trường học không bao lâu, Mục Nhiên liền dọn ra khỏi ký túc xá, Hạ Mộ trở mắt nhìn thấy anh bị Lương Viễn Triết mang lên xe, trong lòng có chút thương cảm nho nhỏ.

Bạn bè bên cạnh mình vốn không nhiều, hiện tại lại ít đi một người.

Bất quá còn tốt là, có học trưởng mới quen biết ở bên, cũng không đến mức quá nhàm chán.

Nhớ tới ngày hôm nay cùng Hứa Đình hẹn nhau ăn cơm, Hạ Mộ chỉnh đốn cảm xúc một chút xong, đến căn tin trước gọi xong đồ ăn, vừa chơi di động vừa đợi.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình mở hời dầm đĩa ngồi ở đối diện cậu, “Thực xin lỗi tôi tới muộn.”

“Anh đi làm gì sao?” Hạ Mộ đưa cho hắn một gói khăn giấy.

“Chơi bóng, quên mất thời gian.” Hứa Đình lung tung xoa xoa mặt, ăn phần cơm nhưng lại phát hiện đồ ăn sớm đã nguội, vì thế nhú mày, “Cậu đã đến rồi thật lâu rồi?”

“Sắp một tiếng rồi.” Hạ Mộ sờ sờ đầu.

Chính mình đến sớm, Hứa Đình đến muộn, hơn nữa máy điều hòa ở nhà ăn thực mạnh, đồ ăn đương nhiên sẽ không nóng mãi được.

“Đã chờ lâu như vậy rồi?” Hứa Đình không yên tâm.

“Mời em ăn chân gà đi?” Hạ Tiểu Mộ hoàn toàn không tức giận, cợt nhả đòi phúc lợi.

Hứa Đình lại cảm khái, niên đệ thật đáng yêu.

Bởi vì sự xuất hiện của học trưởng, cuộc sống của tiểu trạch nam tựa hồ có một chút thay đổi như thế.

Không hề đơn thuần chỉ đi học lên mạng, ngẫu nhiên cũng sẽ bị kéo đi xem diễn kịch, nghe một chút biện luận, chơi bóng chạy bộ, thậm chí cuối tuần còn cùng nhau đi xem phim.

“Sao anh không có bạn gái?” Hạ Mộ ngồi ở rạp chiếu phim tối đen, vừa ăn bỏng vừa hỏi.

“Lười yêu.” Hứa Đình nhìn cậu, “Cậu thì sao?”

“Không biết.” Hạ Tiểu Mộ thực ai oán, “Không có em gái mạnh thích em.”

Hứa Đình cười cười, không nói gì thêm.

Thật là tiểu thăng nam, may mắn chính mình đối với cậu ta không có ý tưởng.

Một tháng qua đi rất nhanh, vào một buổi hẹn cuối tuần, Hạ Mộ theo Hứa Đình đến sân khấu kịch nhỏ của trường học.

“Tới nơi này làm gì?” Hạ Mộ tò mò nhìn chung quanh, “Muốn em giúp anh dọn sạch đạo cụ sao?”

“Bằng cái thân thể này của cậu sao?” Hứa Đình bật cười, đưa tay gõ gõ trán của cậu, “Tiểu Mộ, giúp một người bạn của tôi diễn một kịch bản đi?”

“Em?” Hạ Mộ sửng sốt, “Em không thể đâu.”

“Chỉ là tiết mục đoàn thể xã hội thôi, không cần chuyên nghiệp quá đâu.” Hứa Đình nắm cả bờ vai của cậu, “Này này, cậu đã đáp ứng phải giúp tôi rồi mà.”

“...” Hạ Mộ có chút bả xích, nhưng mà nghĩ đến một tháng qua Hứa Đình đối với mình thật là tốt, vẫn là quyết định giúp hắn lần này.

“Đáp ứng nhưng không cho đổi ý a.” Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi đi vào kịch trường, bên trong đã đợi khoảng mười mấy người, vừa thấy Hứa Đình đều sôi nổi chào hỏi, hiển nhiên đều rất quen thuộc.

“Hạ Mộ, tiểu học đệ khoa nghệ thuật.” Hứa Đình hai tay vịn bả vai Hạ Mộ, đem cậu đẩy lên phía trước, “Nam diễn viên chính các cậu cần.”

“Hi, chào mọi người.” Hạ Mộ bị nhìn toàn thân liền không được tự nhiên, có chút xấu hổ chào hỏi.

Tiểu nam sinh xinh đẹp ở đâu đều cũng được hoan nghênh, vì thế Hạ Tiểu Mộ rất nhanh đã bị một đồng học tỷ vây quanh.

Hứa Đình tựa ở cửa, vừa hút thuốc vừa nhìn trên khán đài.

Đạo diễn kịch bản này là học tỷ đồng môn của mình, xã đoàn này cũng là nàng một tay thành lập, năm nay sẽ phải tốt nghiệp, luôn luôn muốn trước khi rời đi tập diễn một vở kịch cuối cùng, nhưng khổ nỗi lại chậm trễ tìm không thấy nam diễn viên chính.

Nội dung vở kịch cũng không hề phức tạp, nói về một vị tiểu vương tử ở trong chiến tranh bị bắt đi, sau đó nhẫn nhịn chịu khổ, cuối cùng là câu chuyện báo thù.

Trong lời bộc bạch viết, tiểu vương tử xinh đẹp lại kiên cường, hoàn mỹ giống như kim cương.

Lúc nhận nhiệm vụ gian khổ tìm diễn viên này thì Hứa Đình cũng rất hoang mang, nam sinh xinh đẹp nên là cái dạng gì.

Đám nam sinh bên cạnh mình, dường như đâu có người nào có thể được xưng tụng xinh đẹp đâu, Lâm Kỳ rất dễ nhìn, nhưng khí chất chiếm hơn phân nửa, Tiểu Tịch cũng đáng yêu, thịt béo béo, nhưng cùng hai chữ ‘xinh đẹp’ cũng không dính dáng.

Thẳng cho đến khi gặp được Hạ Mộ, Hứa Đình mới biết được, nam sinh xinh đẹp nên là bộ dáng như thế nào.

Lúc trước nạp nhầm phí điện thoại tuyệt đối là vô tình, nhưng may mắn có sai lầm này mới có thể để cho mình gặp được cậu ấy.

Hồi tưởng lại bộ dạng lúc trước Hạ Mộ gào thét làm người, Hứa Đình lắc đầu cười cười, vừa mới chuẩn bị đi ra ngoài mua đồ uống cho bọn cậu, đột nhiên chợt nghe đến trên khán đài nổi lên tranh chấp.

Đi đến gần, phát hiện Hạ Mộ bị vây ở bên trong, vẻ mặt có chút kháng cự.

“Vì sao không mặc a?” Học tỷ A mang theo quần áo hỏi.

“Không thích.” Hạ Mộ mặt không chút thay đổi.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình chen vào đám người.

“Cậu ấy không chịu thử quần áo.” Học tử B phụ trách toàn bộ trang phục diễn viên, cho nên rất bất mãn.

“Vì sao?” Hứa Đình mắt nhìn quần áo kia, chính là phục trang cung đình Châu Âu phổ thông, tuy rằng tầng tầng lớp lớp viền tơ lụa có chút khoa trương, nhưng là không khó nhìn a.

“Tôi không thích.” Hạ Mộ vẻ mặt lãnh lãnh đạm đạm, cùng bình thường giống như phân ra thành hai người khác nhau.

“Đây là cái lý do gì của cậu vậy?” Hứa Đình nhú mày.

“Anh tìm người khác diễn đi.” Hạ Mộ đẩy Hứa Đình ra, cũng không quay đầu lại đi ra sảnh tập luyện.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, Hứa Đình sắc mặt âm trầm, đuổi theo.

“Hạ Mộ!” Hứa Đình túm lấy ở cánh tay của cậu.

Hạ Mộ dừng bước, nhưng không có xoay người.

“Cậu làm cái gì a?” Hứa Đình có chút tức giận.

“Em thật sự diễn không được.” Hạ Mộ giãy cổ tay của mình ra, “Em xin lỗi.”

“Cậu...” Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi.

“Em đi về trước.” Thanh âm Hạ Mộ rất thấp.

Hứa Đình tích tụ một bụng nóng giận, cũng không còn để ý đến cậu, xoay người trở về sảnh tập luyện.

Hạ Mộ mím môi, đáng cười có chút chua xót.

Không muốn giải thích, cũng không biết nên giải thích như thế nào.

.....

Sau khi trở lại ký túc xá mở cửa, lại phát hiện bên trong nhiều hơn một người.

“Ah?” Hạ Mộ bị dọa giật mình.

“Mới chuyển đến, sau này tôi cũng ở nơi này.” Khách không mời mà đến ngồi ở trên ghế ăn trái cây, thực tự giác tự giới thiệu, “Tôi tên là Dương Nghị.”

“Xin chào.” Hạ Mộ lễ phép cười cười, xem như tỏ vẻ hoan nghênh.

“Thật sự là nam sinh a? Tôi còn tưởng rằng là tiểu cô nương chứ.” Dương Nghị ha ha cười.

Hạ Mộ ở trong lòng nhú nhú mày, vốn tâm tình cũng không được tốt, vì thế cũng không còn tiếp tục cùng tên kia nói chuyện, một mình ngồi ở bên bàn mở máy tính.

“Này, đợi lát nữa mời tôi ăn một bữa cơm đi?” Bạn cùng phòng mới tuy tiện, “Xem như là chào mừng tôi.”

“Xin lỗi, chút nữa tôi còn có việc.” Hạ Mộ rõ ràng không muốn nói chuyện.

“Hẹn hò với bạn gái hả?” Dương Nghị đặt mông ngồi ở bên cạnh cậu, cánh tay dinh dính mồ hôi trực tiếp đặt trên bả vai cậu, “Loại điều kiện như cậu thế này, hẳn là quen biết rất nhiều nữ sinh đi?”

Hạ Mộ sắp bị phiền chết, dứt khoát đứng lên đi ra cửa.

Cái tên thật đáng ghét, cùng Mục Nhiên cũng kém hơn rất nhiều đi?

Tác giả có lời muốn nói: quảng cáo qua một chút, Trúc mã ký sự bản Vương Lang & Lâm Kỳ kịch truyền thanh phát hành rồi, thỉnh click nơi này...

END 03.

Game Zombie chắc ai cũng biết :

Kem mềm vị xoài : ngon dã man con ngoan

4. Chương 4: Nhà Của Nhuyễn Muội (*)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

(*) nhuyễn muội : hay nhuyễn muội tử : chỉ những cô gái trẻ có nét đặc thù như mắt to ướt át, ăn nói nhỏ nhẹ, dáng người mềm mại, tính cách dịu dàng, ngây thơ trong sáng...gợi cảm giác nhu nhược yếu đuối, khiến người ta muốn yêu thương che chở...~~ nôm na chính là lolita đây ạ :”>

Ở trung tâm chợ đi dạo không có mục đích một lúc, phía trước vừa lúc đi tới hai người.

“Tiểu Mộ!” Mục Nhiên thực kinh hãi.

“Là các anh à?” Tâm tình Hạ Mộ tốt lên một chút.

“Sao lại ủ rũ thế này?” Mục Nhiên vỗ vỗ cậu.

“Chán.” Hạ Mộ ngồi ở trên ghế bên đường, “Ký túc xá mới có một người rất âm ỉ đến ở!”

“Cậu còn có thể ngại người khác âm ỉ sao?” Mục Nhiên bật cười, mình và cậu ta ở cùng nhau một thời gian, toàn bộ ký túc xá đều là thanh âm của cậu ta, một giây cũng không im lặng được.

“Tóm lại tôi rất phiền hần.” Hạ Mộ rất cáu kỉnh.

“Nếu không buổi tối cùng nhau uống rượu đi?” Mục Nhiên đề nghị.

Hạ Tiểu Mộ vui vẻ đáp ứng, có rượu uống cũng không tồi.

Vừa lúc gần đây chính là Bar Street, Hạ Mộ tâm tình không tốt từ lượng không tốt, chưa uống được vài chén đã say bí tỉ.

Mục Nhiên không nói được gì, đành để Lương Viễn Triết đem cậu khiêng trở về nhà.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Mục Nhiên lấy cớ phải chăm sóc Hạ Mộ, kiên quyết ở lại phòng khách.

Nằm xuống còn chưa được ba phút, Mục Nhiên liền nhận được một tin nhắn.

—— Nhiên Nhiên, lão công em nói hần dự cầu bất mãn.

Mục Nhiên trên mặt bốc khói, lại tưởng tượng biểu tình của người kia lúc gửi tin nhắn, hận không thể xông qua đập hần.

Nhưng là dùng đầu ngón chân ngẫm lại cũng biết, nếu như mình hiện tại xông sang đó, kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì!

Vì thế Mục Nhiên tắt di động, nằm ở bên cạnh Hạ Mộ, bắt đầu ngủ!

Ngủ thẳng tới nửa đêm, Lương Viễn Triết mò đến phòng khách, khom lưng ôm Mục Nhiên trở về phòng ngủ.

Mục Nhiên mặc dù có phát hiện, nhưng lại lười mở mắt, vì thế cũng chỉ là hướng dựa gần vào trong lồng ngực của y, bất mãn lâu bầu một tiếng.

Lương Viễn Triết ôm sát người trong lòng, cúi đầu ở trên trán anh hạ xuống một nụ hôn.

Xa nhau nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thể ở bên nhau, làm sao có thể để em không ở bên cạnh tôi.

Trong phòng ngủ bên cạnh, Hạ Mộ cuộn tròn thân thể, lông mày gắt gao nhíu chặt lại.

Những cơn ác mộng giống như đã từng ở một nhà giam tối nhất, từng màn lại từng màn tái hiện, đem mình khóa chặt lại, không thể trốn thoát.

Lúc bừng tỉnh, đầy người đều là mồ hôi lạnh.

.....

Bởi vì cùng bạn cùng phòng mới ở chung không tốt, chưa đến một tháng, Hạ Mộ liền dọn ra khỏi ký túc xá, tự mình ở vùng phụ cận trường học thuê một gian nhà trọ, nhà không lớn, đơn giản hai phòng một sảnh, nhưng rất sạch sẽ tinh xảo.

“Cách vách cháu cũng là sinh viên, nhưng mà cậu ta gần đây không ở nhà.” Chủ cho thuê nhà giúp Hạ Mộ đem hành lý cất kỹ, “Có việc thì cứ gọi điện thoại.”

Hạ Mộ nhìn quanh khắp nơi, đối với chỗ ở mới của mình rất hài lòng, chỉ hi vọng hàng xóm mới đừng quá khó ở chung.

Cuối tuần này, Hạ Mộ mua một đồng khoai tây chiên sữa chua, cuộn ở trên ghế sa lon xem TV, đột nhiên chợt nghe thấy có người mở cửa, vì thế bị dọa cho nhảy dựng, phản xạ có điều kiện vội vã nhảy lên thu thập cái bàn, bất kể là người bạn cùng phòng chưa gặp mặt hay là chủ cho thuê nhà, bị nhìn thấy lộn xộn chung quy không tốt lắm.

Cửa phòng khách bị mở ra, Hạ Mộ cấp tốc đem vỏ quả trong tay ném vào thùng rác, mỉm cười ngây thơ hồn nhiên quay đầu lại, tính toán để cho người tới lưu lại một ấn tượng tốt. ,

Nhưng mà... Tại sao có thể là anh ta! ! !

Nhìn thấy Hứa Đình một mặt đầy vẻ kinh ngạc, Hạ Mộ hóa đá, tươi cười cứng tại trên mặt.

“Cậu là tới tìm tôi ?” Hứa Đình cũng rất ngoài ý muốn.

“Không phải, em sống ở cách vách.” Hạ Mộ xấu hổ, từ lần trước sau khi cùng hắn trở mặt cãi nhau, hai người liền chưa liên lạc qua, hiện tại gặp mặt, chung quy sẽ có chút không được tự nhiên.

“Ồ.” Hứa Đình gật gật đầu, kéo vali vào phòng ngủ của mình.

Hạ Mộ đứng ở phòng khách than vãn, sao lại có thể trùng hợp như thế!

Thời điểm buổi tối, Hứa Đình ở phòng khách xem TV, Hạ Mộ ở trong phòng ngủ đứng ngồi không yên, cái kia, có phải chủ động đi ra ngoài cùng anh ta nói chuyện hay không?

Bạn bè vốn không nhiều, lại mất đi thêm một người cũng không tiếc.

Nhưng mà vạn nhất anh ta lòng tạ hẹp hòi, mang thù thì làm sao bây giờ?

Hạ Mộ vò đầu, ở trong phòng đi tới đi lui.

“Hạ Mộ.” Ngoài phòng Hứa Đình gõ cửa.

“Dạ!” Hạ Tiểu Mộ rất vui vẻ, nhanh chóng kéo cửa ra.

Học trưởng anh thật tốt, chủ động tìm đến mình!

“Đợi lát nữa trong nhà sẽ có mấy người bạn đến, có thể sẽ khá ồn ào.” Hứa Đình đưa cho cậu một lon đồ uống, “Nếu cậu để ý thì chúng tôi sẽ đi ra ngoài.”

“Em không để ý không để ý!” Hạ Mộ đầu lắc đến sắp rơi xuống.

“Vậy cảm ơn cậu a.” Hứa Đình vỗ vỗ bờ vai của cậu, xoay người trở về phòng ngủ.

A? Hạ Mộ đứng ở cửa thực thất vọng, cúi đầu nhìn nhìn lon bia lạnh trong tay.

Đã có bia, vì sao không phải hai người cùng nhau uống? Lúc trước rõ ràng thường xuyên cùng nhau nói chuyện.

Hay là nói, anh ta một mực canh cánh trong lòng chuyện lần trước kia? !

Cũng không tránh khỏi quá hẹp hòi rồi!

Hạ Mộ bĩu môi giật nắp lon, lại bị bọt bia văng lên đầy mặt.

Làm cái gì! Nhất định cố ý lắc xong rồi mới cho mình!

Hạ Mộ rút khăn tay ra lau mặt, cảm giận hướng cách vách vung nắm tay.

Chưa qua một lúc, trong nhà quả nhiên liền tới bảy tám người, nam nam nữ nữ đều có, mang theo hoa quả đồ uống đồ ăn vặt, lộn xộn lúi rúi, muốn bao nhiêu náo nhiệt có bấy nhiêu náo nhiệt.

Hạ Mộ cuộn ở trên giường ôm máy tính đeo tai nghe, nhưng làm sao cũng không ngăn chặn được những âm thanh kia, vì thế dứt khoát quăng luôn máy tính đi, chui vào trong chăn sinh hờn dỗi.

Lão tử là bởi vì muốn cùng người hòa giải, cho nên mới phải nói không để ý, có cần phải thật sự lớn tiếng như vậy không a!

Hạ Mộ kìm nén, lại có chút hâm mộ xót xa nho nhỏ.

Có người thật tốt, trời sinh liền có thể có rất nhiều rất nhiều bạn tốt.

Di động ong ong rung động, Hạ Mộ ủ rũ bắt máy.

“Mộ Mộ.” Đầu kia di động truyền ra thanh âm rất quen thuộc.

“Anh.” Hạ Mộ chuyển người một cái, miễn cưỡng tựa vào trên đệm dựa, “Có việc a?”

“Bác sĩ Dương về nước rồi, tháng sau em tìm một buổi cuối tuần về nhà một chuyến đi?”

“Em đã không sao rồi.” Hạ Mộ do dự.

“Ngoan, cứ kiểm tra một chút, không có gì đặc biệt mà.”

“Anh...”

“Nghe lời.”

“Được rồi.” Hạ Mộ thỏa hiệp, sau khi cúp điện thoại cảm thấy trong phòng có chút oi bức, vì thế mở cửa sổ muốn thông khí, lại không dự đoán được trên ban công có một nam sinh đang đứng, vì thế bị hù nhảy dựng.

“Cậu...” Người trên ban công nọ cũng rất kinh ngạc, sao cách vách còn có người?

“Tôi sống ở đây.” Hạ Mộ ngượng ngập giải thích.

“À, tôi là bạn học của Hứa Đình, tên Hạ Phi Vũ.” Nam sinh rất thân thiện, “Sao cậu không ra chơi với chúng tôi? Tôi còn tưởng rằng sát vách không có ai.”

“Không được rồi, tôi đang lên mạng.” Hạ Mộ có chút ngượng ngùng, “Cái kia... Tôi cũng họ Hạ, tôi là Hạ Mộ.”

“Tôi hình như đã nghe qua cậu.” Hạ Phi Vũ nhún mày, “Nhưng mà nhất thời lại không nghĩ ra.”

“Phi Vũ!” Hạ Mộ còn chưa kịp nói chuyện, ở trên ban công liền chạy tới một nữ sinh,

“Sao không vào đi?”

“Ra ngoài cho tỉnh rượu.” Hạ Phi Vũ cười nhìn Hạ Mộ, “Cậu cũng đi ra cùng chúng tôi đi?”

Hạ Mộ có chút tâm động, vừa định gật đầu nói được, nữ sinh kia lại đột nhiên lạnh lạnh mở miệng.

“Sao lại là cậu?”

Hạ Mộ sững sốt, thậm chí nói tôi không biết cô a.

“Chính là cậu ta rồi, hại tâm nguyện tốt nghiệp của chị Tiểu Lộ bị thất bại.” Nữ sinh kia đẩy đẩy Hạ Phi Vũ, “Em đã nói với anh rồi a, cậu ta chính là nam diễn viên Hứa Đình tìm đó, sau lại phóng cả tổ kịch chim bồ câu (*), một chút đạo đức cũng không có, không biết Hứa Đình sao lại có thể cùng người như thế có quan hệ!”

(*) phóng chim bồ câu : tương đương với câu ‘cho leo cây’, ‘bỏ bom’ bên mình

“Được rồi!” Hạ Phi Vũ xoa xoa nữ sinh kia, quay đầu ăy náy nhìn Hạ Mộ, “Thật có lỗi a, bạn gái của tôi nói lung tung.”

“Không sao.” Hạ Mộ miễn cưỡng cười cười, “Hai người đi chơi đi, tôi sẽ không vào đâu.”

Hạ Phi Vũ gật gật đầu, ôm nữ sinh vào phòng.

Hạ Mộ trong lòng buồn bã, vì thế ngồi ở trước bàn vẽ loạn.

Giấy phác hoạ bị ngòi bút chì tô nát, tâm tình lại vẫn không tốt lên.

Hóa ra bản thân bị người khác chán ghét như thế.

Rút ra tờ giấy mới, trước vẽ một khuôn mặt bánh bao nhỏ đang trề môi, coi như là bản thân mình, sau đó lại vẽ một nam nhân Tây trang giày da đầy khí phách, là anh trai, cuối cùng thêm một Mục Nhiên cười tùm tùm.

Giấy A3 lớn như vậy, ba người làm sao có thể lấp đầy.

Lại thêm cha mẹ, lại thêm chị dâu còn chưa xuất hiện, thêm Lương Viễn Triết, thêm tiểu Miêu tiểu Cầu trong nhà, cũng chẳng qua chiếm cứ một nửa giấy mà thôi.

Hạ Mộ nắm bút chì, ở chỗ trống kia thật cẩn thận vẽ.

Chậm rãi vẽ phác ra ngũ quan tuần lãng của người kia, tươi cười ôn hòa, làm sao cũng thấy thật quen thuộc.

Nếu đem bạn bè hẩn vẽ ra toàn bộ, hẩn là đủ ra một quyển album đi?

Trong phòng khách truyền đến một trận lại một trận tiếng cười đùa, Hạ Mộ cảm thấy tủi thân lại cúi gằm.

Bạn bè nhiều có cái gì đặc biệt hơn người, phiền!

Sáng ngày hôm sau, Hạ Mộ vác hai vành mắt đen sì lưng lay ra khỏi phòng ngủ, sau khi mở cửa tủ lạnh thật buồn bực, sao lại trống rỗng cái gì cũng không có thể!

“Ách, thật có lỗi a.” Hứa Đình bưng một cốc nước từ phòng bếp đi ra, “Ngày hôm qua bọn họ nghĩ rằng nhà này chỉ có một mình tôi ở, cho nên đem các thứ ăn hết rồi, tôi lập tức đi mua bồi thường cho cậu.”

“Không cần.” Hạ Mộ đóng cửa tủ lạnh lại, phờ phạc đi về, mệt chết đi được.

“Này này, tôi đều nói bồi thường cho cậu rồi, sao còn tức giận?” Thấy Hạ Mộ không để ý tới mình, Hứa Đình hiểu lầm.

“Con mắt nào của anh nhìn thấy lão tử tức giận hả?” Hạ Mộ nghe vậy liền bốc hỏa, không phải chỉ là một túi bánh mì nướng vài lọ nước trái cây, ai sẽ vì điều này mà chơi trò tức giận? Bản thân cũng không phải kẻ ngốc.

Hứa Đình bị cậu gào rống sưng sốt, cũng lười tiếp tục cùng cậu nói chuyện, xuống lầu mua bánh mì nước trái cây nhét vào trong tủ lạnh, sau đó phịch một tiếng đóng cửa phòng ngủ.

Hạ Mộ tức giận choáng váng đầu, bệnh thần kinh!

Sau đó trong những ngày kế tiếp, quan hệ hai người xuống đến điểm thấp nhất lịch sử.

Hạ Mộ cơ hồ là vừa về nhà liền vào phòng ngủ, có ăn cũng ở bên cạnh máy tính ăn, phòng khách nhà ăn phòng bếp cơ bản đều không vào đi, nhìn thấy Hứa Đình liền coi như không khí.

Hứa Đình nhưng trái lại vui vẻ tự tại, gác chân ngồi ở trên ghế sa lon xem TV.

Thật tốt, làm gì cũng sẽ không có người quấy rầy.

Hạ Mộ ở phòng ngủ thực nghen uất, tiền thuê nhà rõ ràng chính là hai người gánh vác! Vì sao tự mình phải chịu thiệt như vậy?

Quả thực là rất hỗn đản! Lúc trước nhất định là vì lừa gạt mình đi diễn cái vở kịch sân khấu kia, cho nên mới giả dạng làm người tốt!

Kể lừa đảo!

Hạ Mộ lên mạng lướt trang web, tính toán một lần nữa tìm nhà.

Vùng này là phạm vi trường đại học, nhà mặc dù nhiều, nhưng mà phòng cho sinh viên thuê càng nhiều, Hạ Mộ đội ánh mặt trời chói chang lên nhìn mấy nhà, cũng không tìm được nhà thích hợp, trái lại đem mình phơi nắng đến vầng đầu hoa mắt.

Về đến nhà người đầy mồ hôi, mở cửa chỉ thấy Hứa Đình đang thoải mái xem TV, máy điều hòa mở thật mạnh, trước mặt còn bày biện dưa hấu đã cắt sẵn! Cần bao nhiêu hưởng thụ có bấy nhiêu hưởng thụ.

Hạ Mộ thực bị phẫn, người đáng ghét này hại mình đội mặt trời chạy khắp nơi, bản thân hẳn ngược lại thật sướng, ngồi điều hòa ăn dưa hấu!

Đầu óc nóng lên, Hạ Mộ rất ngại rút phích cắm TV, sau đó ngẩng đầu lên vào phòng ngủ.

“Cậu có bệnh a? !” Hứa Đình không hiểu ra sao cả, mình ngồi không cũng có thể chọc tới cậu ta?

Hạ Mộ cách một tiếng đóng cửa lại, cảm thấy tâm tình thật sung sướng.

Mở BBS (*), Hạ Tiểu Mộ ‘khoác áo gi-lê lên’ (**) liền post.

(*) BBS : bbs.sina.com.cn : web cộng đồng người Trung Quốc lớn nhất thế giới

(**) khoác áo gile : chỉ việc một người nào đó sợ để lộ ID thật sự của mình trên diễn đàn nên sử dụng ID chung hoặc tạo ID mới để nói chuyện ~ nick clone (theo : baidu)

Quán thủy Vào lúc người chẳng may gặp phải một tên bạn cùng phòng vô cùng đáng ghét, liền phải nghĩ hết mọi biện pháp, trở nên so với hắn càng đáng ghét hơn!

Sau khi đơn giản nói một chút sự tình từ đầu đến cuối, Hạ Mộ ấn phím gửi đi, sau đó mới hậu tri hậu giác phát hiện, chính mình không cẩn thận mò nhầm số nhà (*), bài post không gửi đến nhà trạch nam, mà là gửi tới nơi nhuyển muối (**) tụ tập !

(*) số nhà : mỗi topic trên diễn đàn có một số hiệu riêng, được đánh số giống như số nhà vậy

(**) nhuyển muối ở đây theo đầu óc fangirl của chúng ta thì chính là nơi hủ tụ tập rồi =)))))) Mộ Mộ rơi trúng vào ổ sắc nữ =p

Nhưng hẳn là cũng không sao đi? Hạ Mộ F5 refresh một cái, phát hiện em gái so với trạch nam còn muốn nhiệt tình hơn, comment đã có hơn N cái.

1F: Nga! Nam nam thuê chung!(1)

2F: Lúc mới ở chung thủy hỏa bất dung, đây quả thực chính là định luật cấu huyết, lâu dưới mau tới nói cho chủ lâu, sau khi biệt nữ nháo xong nên làm gì?

3F: Nắm tay!

4F: Ôm nhau!

5F: Hôn môi!

6F: Thông báo Hệ thống tự động che chắn(2)

7F: Không nhầm chứ! Lên | Giường cũng không cho post, chẳng lẽ nhân viên quản lý không có tính phúc? ! (3)

8F: Cô nương lâu trên bình tĩnh, cậu phải nói “Bíp ——”(4), mọi người đều sẽ hiểu.

9F: Các cậu không cần âm ỉ ! Hù đến chủ lâu mới thì làm sao bây giờ? !

10F: Đúng vậy, chủ lâu nhanh ra đây đi, đừng bị các nàng hù dọa, kỳ thật nơi này đại đa số em gái đều là thực yếu đuối thực mạnh thực ngượng ngùng a!

11F: Chủ lâu đâu rồi? Nhanh đi ra post tiếp a!

...

60F Ban quản trị thâm niên : Nói với các cô bao nhiêu lần rồi, phải ôn nhu, phải ngượng ngùng, phải mềm mỏng! Như vậy trong diễn đàn của chúng ta mới có nam *** a! (5) Tranh luận đến tức giận có tốt không

a các cô gái? Nơi này của chúng ta là diễn đàn nhuyễn muối, nhuyễn muối a! Không cần đem thuộc tính trạch hủ của mình tùy tiện bày ra để dọa người có được không?

61F: Lão Đại chúng em sai lầm rồi chích chích chích....

Hạ Tiểu Mộ nuốt nước miếng, cảm thấy em gái hảo hung mãnh, bản thân mình quả nhiên vẫn tương đối thích hợp đi nhà trạch nam thôi.

END 04.

(1) : 1F, 2F, 3F... : 1st floor (lầu số 1), 2nd Floor (lầu số 2)..... bên TQ hay dùng từ ‘lầu’ để chỉ số thứ tự các comment, lầu số 1 = comment thứ nhất...

(2) : Hệ thống tự động che chắn : các bài post, comt trên diễn đàn luôn được kiểm soát, nếu có các từ ngữ mang tính nhạy cảm xuất hiện hệ thống sẽ tự động che đi và có thể thay bằng một cụm từ không rõ nghĩa, kiểu !@\$#%\$&\$%#\$ vậy nên 7F mới phải viết “Lên | Giường” có cách ở giữa, chứ không thể viết liên bình thường đó

(3) : Tính phúc : chỉ chuyện xxoo

(4) : Bíp — : âm thanh hay xuất hiện mỗi lần có từ ngữ tục tĩu hoặc người nói không muốn nói ra cũng sẽ dùng từ này để che giấu, ai xem Vblog thì đều quá quen thuộc với từ này =))

(5) : Nam *** : chỗ này là theo nguyên văn bản raw, tuyệt đối tác giả cố ý =))))

Mình rất sợ làm đến những đoạn nói chuyện trên mạng T^T phải cân nhắc rất nhiều để chọn từ sao cho phù hợp với ngôn ngữ mạng nhưng không quá khó hiểu, có chỗ nào không hợp lý mọi người cứ góp ý nhé

Chưa chi đã có xúc động muốn đấm Hứa tiểu công -_-

5. Chương 5: Cháo Trứng Gà

Nếu đã không tìm được nhà, vậy cũng là đành phải tiếp tục ở lại.

Hạ Tiểu Mộ ngồi xổm trong phòng ngủ nghiêm túc suy tư một chút, cảm thấy nếu còn trốn tránh như vậy, bản thân mình thật sự là rất chịu thiệt rồi !

Giai cấp quân địch giống như Hứa Đình đặc biệt đáng ghét cộng thêm lòng dạ hẹp hòi! Kiên quyết không thể để cho hắn chiếm tiện nghi!

Hạ Mộ chủ ý vừa quyết định, hùng hổ đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách, Hứa Đình đang vừa ăn đồ ăn mua bên ngoài vừa xem TV, đột nhiên bị Hạ Mộ đổi kênh.

“Này!” Hứa Đình nhíu mày.

“Làm sao? !” Hạ Mộ hung hăng giương mắt nhìn hắn, “Tiền thuê nhà là chúng ta chia ra, TV tôi cũng có phần!”

Hứa Đình lười cùng cậu so đo, đứng lên đi vào phòng ngủ.

Trận đầu giành thắng lợi, tâm tình Hạ Tiểu Mộ rất tốt, ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon thoải mái vô cùng, tiện tay vơ quả đào qua cắn, cắn hai cái mới nhớ tới, bản thân từ đầu không có mua hoa quả!

Hạ tiểu thụ nháy mắt chợt dạ, quay đầu nhìn cửa phòng ngủ Hứa Đình.

Phi phi, mình cũng không phải cố ý muốn ăn !

Nhưng mà, mùi vị quả đào cũng không tệ.

Sau đó trong những ngày kế tiếp, Hạ Mộ giành giật đồ vật này nọ phát ngiên.

Điều khiển TV từ xa muốn cướp, ấm nước nóng trong phòng bếp muốn cướp, bồn rửa mặt muốn cướp, bồn cầu tự hoại càng muốn cướp!

Hạ Mộ ôm máy tính ngồi ở trên bồn cầu, tâm tình vô cùng tốt chơi chém hoa quả.

“Cậu xong chưa?” Hứa Đình ở ngoài cửa ôm bụng rất thống khổ.

“Chưa.” Thanh âm Hạ Mộ tuy rằng bình tĩnh, trong lòng nhưng lại có cái hình chibi nhỏ sung sướng xoay quanh.

Lão tử tảo bón, oh yeah!

Hứa Đình tuy biết rõ cậu đang giở trò, nhưng cũng không thể làm gì.

Nhưng sức kiềm chế của con người có hạn, sau ba phen mấy bận như thế, Hứa tiểu công rốt cục nổi bão, trực tiếp một cước đá vắng cửa toilet.

“A!” Hạ Mộ bị hù giật mình một phát, ôm máy tính ngốc ngơ ngác, ngồi ở trên bồn cầu cùng hấn đối diện.

Nhìn thấy Hạ Mộ quần áo chỉnh tề, Hứa Đình không nói hai lời, trực tiếp khiêng ra cửa ném lên trên ghế sa lon.

“Anh muốn làm gì?” Hạ Mộ trong lòng sợ hãi, mình tay chân lèo khèo, sẽ bị đánh chết tươi sao!

“Ầm ỉ với tôi rất vui vẻ phải không?” Hứa Đình cười lạnh tháo cổ tay áo.

Hạ Mộ khấn trương hề hề, co lại ở góc sofa nhìn chăm chăm hấn.

Hứa Đình cũng không muốn thật sự đánh nhau, chỉ là muốn dọa cậu một chút, vì thế cởi xong khuy tay áo lại cởi khuy áo, tận lực cho cậu thời gian chủ động nhận thua.

Nhìn thấy Hứa Đình chậm rãi cởi khuy áo, Hạ Tiểu Mộ hồn phi phách tán, trực tiếp cầm lấy dép lê ném qua.

Hứa Đình hoàn toàn không dự đoán được một chiêu này, trực tiếp bị đập trúng khuôn mặt đẹp trai, vì thế hóa đá.

“Anh anh anh tôi nói cho anh biết!” Hạ Mộ đem một chiếc dép lê khác nắm chặt ở trong tay làm vũ khí, “Dám đụng vào lão tử một cái, tôi sẽ thiến anh!”

“...” Hứa Đình gian nan nuốt nước miếng.

“Sắc lang!” Hạ Mộ chỉ vào hấn, “Tôi nói cho anh biết, tôi biết côn nhị khúc!”

“...” Hứa Đình dở khóc dở cười.

“Anh là cái đồ lưu manh!”

“...”

” Nam nhân lòng dạ hẹp hòi!”

“...”

” Cuồng bạo lực!”

“...”

“Đặc biệt đáng ghét!”

“...”

“Hắc tinh (tinh)... Này này anh làm cái gì? Sao a a a cứu mạng a ! ! !” Hạ Mộ lệ rơi đầy mặt, vì sao anh ta lại đột nhiên xông lên chứ? !

Hứa Đình từ nhỏ cùng với Vương Lang đánh nhau, sau lại vừa học đấm bốc, đối phó với Hạ Tiểu Mộ có thể nói dư dả, nhưng tay mới vừa bắt được cánh tay của cậu, Hứa tiểu công liền có chút khó xử.

Gãy như vậy, không xuống tay được a.

“Cái đồ biến thái này mau buông tôi ra!” Hạ Mộ còn không biết sống chết kêu gào.

Hứa Đình nổi trợn lồi đình, cái tên túm trong tay này vừa gãy vừa nhỏ, đánh đầu sợ đánh ngực luôn, đánh ngực sợ đánh vỡ mắt, có lòng tha cho một con ngựa (*), cố tình miệng cậu ta vẫn còn rất bỉ ổi không buông tha người, không thể nhịn được nữa, Hứa Đình đem cậu ta đặt ở trên đầu gối của mình, chụp lấy cái hông liền đánh xuống.

(*) tha cho một con ngựa : cho một cơ hội

“A! ! !” Mông Hạ Mộ run lên, vì thế kêu thảm thiết, đại biến thái này nhất định là nhân cơ hội muốn sờ mông mình, nhất định là vậy! !

“Cậu lại kêu thêm một tiếng thử xem.” Hứa Đình bẻ ngoặt cánh tay của cậu, mắt lộ ra hung quang nhìn cậu.

Hạ tiểu thụ thực không cốt khí không kêu nữa, hảo hán không sợ cái thiệt trước mắt!

“Cậu nói xem cậu rốt cuộc đang khó chịu cái gì với tôi?” Hứa Đình buông cậu ra, “Tôi cũng đâu đắc tội cậu đi?”

Hạ Mộ nghe vậy thực tức giận, anh rõ ràng có đắc tội tôi!

“Trường tôi làm cái gì?” Hứa Đình gõ đầu cậu.

“Anh có phải vì muốn tôi đi diễn vở kịch sân khấu kia, mới cố ý tiếp cận tôi hay không?” Hạ Mộ rất so đo điều này.

Hứa Đình á khẩu không trả lời được, đích xác là, nếu không phải cậu ta lớn lên xinh đẹp, mình ngày đó đại khái sau khi cầm 600 đồng liền đi mất dạng, không có nhân rồi mà mời cậu ta ăn cơm.

“Đồ lừa đảo.” Hạ Mộ lườm bầu, quả nhiên là bị mình đoán được!

“Được rồi sự việc kia xem như tôi không đúng.” Hứa Đình chủ động nhận sai, “Nhận lỗi với cậu.”

Hạ Mộ nói lầm bầm, nam nhân lòng dạ thâm sâu!

“Mời cậu ăn cơm đi?” Hứa Đình đề nghị.

Hai người nếu đã phải ở cùng nhau, quan hệ làm quá bé tắc chung quy không tốt, huống chi lần này mình đích thật là có sai trước, mời ăn cơm cũng là nên làm.

Hạ Mộ nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng.

Không phải trả tiền tội gì không ăn.

Vào buổi tối, hai người sau khi cơm nước xong liền đi siêu thị, mua bia đồ uống, còn đi Cổ Vịt Tuyệt Vị (*) mua món kho.

(*) Cổ Vịt Tuyệt Vị : tên một tiệm chuyên thịt vịt; tiệm này trước đây xuất hiện lần đầu tiên ở Vũ Hán nhưng bây giờ trụ sở chính là ở Trường Sa, Hồ Nam (Trường Sa này là tên thành phố thủ phủ tỉnh Hồ Nam a)

Cổ vịt chân vịt cánh vịt xếp vào một cái túi lớn, Hạ Mộ đứng ở bên cạnh Hứa Đình nhìn hẩn sờ ví, đột nhiên liền cao giọng niệm: “Một khúc thánh ca của lòng trung thành!”

Mọi người trong tiệm học máu, cô nàng bán hàng không hiểu ra sao nhìn cậu liếc mắt một cái, tiếp tục cúi tìm lẻ tiền.

Hứa Đình yên lặng cách cậu xa một chút, này cũng quá dọa người .

Hạ Tiểu Mộ thực thất vọng, bài post trên mạng là gạt người... Hoàn toàn không có chiết khấu 20% a!

“Cậu là óc heo sao?” Sau khi hai người về đến nhà, Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi, cái loại bài post bày bày này lại cứ nhiên cũng đi thực hành!

(vâng, sự thật là, Mộ Mộ nghe theo trên mạng nên mới tưng cái bài khủng bố kia để được chiết khấu 20%, tiếc là em đã bị lừa =)))))))))

Hạ Mộ hừ hừ, ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon gặm cánh vịt, thử một chút thì làm sao chứ, lại không tổn thất gì !

Hứa Đình đột nhiên nhớ tới một việc, vì thế đi vào phòng ngủ cầm một cái USB đưa cho cậu.

“Cái gì?” Hạ Mộ dùng cái tay bóng nhẫy nhận lấy.

Hứa Đình vô lực đỡ trán: “Ảnh chụp lần trước chúng ta đi hoa cảnh chụp, cậu xem xem có thể dùng thành tư liệu sống làm thiết kế hay không.”

“Tôi đi xem xem!” Hạ Mộ rất tò mò, ngâm cổ vịt chạy vào phòng ngủ.

“Có thể vào không?” Hứa Đình đứng ở cửa hỏi.

“Vào đi.” Hạ Mộ tối nay tâm tình không tồi .

“Người này là cậu vẽ?” Hứa Đình tùy tay cầm lấy bản phác họa trên bàn.

“Ừm, là anh trai tôi.” Hạ Mộ rút giấy ăn ra lau cái tay mỡ, “Anh ấy tên là Hạ Dịch.”

“Tại sao một chút cũng không giống cậu vậy?” Hứa Đình so với mặt của cậu.

“Chúng tôi không phải chung một mẹ.” Hạ Mộ đáp thoải mái, sau khi đem USB trả lại cho Hứa Đình, tự mình thuận tay click mở tập tài liệu mới sao chép.

Kỹ thuật chụp phong cảnh của Hứa tiểu công tốt lắm, bởi vậy mỗi tấm hình đều rất đẹp.

Tấm hình cuối cùng, là Hạ Tiểu Mộ trên cổ đeo túi máy ảnh.

“Chụp trộm khó coi như vậy!” Hạ Mộ ghét bỏ.

“Thoả mãn đi, tôi từ trước đến nay không chụp người.” Hứa Đình gõ đầu cậu.

” Vì sao?” Hạ Mộ tỏ vẻ hoài nghi, nào có người chụp ảnh không chụp người !

“Vì không đẹp.” Hứa Đình khinh thường.

Hạ Mộ nghe vậy thực cảnh giác, vậy anh chụp tôi làm làm làm cái gì, chẳng lẽ là cảm thấy tôi đẹp? !

A a a hảo kinh sợ, biến thái chết tiệt!

“Khỏi tự kỷ biết không?” Hứa Đình dở khóc dở cười, “Tôi vốn cần chụp cái cây kia, là cậu tự mình chạy vào ống kính của tôi.”

Hạ Mộ: ...

Tuy rằng vẫn sẽ thường thường cãi nhau, nhưng buổi tối này tổng thể mà nói vẫn là vô cùng hòa hợp, buổi tối sau khi tắm xong, Hạ Mộ nằm ở trên giường rung chân, cảm thấy được tâm tình không tồi.

Cho nên... Lại nhiều hơn một người bạn sao? Hạ tiểu thụ thỏa mãn gãi gãi bụng, chui vào trong chăn ngủ.

Mơ mơ màng màng vừa muốn đi vào giấc ngủ, đột nhiên chợt nghe bên tai kêu ong ong.

Đồ muỗi chết tiệt! Hạ Mộ thực tức giận, từ trên giường đứng lên mở đèn.

Đeo kính vào ở trong phòng chăm chăm chú chú tìm một vòng, sưng sốt là không tìm được con muỗi ở đâu, vì thế tắt đèn tiếp tục ngủ, nhưng mà không qua vài phút bên tai lại vang ong ong!

Sau khi giằng co vài lần, phần nộ của Hạ Tiểu Mộ bộc phát cấp lữ thừa, dứt khoát đem điều hòa chỉnh đến nhiệt độ thấp nhất, sau đó quần mình trong chiếc chăn lớn.

Ni mã (TMD), không tin không đông lạnh chết người!

Vì thế khoảng thời gian kế tiếp, lại thật sự không có muỗi kêu.

Hạ Mộ rất hài lòng, cười híp mắt ngủ.

....

Sáng hôm sau, một trận choáng váng.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ ôm khung cửa thực ai oán, “Anh có thuốc cảm cúm không? Trước cho tôi mượn hai viên.”

“Cảm lạnh sao?” Hứa Đình ngậm bàn chải đánh răng từ toilet đi ra, “Trở về nằm đi, tôi giúp cậu đi mua thuốc.”

“Cám ơn anh.” Hạ tiểu thụ ủ rũ ủ rũ lùi về trong chăn.

“Làm sao đang mùa hè cũng cảm lạnh a.” Sau khi mua thuốc về, Hứa Đình vừa rót nước cho cậu vừa buồn bực.

Hạ Mộ sờ sờ cái mũi, loại sự tình vì đông lạnh muỗi kết quả đem mình đông lạnh đến cảm mạo này... Không cần kể ra ngoài!

“Đây.” Hứa Đình đưa thuốc cho cậu.

Hạ Mộ lệ rơi, đã có thuốc liền cũng thôi đi, vì sao còn có Hoắc Hương Chính Khí Thủy (*)? Mùi vị buồn nôn nhất trên đời biết không!

(*) Hoắc Hương Chính Khí Thủy : tên một loại thuốc dạng lỏng bên TQ, chuyên dùng để trị các chứng như cảm lạnh, đau đầu, nôn mửa...

Sau khi nhăn mũi uống xong thuốc, Hạ Mộ ọc ọc ọc uống ngay ba cốc nước lớn, mới đem mùi vị kia áp xuống.

“Buổi trưa muốn ăn cái gì?” Hứa Đình hỏi.

“Không ăn.” Hạ Mộ ngã lại về giường, cảm thấy ngay cả trần nhà đều quay quay, huyết thái dương đau sắp vỡ ra.

Hứa Đình trong lòng thở dài, đi ra ngoài phòng khách gọi điện thoại.

Vốn ngày hôm nay có trận đấu bóng, nhưng mà Hạ Mộ bây giờ như vậy, mình bỏ cậu ta lại không khỏi cũng quá không trượng nghĩa.

Trong thuốc cảm có thành phần an thần, Hạ Mộ cảm giác ngủ rất yên ổn, sau khi tỉnh lại tuy rằng vẫn đau đầu, nhưng lại nhiều ít có chút tinh thần, bụng cũng có chút đói.

“Cậu sao lại đã đứng dậy rồi?” Hứa Đình đang xem TV ở phòng khách, đột nhiên thấy Hạ Mộ kéo mở cửa phòng ngủ lung lay đi ra.

“Ăn chút gì đó.” Hạ Mộ ngồi xổm trước tủ lạnh lục lọi bánh mì.

“Tôi giúp cậu nấu cháo trứng gà rồi.” Hứa Đình chạy vào phòng bếp, bưng ra một bát cháo lớn.

Hạ Mộ trợn mắt há hốc mồm, sao lại tốt như vậy, còn cố ý giúp mình nấu cháo?

“Này, tôi không diễn kịch sân khấu a.” Hạ Mộ khần trương, “Tôi cũng không hát, tôi cái gì cũng không làm!”

“Được rồi.” Hứa Đình đỡ khóc đỡ cười, lôi kéo cậu ngồi ở trên ghế sa lon, “Lừa cậu một lần như vậy, cũng đừng nhớ kỹ nữa được không?”

Hạ Mộ xoa xoa cái mũi, ngồi xổm trước bàn trà húp cháo.

“Ngày mai còn có kỳ thi chung, cậu như vậy được không?” Hứa Đình hỏi cậu.

“Không sao, ngủ một giấc nữa là tốt rồi.” Hạ Mộ sì sụp ăn hết cháo, buông bát phát biểu ý kiến: “Mùi vị chẳng ra gì cả.”

Hứa Đình ói ra máu, chẳng ra gì cậu còn ăn hết?

“Lần sau tôi nấu cháo cho anh ăn.” Hạ Mộ vừa ho vừa lau nước mũi.

“Được rồi được rồi, nhanh chóng đi nghỉ ngơi đi.” Hứa Đình đầu hàng, “Nhớ phải uống thuốc.”

Đêm nay đặc biệt oi bức, Hạ Mộ cảm mạo không dám mở điều hòa, vì thế nóng không ngủ được.

Buổi sáng hôm sau thức dậy, càng thêm vàng đầu hoa mắt.

“Không được cũng đừng đi thi nữa.” Hứa Đình nhìn bộ dạng lắc lư của cậu, thật sự là không an tâm.

“Tôi không sao.” Hạ Mộ đổi giày, “Môn này ba học phần đấy.”

“Tôi đưa cậu đến trường đi.” Hứa Đình cam chịu, dạng này mà thả ra ngoài, vạn nhất bị xe đụng phải làm sao bây giờ?

“Không cần không cần.” Hạ Mộ liên tục xua tay, buộc xong dây giày đứng lên.

Trong lỗ mũi ẩm ướt nóng nóng, vừa sờ liền một tay máu.

“Tiểu tổ tông.” Hứa Đình không ngừng kêu khổ, nhanh chóng giúp cậu bịt mũi kéo vào phòng tắm.

“Tôi không sao, anh đừng khẩn trương.” Hạ Mộ vừa lấy nước lạnh băng mũi, vừa không quên an ủi Hứa Đình, “Từ nhỏ đã như vậy rồi, nóng lên liền chảy máu mũi.”

“Cậu cẩn thận nghỉ ngơi ở nhà đi, đừng đi thi nữa.” Hứa Đình giúp cậu rút khăn giấy.

“Nhưng mà ba học phần —— ”

“Ba mươi cũng không cho phép đi!” Hứa Đình cắt ngang cậu.

“Một học phần thi lại bảy mươi đồng!” Hạ Mộ giận.

“Yên tâm đi, môn này cậu không đúp được.” Hứa Đình đưa khăn cho cậu.

“Vì sao?” Hạ Mộ thực buồn bực.

“Tóm lại tôi cam đoan cậu sẽ không đúp lớp, như vậy được chưa?” Hứa Đình lấy lệ.

“Vì sao?” Hạ Mộ vẫn hỏi.

“Không tại sao.” Hứa Đình không rõ ràng lẩn tránh.

“Vì sao?” Máy lặp lại Hạ Mộ tiếp tục.

“...” Hứa Đình bất đắc dĩ thẳng thắn, “Bởi vì thầy giáo môn này tôi có quen.”

Hạ Mộ một hơi ngần ở trong cổ họng, đây cũng quá hủ bại rồi!

“Nghỉ ngơi thật tốt đi.” Hứa Đình đem hộp khăn giấy đưa cho cậu, “Tôi đến trường học tìm thầy giáo giúp cậu.”

“Không tốt lắm đâu?” Hạ Mộ do dự.

“Lần trước tôi lừa cậu, lần này coi như trả lại cậu một lần.” Hứa Đình đem cậu đẩy về phòng ngủ, “Sau đó, chúng ta coi như huề nhau rồi.”

Hạ tiểu thụ ngồi ở bên giường, rút khăn giấy ra lau cái mũi.

Cuộc trao đổi này... Tựa hồ mình cũng không tính là thiệt thòi.

END 05.

Thuốc nước Hoắc Hương Chính Khí :

6. Chương 6: Sinh Nhật Vui Vẻ . .

Sau khi Hứa Đình từ trường học trở về, chỉ thấy Hạ Mộ vẫn đang ngủ, cửa phòng ngủ cũng không đóng, cả người cuộn tròn trong chăn, lỗ mũi tùy tiện nhét miếng bông đã bị máu thấm nhiễm, trên gối đầu kẻ sọc màu trắng, cũng đỏ một mảng lớn.

Hứa Đình nhìn mà kinh hồn bạt vía, vội vàng thò tay lay cậu tỉnh lại.

“Ủm?” Hạ Mộ mơ mơ màng màng.

“Mũi của cậu không có sao chứ?” Hứa Đình rút khăn giấy giúp cậu lau mặt, “Sao lại có thể chảy nhiều máu như vậy?”

Hạ Mộ theo tầm mắt của hắn nhìn gối đầu, lại càng hoảng sợ.

“Đi rửa mặt ăn chút gì đi, tôi đưa cậu đi bệnh viện kiểm tra.” Hứa Đình cam chịu số phận, ai bảo chính mình gặp phải chứ.

“Không sao, một lát nữa thì tốt rồi.” Hạ Mộ khoát tay, “Tôi trời sinh đã như vậy rồi, vốn hay chảy máu cam, thời điểm áp lực lớn liền càng nghiêm trọng.”

“Cậu gần đây áp lực rất lớn sao?” Hứa Đình nghi hoặc.

Hạ Mộ đáp ứng, bụm mũi đi vào toilet.

Sau khi tắm xong, Hạ tiểu thụ vừa lau tóc vừa hắt xì.

“Thật chưa từng gặp qua thân thể nam sinh nào kém như cậu vậy.” Hứa Đình đưa thuốc cảm mạo cho cậu, “Uống đi.”

“Tôi lần này là ngoài ý muốn!” Hạ Mộ không phục kháng nghị.

Bởi vì cái gối đầu duy nhất đã bị thấm máu không còn hình dạng gì, sau khi Hạ Mộ lau khô tóc liền thay đổi quần áo, chuẩn bị đi mua gối mới.

“Cùng nhau đi đi, tôi cũng đi.” Hứa Đình tắt đi TV đứng lên.

“Tôi mới không yếu như vậy.” Hạ Mộ bất mãn, “Anh không cần đi cùng tôi!”

“Tôi là đi siêu thị mua bia.” Hứa đình dở khóc dở cười.

Ách? Hạ Mộ vành tai phát nhiệt, ni mã (TMD), lại tự mình đa tình rồi !

Siêu thị rất lớn, Hạ Mộ ở tầng một mua gối đầu, lại đẩy xe theo Hứa Đình cùng lên tầng hai mua bia.

Tầng hai đang thúc đẩy tiêu thụ đồ uống, xe đựng đồ đẩy tới đẩy lui cũng rất chen chúc, vì thế Hứa Đình một mình xông vào mua đồ, để Hạ Mộ ở chỗ ít người chờ mình.

Hạ tiểu thụ chờ đến nhàm chán, vì thế đẩy xe đi dạo chung quanh. Chờ Hứa Đình đầu đầy mồ hôi tìm được cậu thì xe chở đồ đã bị chất đầy thịt tươi rau dưa cùng với các loại đồ gia vị không thể tưởng tượng.

“Cậu đây là muốn làm cái gì?” Hứa Đình không hiểu ra sao cả.

“Bị cảm muốn ăn ngon một chút.” Hạ Mộ cổ họng còn khan đáp thật nghiêm túc, “Đồ ăn bán bên ngoài nhiều dầu mỡ nhiều bột ngọt, ăn nhiều không tốt.”

Hứa Đình buồn cười, tên này còn rất biết yêu thương bản thân.

Sau khi về đến nhà Hạ Mộ trực tiếp vào phòng bếp, sau khi lượn lơ hồi lâu mới thò đầu ra nhìn Hứa Đình, trong mắt chứa đầy tha thiết chờ mong.

“Làm chi?” Hứa Đình sau lưng lạnh cả người.

“Nếu anh đồng ý giúp tôi rửa rau, buổi tối tôi có thể mời anh ăn cơm.” Hạ Mộ khua khua trái dưa chuột trong tay, “Rất có lời nha!”

Hứa Đình suy nghĩ một chút, quyết định nhận đề nghị này, thứ nhất là bởi vì TV không có gì hay để xem, thứ hai cũng là rất tò mò với trù nghệ của Hạ Mộ, chẳng qua nếu đã dám kêu mình cùng vào phòng bếp, hẳn là cũng không đến nỗi đi?

Nhưng mà rất nhanh Hứa Đình liền phát hiện, sự tình tựa hồ không quá giống với suy nghĩ của mình.

“Dầu còn chưa nóng a!” Hứa Đình ngăn tay cậu lại, “Chờ dầu nóng rồi hãy thả đồ ăn.”

“Nha.” Hạ Mộ ngoan ngoãn gật đầu.

“Góc đậu còn chưa chín!” Hứa Đình không thèm nhìn lướt qua, dứt khoát đoạt lấy cái xẻng.

Hạ Mộ xoa xoa mũi, tự giác đem vị trí cạnh nồi nhường lại.

“Đưa hành băm cho tôi.” Hứa đại trù (đầu bếp) đưa tay.

Hạ Mộ vội vã vui vẻ đưa lên.

Cuối cùng là một đĩa khoai tây viên chiên xù thực tốn thời gian, Hứa Đình đầu đầy mồ hôi dùng muôi dài khuấy cái nồi sệt dính đấy.

Hạ Mộ ngửi mùi mà nuốt nước miếng, cầm một quyển tạp chí giúp hắn quạt gió.

Giảng co hơn một giờ, hai người rốt cục cũng được ăn bữa tối.

Sen trắng chua ngọt, cá hương hầm cà tím, khoai tây chiên xù kho viên, rau cải thìa trộn, còn có một bát canh gà lớn thơm ngon, toàn bộ xuất thân từ tay Hứa Đình.

Hạ Mộ ôm bát ăn vô cùng nghiêm túc, nói cũng chẳng buồn nói.

Hứa Đình dở khóc dở cười, não loạn hồi lâu, té ra người này căn bản không thể nấu cơm.

Bởi vì Hạ Mộ mua đồ ăn hơi nhiều, vì thế trong mấy ngày kế tiếp, tiểu thụ nào đó liền có được một vị đầu bếp miễn phí.

Đương nhiên, chờ thời điểm Hứa tiểu công phát hiện đây thật ra là một cái âm mưu, đã là rất lâu về sau rồi.

.

Sau khi trải qua sự kiện cảm mạo cùng sự kiện kỳ thi, quan hệ của Hứa Đình và Hạ Mộ cũng cơ bản khôi phục lại bình thường.

Đương nhiên, dưới một vài tình huống thuận lợi, Hạ Mộ vẫn sẽ nhịn không được mà khi dễ Hứa Đình một chút, chẳng qua đó cũng là rất hiếm mới có thể phát sinh một lần, cũng không có gì hệ trọng.

Vào cuối tuần, hai người còn có thể cùng nhau nấu cơm, vì thế nhà trọ nhỏ thuê, cũng có một chút mùi vị gia đình.

Sau khi ăn cơm xong, Hứa Đình ở phòng bếp rửa chén, Hạ Mộ tâm huyết dâng trào, cầm giấy bút ở phòng khách tô tô vẽ vẽ.

“Cái gì thế?” Hứa Đình bưng hoa quả đặt lên bàn.

“Quà tặng anh!” Hạ Mộ đưa cho hắn một trang giấy, mặt trên vẽ một cái chibi, mặc tạp dề đội mũ, đang ở đắc ý dương dương tự đắc khua cái muôi lớn.

“Tôi?” Hứa Đình buồn cười.

“Cất kỹ nga, tôi rất ít vẽ người!” Hạ Mộ lão thần vỗ vai hắn.

“Đúng rồi, ngày mai sinh nhật của tôi, có muốn cùng ra ngoài chơi không?” Hứa Đình đem tờ giấy nhận lấy, hỏi cậu.

“Đương nhiên!” Hạ Mộ hai mắt lóe sáng lấp lánh, “Tôi đưa anh đến nơi chơi rất vui!”

“Còn có rất nhiều những người khác nữa.” Hứa Đình ngồi vào bên cạnh cậu, “Nhưng mà đều là bạn học của tôi, rất dễ ở chung.”

“Nga.” Hạ Mộ héo rũ, cũng đúng, hẳn làm sao có thể giống như mình, lẻ loi trải qua ngày sinh nhật.

“Vậy ngày mai sau khi tan học cậu gọi điện thoại cho tôi.” Hứa Đình không phát hiện được cảm xúc của cậu hạ xuống.

“Không đi nữa.” Hạ Mộ gãi gãi đầu, “Cái kia... Đột nhiên nhớ ra, ngày mai tôi phải vội làm một bản thiết kế.”

“Bài tập gì mà gấp gáp như vậy?” Hứa Đình nhíu mày.

“Ừm, là rất cấp bách.” Hạ Mộ chột dạ, “Giáo sư ngày ngày kia đi công tác rồi, cho nên tối mai phải nộp cho thầy ấy bản thảo cuối cùng.”

“... Được rồi.” Hứa Đình cũng không miễn cưỡng cậu, sau khi ăn xong hoa quả liền vào phòng ngủ.

Hạ Mộ rầu rĩ cắn dưa hấu, không hiểu sao cảm thấy có chút ủy khuất, ngay cả chính mình cũng không biết là vì cái gì.

.

Tối hôm sau, Hứa Đình liền thật sự cả đêm không về.

Hạ Mộ thử gọi điện cho hắn, sau khi điện thoại được nối là một mảnh ồn ào, tiếng nhạc tiếng cười loạn thành một đoàn, cái gì cũng nghe không rõ.

Sau khi dập máy, Hạ Mộ soạn “Sinh nhật vui vẻ”, rồi gửi qua cho hắn.

Mười mấy phút đồng hồ sau, nhận lại hai chữ “Cám ơn”.

Hạ Mộ cuộn trong chăn, trong tai nhét tai nghe, nhưng vẫn cảm thấy cô độc.

Trước đây không biết, thế nhưng bị đem đi so với Hứa Đình, mới phát hiện vòng xã giao của mình có bao nhiêu đáng thương.

Kỳ thật không phải không muốn đi tụ hội sinh nhật, chính mà có kinh nghiệm lần trước, nghĩ cũng biết được, bạn bè của hắn nhất định sẽ không thích mình, cần gì phải đi tự tìm mất mặt.

Cho đến gần sáng, Hứa Đình mới say khướt trở về nhà, sau khi mở cửa trực tiếp nằm xuống ngủ, từ đầu đến cuối không phát hiện ở cửa có đặt một thứ.

Vì thế chờ Hạ Mộ rời giường rửa mặt, ánh mắt đầu tiên liền trông thấy quà tặng của mình tối hôm qua đặt đó bị giẫm bẹp, còn bị đá đến một bên.

Hạ tiểu thụ thương tâm lại phần nộ, xông lên đem quà tặng ném vào thùng rác, sau đó hung hăng đập cửa phòng hắn một cước.

Khiến cho Hạ Mộ trăm triệu không dự đoán được chính là, cửa phòng ngủ của Hứa Đình xưa nay sẽ không khóa, hậu quả trực tiếp của một cước dùng hết toàn lực trên cánh cửa khép hờ, chính là trọng tâm không vững, thẳng tắp nằm sấp trên thảm trong phòng ngủ.

“Cậu làm sao vậy?” Hứa Đình bị đánh thức, không hiểu ra sao ngồi ở trên giường nhìn cậu.

Hạ Mộ vừa đau vừa buồn bực vừa bẽ mặt vừa nén giận, biểu tình trên mặt muôn tía nghìn hồng.

“Không ngủ hồng chứ?” Hứa Đình đem cậu kéo dậy.

Hạ Mộ cơn tức đầy mình, lại cảm thấy tựa hồ không có cơ gì để phát tiết, vì thế oán hận trừng mắt liếc hắn một cái.

Hứa đình vô cùng vô tội, vẻ mặt đầy mờ mịt, chẳng lẽ mình tối hôm qua uống rượu rất ồn ào, quấy rầy giấc ngủ của cậu ta?

“Tôi đi học!” Hạ Mộ tránh tay hắn ra, tức giận lao ra khỏi phòng.

Hứa Đình không nói gì, này rồi cuộc lại làm sao rồi?

Mặc dù có chút không hiểu, nhưng sau khi say rượu vốn đau đầu, cũng lười nghĩ nhiều, vì thế Hứa Đình ngã lại lên giường ngủ tiếp, thẳng đến buổi chiều mới thức dậy.

Muốn đi lấy đồ uống trong tủ lạnh, lại thoáng nhìn trong thùng rác có một hộp quà, bên trên còn buộc nơ.

Ngày hôm qua là sinh nhật mình, đây chẳng lẽ là quà Hạ Mộ chuẩn bị cho mình? Hứa Đình tò mò, nhặt cái hộp ra, sau khi mở ra là một tượng người đất nỏ, cùng bức tranh lúc trước Hạ Mộ cho mình giống nhau như đúc, nhưng mà đã vỡ mất rồi.

Hứa Đình mơ mơ hồ hồ nhớ tới, mình tối hôm qua tựa hồ là đập phải thứ gì đó, lại nhớ tới bộ dạng thờ phỉ phò của Hạ Mộ lúc sáng, Hứa Đình nhất thời hiểu ra nguyên nhân.

Hứa Đình vừa bực mình vừa buồn cười, đem tượng người đất nỏ vỡ cầm lại phòng, bản thân đến trường tìm Hạ Mộ.

Lên web của trường tìm được thời khoá biểu của cậu, Hứa Đình thuận lợi tìm được phòng học, sau khi chuồn vào từ cửa sau, liền thấy Hạ Mộ đang ngồi ở một góc trong phòng, cúi đầu thực nghiêm túc ghi chép bài vở.

“Hạ Mộ.” Hứa Đình ngồi vào bên cạnh cậu nhỏ giọng gọi.

Hạ Tiểu Mộ bị hù nhảy dựng, muốn che giấu quyển vở đã không kịp.

Hứa Đình đoạt quyển vở của cậu, chỉ thấy bên trên tất cả đều là tranh châm biếm, một hình chibi đang bị một chibi khác véo mặt đầm ngực đá mông, thậm chí còn bị tên mặt cười âm hiểm bắn tiểu dưa chuột! (*)

(*) tiểu dưa chuột : còn cái gì ngoài cái-mà-bạn-đang-nghĩ-đến nữa =))))))

Chibi bị chà đạp buộc tóc chĩa thẳng kên trời, mặc một cái yếm, trên đó viết một chữ “Hứa” thật lớn.

“Hạ Mộ cậu muốn chết.” Hứa Đình cắn răng gằn từng tiếng.

“Khụ khụ.” Hạ Mộ nhìn trời, tôi nói là anh sao? Người họ Hứa nhiều như vậy!

Chuông tan học vang lên, Hạ Mộ ngồi ở trên ghế không dịch chuyển.

“Hạ Mộ, buổi tối tổ cần cùng nhau thảo luận bài tập, cậu muốn cùng tham gia không?” Có bạn học đi tới hỏi.

“Cậu ta không thảo luận.” Hạ Mộ còn chưa kịp nói, Hứa Đình kéo bả vai của cậu qua há miệng, ” Buổi tối chúng tôi phải cùng nhau ra ngoài.”

“Vậy a.” Bạn học gật gật đầu, thu dọn cặp sách đi ra phòng học.

Hạ Mộ khóc không ra nước mắt, quay đầu chột dạ nhìn Hứa Đình.

“Về thôi?” Hứa Đình cười vô cùng uy hiếp.

“Tôi là vẽ loạn chơi thôi mà.” Hạ Mộ khẩn trương giải thích, “Người kia không phải anh!”

Hứa Đình nắm nắm tay kêu rằng rắc.

“Cái kia, về sau tôi sẽ quét dọn.” Hạ Mộ thực biết điều.

Hứa Đình gật đầu, tiếp tục mỉm cười nhìn cậu.

“Tôi rửa chén.” Hạ Mộ vội vàng lại ôm thêm một việc sinh hoạt.

“Ừ.” Hứa Đình gật đầu.

“Tôi tôi tôi, tôi sẽ giúp anh giặt quần áo một tháng.” Hạ Mộ đánh không lại ác bá, đành phải không ngừng thỏa hiệp.

“Thành giao.” Hứa Đình tâm tình rất tốt, đưa tay xoa xoa đầu của cậu.

Hạ Mộ thực thất bại, uể oải ghé vào trên bàn, vì sao chịu thiệt luôn là mình, rõ ràng là chính anh ta giẫm lên quả sinh nhật trước, giải thích phải là anh ta a!

Đang buồn bực hết sức, đột nhiên một miếng bánh ngọt nhỏ được thả xuống trước mắt.

“Hửm?” Hạ Mộ ngồi thẳng thân thể, ngoài ý muốn quay đầu nhìn hân.

“Cám ơn quà của cậu , tôi sẽ đem nó dính lại thật chắc.” Hứa Đình cười cười “Đây là mời cậu ăn.”

Hạ Mộ thực không tiền đồ mặt đỏ, cúi đầu dứt bánh ngọt vào miệng.

Nhớ tới bộ dạng phì phò lúc sáng của mình....Thật ấu trĩ!

Hứa Đình ngồi ở bên cạnh cậu, trong lòng cười cười.

Thật là một người rất kỳ quái, dễ dàng tức giận cũng dễ dàng vui vẻ, tuy rằng bình thường đùa dai hơi nhiều một chút, nhưng mà cũng không tính là đáng ghét.

Khi về nhà cổng trường học đúng lúc có bánh bích quy chào hàng, Hạ Mộ mua vài gói chuẩn bị làm bữa sáng, cư nhiên rất may mắn rút trúng hai tấm vé xem phim.

“Tặng anh”. Hạ Mộ rất hào phóng đưa cho Hứa Đình.

“Cậu không muốn sao?” Hứa Đình ngoài ý muốn, “Phim mới a.”

“Không có hứng thú, cũng không có người đi xem với tôi, Mục Nhiên mới về nhà rồi.” Hạ Mộ mở túi bánh bích quy ra, “Anh tìm bạn đi xem đi.”

Hứa Đình nhú mày, đem vé xem phim trả lại cho cậu một tấm.

Hạ Mộ sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hân.

“Cùng đi đi.” Hứa Đình đem tấm vé còn lại nhét vào túi quần, “Cảm ơn cậu mời tôi xem phim.”

Hạ tiểu thụ cao hứng, vui vẻ cùng hân về nhà, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, vì thế ngẩng đầu hỏi: “Anh xem tôi đều đã mời anh xem phim rồi, chuyện làm việc nhà...”

“Nghĩ cũng đừng hòng.” Hứa Đình sờ sờ đầu cậu, “Chuyện nào ra chuyện nấy.”

Hạ Mộ trong lòng lặng lẽ véo mặt hân.

.

Chủ nhật trong rạp chiếu phim có rất nhiều người, Hạ Mộ ngồi ở sảnh rạp chiếu phim mới nghĩ ra hỏi Hứa Đình, là phim gì?

“ Tình ca mùa hè .” Hứa Đình uống Coca cola.

Hạ Mộ hứng thú sứt mẻ, phim tình yêu.

Sau quảng cáo phim chính thức bắt đầu, nữ diễn viên mặc đồ đồ lác lư bò ra.

Đúng vậy, tuyệt đối là bò ra.

Hạ Mộ phun nước, một cái phim kinh dị đặt tên là Tình ca mùa hè, đây chính là hãm hại lão tử? !

END 06.

Mộ Mộ rất dễ ‘xù lông’ rồi mới nghe đỡ ngọt vài câu đã tự ‘cụp lông’ =)) ha hã, đi xem phim kinh dị, sẽ rất sến súa đây ~ (^ ^)

Sen trắng chua ngọt :

Khoai tây chiên xù kho viên :

Canh gà :

Cá hương hầm cà tím :

Rau cải thìa trộn :

Đây là quả tóc trong chibi của Hứa tiểu công =))))

Hứa tiểu công ‘đảm đang’ thế này Mộ Mộ không đổ mới là lạ =3=

7. Chương 7: Nhà Gỗ Nhỏ . .

Nghiêm chỉnh xem hết bộ phim, Hạ Mộ cảm thấy điều hòa của rạp chiếu phim này hơi thấp, phía sau lưng lạnh buốt!

Sau khi về đến nhà đã là đêm khuya, Hạ Mộ ngồi xếp bằng ở trên giường Hứa Đình, mắt lấp lánh cùng hân trò chuyện.

“Ngủ đi, ngày mai còn phải đi học.” Hứa Đình ngáp.

“Tôi không buồn ngủ.” Hạ Mộ lắc đầu.

“Tôi buồn ngủ.” Hứa Đình nằm xuống liền ngủ.

“... Vậy tôi về phòng.” Hạ Mộ chậm rì rì xuống giường.

“Nếu không để ý, ở lại nơi này của tôi ngủ một đêm đi.” Hứa Đình xê dịch sang một bên, “Phòng của cậu sát đường, đêm nay có lẽ hội âm nhạc ngoài trời, ầm ĩ.”

“Được!” Hạ Mộ mắt sáng lên, nhanh chóng lết tiến vào trong chăn Hứa Đình.

Bên cạnh có người, bóng ma phim kinh dị mang đến cũng tan đi chút, Hạ Mộ rất nhanh liền vù vù ngủ.

Hứa Đình thật cẩn thận xoay người, cúi đầu nhìn cậu.

Dưới ngọn đèn hôn ám, ngũ quan của Hạ Mộ tinh xảo lại hoàn mỹ, sạch sẽ không mang một tia tạp chất.

Nhìn thấy khuôn mặt hoàn toàn không hề phòng của cậu, Hứa Đình vươn ngón tay ra, cách không gõ gõ trên mũi cậu .

Rõ ràng chính là một người rất được, nhưng tại sao nghe đồn về cậu, đều khó nghe như vậy?

Sáng sớm hôm sau, Hạ Mộ sau khi tỉnh lại liền phát hiện, chính mình cả người đều vắt ngang trên giường, chân vừa vịn đập đến sườn mặt của Hứa Đình.

Chột dạ điều chỉnh tốt tư thế ngủ, Hạ Mộ ôm chăn âm thầm vui mừng, may là mình tỉnh trước!

Phía sau truyền đến thanh âm sột soạt, sau đó đầu của mình đã bị xoa nhẹ.

“Sớm.” Hứa Đình ngáp.

“Sớm.” Hạ Mộ xoay người, ở trong chăn nhẹ cọ, bộ dạng lười biếng giống như chú mèo nhỏ, hai má ửng hồng.

Vì thế Hứa tiểu công đột nhiên cũng có chút miệng đắng lưỡi khô.

Để báo đáp Hứa Đình đã thu lưu và giúp đỡ, Hạ Mộ chủ động yêu cầu mua bữa sáng, khi đi qua quảng trường tò mò hỏi một câu, mới biết được tối hôm qua hoàn toàn không có cái gì lễ hội âm nhạc ngoài trời!

Cho nên, là anh ta nhìn ra mình xem xong phim ma không dám ngủ, cho nên mới chủ động kiểm soát thu lưu mình?

Hạ Mộ nhất thời mặt đỏ bừng, ngay cả cái lỗ tai cũng bắt đầu nóng lên.

Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng cảm giác được người quan tâm, thật sự rất tốt.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Hứa Đình bắt đầu thu dọn hành lý, Hạ Mộ sững sốt, đứng ở cửa ngốc ngốc nhìn hắn: “Anh muốn dọn đi sao?”

“Không phải, sắp mừng một tháng mười (quốc khánh TQ) rồi , tôi về nhà một chuyến.” Hứa Đình quay đầu nhìn cậu, “Cậu thì sao?”

“... Tôi sẽ ở lại đây, đâu cũng không đi.” Hạ Mộ nhẹ nhàng thở ra.

“Có muốn đi cùng tôi không?” Hứa Đình nào vừa nóng lên, không hiểu tại sao lại nói ra những lời này.

“Tôi có thể sao?” Hạ Mộ ngoài ý muốn, trong mắt đã có chút kinh hỉ.

“Đương nhiên.” Hứa Đình cười cười, “Tôi đưa cậu đi biển bắt hải sản ăn hải sản.”

“Được a.” Hạ Mộ cười mắt đều híp lại, “Cám ơn học trưởng!”

Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu, người này... Kỳ thật cũng rất đáng yêu.

Trước khi đi một ngày, Hạ Mộ tự dưng rất khẩn trương, lẫn qua lộn lại một đêm cũng chưa ngủ. Cho đến tận khi hai người lên máy bay, Hạ Mộ mới mơ mơ màng màng cảm thấy buồn ngủ, vì thế tựa vào trên vai Hứa Đình vù vù ngủ.

Hứa Đình đỡ cậu không có cách nào, đành phải hỏi tiếp viên hàng không muốn tắm tắm, thật cẩn thận đắp đến trên người cậu.

Hạ Mộ ngủ không ổn định, cách một hồi lại đổi một cái tư thế, quay tới quay lui liều mạng treo trên người Hứa Đình, đầu còn không thành thật trượt lên trượt xuống. Hứa Đình không ngừng kêu khổ, quả thực phải hoài nghi cậu là cố ý gây sức ép cho mình.

“Hứa Đình...” Trong miệng Hạ Mộ lâu bầu mơ hồ không rõ.

“Ừ?” Hứa Đình giúp cậu đắp kín tấm thảm mỏng.

Hạ Mộ nhú mày, tay phải nắm chặt lấy quần áo của hắn, thân thể cũng có chút phát run, tựa hồ ngủ rất không an ổn.

“Hạ Mộ?” Hứa Đình thử thăm dò gọi cậu.

“Ừm?” Hạ Mộ mơ mơ màng màng mở mắt.

“Gặp ác mộng sao?” Hứa Đình lau mồ hôi lạnh trên trán cậu.

Hạ Mộ gật gật đầu, sắc mặt vô cùng tái nhợt, vẻ mặt cũng có chút hốt hoảng.

Hứa Đình ở trong lòng lắc đầu, thể chất sao lại kém như vậy?

Máy bay âm âm hạ cánh, trên đường đến Hứa gia, Hạ Mộ luôn dán lên cửa kính xe nhìn ngoài cửa sổ.

“Cậu dường như rất khẩn trương?” Hứa Đình vỗ đầu của cậu.

“Ai nói vậy.” Hạ Mộ mắt trợn trắng, “Cũng đâu phải con dâu đi gặp cha mẹ chồng, vì sao phải khẩn trương?”

Hứa Đình dở khóc dở cười, loại so sánh này...

Cha mẹ Hứa Đình nhìn qua đều rất ôn hòa, cũng rất thích Hạ Mộ.

Nhưng mà phải nói, Hạ tiểu thụ xinh đẹp sạch sẽ lại ngoan ngoãn, ai lại không thích?

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Đình liền mang Hạ Mộ đi ra biển.

Hạ Mộ chân trần chạy tới chạy lui, cùng mấy đứa trẻ con chơi đùa bắt diệp nhạc hồ (quên trời quên đất)

Hứa Đình cười lắc đầu, ngồi ở trên bờ cát xiên thịt nướng.

“A ——” Hạ Mộ tự giác há to mồm qua.

Hứa Đình nhú mày, nhét rau cải vào trong miệng cậu .

“Tôi muốn thịt bò!” Hạ Mộ bắt mồm.

“Không cho.” Hứa Đình cười.

“Quý hẹp hòi!” Hạ Mộ tự mình giơ tay lấy, kết quả bị Hứa Đình một phen ôm thắt lưng bế lên.

“Làm cái gì? !” Hạ Mộ bị buồn, vừa cười vừa giãy dụa.

Hứa Đình ý vào đối phương không biết tính hướng của mình, giở trò lợi dụng.

Hạ Mộ diện mạo là loại hình mình thích, tính cách cũng coi như đáng yêu, bộ dạng lúc ngủ giống chú mèo con, còn thường xuyên không tự giác câu dẫn mình, nói không muốn ăn đó là gạt người, nhưng dù sao cậu là thích nữ sinh, không đành lòng bẻ cong cậu, cho nên cũng đành phải dừng bước tại đây. Chẳng qua tiểu tặc mao này gần đây thường xuyên hại mình tâm thần không yên, cho dù là không ăn được vào miệng, sờ hai cái làm phúc lợi cũng có thể đi?

Hai người ở trên bờ cát chơi đùa cả ngày, Hạ Mộ mệt sắp ngất, tắm rửa xong liền ngã xuống giường.

Vừa mới chuẩn bị ngủ, đột nhiên nhớ tới điện thoại di động của mình ở trong túi quần Hứa Đình, vì thế bèn đứng lên đi tìm hân.

Trong phòng bên cạnh không có ai, Hạ Mộ nhúc nhích, chậm rì rì lách lư xuống phòng khách dưới lầu.

Đi được một nửa cầu thang, Hạ Mộ dừng lại, há to mồm nhìn phòng khách.

Thiệt nhiều nam nhân khí phách... Là hội nghị Mafia sao?

Chẳng lẽ nhà Hứa Đình là xã hội đen? Tập đoàn buôn lậu thuốc phiện? Sản nghiệp phi pháp? Trong đầu Hạ Mộ nhanh chóng xoay tròn, màn ảnh cầu huyết từng đoạn từng đoạn xuất hiện.

“Tiểu Đình, là bạn học của con à?” Cha Hứa thấp giọng hỏi.

Hứa Đình ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đứng dậy bước lên cầu thang.

“Tôi cái gì cũng không nhìn thấy!” Hạ Mộ che mắt diễn vô cùng nhập tâm, “Tôi cũng hiểu quy củ của giới!”

“Đừng náo loạn, thật hết cách với cậu.” Hứa Đình vừa bực mình vừa buồn cười, đưa cậu trở lại phòng ngủ, “Sao lại chạy loạn?”

“Di động ở chỗ anh.” Hạ Mộ tò mò, “Bọn họ làm gì vậy?”

“Diễn viên.” Hứa Đình nhanh chóng trả lời.

“Ha?” Hạ Mộ ngoài ý muốn.

“Cha tôi thường đầu tư phim truyền hình.” Về mặt Hứa Đình thực trấn định.

“Thật sao?” Hạ Mộ nghe đến đây liền hứng thú.

“Đương nhiên, hôm nào đưa cậu đi xem quay phim.” Hứa Đình lấy điện thoại trả lại cho cậu, “Ngủ sớm chút đi.”

“Tôi cũng muốn đi xem tuyển diễn viên.” Hạ Mộ hưng trí bừng bừng.

Hứa Đình đầy đầu hắc tuyến.

“Không được sao?” Hạ Mộ thất vọng.

“Lần sau đi.” Hứa Đình nói có lệ, nhét cậu về trong chăn.

Hạ Mộ bĩu môi, học trưởng thật nhỏ mọn, chọn diễn viên cũng không cho xem, mình cũng sẽ không quấy rối!

Sau hai ngày ở nhà, Hứa Đình mang Hạ Mộ đến một hòn đảo nhỏ, bên trên có một tòa biệt thự nhỏ.

“Nhà gỗ!” Hạ Mộ kích động mắt sáng lên, “Hứa Đình Hứa Đình, đây là nhà của gia đình anh sao?”

“Không phải, tổ kịch mượn tới quay phim, tôi trước đưa cậu đến đây chơi hai ngày.” Hứa Đình tựa vào cạnh cửa, nhìn Hạ Mộ cười vui vẻ chạy khắp nhà.

Buổi tối ăn cơm xong, Hứa Đình ở phòng bếp rửa chén, Hạ Mộ không có việc gì, bưng một khay anh đào tản bộ chung quanh.

Sau đó tới khi Hứa Đình lau dọn xong phòng bếp, liền phát hiện không thấy Hạ Mộ đâu.

“Lại chạy đi đâu rồi.” Hứa Đình thầm nói, lấy di động trong túi quần ra gọi, lại phát hiện di động của Hạ Mộ ở trên ghế sa lon.

Hứa Đình không nói gì, khóa cửa đi ra ngoài tìm người, trên đảo không có đèn đường, đợi lát nữa trời sẽ tối.

Dọc theo khu vực mở rộng của hòn đảo tìm một vòng cũng không thấy người, Hứa Đình có chút hoảng, phía Nam hòn đảo là một rừng cây lộn xộn, cậu ta sẽ không chạy qua bên đó chứ?

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng mờ, hơn nữa còn mơ hồ nổi lên gió biển, Hứa Đình cũng chẳng quan tâm nhiều lắm, quay về nhà gỗ lấy áo mưa cùng đèn pin liền chạy về phía nam.

“Hạ Mộ!” Hứa Đình căng họng gào lên.

Trong rừng cây im ắng, chỉ có tiếng gió biển thổi qua vù vù.

Hạt mưa lớn như hạt đậu ào ào rơi xuống, Hứa Đình cầm đèn pin, tìm chung quanh ở trong rừng cây.

Từ đông đến tây từ bắc đến nam, cũng không thấy bóng dáng Hạ Mộ, Hứa Đình gấp đến độ hận không thể kéo hòn đảo qua đây, tiểu bạch si kia (ngu ngốc), sẽ không rơi xuống biển chứ?

Tìm hơn nửa buổi tối, toàn thân Hứa Đình đều ướt đẫm, trên đùi cũng đều là vết thương nhỏ, nhưng vẫn phải bó tay quay lại.

Kéo bước chân nặng nề đi về, còn chưa về đến cửa nhà, liền thấy dưới ngọn đèn hôn ám, một người đang ngồi tội nghiệp.

Vì thế tìm Hứa Đình luôn treo ở cổ họng, rốt cục hung hăng rơi trở về.

Hạ Mộ nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu, mưa rơi xuống khuôn mặt, hốc mắt hồng giống như con thỏ.

Hứa Đình đứng ở tại chỗ, không biết mình là nên mắng cậu ta hay là ôm cậu ta, nhưng mà không đợi hẳn nghĩ rõ ràng, Hạ Mộ cũng đã đánh tới.

Xung lực chợt đến khiến Hứa Đình lui về sau vài bước, thất lực vừa vặn đụng vào rào chắn gỗ tròn, nhất thời đau nhe răng, nước mắt cũng sắp rơi ra.

“Hạ Mộ! !” Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh đã đi đâu a?” Hạ Mộ mang theo giọng ghen ngào, “Tôi nghĩ rằng anh bỏ tôi lại, một mình trở về rồi.”

Hứa Đình lại muốn mắng người lại muốn cười, đánh cậu ta lại không nổi, cuối cùng chỉ đành đưa tay vỗ vỗ đầu của cậu.

Thật sự là... Đời trước thiếu nợ cậu ta.

“Tôi đi dạo quanh bờ biển một vòng, trở về đã không thấy tăm hơi anh đâu.” Hạ Mộ ủy khuất ùn ùn kéo đến, mình khi trở về trong phòng tối đen, gõ cửa không ai để ý, di động cũng không ở bên người, mưa lại to gió lại lớn, tiếng sóng biển muốn bao nhiêu khủng bố có bấy nhiêu khủng bố.

Hứa Đình không có tâm tình lại đi so đo với cậu, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Sau khi quay vào trong phòng bật đèn lên, hai người mới phát hiện đối phương có bao nhiêu chật vật.

“Khóc mất đều sưng lên rồi.” Hứa Đình ném cho cậu một cái khăn lông khô, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cậu, “Cậu là đồ ngốc à? Tôi sao có thể bỏ lại cậu mà mặc kệ.”

Hạ Mộ ngưng ngừng, lấy khăn lông lau tóc.

Hai người tắm rửa xong mặc đồ ngủ, mỗi người ôm một cốc nước gừng ngồi ở trên giường uống.

“Giọng anh sao lại khàn như vậy?” Hạ Mộ sao cũng không nghĩ ra tại sao.

“Tìm cái đồ ngốc nhà cậu!” Hứa Đình nghiêng răng, “Tôi nghĩ cậu chạy tới khu chưa mở rộng, cho nên tìm cậu hơn nửa đêm rồi!”

“Anh bị ngốc sao?” Hạ Mộ khinh bỉ, “Tôi làm sao có thể đi vào trong đó?”

Hứa Đình nén giận, vứt bỏ cái chén túm cậu lại, vừa chọc vừa véo cho hả giận.

Tiểu tặc mao không lương tâm, mình còn thiếu nhảy xuống biển mò vớt cậu ta, không nói cảm ơn thì thôi, cứ nhiên còn nói mình là đồ ngốc?

Đúng, mình là đồ ngốc, ngu ngốc mới có thể không đếm xỉa nguy hiểm, hơn nữa đêm mạo hiểm mưa to gió lớn hét gọi cậu ta bốn tiếng đồng hồ ở trong rừng cây.

Hạ Mộ sợ nhất bị buồn, vì thế vừa cười vừa giãy dụa trốn xung quanh, lại bị Hứa Đình dễ dàng đặt ở dưới thân.

“Sau này còn dám loạn ra ngoài, tôi sẽ ném cậu xuống biển cho cá mập ăn.” Hứa Đình hung thần ác sát uy hiếp.

Hạ Mộ cắn môi dưới, vẻ mặt có chút xấu hổ, hai má cũng có chút hồng.

Hứa Đình sững sốt, mới phát giác tư thế hai người thật sự là rất mờ ám.

Chỉ là bản thân mình tựa hồ... Có chút không muốn đứng dậy.

Tầm mắt không tự chủ được rơi xuống trên cánh môi mỏng của cậu, màu hơi nhạt, hình dạng hơi hơi vểnh lên, giống như là bánh pudding bóng loáng mê người.

Chỉ cần thoáng cúi đầu một chút, là có thể...

Hứa Đình như là bị mê hoặc, không tự chủ được nghĩ muốn hôn cậu, chỉ là còn chưa kịp động tới, người đã bị Hạ Mộ đẩy ra.

“Cái kia, đã muộn rồi.” Hạ Mộ nói năng lộn xộn, tầm mắt cũng không biết nên đặt chỗ nào, ” Anh anh, trở về đi.”

Lời nói ra mới phát hiện, đây căn bản là phòng của Hứa Đình.

Hạ tiểu thụ vô cùng lúng túng, xô dép lê đầu cũng không quay lại chạy ra cửa.

Hứa Đình lần này không cười cậu thất thố, bởi vì mình so với cậu ấy càng thất thố hơn.

Nằm ở trên giường, trong lòng toàn là bộ dạng Hạ Mộ vừa rồi đỏ mặt.

Nếu như mình hôn xuống, kết quả sẽ là như thế nào?

Trong phòng ngủ cách vách, Hạ Mộ rất ngu ngốc dán mặt trên kính để hạ nhiệt.

Vừa rồi là tình huống gì vậy?

Vừa nghĩ tới bản thân thiếu chút nữa cùng một người nam nhân hôn môi, Hạ Mộ đã cảm thấy cả người sắp ngạt thở rồi.

Sáng sớm hôm sau, hai người đều lòng hiểu mà không nói, đồng thời làm bộ như chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Kỳ thật vốn là nên cái gì cũng chưa phát sinh! Hạ Mộ tự mình an ủi, trộm nhìn Hứa Đình, kết quả phát hiện hắn đang vẻ mặt phức tạp nhìn mình, nhất thời một miếng bánh mì ghen ở cổ họng, mặt đỏ bừng ho khan.

Hứa Đình ở trong lòng thở dài, đưa cho cậu một ly sữa ấm.

Trong nháy mắt nhận cái ly, đầu ngón tay hai người chạm vào nhau, Hạ Mộ như là bị lửa đốt, vội vàng rút tay lại.

Ly sữa rơi trên mặt đất, bắn tung tóe khắp nơi.

Hạ Mộ cuống quýt xin lỗi, ngồi xổm trên mặt đất lấy khăn lau.

“Buổi chiều tôi đưa cậu về đi.” Hứa Đình ngồi xổm bên cạnh cậu mở miệng.

Hạ Mộ tay dừng lại một chút, tùy tiện “Ừm” một tiếng, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Hứa Đình cười khổ, sao lại dọa thành như vậy?

END 07.

Bánh pudding :

8. Chương 8: Bên Nhau! . .

Lúc hai giờ chiều, phía chân trời đầy mây đen, mơ hồ còn có tiếng sấm truyền đến.

Cho dù Hạ Mộ lớn lên từ nhỏ ở trong đất liền, cũng có thể nhìn ra lúc này không thích hợp ra biển, vì thể đành phải ngoan ngoãn ngồi ở phòng khách xem TV.

Gần như trong nháy mắt, bầu trời đã bị tia chớp xé ra, mưa tầm tã như trút nước ào ào rơi trên cửa kính, tiếng gió cùng với tiếng sóng biển, Hạ Mộ nghe mà kinh hồn bạt vía.

“Loại thời tiết này ở trên biển rất bình thường.” Hứa Đình bưng cho cậu một khay hoa quả, “Hết mưa thì tốt rồi.”

“Uhm.” Về mặt Hạ Mộ có chút mất tự nhiên.

Không khí xấu hổ như vậy, đồ ngốc cũng có thể cảm giác được, Hứa Đình ở trong lòng thở dài, đặt khay đựng trái cây xuống đứng lên: “Tôi lên trên lầu đọc sách, có việc thì gọi tôi.”

Hạ Mộ gật gật đầu, tay chân không được tự nhiên cũng không biết nên đặt chỗ nào.

Tuy rằng rất muốn làm bộ như chuyện gì cũng chưa phát sinh, nhưng mà chỉ cần vừa nhìn vào mắt Hứa Đình, đầu óc liền trống rỗng, trong lòng toàn là hình ảnh đêm qua mình và anh ta nhìn nhau.

Nếu Hứa Đình tối hôm qua hôn xuống, mình đại khái... Sẽ không quá tức giận đi?

Sau khi đưa ra kết luận này, Hạ Mộ tiểu thụ sụp đổ rồi .

Nếu bản thân mình chán ghét anh ta, mọi chuyện liền dễ giải quyết hơn.

Nhưng vấn đề chính là, mình không chỉ không ghét Hứa Đình, ngược lại, còn có một chút tình thích, một chút hâm mộ, một chút cảm kích.

Thích bộ dạng anh ấy cười rộ lên, hâm mộ tính cách vui vẻ vô tư của anh ấy, cảm kích anh nguyện ý làm bạn bè với mình.

Bởi vì muốn quý trọng, cho nên mới không biết phải làm sao.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, thấy bên ngoài sắc trời đã buông tối, bão táp nhưng vẫn là không có dấu hiệu ngừng lại.

Hạ Mộ càng nghĩ càng loạn, vì thế đứng lên muốn đi chung quanh một chút.

Nhà gỗ rất lớn, Hạ Mộ nhìn trái nhìn phải, bất tri bất giác đi đến tầng nóc, đứng ở trên ban công nhìn ra bên ngoài, chỉ có thể nhìn thấy ngọn hải đăng xa xa như ẩn như hiện.

Cũng không biết trận mưa này khi nào thì mới có thể ngừng.

Hạ Mộ thở dài, xoay người muốn quay về, toàn bộ đèn trên ban công lại tắt phụt một cái.

“Hứa Đình!” Hạ Mộ trong lòng cả kinh, không tự chủ gọi một tiếng.

Không có người trả lời, Hạ Mộ sờ soạn vào phòng, dựa vào tường chậm rãi đi đến cửa.

Bốn phía yên tĩnh, căn phòng xa lạ, tầm nhìn tối đen.

Bất giác, trong đầu bắt đầu hiện lên từng đoạn từng đoạn ác mộng, những cái đó vốn cho rằng đã quên hẳn rồi, giờ phút này toàn bộ hiện ra rõ nét.

Muốn chạy trốn, trong hoảng loạn lại bị cái gì đó dưới chân vấp ngã.

Nỗi sợ hãi ùn ùn kéo đến lấn át đau đớn, Hạ Mộ ôm lấy đầu, ngồi xồm vô thức ở góc tường.

Trên bậc thang truyền đến tiếng bước chân, sau đó liền có ánh sáng chói mắt chiếu lại đây, Hạ Mộ hoảng sợ trừng to mắt, gần như điên cuồng hét chói tai.

“Tiểu Mộ cậu làm sao vậy?” Hứa Đình bị cậu hét một cái sợ tới mức hồn phi phách tán.

Hạ Mộ vô thức nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt trống rỗng có chút dọa người.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình ngồi xổm bên cạnh cậu, “Cậu không sao chứ?”

Sau khi thấy rõ ràng người đến là ai, môi Hạ Mộ run rẩy, nước mắt lăn chã rơi xuống.

Kế tiếp trong nháy mắt, Hứa Đình liền bị cậu sống chết ôm lấy.

Cảm giác toàn thân cậu đều đang phát run, Hứa Đình nhú mày, mắt điện tuyệt đối không có khả năng dọa cậu ta thành như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nghi hoặc thì nghi hoặc, Hứa Đình vẫn không hỏi ra miệng, chỉ ôm cậu đi xuống lầu.

Trong phòng ngủ có đèn dùng khi khẩn cấp, Hứa Đình đặt cậu lên giường, cầm khăn ẩm giúp cậu lau khô sạch sẽ khuôn mặt.

“Hứa Đình.” Thanh âm Hạ Mộ rất nhỏ.

“Tôi đây.” Hứa Đình cười cười với cậu, “Đừng sợ.”

Nhìn thấy ánh mắt ôn hòa của Hứa Đình, Hạ Mộ ngốc hồ hồ vươn tay, ở trên mặt hắn chọc một cái.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình bật cười.

Hạ Mộ cắn cắn môi, không nói gì.

Đêm này, Hạ Mộ luôn ở lại phòng ngủ của Hứa Đình.

Đại khái là vừa mới chịu sợ hãi hơi nhiều, Hạ Mộ rất nhanh liền ngủ mất, nhưng dù là ở trong mộng, tay lại vẫn nắm chặt ống tay áo Hứa Đình.

Hứa Đình không hề buồn ngủ, trong đầu tràn đầy bộ dạng cậu vừa rồi ngồi xổm ở góc tường.

Rốt cuộc là đã trải qua chuyện gì, mới có thể sợ hãi bóng tối như vậy?

.

Sáng sớm hôm sau, di động của Hứa Đình rung rung.

“Alo?” Hứa Đình đi đến bàn công nhận điện thoại.

“Đình Đình!” Lạc Tiểu Tịch thực khẩn trương, “Anh họ nói tối hôm qua bão quét, cậu đang ở trên đảo bị cuốn đi rồi!”

“Cậu đừng nghe hắn nói lung tung!” Hứa Đình tức giận.

“Vậy cậu không sao chứ?” Lạc Tiểu Tịch yên tâm.

“Không có việc gì, chỉ là bị cúp điện, đại khái phải buổi chiều mới có thể trở về.” Hứa Đình ngồi ở trên xích đu đung đưa.

“Mộ Mộ ở cùng với cậu sao?” Lạc Tiểu Tịch thực bất quáí. (nhiều chuyện)

“Mới gặp qua cậu ấy một lần, đã gọi thân quen như vậy rồi?” Hứa Đình buồn cười.

“Ừ, anh họ nói Mộ Mộ là vợ của cậu!” Lạc Tiểu Tịch cười hắc hắc.

“Gặp mặt đừng nói loạn a.” Hứa Đình dở khóc dở cười, “Nếu dọa cậu ta chạy mất, tôi đánh cái mông của cậu!”

“Thằng nhãi nhà cậu có chút tiến triển rồi phải không?” Vương Lang đoạt lấy điện thoại, “Nếu coi trọng liền nhanh chóng xuống tay đi.”

“Tôi không thể xuống tay.” Hứa Đình thở dài, “Cậu ta thích nữ sinh, bẻ cong cậu ấy tôi không đành lòng, mấy ngày hôm trước cậu ấy phỏng chừng đã biết tính hướng của tôi rồi, hiện tại trốn tôi còn không kịp.”

Vương Lang khinh thường, Hứa Đình cũng lười phải cùng cái tên không tiết tháo này nói chuyện, sau khi qua loa vài câu liền cúp điện thoại.

Đứng lên muốn quay về, lại phát hiện Hạ Mộ đang đứng ở cửa ban công.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình có chút xấu hổ.

Những lời mình vừa nói, sẽ không phải bị cậu ta nghe thấy chứ?

Biểu cảm trên mặt Hạ Mộ đã nói rõ hết thảy, Hứa Đình thở dài, tiến lên xoa xoa đầu của cậu : “Cậu đừng sợ, tôi sẽ không ăn hiếp cậu.”

Hạ Mộ nhỏ giọng “Ừ” một cái.

“Thu dọn đồ đạc đi, buổi chiều chúng ta quay về.” Hứa Đình lướt qua cậu muốn đi vào trong phòng, lại bị Hạ Mộ túm lại.

“Tiểu Mộ?” Hứa Đình ngạc nhiên nghi ngờ.

Hạ Mộ túm lấy tay áo Hứa Đình, tim đập sắp bật ra.

Trong đầu loạn thành một đoàn, không biết nên nói cái gì cũng không biết nên làm cái gì, lại cố chấp không chịu buông tay.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình chần chờ nhìn cậu, “Em không ghét tôi?”

Hạ Mộ lắc đầu.

“Vậy... Chúng ta có thể thử bên nhau xem?” Hứa Đình lại thử thăm dò hỏi.

Hạ Mộ không gật đầu, nhưng cũng không cự tuyệt.

Khóe mắt Hứa Đình nhiễm ý cười, cúi đầu ở bên môi cậu hôn một cái.

Hạ Mộ căng thẳng thiếu chút nữa ngất đi.

.

Buổi chiều bên phà mở ra, hai người thuận lợi trở về nhà.

Hứa tiểu công trong lòng có một chút tiếc nuối, cũng có một chút nghi hoặc.

Tiếc nuối là bởi vì hòn đảo nhỏ xinh đẹp như vậy, nếu ở lại thêm vài ngày, nói không chừng là có thể đem cậu ăn sạch sành sanh. (đuôi sói kìa =]]]])

Nghi hoặc là bởi vì mặc kệ mình hỏi như thế nào, cậu cũng không chịu nói tới hôm qua rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

“Không được hỏi nữa !” Hạ Mộ niết cái miệng của hắn.

“Được rồi, không hỏi.” Hứa Đình sắp qua muốn hôn cậu, lại bị né tránh.

“Hôn cũng không cho hôn a?” Hứa Đình oán hận.

Hạ Mộ lỗ tai hồng hồng, có cái gì hay mà hôn chứ.

.

Sau khi kết thúc Quốc Khánh hai người trở lại trường học, quan hệ tự nhiên cũng từ bạn học biến thành tình nhân.

Nhưng mà Hứa Đình đối tình trạng hiện nay rất bất mãn, khi hai người còn chưa làm rõ quan hệ thì Hạ Mộ còn thường xuyên sẽ cho mình chiếm tiện nghi, hiện tại ngược lại, sở một cái đều so với lên trời còn khó hơn.

“Anh không được chạm vào em a!” Hạ Mộ ôm gối dựa đuối hần.

“Chúng ta hiện đang yêu nhau a!” Hứa Đình nén giận.

“Yêu nhau thì sao?” Hạ Tiểu Mộ rất không nói đạo lý lắm lắm.

Hứa Đình không thể nhịn được nữa, mạnh mẽ kéo người vào trong lòng muốn cưỡng hôn, lại bị một quyền nện trúng mũi.

Hứa tiểu công lưu manh không thành kêu lên một tiếng đau đớn, thống khổ che cái mũi.

Hạ tiểu thụ dừng mãnh vô địch thu hồi nắm tay, chợt dạ gãi gãi đầu, xuống tay hình như hơi nặng ách...

Hứa Đình hận đến nghiến răng.

Hạ Mộ tuy rằng bình thường nhìn qua tùy tiện, nhưng lúc ở trong loại sự tình này, da mặt còn mỏng hơn so với giấy.

Hứa Đình buồn bực muốn rít gào, kết giao ba tháng còn chưa được hôn, loại sự tình này nói ra có ai sẽ tin?

Hôn trộm lúc ngủ cái đó không tính!

.

Trong đại học thường xuyên sẽ có các loại tụ họp, Hạ Mộ không có hứng thú, Hứa Đình cũng không dẫn cậu đi.

Hôm nay Hứa Đình lại đến khuya mới trở về, còn mang theo một thân toàn mùi rượu.

Hạ tiểu thụ mất hứng , thở hồng hộc giúp hần mở nước tắm.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình từ phía sau ôm lấy cậu.

“Làm gì vậy?” Hạ Mộ giãy giụa.

Hứa Đình cúi đầu, nhẹ nhàng hạ xuống một cái hôn tinh tế trên cổ cậu.

“Đừng nháo.” Hạ Mộ rụt cổ lại tránh ra, “Tắm rửa đi.”

“Đợi anh.” Hứa Đình lại lưu luyến cọ cọ ở trên cổ của cậu, mới buông tay để cho cậu ra khỏi phòng tắm.

Hạ Mộ ngờ ngác trở lại phòng ngủ mới kịp phản ứng, đợi anh ta, đợi anh ta làm cái gì? ! Sẽ không phải là muốn say rượu loạn tính đi a a a a!

Hạ tiểu thụ bị YY(tự sướng) của mình làm hoảng sợ, phản xạ có điều kiện nghĩ muốn chạy.

Còn chưa kịp thay quần áo xong, Hứa Đình cũng đã say khướt tiến vào phòng ngủ.

“Sao anh không gõ cửa!” Hạ Mộ để hờ cánh tay thực hoảng sợ.

“Bảo bối hảo ngoan, tự mình cởi hết chờ anh?” Hứa Đình tiến lên một phen ôm lấy cậu.

“Chờ em gái anh! Uống rượu rồi thì trở về ngủ đi!” Hạ Mộ không ngừng kêu khổ, ai chờ người , ta là muốn thay quần áo để chạy trốn được không?

Hứa Đình trong lòng cười thâm, tiếp tục giả vờ say đem cậu lên trên giường.

Cuồng loạn và bá đạo hôn liên tiếp ở bên gáy vùng giữa lông mày, Hạ Mộ trốn không xong lại đẩy ra không được, gấp đến độ thiếu chút nữa khóc lên.

Hứa Đình vốn chỉ là muốn giả vờ say dọa cậu một chút, càng về sau lại có chút không khống chế được.

Khoảnh khắc chạm vào đôi môi của cậu, toàn bộ lý trí của Hứa Đình đều bị thiêu đốt gần như không còn, trong lòng chỉ nghĩ muốn nhớ kỹ hương vị của cậu.

Hạ Mộ nhắm lại hai mắt, lông mi thật dài ở dưới ánh đèn run rẩy.

Một chút mùi rượu, một chút ngọt ngào, một chút luống cuống, một chút ngây ngô, toàn bộ tâm trí chính là nụ hôn đầu tiên.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình gắt gao ôm cậu sát vào lòng, “Anh thích em.”

Ngửi thấy mùi hương sữa tắm nhẹ mát mẽ trên người hắn, khóe môi Hạ Mộ tràn đầy ý cười.

Một đêm này, Hạ Mộ ôm cánh tay Hứa Đình, ngủ thật ngon thật ngon.

.

Thời điểm cuối kỳ có tuyển cử Hội học sinh, Hạ Mộ mới sớm đã đến hội trường.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình ngồi ở bên cạnh cậu, “Sao không ngồi phía trước?”

“Dù sao ở đây cũng cũng có thể nhìn thấy.” Hạ Mộ giúp hắn chỉnh lại tóc, “Anh đi chuẩn bị đi, không cần phải để ý đến em.”

“Nếu anh trúng cử, tối nay có thưởng hay không?” Hứa Đình đùa giỡn cậu.

“Thưởng em gái anh ấy.” Hạ Mộ cầm laptop đánh bay hắn.

Sau khi tuyển cử bắt đầu, người bên cạnh dần dần nhiều hơn, Hạ Mộ bình thường không làm sao giao thiệp với người khác, bởi vậy một người cũng không biết.

Lúc mở màn, là toàn bộ người được đề cử lần lượt diễn thuyết, nội dung cơ bản giống nhau, Hạ Mộ nghe đến mệt chỉ muốn ngủ.

Thật vất vả đợi đến Hứa Đình, Hạ Mộ còn chưa kịp vỗ tay, trong hội trường đã tràn đầy tiếng thét chói tai của đủ loại học tử học muội.

Lão viện trưởng ngồi ở hàng phía trước run run rẩy rẩy, bệnh tim thiếu chút nữa bị dọa cho tái phát.

Hạ Mộ trợn mắt há hốc mồm, đây là đang mở concert sao?

“Mau nhìn! Một trong những tinh anh của khoa Công nghệ!” Tiểu nữ sinh bên cạnh cực độ phấn khởi, “Mình muốn đi lên thân thiết với anh ấy một chút!”

Thân em gái cô ấy! Hạ Mộ nổi trận lôi đình, đó là người của lão tử!

Kết quả của tuyển cử không hề bất ngờ, Hứa Đình dương dương đắc ý, đứng ở trên đài nháy mắt mấy cái với Hạ Mộ.

Hừ! Lỗ mũi Hạ mền mộ hướng lên trời, tên nam nhân bán đứng nhan sắc!

“Tiểu Mộ.” Hoạt động mới vừa chấm dứt, Hứa Đình liền gọi điện thoại cho Hạ Mộ.

“Làm sao?” Hạ Mộ hung hăng.

“Sao lại hung như vậy?” Hứa Đình dở khóc dở cười, “Anh cho rằng em muốn chúc mừng anh.”

Hạ Mộ hừ hừ.

“Được rồi, biết em đang khó chịu cái gì.” Hứa Đình còn cách di động hôn nhẹ cậu, “Ngoan, trước đến quán cơm chúng ta thường đi chờ anh, anh lập tức tìm cơ hội chuồn ra.”

“Vì sao phải chuồn ra?” Hạ Mộ không hiểu ra sao cả.

“Một đám người đang chờ làm chúc mừng cho anh, mặc kệ không được.” Hứa Đình giải thích.

“Vậy anh đi đi a.” Hạ Mộ chua.

“Loại thời điểm này, đương nhiên phải ở cùng vợ.” Hứa Đình cười, “Nghe lời, gọi món ngon chờ anh.”

Trên mặt Hạ Mộ khinh thường, trong lòng tủi bọt sung sướng.

Cái tên Hứa Đình được rất nhiều người thích kia, là của một mình mình !

Gần trường học có một hiệu cơm tư nhân, là nơi hai người thường đến.

Bánh phở chưng thịt cùng canh bí đỏ, đều là hương vị Hứa Đình thích nhất.

“Tiểu Mộ.” Thẳng đến nửa giờ sau, Hứa Đình mới mở cửa thở hổn hển.

“Trên mặt có vết son môi!” Hạ Mộ trực tiếp chỉ thẳng hắn.

“Đâu nào, làm sao có thể.” Hứa Đình buồn cười, sấp qua cắn má của cậu một ngụm.

Hạ Mộ cười tránh đi, cùng hắn đùa giỡn.

Ăn xong bữa cơm, hai người tay trong tay, dọc theo con sông chảy quanh thành phố, đi về nhà.

Ven con sông là một khoảng tường thành cổ đại loang lổ, không hề hòa hợp với phần hoa thành thị, nhưng cũng rất nặng hơi thở lịch sử.

Tường thành khiếm khuyết, tà dương mênh mông, dương liễu đón gió, còn có Hạ Mộ bên cạnh, Hứa Đình hoảng hốt, tự dưng cảm thấy một màn này thật sự quá quen thuộc.

Giống như thật lâu trước kia, mình cũng từng cùng cậu ấy dắt tay đi như vậy, cùng nhau nhìn tịch dương xa xôi, mỉm cười nhẹ nhàng.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Hạ Mộ tò mò hỏi hắn.

Hứa Đình cười lắc đầu, nắm tay cậu càng chặt.

Anh nghĩ, có thể gặp được em, thật tốt.

END 08.

Ngọt quá đề

Bánh phở chưng thịt :

Canh bí đỏ :

Cảnh hai bạn trẻ nắm tay nhau đi bộ về nhà quanh con sông có hàng liễu đại khái giống như thế này : lộng mạn =3=

9. Chương 9: Có Ân Tình Khác .

Ở trong lòng Hạ Mộ, Hứa Đình quả thực có thể nói là hoàn mỹ, cho nên Hạ tiểu thụ cũng rất buồn bực, bản thân mình đến tận cùng là đâm phải cái vận cứt chó gì, lại có thể nhặt hắn về nhà?

“Lúc trước anh đã từng yêu chưa?” Hạ Mộ thực nghiêm túc hỏi hắn.

“Chưa.” Hứa Đình lắc đầu.

“Vậy tình một đêm?” Mắt Hạ Mộ nheo lại.

“Cũng không có.” Hứa Đình buông lỏng, “Trừ em ra ai anh cũng chưa chạm qua.”

“Vì sao?” Hạ Mộ rất không hiểu.

“Cái gì gọi là vì sao, chẳng lẽ em hi vọng anh từng có tình một đêm?” Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi, “Lão tử yêu cầu rất cao có được hay không?”

Mắt Hạ Mộ tỏa sáng, nói như vậy, mình là kết quả của yêu cầu cao?

Hứa Đình nhìn vẻ mặt cười ngốc của Hạ Mộ, cảm thấy có chút dở khóc dở cười, kỳ thật ngay cả mình cũng nghĩ không thông, vì sao cổ tình lại cứ thích cái tên biệt nữ tặc mao lại nóng nảy này.

“Kỳ thật em cũng có rất nhiều khuyết điểm...” Hạ Mộ cảm thấy mình hẳn là nên khiêm tốn một chút.

“Anh biết!” Ngữ khí Hứa Đình phần hận.

Hạ Mộ bị hấn trợn mắt, chả trách, chưa từng yêu đương, không biết lựa lời mà nói!

..

Mùa đông ở thành phố này rất lạnh, ngày đầu năm mới vừa qua mà đã bắt đầu có tuyết rơi nhẹ, trước kỳ nghỉ đông, mặt đường đã lạnh tới mức kết băng.

Hạ Mộ sợ nhất lạnh, họ khan hơn mười ngày vẫn không thấy đỡ hơn, cổ họng cũng sắp khản đặc.

Hứa Đình thấy cậu tiêm thuốc cũng như không, dứt khoát tự mình tìm phương thuốc cổ truyền, mỗi ngày hầm canh tuyết lê ngân nhĩ cho cậu uống.

Hạ tiểu thụ vô cùng cảm động, dùng giấy A4 vẽ giấy khen cho Hứa tiểu công.

Hứa Đình cảm phần thưởng dở khóc dở cười, này thì tính cái gì, còn không bằng hôn một cái còn chân thật hơn.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Hạ Mộ mặc áo ngủ lông xù dày, tự giác lao vào ổ chăn của Hứa Đình—— hai người ngủ tương đối ấm.

Hứa Đình rất hài lòng, cúi đầu hôn cậu.

“Đừng nháo nữa.” Hạ Mộ co thành một nhúm nhỏ, “Ngủ.”

“Hôn một chút liền ngủ.” Hứa Đình từ trong chăn túm cậu ra.

“Hôn em gái anh, ngày hôm qua đã hôn rồi, một tuần chỉ cho hôn một lần!” Hạ Mộ sống chết đẩy đầu hẳn.

Hai người ở trên giường cãi nhau ầm ĩ giằng co một trận, Hạ Mộ mệt đến thở dồn dập, bị Hứa Đình ngăn chặn cản cho đầy mặt nước miếng.

“Lưu manh!” Hạ tiểu thụ mắt trợn trắng.

“Em gặp qua lưu manh chỉ hôn một cái liền thỏa mãn sao?” Hứa Đình nheo nheo mũi cậu, kéo cậu vào trong lòng: “Ngủ đi, đêm nay không cho phép lại nói mớ nữa.”

Hạ Mộ nghe vậy trong lòng trống rỗng... Nói mớ?

“Tối hôm qua nửa đêm luôn luôn lải nhải cần nhần, cũng không biết đang nói cái gì.” Hứa Đình không cảm nhận được dị thường của cậu, ngược lại cảm thấy rất buồn cười.

“Cái kia... Tối nay em quay về phòng ngủ!” Hạ Mộ ôm gối bộ dạng xun xoe bỏ chạy, Hứa Đình túm trượt.

Vì thế buổi tối này, Hứa tiểu công bên người trống rỗng rất buồn bực, mình lại đâu có ngại cậu ấy ầm ĩ, sớm biết thế đã không nói.

Trong phòng ngủ cách vách, Hạ Mộ do dự thật lâu, vẫn là bấm số điện thoại của anh trai.

“Tiểu Mộ?” Hạ Dịch giật mình, “Muộn thế này rồi sao còn chưa ngủ?” – “Ngủ không được.” Thanh âm Hạ Mộ rất nhỏ, “Em gần đây hình như tình trạng rất không xong.”

“Làm sao vậy?” Hạ Dịch hỏi.

“Năng lực chú ý và tập trung không cùng nhau, tinh thần cũng không tốt.” Hạ Mộ thành thành thật thật kể ra.

“Có phải em rất căng thẳng không?” Hạ Dịch nhẹ nhàng thở ra, “Đừng suy nghĩ lung tung, tháng trước bác sĩ mới kiểm tra rồi, không sao.”

“Thật sao?” Hạ Mộ rất không tự tin vào bản thân, “Em có cần tiếp tục uống thuốc nữa hay không?”

Hạ Dịch ở trong lòng thở dài, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, lại nghe thấy bên cạnh Hạ Mộ hình như có người khác.

“Ai a?” Hạ Dịch buồn bực, ba giờ đêm cùng ai nói chuyện?

“Là bạn cùng phòng của em, ngày mai em gọi lại cho anh.” Hạ Mộ sau khi qua loa hai câu liền cúp điện thoại, chột dạ nhìn Hứa Đình, người này sao lại đột nhiên chạy qua đây.

“Ai?” Hứa tiểu công đứng ở bên giường rất bất mãn, hơn ba giờ đêm không ngủ, có cái gì hay mà gọi điện!

“Anh của em.” Biểu cảm Hạ Mộ rất thành khẩn, “Anh ấy gần đây thất tình nên rất buồn khổ, nghiện thuốc lại nát rượu, em phải khuyên bảo anh ấy!”

“Là vậy sao?” Hứa Đình yên tâm, vén chăn lên chui vào.

” Này!” Hạ Mộ ồn ào.

“Mệt chết đi được, ngủ!” Hứa Đình kéo đầu cậu vào trong lòng uy hiếp, “Ầm ỉ nữa liền hôn em a!”

Hạ Mộ hóa đá, trong lòng mặc niệm lưu manh thật đáng sợ!

..

Sau khi kết thúc kỳ thi sát hạch chính là nghỉ đông, Hạ Mộ ngồi xổm trong phòng ngủ, rất ngoan ngoãn giúp Hứa Đình thu thập hành lý.

“Nếu không anh mang em về quê nhà ăn tết?” Hứa Đình ngồi ở bên giường dụ dỗ cậu.

Hạ Mộ nói lầm bầm, dựa vào cái gì, muốn về cũng là anh về nhà của em, anh mới là con dâu!

“Đúng rồi.” Hứa Đình ngồi xổm bên cạnh cậu, “Buổi tối cùng anh đi KTV (quán karaoke) đi.”

“Hai chúng ta?” Hạ Mộ nâng mắt nhìn hắn.

“Rất nhiều người, là tụ hội của khoa Công Nghệ.” Hứa Đình khoác vai của cậu, “Cùng đi được không?”

Hạ Mộ có chút khó chịu, không muốn đi.

” Đi đi đi đi, Ở nhà làm trạch làm cái gì.”Hứa Đình ôm cậu lắc, ” Em sau này chung quy cũng phải nhận thức bạn bè của anh a.”

“...” Hạ Mộ thỏa hiệp, miễn cưỡng gật gật đầu.

Hứa Đình vui vẻ, ôm cậu điên cuồng chạy tới chạy lui trong phòng.

Hạ Mộ dở khóc dở cười, người này sao có đôi khi còn ngây thơ hơn mình?

.

Buổi tối phòng hát của KTV đông vô cùng, chờ lúc hai người vào trong phòng thì bên trong đã ngồi đông nghịt một đồng người.

Hứa Đình vừa mới vào cửa đã có người kêu đựng rượu, vì thế quay đầu nhìn vợ —— cho anh đi hay không?

“Đi đi.” Hạ tiểu thụ phát tay cho đi rất rộng lượng, mình ngồi ở một bên ăn hoa quả.

Sau khi ăn hết một đĩa nho, Hạ Mộ rút khăn giấy ra lau tay, chuẩn bị đi qua tìm Hứa Đình, nhưng mà ngẩng đầu vừa nhìn, lại phát hiện tình hình có biến! Vừa rồi rõ ràng chỉ có nam sinh, vì sao bây giờ chẳng hiểu tại sao ở đâu ra nhiều hơn một đồng lớn em gái? ! Còn ngồi gần như vậy, có cần phải gần như vậy hay không a! Đều sắp sát đến mặt rồi đó?

Vợ cả Hạ Mộ khí chất trong nháy mắt phát hỏa, vừa mới chuẩn bị hùng hùng hổ hổ đi cướp người, đột nhiên bả vai bị người vỗ một cái.

“Tiểu Mộ?” Nam sinh phía sau đeo cặp kính rất dày thử thăm dò gọi một tiếng.

Hạ Mộ quay đầu lại nhìn , biểu cảm trên mặt lập tức cứng đờ.

“Thật là cậu a?” Nam sinh mắt kính thực kinh hãi.

“Ừ, phải.. Cái kia, bạn tôi đang gọi tôi, đi trước nhé.” Hạ Mộ lấp ba lấp bắp, xoay người chạy trốn chết.

Cậu ta là Dương Phàm, là con trai của bác sĩ điều trị cho mình, cũng là nằm trong số lượng không nhiều người biết bí mật của mình.

Hứa Đình uống rượu uống đến đang HIGH, đột nhiên nhìn thấy Hạ Mộ đang ngoắc tay với mình, vì thế đặt chén rượu xuống đi tới.

Đến gần mới phát hiện, người mới vừa rồi còn rất tốt, hiện tại sắc mặt còn trắng hơn so với giấy.

“Em làm sao vậy?” Hứa Đình cả kinh.

“Dạ dày khó chịu.” Hạ Mộ lung tung tìm cái cớ.

“Rất đau sao?” Hứa Đình lo lắng nhìn cậu.

“Em muốn về nhà.” Thanh âm Hạ Mộ rất thấp.

Hứa Đình gật gật đầu, mang cậu ra khỏi phòng hát.

Sau khi về đến nhà, Hứa Đình giúp Hạ Mộ lấy nước ấm, lại giúp cậu mua thuốc giảm đau.

“Em xin lỗi.” Hạ Mộ thực áy náy.

“Đồ ngốc, một buổi tụ tập mà thôi, có cái gì phải xin lỗi.” Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu, “Sao đột nhiên lại đau dạ dày, vừa nãy uống rượu sao?”

“... Một chút.” Hạ Mộ qua quýt.

“Nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi.” Hứa Đình nhét cậu về ổ chăn, “Hảo hảo ngủ một giấc đi.”

“Vậy còn anh?” Hạ Mộ rúc vào trong chăn nhìn hắn, “Vẫn phải đi cái tụ hội kia sao?”

“Đương nhiên không đi nữa.” Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu, “Anh sẽ ở nhà, có việc thì gọi anh.”

Hạ Mộ gật gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Sau khi chiếu cố cậu ngủ an ổn, Hứa Đình trở lại phòng khách, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Điện thoại rất nhanh liền được nối, nghe xong vài câu, sắc mặt Hứa Đình đã u ám đến nhỏ nước (*).

(*) “u ám đến nhỏ nước” : nói vậy là vì sắc mặt âm u, tối tăm của Hứa tiểu công giống như trời sắp mưa đến nơi, mà mưa thì đương nhiên sẽ có nước chảy

“Hiện tại phải làm sao?” Người đầu kia hỏi.

“Ngày mai đem người tôi tìm đến cho tôi, tôi tự mình hỏi.” Hứa Đình cúp điện thoại, đứng lên trở lại phòng ngủ.

Đại khái là bởi vì trời mùa đông lạnh, Hạ Mộ ngủ cũng thành thật hơn rất nhiều, không chỉ quần mình đến chặt chẽ kín đáo, còn đưa tay túm lấy mép chăn, bộ dạng chỉ sợ bị người khác cướp đi.

Hứa Đình nhìn mà thích thú, dứt khoát thay áo ngủ, nhẹ chân nhẹ tay chui vào chăn.

Hạ Mộ cup mí mắt nhìn, thực tự giác lao vào trong lòng ngực của hắn, cọ ra một tư thế thoải mái nhất.

Hứa Đình bật cười, vươn tay ôm thật chặt.

..

Ngày hôm sau lúc Hứa Đình thức dậy, thì Hạ Mộ đã nấu xong cháo, đang ở phòng bếp chiên trứng gà.

“Em biết làm cơm?” Hứa Đình ngoài ý muốn.

“... Lên mạng tra một chút liền biết rồi, lại không khó.” Hạ Mộ khinh thường, “Anh cho rằng ai cũng giống anh sao, có thể đem cánh gà sốt Coca làm thành than củi đen sì!”

“Anh lần đó là ngoài ý muốn!” Hứa Đình tức giận, lần đó là bởi vì đồ ăn mình làm được một nửa thì tiểu tổ tông này đột nhiên muốn uống nước trái cây, cho nên mới quên mất chuyện trong nồi còn có đồ ăn!(thê nô thì nhận đi =]]]]]])

Hạ Mộ lằm bằm, lấy cớ!

Hứa Đình tức giận, cúi đầu tại trên vai cậu cắn một cái không nhẹ không nặng.

Hạ Mộ thuận tay khua cái muôi, đối với đầu Hứa Đình “bang” một cái.

Hứa tiểu công phẫn nộ: “Đó là muôi sắt đó!”

Hạ Mộ ước lượng con dao thái trong tay, liếc mắt nhìn hấn.

Hứa tiểu công gấp trở ngại, quả nhiên độc nhất tiểu thụ tâm. (ác nhất là lòng dạ tiểu thụ =]]]]]])

Sau khi ăn xong bữa sáng, Hứa Đình một mình ra ngoài, lập tức đi đến một quán cà phê.

“Ở ghế số 7.” Chủ quán cà phê hiển nhiên rất quen thuộc Hứa Đình.

Ngồi ở trên ghế sa lon, Hứa Đình không nói tiếng nào, đánh giá ba người mặt mũi bầm dập trước mặt.

“Chính là bọn họ.” Người đàn ông bên cạnh nhỏ giọng nói.

“Đi theo cậu ấy có mục đích gì?” Thanh âm Hứa Đình rất lạnh.

Bắt đầu từ ngày đầu tiên kết giao với Hạ Mộ, bản thân liền phát hiện luôn có người đi theo cậu, có đôi khi còn có thể chụp ảnh, thử thăm dò hỏi qua Hạ Mộ vài lần, lại phát hiện đối với chuyện này cậu ấy hình như hoàn toàn không biết rõ tình hình.

Hạ Mộ bình thường trừ bỏ vẽ tranh chính là lên mạng, sinh hoạt đơn giản giống trang giấy trắng, thật sự không nghĩ ra, cậu ấy vì sao lại bị người khác theo dõi.

“Không phải chúng tôi muốn đi theo.” Ba tên còn đồ khóc không ra nước mắt, “Có người bỏ tiền ra để chúng tôi làm vậy.”

“Ai?” Hứa Đình nhíu mày.

“Không biết.” Tên còn đồ thành thành thật thật trả lời, “Chỉ biết gã họ Triệu, đại khái hơn 30 tuổi.”

Một mạch hỏi thăm, trong lòng Hứa Đình không những không được khai thông, ngược lại càng rối hơn.

Chỉ là chụp trộm, hoặc là còn có thể giải thích là bởi vì Hạ Mộ lớn lên rất đẹp, dẫn tới biến thái cũng không kỳ quái. Nhưng vấn đề chính là, người đàn ông kia không chỉ cần những người này chụp ảnh trộm, còn muốn bọn họ gieo rắc lời đồn đãi, Hứa Đình cũng mới biết, lúc trước bản thân nghe qua những đồn đãi ác độc kia đến từ nơi nào.

Vừa nghĩ tới cái tên tiểu bạch si kia tự xưng bị người ta hắt bát nước bẩn, Hứa Đình đã cảm thấy sắp tức điên.

“Hiện tại phải làm sao?” Người đàn ông bên cạnh hỏi.

“Nghĩ biện pháp tìm ra họ Triệu.” Hứa Đình không thể để Hạ Mộ chịu oan ức, càng nhìn không được cậu bị tính kẻ, vì thế quyết định tra đến cùng.

Vợ của mình, sao có thể đến phiên bị người khác khi dễ.

..

Sau khi về nhà, Hạ Mộ đang ở thu dọn đồ đạc.

“Ngày mai anh đưa em ra sân bay nhé.” Hứa Đình bưng một đĩa hoa quả ăn.

“Không cần.” Hạ Mộ khoát tay, “Anh của em tới đón em.”

“Đặc biệt đón em?” Hứa Đình buồn bực, cũng không phải trẻ con lên ba, sao còn muốn tự mình lái đây một chuyến?

“Anh là con một nên không hiểu, em và anh trai tình cảm rất tốt!” Hạ Mộ tự hào.

Hứa Đình buồn cười: “VẬY anh cũng đưa em đi, thuận tiện gặp anh của em.”

“Không cho!” Hạ Mộ cự tuyệt, “Không được để cho anh em nhìn thấy anh!”

“VÌ sao?” Hứa Đình không thể không bắt mắN, “Chẳng lẽ anh không tốt sao?”

“Anh của em nếu biết quan hệ của chúng ta, sẽ đánh chết anh.” Hạ Mộ thực nghiêm túc.

“CẮT, không chắc ai đánh ai.” Hứa Đình coi nhẹ.

“Anh dám đánh anh em?” Hạ Mộ hai tay chống nạnh giận.

“Em không nói đạo lý!” Hứa Đình kháng nghị.

Hạ Mộ bị hấn ầm ỉ làm phiền, cầm một chiếc dép lê đánh hấn ra đến cửa.

Hứa Đình nóng nảy nắm tay, tiểu bạch si, dù sao có một ngày sẽ làm thịt em!

..

Bởi vì Hạ Mộ vô cùng kiên trì, Hứa Đình cuối cùng không cùng cậu ra sân bay, chỉ đưa cậu đến cổng tiểu khu.

Nhưng sau khi nhìn theo cậu rời đi, Hứa Đình nhanh chóng cản một chiếc xe, mặt dạn mày dày đi theo.

“Đi đâu?” Lái xe hỏi.

“Đi theo chiếc xe phía trước kia.” Trong lòng Hứa Đình rất tốt —— dù sao ở nhà cũng nhàm chán.

Giờ cao điểm buổi sáng có chút tắc đường, Hứa Đình sau khi ở trên xe bổ sung một giấc liền mở mắt, lại cảm thấy có chút không đúng.

“Bác à, đây không phải đường ra sân bay đi?” Hứa Đình nhíu mày.

“Không phải.” Lái xe taxi lắc đầu, “Sân bay ở thành bắc, đây là đi phía nam.”

Hứa Đình thò đầu ra ngoài cửa kính nhìn nhìn, phát hiện chiếc xe Hạ Mộ ngồi kia vẫn đang đi phía trước, dùng di động search biển số xe, nhưng căn bản không có giấy tờ ghi chép lại —— xe lậu?

Hứa Đình trong lòng cả kinh, thầm mắN mình khinh thường.

Hạ tiểu trạch nam cũng không phân biệt đường, còn đang vui vẻ chơi PSP.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình gọi điện thoại qua.

“Dạ? Em còn chưa tới sân bay đâu.” Hạ Mộ hoàn toàn không biết là chính mình gặp nguy hiểm.

“Bảo bối, ngoan ngoãn nghe anh nói.” Thanh âm Hứa Đình rất thấp, “Xe của em có vấn đề.”

“A?” Hạ Mộ sửng sốt.

“Làm bộ như cái gì cũng không biết, nói với lái xe em muốn đi WC, tìm cơ hội chuồn xuống xe.” Hứa Đình tận lực làm cho mình bình tĩnh.

“Ừm.” Hạ Mộ cắn cắn môi, trộm nhìn lái xe.

Là người đàn ông cao lớn thô kệch, nếu đánh nhau, mình khẳng định đánh không lại.

“Ngaoan, đừng hoảng hốt, xe của anh ngay phía sau em.” Hứa Đình sợ Hạ Mộ để lộ bí mật.

“Ừ... Cậu phiền chết đi được!” Hạ Mộ đột nhiên không kiên nhẫn, “Khách sạn cũng không phải tôi mở ra, cậu ăn linh tinh hư bụng liên quan gì đến tôi?”

“...”

“Lão tử mời cậu ăn cơm còn lắM tậT như vậy, cậu được lắM a?”

“...”

“Được rồi được rồi, chờ tôi quay về trường học bồi dưỡng cậu một bữa.”

“...”

“Kháo! Bị cậu nói, bụng tôi cũng đau!”

“...”

“Chú à.” Hạ Mộ ôm bụng rất đau đớn, “Phụ cận nơi này có toilet hay không?”

“Không có.” Lái xe cũng không quay đầu lại.

“Nhưng mà tôi muốn đi toilet.” Hạ Mộ cúi gục mặt, vúi vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài.

Xe đã chạy đến vùng ngoại thành, chung quanh đều là ruộng lúa.

“Chú chú, tôi sẽ ở phía sau cây.” Hạ Mộ quả thực sắp khóc lên, “Nhịn không nổi nữa.”

Lái xe rất nổi cáu, nhưng cũng không hoài nghi, để cho cậu xuống đi WC, hẳn là không mất bao lâu đi? Nếu không để cho nó xuống xe, làm thực ở trong xe cũng đủ ghê tởm, dù sao còn phải đi một đoạn đường nữa.

“Đi đi.” Lái xe đem xe dừng ở ven đường.

“Cám ơn a.” Hạ Mộ ôm bụng xuống xe, một mạch đi chậm đến sau cây cách đó không xa.

Lái xe vẫn là không yên lòng, vì thế muốn cùng qua đó nhìn, lại không lường trước mình còn chưa đi được hai bước, một cổ xe cho thuê khác liền thẳng gấp một cái, nghiêng ngã dừng ở trước mặt Hạ Mộ.

“Mộ Mộ! !” Hứa Đình mở cửa xe.

Hạ Tiểu Mộ thực thông minh, xoay người chạy nhanh bay lên xe.

Xe taxi nhanh chóng lái đi, ném tài xế kia xa dần ở phía sau.

“Có làm sao hay không?” Hứa Đình lo lắng nhìn cậu.

Hạ Mộ lắc đầu, môi trắng bệch, nghĩ lại mà sợ đến tim đều sắp nhảy ra.

“Ngoan, không có việc gì là tốt rồi.” Hứa Đình dùng sức ôm cậu vào lòng, mới phát hiện mình cũng đã sớm một thân mồ hôi lạnh.

Di động trên ghế ngồi kêu “tích tích”, Hứa Đình cầm lên nhìn thoáng qua, đưa cho Hạ Mộ: “Là anh trai em.”

Hạ Mộ tiếp nhận di động, ấn phím nghe máy.

“Tiểu Mộ, sao em còn chưa tới sân bay?” Thanh âm Hạ Dịch thực lo lắng, “Máy bay sắp cất cánh rồi.”

“Đúng lúc xảy ra chút chuyện.” Hạ Mộ cố gắng làm cho mình bình tĩnh một chút.

“Làm sao vậy?” Hạ Dịch truy vấn.

“Bạn học có chút việc, em đi không được.” Hạ Mộ nhìn Hứa Đình, do dự mà mở miệng, “Anh, nếu không anh trước tiên cứ ở khách sạn đi, tối nay em tới tìm anh.”

Hạ Dịch tuy rằng không hiểu ra sao cả, nhưng cũng đành đáp ứng.

Chặng đường kế tiếp, Hạ Mộ luôn gắt gao nắm chặt quần áo Hứa Đình, cho đến khi tay toàn là mồ hôi cũng không buông ra.

Hứa Đình cũng không còn hỏi nhiều, chỉ luôn ôm cậu.

Một người vô hại đơn giản như thế, rốt cuộc là ai, phải trăm phương ngàn kế thương tổn cậu như vậy?

END 09.

Canh Tuyết lê ngân nhĩ :

(canh này để trị ho, giải nhiệt. Nhìn món này lại nhớ thằng Sói con Ngao Thịnh trong Thịnh Thế Thanh Phong của Nhã a =v= cái hồi nó còn *giả bộ* ngâm thơ con nai tơ ở Hắc Vân Bảo, có lần bị ho nên Tiểu Hoàng đã làm món tương tự thể này cho nó, đều là từ lê ngâm đá, trong lòng thằng Sói này vừa sướng vừa cảm động bỏ mie lại còn làm cao.. rồi cũng chén sạch)

Cánh gà hầm Coca : độc đáo quá =p

10. Chương 10: Biển Cỏ . .

Xe taxi thuận lợi lái vào tiểu khu, Hứa Đình cảm ơn tài xế lái xe, mang theo Hạ Mộ về nhà.

Sau khi vào nhà, sắc mặt Hạ Mộ tái nhợt, cứ ngốc lăng ngồi ở trên ghế sa lon ngẩn người.

“Đã không sao rồi.” Hứa Đình vỗ vỗ cậu, “Đừng sợ.”

Hạ Mộ hoàn hồn, miễn cưỡng gật gật đầu: “Cảm ơn anh.”

“Đồ ngốc, với anh còn nói cảm ơn?” Hứa Đình nắm bàn tay lạnh như băng của cậu qua, “Em có biết người kia là ai không?”

“Không biết, không quen.” Hạ Mộ lắc đầu.

“Vậy gần đây em có đắc tội ai không?” Hứa Đình cẩn thận từng li từng tí thăm dò.

“... Cũng không có.” Hạ Mộ cắn cắn môi, “Em không biết.”

“Vậy vé máy bay đâu?” Hứa Đình tiếp tục hỏi, “Thời gian xuất phát của em, có ai biết?”

“Vé máy bay là anh trai đặt cho em, em không có nói với người khác.” Hạ Mộ trả lời.

Hứa Đình nghe vậy nhú mồm, trong đầu mới vừa hiện lên một ý niệm, Hạ Mộ lại giống như nhìn ra tâm sự của hắn, trước khi hắn đặt câu hỏi liền gấp gáp phủ nhận.

“Không thể là anh của em, tuyệt đối không thể!”

“Vì sao?” Hứa Đình hỏi.

Trong nhà Hạ Mộ làm buôn bán, nếu sản nghiệp gia đình lớn, vậy anh em bất hòa cũng chẳng có gì lạ, Tiểu Mộ đơn thuần, không có nghĩa là anh của cậu ấy cũng sẽ đơn thuần.

“Anh đừng nghĩ lung tung.” Hạ Mộ chọc chọc mặt của hắn, “Anh của em đối với em thật sự rất tốt, bản thân anh ấy mở Sở sự vụ luật sư, lại không thiếu tiền.”

“Nếu không... Anh đưa em về nhà?” Hứa Đình lo lắng.

“Không được!” Hạ Mộ gần như là thét chói tai cự tuyệt.

Nếu anh ấy cùng mình về nhà, vậy toàn bộ bí mật đều sẽ bị vạch trần, những cơn ác mộng tưởng như đã qua kia, làm sao có thể để cho anh ấy biết.

“Cái gì cũng không cho, em cũng không nghĩ đến là anh lo lắng cho em? !” Không ngờ tới phản ứng của cậu cư nhiên kịch liệt như vậy, Hứa Đình hơi có chút tức giận, ngữ khí cũng tăng lên một chút.

“Xin anh đừng quẫn nữa.” Trong lòng Hạ Mộ loạn thành một đoàn, đẩy hắn ra chạy vọt vào phòng ngủ.

“Tiểu Mộ!” Hứa Đình nén giận, chuyện gì cũng không nói với mình, như vậy tính là kết giao cái gì?

Hạ Mộ đem bản thân khoá trái ở trong phòng ngủ, ôm đầu gối ngồi ở góc nhà.

Thật ra là ai muốn bắt cóc mình, trong lòng rõ ràng nhất.

Đã qua nhiều năm như vậy, vẫn không chịu buông tha cho tôi sao?

..

Không biết đã ở trong phòng bao lâu, di động của Hạ Mộ ong ong rung rung, sau khi bắt máy là Hạ Dịch.

“Mộ Mộ, chừng nào em đến đây?” Hạ Dịch hỏi, “Chuyện của bạn giải quyết như thế nào rồi?”

“Không có gì, anh ở khách sạn nào? Em lập tức tới tìm anh.” Hạ Mộ dự định sau khi gặp mặt sẽ nói chuyện này.

Hạ Dịch ừ một tiếng, nói cho cậu biết tên khách sạn của mình.

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Mộ đứng lên mở cửa phòng ngủ, lại phát hiện Hứa Đình vẫn ngồi ở trên ghế salon.

Hứa Đình vốn dĩ đang tức giận, nhưng thấy bộ dạng cậu tội nghiệp, vẫn là mềm lòng chìa tay với cậu: “Lại đây.”

Hạ Mộ ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn lấy hắn lòng: “Ừm, em muốn đi khách sạn tìm anh trai em.”

Sắc mặt Hứa Đình trong nháy mắt rất khó coi.

“Anh ấy thật sự không phải là người xấu.” Trong thanh âm Hạ Mộ có chút cầu khẩn.

Hứa Đình thở dài, đưa tay xoa xoa cậu.

“Anh đồng ý rồi?” Hạ Mộ thật cẩn thận hỏi.

“Anh đây đưa em đến khách sạn.” Hứa Đình thỏa hiệp từng bước.

Hạ Mộ cắn cắn môi, vẫn là không dám từ chối, nếu mình lại nói không, anh ấy đại khái sẽ tức điên đi?

“Vậy anh không được đem chuyện em thiếu chút nữa bị bắt cóc nói cho anh em biết.” Hạ Mộ đưa ra một yêu cầu cuối cùng.

“Vì sao?” Hứa Đình bị cậu khiến cho có chút sức cùng lực kiệt.

“... Bởi vì anh ấy gần đây có một vụ án rất quan trọng, em không thể khiến cho anh ấy phân tâm.” Hạ Mộ lung tung tìm cớ, “Em xin anh, được không?”

Hứa Đình bất đắc dĩ, lúc Hạ Mộ cậy mạnh bản thân thật hết cách với cậu ấy, lúc tỏ ra yếu đuối lại càng không có biện pháp.

Hạ Dịch ngủ ở vùng phụ cận sân bay, sau khi đón xe buýt sân bay, hai người rất dễ dàng đến được khách sạn, Hứa Đình trước đi toilet rửa tay, lưu lại một mình Hạ Mộ ở đại sảnh gọi điện thoại.

Vì thế chờ lúc Hứa tiểu công từ toilet đi ra, liền chứng kiến Hạ tiểu thụ đang bị một nam nhân áo gió ôm xoay quanh.

Này thật sự là TMD! Hứa Đình nổi trận lôi đình, xắn tay áo lên liền đi qua đoạt lại vợ.

“Hứa Đình, anh ấy là anh trai của em.” Hạ Mộ đứng lúc giới thiệu, “Anh, anh ấy là bạn của em.”

“Xin chào.” Nam nhân áo gió chìa tay ra với Hứa Đình, “Tôi thường nghe Mộ Mộ nhắc đến cậu, cảm ơn cậu đã chăm sóc nó.”

Hứa tiểu công mặt lạnh đánh giá anh ta một lượt, bộ dạng nhưng thật ra mặt người dạ thú.

“Cái kia, anh về trước đi.” Hạ Mộ thực lo lắng nhìn Hứa Đình, “Em về nhà sau sẽ gọi cho anh.”

Hứa Đình chán nản, có cần phải gấp gáp đuổi lão tử đi như vậy hay không?

“Nếu không cùng nhau ăn cơm đi?” Hạ Dịch đề nghị, “Cũng năm giờ rồi.”

“Được.” Không đợi Hạ Mộ phản đối, Hứa Đình liền đáp ứng một hơi.

Hạ Mộ nhìn Hạ Dịch lại nhìn Hứa Đình, cảm thấy có chút nhức đầu.

..

Địa điểm ba người dùng cơm là một tiệm cơm Tây ở vùng ngoại thành sân bay, Hạ Dịch vừa cùng Hứa Đình nói chuyện, vừa giúp Hạ Mộ đem tảng thịt bò cắt thành miếng nhỏ, nhân tiện không ngừng hỏi, Tiểu Mộ uống canh không? Tiểu Mộ có muốn hạt tiêu không? Tiểu Mộ thấy bánh bao ăn được không?

Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi, những lời này phải là lão tử hỏi mới đúng chứ?

Cơm ăn đến một nửa, Hạ Mộ đứng lên đi toilet, lưu lại Hứa Đình cùng Hạ Dịch.

Trước khi đi, Hạ Mộ hung ác nhìn Hứa Đình —— không cho nói lung tung!

Nhìn thấy bộ dạng tiểu tặc mao của cậu, Hứa Đình vừa bực mình vừa buồn cười.

” Quan hệ của cậu và Tiểu Mộ hình như rất tốt.” Hạ Dịch chủ động cùng hắn nói chuyện.

Hứa Đình nghĩ thầm nói thừa, không tốt có thể thành vợ a?

..

Mười phút trôi qua hai mươi phút qua đi, Hạ Mộ vẫn chưa trở về, di động cũng không có người nghe, Hứa Đình biến sắc, đứng lên đi về phía toilet.

Hạ Dịch không hiểu ra sao, vội vàng đuổi theo sau.

Trong toilet hoàn toàn trống không, chỉ lưu lại một chiếc di động quen thuộc ở cửa.

“Tiểu Mộ!” Hạ Dịch nhặt di động lên, sợ tới mức cả mặt tái mét.

“Mày cái thằng hỗn đản này!” Hứa Đình sôi gan, xoay người hung hăng một đấm, “Mày đem Mộ Mộ đi đâu rồi? !”

“Không hiểu cậu đang nói cái gì!” Hạ Dịch không có tâm tình cùng hắn dây dưa, lao ra toilet tìm chung quanh.

Toàn bộ nhân viên tạp vụ đều nói chưa gặp qua, ngay cả bảo vệ ở cửa cũng nói không thấy có người đi ra.

“Nga! Có phải vị tiên sinh uống say kia hay không?” Có một nhân viên phục vụ tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

“Có ý gì?” Hứa Đình truy vấn.

“Vừa rồi có một tiên sinh đeo kính râm từ toilet đi ra, đỡ một khách hàng say rượu, rất giống người mà các anh nói, cũng là mặc áo sơ mi trắng.” Phục vụ sinh chĩa chĩa cửa sau, “Đã đi sắp nửa giờ rồi.”

“Người nọ có phải dáng người rất to cao hay không?” Hạ Dịch truy vấn.

“Đúng đúng, rất cao.” Nhân viên phục vụ gật đầu.

“Súc sinh!” Hạ Dịch mắt đỏ au, như dã thú bị nhốt ở trong ***g.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Hứa Đình túm lấy cổ áo của anh hỏi.

“Tôi biết là ai làm, từ từ sẽ giải thích với cậu, trước báo cảnh sát đi.” Sắc mặt Hạ Dịch tối tăm, nắm tay xiết thật chặt.

..

Sau khi cảnh sát đến điều tra camera theo dõi, rất nhanh liền phát hiện, Hạ Mộ quả thật là bị một người mặc áo đen mang đi từ toilet, hơn nữa nhìn ra thần trí không rõ ràng, giống như đã uống rượu say.

Nhìn trong đoạn video thân hình nho nhỏ kia bị người kéo đi, Hứa Đình hận không thể cho mình một đao, bản thân đến tột cùng sao lại thế này, biết rõ cậu ấy gặp nguy hiểm, cư nhiên còn khinh thường để cho cậu ấy một mình rời đi, quả thực tội đáng chết vạn lần.

Sau khi lấy xong lời khai đã là đêm khuya, ngồi ở một quán rượu nhỏ ven đường, Hứa Đình nghe Hạ Dịch kể lại toàn bộ chuyện xưa.

Cha Hạ Mộ chính là ông trùm ngành thép tiếng tăm lẫy lừng của W thành – Hạ Vân Dương, hồi tuổi còn trẻ trong nhà rất nghèo, lúc làm thêm ở trong thành phố liền gặp được vận may to lớn, cưới được con gái của ông chủ công trường, mới có tiền vốn làm kinh doanh.

Nhân cơ hội chính sách bồi dưỡng cải cách mở cửa, hơn nữa trời sinh giác quan thương nghiệp thứ sáu, Hạ Vân Dương rất nhanh trở thành thế gia vật liệu thép, trong túi vừa có tiền, lập tức bắt đầu tầm hoa vãn liễu (*), nhìn lão bà tàn hoa ít bướm (**) ở nhà thật không vừa mắt.

(*) tầm hoa vãn liễu : đi tìm cái đẹp, chỉ sự trăng hoa

(**) tàn hoa ít bướm : ví với nhan sắc tàn phai của người phụ nữ

Nhưng người vợ đầu cũng không phải là hiền lành thiện gì, sống chết chính là không chịu ký lên đơn ly hôn, cả ngày dùng cái chết để đe dọa, Hạ Vân Dương thấy thật phiền phức, dứt khoát mua nhà một lần nữa ở bên ngoài, mắt không thấy tâm không phiền.

Cứ dây dưa như vậy một năm, rốt cục cũng xảy ra chuyện.

Vợ của mình, điên mất rồi.

Người phụ nữ đã từng hung hãn kia, hiện giờ trở thành giống như Tường Lâm tẩu (*), gặp người liền kể chồng trước là một gã đàn ông phụ bạc.

(*) Tường Lâm tẩu : một nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc phúc” của Lỗ Tấn. Tường Lâm tẩu là người phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, thiện lương, chất phác, ngoan cường. Theo cách xây dựng nhân vật của Lỗ Tấn thì đây là kiểu phụ nữ khuất nhục, không ý thức được vị trí của mình. Đọc chi tiết tiểu thuyết tại : [link](#)

Sau khi nháo một trận lớn ở nhà mẹ đẻ, từ Hạ gia mang đi một nửa gia tài, cũng mang đi cái người số khổ đã phát điên kia.

Vài năm sau, chuyện này dần dần lắng xuống, Hạ Vân Dương cũng cưới người vợ thứ hai —— chính là mẹ của Tiểu Mộ.

Một năm sau sinh ra Hạ Mộ, khiến cho Hạ Vân Dương mừng rỡ như điên, bày tiệc rượu suốt ba ngày, chỉ sợ người khác không biết.

“Đợi một chút!” Hứa Đình nhíu mày, “Anh không phải là anh trai Tiểu Mộ sao?”

“Tôi là con nuôi của Hạ gia.” Hạ Dịch giải thích, “Khi tôi còn rất nhỏ cha mẹ đều mất, là Hạ gia nhận nuôi tôi, hai nhà chúng tôi là thế giao.”

(*) thế giao : quan hệ qua nhiều đời

Hứa Đình gật đầu, ý bảo anh nói tiếp.

“Năm đó tôi chỉ có mười tuổi, vừa đến Hạ gia không lâu.” Hạ Dịch nhớ lại, “Tiểu Mộ cũng chỉ mới một tuổi.”

Hạ Mộ lúc nhỏ rất đáng yêu cũng rất thông minh, cơ hồ không ai là không thích, Hạ Vân Dương lại càng hận không thể cưng chiều cậu lên tận trời.

Sau đó Hạ Mộ lên tiểu học, vì thế thời điểm tan học mỗi ngày, đều có thể nhìn thấy chiếc Limousine và lái xe của Hạ gia canh giữ ở ngoài cổng trường.

Mẹ của Hạ Mộ cảm thấy như vậy rất phách lối, cũng khuyên qua vài lần, Hạ Vân Dương lại không cho là đúng.

Cho đến có một ngày sau khi tan học thật lâu, lái xe cũng không đợi thấy Hạ Mộ đi ra, vì thế cuống cuống lo lắng.

Trường học không có, ở nhà không có, trên đường cũng không có, W thành cơ hồ bị lật tung lên, cũng không có bóng dáng Hạ Mộ.

Một đứa bé tám tuổi, liền giống như hơi nước, hư không biến mất ở nhân gian.

“Chúng tôi tìm suốt hai năm.” Hạ Dịch nhắm mắt, không muốn tiếp tục nhớ lại chuỗi ngày kia, “Mẹ tôi khóc mỗi ngày, cha tôi cũng sắp suy sụp tinh thần, cho đến sau đó, chúng tôi đều cho rằng sẽ không còn được gặp lại Tiểu Mộ nữa, thế nhưng nó lại tự mình chạy về.”

Hạ Dịch vĩnh viễn cũng không thể quên được cái buổi chiều đó, bản thân thi vào trường cấp ba xong vừa ra khỏi trường thi, liền bị lái xe đợi ở ngoài cổng trường mang đến bệnh viện.

Trên giường bệnh trắng tinh, một đứa bé gầy yếu đang nằm, Hạ Dịch cơ hồ là mới vừa nhìn thoáng qua, cái mũi liền lên men.

Thật sự là Tiểu Mộ, là em trai của mình.

Tuy rằng gầy đi rất nhiều, trên mặt cũng có rất nhiều vết thương, nhưng vẫn liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

..

“Vậy cậu ấy rốt cuộc đã đi đâu hai năm?” Hứa Đình hỏi.

“Bị em trai của người đàn bà hóa điên kia mang đi.” Hạ Dịch trả lời, “Gã tên là Vương Vũ Hằng.”

Người chị khỏe mạnh bị bức thành kẻ điên, đầu sỏ gây nên thì lại vẫn còn điềm nhiên như không, không chỉ đại phú đại quý, còn cưới vợ, sinh con, thử hỏi ai có thể nuốt trôi cơn tức này?

Năm đó Hạ Vân Dương nhà lớn nghiệp lớn, Vương Vũ Hằng chỉ đành phải nuốt vào cơn tức này, dựa vào tiền từ Hạ gia để lập nghiệp, từng chút từng chút tích tụ lực lượng.

Vài năm sau, Vương gia cũng coi như là có cửa cải, nhưng vẫn là đánh không lại Hạ gia.

Nếu đâu không lại Hạ Vân Dương, Vương Vũ Hằng tự nhiên sẽ hướng mắt vào Hạ Mộ.

Ai cũng biết Hạ Mộ là tâm can bảo bối của Hạ gia, nếu mang cậu đi, Hạ Vân Dương tất nhiên sẽ suy sụp tinh thần, coi như là báo thù được cho chị.

“Hỗn đản!” Hứa Đình nổi trận lôi đình, tạm thời không bàn đời trước ai đúng ai sai, tất cả chuyện này có quan hệ gì với Tiểu Mộ?

“Sau cái năm Tiểu Mộ chạy về đó, chúng tôi mới biết được là ai trói em ấy lại, cha tôi tức giận thiếu chút nữa phát điên, mang theo một nhóm người liền xông đến Vương gia, bên kia lại sớm đã chạy trốn sạch.” Cảm xúc của Hạ Dịch rất âm u, “Lúc ấy tình trạng của Tiểu Mộ rất không tốt, cho nên cha tôi mang em ấy ra nước ngoài chữa bệnh, cũng tạm thời buông xuống chuyện này.”

“Anh hoài nghi lần này lại là gã?” Hứa Đình truy vấn.

“Không phải hoài nghi, tuyệt đối là gã.” Trong giọng nói Hạ Dịch tràn đầy tức giận, “Tiểu Mộ từ sau sự kiện kia, liền trở nên rất chống đối với người xa lạ, cho đến khi lên đại học mới hơi tốt hơn một chút, căn bản là không có khả năng đắc tội người khác.”

“Vậy anh có biết Vương Vũ Hằng mấy năm nay đang làm cái gì hay không?” Hứa Đình hỏi.

“Không biết, gã trốn rất kỹ, Hạ gia đã tìm sắp mười năm cũng không thấy.” Hạ Dịch lắc đầu.

“Có hình của gã không?” Hứa Đình lại hỏi.

“Có.” Hạ Dịch gạt đầu, từ máy tính bảng mở ra một tấm hình.

Ảnh scan từ tài liệu rất cũ, có chút ố vàng cũng nhìn không rõ lắm, Hứa Đình lại cảm thấy nhìn rất quen mắt, tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó.

“Làm sao vậy?” Hạ Dịch cảm thấy biểu cảm của hắn có chút kỳ quái.

Hứa Đình tiếp tục nhìn chăm chăm ảnh chụp, trong đầu đột nhiên xuất hiện ra một người.

“Tôi biết gã là ai rồi!” Hứa Đình vỗ bàn.

Chẳng trách người đàn ông họ Triệu kia phải theo dõi Hạ Mộ, căn bản chính là bị gã sai khiến!

“Cậu quen gã ta?” Hạ Dịch vội vàng truy vấn.

“Há chỉ là quen biết.” Hứa Đình nắm tay bẻ răng rắc.

Hỗn đản, lão tử lần này làm thịt ngươi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: =3=

~END 10.

Xe Limousine : bị cường xe đẹp >w

11. Chương 11: Hình Xăm . .

Trong tầng hầm mờ tối, Hạ Mộ ngồi dưới đất, có chút hoảng sợ nhìn người trước mặt.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi .” Khóe miệng Vương Vũ Hằng giương lên, nhìn cậu nghiêng ngẫm, “Còn nhớ tao không?”

Hạ Mộ theo bản năng muốn lui đến góc tường, lại bị gã một phen túm qua.

“Ông buông tôi ra!” Hạ Mộ gần như phát điên thét chói tai, nhưng bất kể như thế nào cũng giãy không thoát.

Áo sơ mi trắng hơi mỏng bị xé rách, lộ ra tấm lưng thon gầy trắng nõn của thiếu niên, sạch bóng, hoàn mỹ không có một tia tì vết.

“Cư nhiên đem hình xăm tao tặng cho mày tẩy sạch.” Nam nhân lắc đầu tiếc nuối, ngón trỏ nhẹ nhàng lướt qua trên lưng cậu.

Hạ Mộ liều mạng giãy dụa, cả người đều bị sợ hãi chiếm lĩnh.

Thời gian giống như quay trở lại mười năm trước, cũng là người đàn ông này, cũng là ánh mắt âm lãnh giống như vậy.

Ở trong gian tầng hầm ẩm ướt kia, mình bị trói chặt giống như con chó, bị bắt nuốt xuống đủ loại thuốc, bị bắt mặc quần áo của con gái, bị bắt lặp lại không ngừng đủ loại lời văn khuất nhục dơ bẩn, hơi phản kháng chút một chút, liền sẽ bị một trận đòn hiểm.

Sống ngày tháng sống không bằng chết qua hai năm, cho đến có một ngày, bản thân bị một đồng người đặt trên giường, cưỡng ép xăm một bức họa ở trên lưng, cái loại đau đớn này tựa hồ vĩnh viễn cũng sẽ không có hồi kết, cả đời này cũng không thể quên được, đợi cho toàn bộ quá trình chấm dứt, mình đã đau đến mất đi ý thức.

Trong nháy mắt trước khi hôn mê, tựa hồ nghe thấy nam nhân nói một câu.

“Đợi nó hoàn toàn dần dần, liền tặng lại cho Hạ gia.”

Biến thành đứa ngốc, liền có thể về nhà sao?

Vì thế trong những ngày sau này, Hạ Mộ trở nên vô cùng biết điều, không khóc nữa cũng không nháo nữa, càng không nghĩ muốn chạy trốn, chỉ là cả ngày ôm đầu gối lui ở góc tường, đối với trần nhà ngày ngó cười.

Sẽ không ai nghĩ đến, một thằng bé bị giam cầm hai năm sẽ ngoan cường như vậy, càng thêm không ai có thể nghĩ tới, cậu lại có đầu óc như vậy.

Tất cả mọi người đều cho rằng cậu thật sự ngốc rồi, Vương Vũ Hằng thử thăm dò vài lần, cũng không nhìn ra sơ hở, vì thế liền lợi dụng bóng đêm, ném cậu vào trong công viên.

..

“Không nghĩ tới, nhiều thuốc như vậy lại có thể không khiến mày ngốc.” Vương Vũ Hằng vừa nhớ tới sai lầm năm đó, liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Bản thân vốn là chờ xem vở kịch hay Hạ Vân Dương sụp đổ, lại không dự đoán được Hạ Mộ bị mang về nhà còn chưa tới một giờ, một đội cảnh sát liền đột kích bao vây công ty mình.

May mà bản thân ngày đó có việc không đến công ty, mới may mắn thoát khỏi, chỉ là người tuy rằng đã chạy thoát, nhưng vẫn chú ý hết thấy Hạ gia, mình cứ nhiên bị một thằng nhãi con mười tuổi lừa, quả thực chính là vô cùng nhục nhã.

“Ông cái đồ điên này! !” Hạ Mộ theo dưới tay hắn tránh ra, cánh tay bị véo đỏ một mảng lớn.

Vương Vũ Hằng cười lạnh, kêu mấy nam nhân ngoài cửa vào, đem Hạ Mộ đè trên giường.

“Không sao, mấy năm trước không làm được, hiện tại chúng ta tiếp tục.” Vương Vũ Hằng cầm một ống tiêm bên cạnh qua, ở trước mắt cậu đẩy ra sạch khí trong ống, “Từ từ sẽ biến mày thành con gái, được không?”

Hạ Mộ mở to hai mắt hoảng sợ, sống chết muốn giãy ra, cánh tay lại bị chặt chẽ cố định .

“Nếu lộn xộn, kim tiêm sẽ gãy ở bên trong nga.” Vương Vũ Hằng cười âm trầm, đem ống nước thuốc tràn đầy bơm vào thân thể cậu.

Hạ Mộ tuyệt vọng nhắm mắt lại, cơ thể run rẩy như lá rụng trong gió.

“Đừng vội, ngày mai chúng ta còn càng vui hơn.” Vương Vũ Hằng vứt bỏ ống tiêm, đứng lên đi ra khỏi tầng hầm.

“Tam ca.” Gã đàn em canh giữ bên ngoài nghênh đón, “Đại ca tìm anh.”

Vương Vũ Hằng tiếp điện thoại, nghe xong vài câu liền có chút buồn bực.

Việc làm ăn gì mà khẩn cấp như vậy, đối phương sao lại phải để mình trở về đích thân đàm phán?

Nhưng buồn bực thì kết buồn, mệnh lệnh của đại ca vẫn bắt buộc phải nghe, sau khi cúp điện thoại, Vương Vũ Hằng liền phái người đi giúp mình đặt vé máy bay.

“Thằng nhãi bị chộp tới kia làm sao bây giờ?” đàn em hỏi.

“Kêu Triệu Hưng đến coi chừng, chờ tao quay về tiếp tục trừng trị nó.” Vương Vũ Hằng cũng không sót ruột đối phó Hạ Mộ, dù sao thằng nhãi này ở đây không thân không quen lại cô tịch, cho dù là cảnh sát muốn tìm, cũng không thể có manh mối.

Xế chiều hôm đó, Vương Vũ Hằng liền lên máy bay bay đi D thị.

..

Mà ở một nơi hẻo lánh khác của thành phố, Hạ Dịch đang cùng Hứa Đình chờ tin tức.

“Cậu nói Vương Vũ Hằng hiện tại đang ở D thị lẫn trong hắc đạo, đổi tên thành Vương Hằng?” Hạ Dịch hỏi hắn.

“Gã ta thì tính là hắc đạo cái gì, cùng lắm chỉ là một tên thuộc hạ dưới trướng có mấy tên côn đồ, nhưng mà cái người bên trên gã kia ở D thị coi như có chút địa vị.” Hứa Đình hiển nhiên rất quen thuộc bọn người này, “Trước đây có một tên họ Triệu từng theo dõi Mộ Mộ, lúc ấy tôi không biết là ai, giờ ngẫm lại, phỏng chừng chính là một tên thủ hạ của Vương Hằng, tên Triệu Hưng.”

“Sao cậu có thể biết rõ ràng như thế?” Hạ Dịch có chút ngoài ý muốn.

“Tôi là người D thị, từ nhỏ lớn lên ở đó.” Hứa Đình mạnh mẽ dụi thuốc lá vào gạt tàn thuốc, “Nếu thật sự là bọn người kia làm, lão tử trở về phết từng người bọn hắn.”

Hạ Dịch còn chưa kịp nói tiếp, ngoài cửa lại đột nhiên có một người xông vào.

“Tìm được rồi? !” Trong lòng Hứa đình vui vẻ.

“Tôi để mấy tên côn đồ tìm họ Triệu đòi tiền, đem gã dẫn ra.” Người vừa đến chạy tới mức thở dồn dập, “Người của chúng ta đã đi theo, phát hiện gã trước tiên quay về khách sạn, sau đó liền đến một tòa nhà lầu khu nhà dân cư đồ nát ở Song Liên Khu.”

“Có phải là Triệu Hưng không?” Hứa Đình hỏi.

Người tới sững sốt, sau đó tỉnh ngộ vỗ bàn: “Chính là gã! Tôi đã nói, sao lại nhìn quen mắt như vậy!”

“Trước báo cảnh sát đi, sau đó chúng ta lại nghĩ biện pháp trà trộn vào.” Hứa Đình lấy điện thoại di động ra, cấp tốc bấm số cục cảnh sát.

Song Liên Khu là khu nhà ở lâu đời ở phía Bắc thành phố, ngư long hỗn tạp, cũng là nơi trú ẩn kém nhất cả thành phố.

Tòa nhà lầu khu dân cư Triệu Hưng đến kia rất cũ cũng rất cổ, tổng cộng chỉ có hai tầng, nếu muốn giấu một người, hẳn là rất dễ tìm được,

Nhưng mấu chốt của vấn đề chính là, phải làm thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay chui vào, hơn nữa còn phải đảm bảo an toàn của Hạ Mộ.

Thời gian đã đến 6 giờ tối, bọn cướp khẳng định phải ăn cơm tối, cảnh sát trao đổi một lúc, quyết định giả dạng thành người đưa cơm trà trộn vào. May mà nhà hàng nhỏ gần chỗ này tổng cộng cũng chỉ có ba hàng, cũng không khó giả dạng, lại qua nửa giờ, một nhà hàng trong đó quả nhiên liền nhận được điện thoại đặt cơm đến từ tòa lầu khu dân cư kia.

Ông chủ nhà hàng nói tòa lầu kia hiện tại cơ bản bỏ hoang, từ trước cho tới bây giờ đều không có người đặt cơm, cũng chính là hai ngày nay mới xảy ra chuyện này.

Trong lòng mọi người đều có cơ sở, Hạ Mộ tám chín phần mười bị giam ở nơi này.

Bởi vì Triệu Hưng nhận ra Hứa Đình, cho nên đóng giả thành nhân viên đưa cơm cũng chỉ có ba vị cảnh sát, hai người bụng thức ăn nhanh, một người xách một túi bia.

Mà lúc này ở trong gác xép, Hạ Mộ cả người đều bị trói ở trên giường, trên bàn bên cạnh chất đầy dụng cụ xăm hình.

“Buông tôi ra!” Hạ Mộ sắc mặt trắng bệch.

Khóe miệng Triệu Hưng nhếch một cái, tiếp tục in thuốc màu lên lưng cậu, Tam ca trước khi đi đã dặn dò, chỉ cần không đùa chết, tùy mình dày vò như thế nào cũng được.

Vẽ xong một bức họa, Triệu Hưng cầm con dao nhỏ, dùng lưỡi dao lạnh lẽo vỗ vỗ trên sườn mặt cậu.

Đã từng trải qua địa ngục lại phải diễn một lần nữa, Hạ Mộ hai mắt nhắm nghiền, gần như thét lên một tiếng suy sụp, lại bị nhét một miếng vải vào miệng.

“Yên tâm, tao sẽ đảm cho mày thật đẹp.” Triệu Hưng cười *** tà, lấy di động chụp lại ảnh cho Hạ Mộ xem, “Mày cảm thấy bức hình này thế nào?”

Hình ảnh lơ lửng trong màn hình vô cùng khó coi, Hạ Mộ liều mạng muốn giấy dựa, lưỡi dao sắc bén lại vẫn là cắt vào da.

Thân thể bị trói chặt chẽ, trốn không thể trốn.

Từng đợt đau đớn từ trên lưng truyền đến, cho đến cuối cùng tê dại.

Triệu Hưng nhìn thấy máu tươi trên lưỡi đao màu trắng bạc, cả người cũng bắt đầu hưng phấn.

Mắt thấy thứ hoàn mỹ gì đó bị phá hủy, trong lòng sẽ luôn có một loại khoái cảm không hiểu, huống hồ thiếu niên này da thịt trắng nõn tinh tế, trời sinh chính là vải vẽ tranh tốt nhất.

Ngoài phòng có người gõ cửa, tay Triệu Hưng vừa định hạ xuống liền dừng, đặt con dao nhỏ xuống đi ra khỏi phòng ngủ.

“Không có việc gì Triệu ca, là đưa đồ ăn bên ngoài.” Sau khi tên đàn em ngoài phòng khách từ lỗ mắt mèo trên cửa nhìn ra ngoài, tỏ ý không có nguy hiểm.

Triệu Hưng nhẹ nhàng thở ra, tiến lên mở cửa.

“Sao lại nhiều người đến như vậy?” Triệu Hưng nhíu mày.

“Buôn bán tốt, không còn khay lớn và túi plastic, đành phải nhiều người đưa tới.” Người ngoài phòng mặc quần áo đầu bếp đầu dầu mỡ, trong tay đang bưng bốn năm hộp cơm.

“Vào đi.” Triệu Hưng nghiêng người mở đường, để thủ hạ chuẩn bị tiền lẻ.

Đàn em đang đếm số tiền lẻ trong túi quần, đột nhiên chợt nghe bên tai truyền đến một tiếng thét : “Không được nhúc nhích, cảnh sát đây!”

Người trong phòng hồn phi phách tán, Triệu Hưng cũng không ngờ được cảnh sát lại có thể nhanh như vậy tìm tới cửa, phản xạ có điều kiện muốn tìm súng, lại bị một cước đạp bay lên tường, đụng đến thất điên bát đảo.

Còn lại những người mai phục bên ngoài nhanh chóng xông vào, Hạ Dịch cùng Hứa Đình đá văng cửa phòng ngủ, cơ hồ bị sợ tới mức ngừng hô hấp.

Hạ Mộ mặt úp xuống bị trói ở trên giường, thân trên xích lỏng trần đầy máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt.

“Mộ Mộ!” Hứa Đình xông lên trước cởi bỏ dây thừng, run rẩy thăm dò hơi thở của cậu.

Cảm nhận được hơi thở mỏng manh kia, Hứa Đình cởi áo khoác, bọc cậu chạy đến bệnh viện.

Hạ Dịch đi theo ra ngoài, ánh mắt nhìn về phía Triệu Hưng lạnh đến sắp đóng băng.

Cảnh sát trông coi bị ánh mắt của anh chấn động một chút, người này vẻ bề ngoài nho nhã, sao lại có một luồng tà khí.

..

Sau khi được xe cảnh sát đưa đến bệnh viện, Hứa Đình thật cẩn thận đặt người lên giường bệnh, nhìn theo cậu bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Hạ Dịch không nói câu nào đứng ở cửa, thật lâu sau, nhấc chân hung hăng đạp lên tường, mở miệng mắng vài câu thô tục.

Hứa Đình ngồi ở một bên, trong đầu toàn là hình ảnh vừa rồi ánh mắt đầu tiên trông thấy Hạ Mộ.

Nắm tay bắt tri bắt giác nắm lại thật chặt, đáy mắt cũng dần dần nổi lên hơi thở nguy hiểm.

Tiểu Mộ lần này chịu thiệt, lão tử nhất định phải bắt toàn bộ các người hoàn trả gấp mười gấp trăm lần.

Hơn nửa giờ sau, đèn phòng cấp cứu tắt, Hứa Đình cùng Hạ Dịch đồng thời vọt tới cửa, nhìn thấy Hạ Mộ được đẩy ra.

“Sao rồi?” Hứa Đình vội vàng hỏi tới.

” Miếng vết thương trên lưng cũng không sâu, hôn mê là bởi vì bị hoảng sợ, còn những trạng huống khác, vẫn là đợi sau khi cậu ấy thanh tỉnh mới có thể có kết luận.” Vị bác sĩ lớn tuổi tóc bạc an ủi, “Không có gì nguy hiểm.”

Hai người nhẹ nhàng thở ra, cùng đưa Hạ Mộ về phòng bệnh.

..

Hạ Mộ lần này ngủ một giấc thật lâu thật lâu, ngày hôm sau Hứa đình ở đồn cảnh sát làm xong biên bản, sau khi trở lại bệnh viện Hạ Mộ vẫn chưa tỉnh.

“Anh trước tiên ăn một chút gì đó đi.” Hứa Đình đặt túi plastic trong tay ở bên người Hạ Dịch.

“Lần này thật sự phải cảm ơn cậu.” Hạ Dịch quay đầu nhìn hắn, “Nếu không có cậu tìm được manh mối, Tiểu Mộ còn không biết phải ăn bao nhiêu đau khổ.”

Hứa Đình cũng không nói gì, chính là cười cười.

..

Buổi trưa, Hạ Dịch ở ngoài hành lang hút thuốc, Hứa Đình vắt khăn mặt giúp Hạ Mộ lau mặt, lúc lau được một nửa, Hạ Mộ mơ mơ màng màng mở mắt.

“Tiểu Mộ!” Hứa Đình mừng như điên.

Tầm nhìn của Hạ Mộ có chút rã rời, nhìn chăm chăm Hứa Đình hồi lâu không có phản ứng.

“Bảo bối?” Hứa đình có chút hoảng sợ, muốn chạm vào cậu, Hạ Mộ lại giống như bị rần rần, liều mạng tránh vào góc tường.

“Tiểu Mộ, là anh a.” Hứa Đình không dám tiếp tục kích thích cậu, chỉ ngồi ở bên giường chìa tay với cậu, “Bảo bối đừng sợ được không?”

Cảm xúc của Hạ Mộ cực độ không khống chế được, ôm đầu thét chói tai.

Hạ Dịch ở hành lang nghe thấy tiếng kêu, vội vàng đẩy cửa xông vào, chỉ thấy Hạ Mộ đang liều mạng giãy dụa ở trong lòng Hứa Đình, vừa cào vừa cắn giống như phát điên.

“Bảo bối là anh là anh a.” Hứa Đình gắt gao ôm cậu, mặc cho cậu giãy dụa như thế nào cũng không buông tay, “Đừng sợ, không sao rồi , đã không sao rồi .”

Bác sĩ nghe tin mà đến muốn giúp cậu tiêm thuốc an thần, lại bị Hạ Dịch ngăn lại.

“Tiểu Mộ ngoan, không sao rồi , không sao rồi .” Hứa Đình ôm cậu dỗ dành liên tục, thử để cậu bình tĩnh một chút.

Hạ Mộ giãy giụa một trận, nhưng thật ra thật sự bình tĩnh lại, ngốc lăng đối diện với Hứa Đình.

Hứa Đình nhìn mà đau lòng, cũng bất chấp còn có những người khác ở trong phòng bệnh, sấp qua liền nhẹ nhàng chạm một cái trên môi cậu.

“Đừng sợ, có anh ở đây.”

Vị bác sĩ lớn tuổi kiến thức rộng rãi vẻ mặt rất bình tĩnh, mí mắt Hạ Dịch giật giật, nhưng cũng không có phản ứng gì quá kịch liệt.

Tiểu hộ sĩ (y tá) thực tập nước mắt lấp lánh, một màn này một màn này, quả thực mạnh đến cõi lòng run rẩy.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: = = vớ vẩn...

END 11.

12. Chương 12: Cùng Anh Về Nhà Đi? . .

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Có Hứa Đình và Hạ Dịch bên cạnh, cảm xúc của Hạ Mộ hơi bình tĩnh hơn chút, để bác sĩ làm xong kiểm tra cho mình.

“Người nhà theo tôi ra ngoài một chút.” Vị bác sĩ lớn tuổi vỗ vỗ Hạ Dịch, cùng anh ra khỏi phòng bệnh.

Tiểu hộ sĩ lưu luyến bị y tá trưởng bắt ra ngoài, ai nha còn chưa xem đủ...

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình giúp cậu chỉnh lại tóc bị loạn, “Có chỗ nào khó chịu hay không?”

Hạ Mộ lắc đầu, cầm thật chặt tay Hứa Đình.

Thế nên chờ Hạ Dịch vào cửa, vừa nhìn liền thấy hai người đang ôm hôn.

Hạ Dịch thực xấu hổ, sờ sờ mũi đi ra.

Bởi vì Hạ Mộ mất máu rất nhiều, cho nên đa số thời gian đều là mơ mơ màng màng, cơn nước xong liền đi ngủ, trước nay chưa từng nhu thuận như vậy.

Tuy rằng bác sĩ nói không có gì nghiêm trọng, nhưng Hứa Đình và Hạ Dịch cũng rất lo lắng, bởi vì trạng huống tinh thần của Hạ Mộ thật sự quá gay go.

“Mộ Mộ trước đây chính là như vậy.” Hạ Dịch xoa xoa ấn đường, “Bác sĩ cũng nói với tôi, lần này em ấy đã bị kích thích quá lớn, gọi lại một ít ký ức không tốt thời thơ ấu, cho nên mới có thể trở nên cực độ không có cảm giác an toàn.”

“Chờ trạng huống tinh thần cậu ấy tốt hơn một chút, tôi có thể đưa cậu ấy về nhà không?” Hứa Đình tựa trên lan can ban công, quay đầu hỏi Hạ Dịch.

“Vì sao?” Hạ Dịch nhún mày.

“Tôi có quen một bác sĩ tâm lý rất giỏi, có lẽ có thể giúp đỡ Tiểu Mộ.” Hứa Đình đáp.

Hạ Dịch do dự một chút, vẫn gật đầu.

“Cám ơn.” Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra.

Nếu như mình không nhìn lầm, quan tâm của Hạ Dịch đối với Hạ Mộ, tuyệt đối sẽ không ít hơn mình, vốn còn lo lắng hẳn sẽ phản đối, nhưng không nghĩ tới lại có thể qua được dễ dàng như vậy.

“Hai người cùng một chỗ khi nào?” Hạ Dịch hỏi.

“Không lâu lắm.” Hứa Đình thực thản nhiên.

“Nhưng em ấy rất tín nhiệm cậu.” Hạ Dịch nhìn hẳn, “Kỳ thật Mộ Mộ không biết rõ lắm làm thế nào để ở chung với người khác, cho nên tôi rất bất ngờ về quan hệ của hai người.”

Hứa Đình cười cười, không nói gì thêm.

Có nhiều thứ, đại khái là mệnh trung chú định (định mệnh) a.

..

Trên lưng Hạ Mộ có thương tích, cho nên hơn phân nửa thời gian đều là nằm lỳ ở trên giường, Hứa Đình sợ cậu đề lên cánh tay sẽ bị tê, vì thế thừa dịp Hạ Mộ ngủ trưa, chạy tới phòng y tá muốn lấy tấm đệm mềm, nghĩ để cho cậu nằm sắp càng thoải mái hơn chút. Ai ngờ ôm đệm dựa vừa mới đi qua hành lang, liền trông thấy Hạ Mộ đứng ở cửa phòng bệnh, vẻ mặt đầy hoảng loạn nhìn chung quanh.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình vội vàng đi qua, “Sao lại chạy ra đây?”

Hạ Mộ cũng không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn Hứa Đình.

Vứt đệm dựa trong tay xuống, Hứa Đình khom lưng bế Hạ Mộ lên, đặt cậu về lại giường bệnh.

“Em vừa nãy tìm không thấy anh.” Thanh âm Hạ Mộ rất nhỏ, nhưng Hứa Đình nghe thấy có chút đau lòng.

“Anh đến phòng y tá bên kia, đừng sợ.” Hứa Đình sờ sờ khuôn mặt của cậu, hỏi dò, “Hôm nay thời tiết rất tốt, có muốn ra ngoài vườn hoa không?”

Hạ Mộ lắc đầu, đem mình co lại trong chăn.

“Ngoan, đi ra ngoài đi lại một chút đi.” Hứa Đình chưa từ bỏ ý định, kéo rèm ra để mặt trời chiếu vào, “Anh cùng em đi.”

“Không muốn đi.” Hạ Mộ kéo chăn che đầu lại.

“Mộ Mộ —— ”

“Em không đi!” Hạ Mộ co lại càng nhỏ hơn.

Nhìn cái bọc chăn phình phình kia, Hứa Đình ở trong lòng thở dài.

Trạng thái bây giờ của Hạ Mộ quả thực tự bế tới cực điểm, gần như không nói chuyện cũng căn bản không ra khỏi cửa, hoàn toàn phong bế bản thân ở trong một thế giới nhỏ, hơn nữa vô cùng không có cảm giác an toàn, bên người nhất định phải có mình hoặc là Hạ Dịch mới có thể ngoan, giống một đứa nhỏ chưa trưởng thành.

Hứa Đình tự nhận không phải là một người có kiên nhẫn, nhưng đối mặt với Hạ Mộ, lại bất kể như thế nào cũng không hề nóng nảy.

Vốn dĩ là một tiểu đông tây (*) nghịch ngợm cần quấy biến thành như bây giờ, đau lòng tự trách còn không kịp, làm sao nữa lòng lại đi nói em ấy.

(*) tiểu đông tây : cách gọi yêu một người nhỏ tuổi hơn, hoặc vai vế nhỏ hơn

Lúc ăn cơm tối, Hạ Dịch đưa tới cơm đã được kết hợp dinh dưỡng, Hạ Mộ ngồi ở trên giường cầm thìa ăn, còn lại hai tên đại nam nhân cũng không biết bản thân nên để làm chi, vì thế đồng loạt nhìn chăm chăm cậu.

Hạ Mộ bị nhìn chăm chăm không thoải mái, ngẩng đầu quét mắt qua hai người một cái.

“Ách...” Hứa Đình chuyển giấy ăn qua, “Có muốn uống nước không?”

Hạ Mộ lắc lắc đầu, bỏ thìa xuống không ăn nữa .

“Đừng a.” Hạ Dịch hoảng, “Mới ăn được bao nhiêu đâu, ngoan, uống canh đi.”

“Không có khẩu vị.” Hạ Mộ cự tuyệt.

Bị hai người cứ nhìn chăm chăm ăn cơm, có thể có khẩu vị mới là lạ.

“Vậy ăn bánh ga-tô?” Hứa Đình đề nghị.

Hạ Mộ đẩy bàn nhỏ ra, nằm sấp lại trên giường ngủ.

Hứa Đình trừng Hạ Dịch, đều là anh làm hại!

Hạ Dịch trừng lại, trách tôi cái gì? !

—— ai bảo anh nhìn cậu ấy chăm chăm ?

—— chẳng lẽ cậu không nhìn?

—— đó là vợ lão tử !

—— đó cũng là em trai lão tử!

Luồng khí giữa hai tên con trai gợn sóng, tiểu hộ sĩ ghé ngoài cửa phun máu mũi.

3... 3... 3 người nha...

Huynh đệ gì gì đó... Kỳ thật cũng rất yêu nha...

Hai cường công phối với một tiểu nhược thụ bị thương, ai nha hảo cầu huyết!

Nước mắt tiểu hộ sĩ lấp lánh, đây quả thực chính là tình tiết chỉ trong tiểu thuyết mới có!

“Cô ở đây làm gì?” Hạ Dịch kéo cửa ra liền bị dọa.

“A?” Tiểu hộ sĩ nhanh chóng đứng thẳng, “Tôi là tới đo nhiệt độ cơ thể.”

Hạ Dịch gật gật đầu, lách qua cô đi toilet.

Tiểu hộ sĩ đẩy xe chở thuốc tiến vào phòng bệnh, trong lòng mãnh liệt lại sục sôi.

Tiểu công này hình như còn muốn suất (đẹp trai) hơn người vừa rồi nha!

“Mộ Mộ.” Hứa Đình vỗ vỗ cậu, “Ra đo nhiệt độ cơ thể.”

Hạ Mộ chui ra khỏi chăn, tự mình cúi đầu cởi khuy áo.

Tiểu hộ sĩ thực tập lúng túng, vậy là, có thể có cơ hội chạm vào tiểu thụ trắng mịn trong truyền thuyết sao?

” Đưa nhiệt kế cho tôi đi.” Hứa tiểu công tàn nhẫn đánh vỡ ảo tưởng của tiểu hộ sĩ, cầm nhiệt kế qua giúp Hạ Mộ nhét vào dưới cánh tay.

“Lạnh.” Hạ Mộ theo bản năng co rụt lại.

Hứa Đình bật cười, bóp mũi cậu.

Có cần phải bắn tim như vậy không? Tiểu hộ sĩ kích động đến ngạt thở, đứng ở một bên ra sức nhìn.

“Này cô.” Hứa Đình không hiểu ra sao cả, “Cô còn có chuyện khác sao?”

“Không... Không có.” Tiểu hộ sĩ lưu luyến không nỡ rời đi, ở trong lòng điên cuồng phỉ nhổ, tiểu công quả nhiên đều là quỷ hẹp hòi, để người ta nhìn hơn một hồi sẽ làm sao chứ!

..

Lúc nghỉ ngơi buổi tối, Hứa Đình tựa bên giường cùng Hạ Mộ, Hạ Dịch ngồi trên ghế sa lon bên cạnh lên mạng.

Nửa giờ sau, Hứa Đình liền phát hiện biểu cảm Hạ Dịch rất kỳ quái, có vẻ vừa muốn vừa muốn cười vừa muốn khóc.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình nhỏ giọng hỏi anh.

Hạ Dịch dở khóc dở cười, đưa laptop trong tay cho hắn.

Hứa Đình tiếp nhận máy tính, liền bị tiêu đề chói lọi chấn động —— Siêu hot siêu hot, chị gái thực tập trong bệnh viện tường thuật màn 3P tình cảm mãnh liệt chân thật, niên thượng cường công cầu huyết nhược thụ một cái cũng không thiếu!

Một đường nhìn xuống, Hứa Đình vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ.

Căn cứ diện mạo miêu tả cùng địa điểm, nhân vật chính của câu chuyện hình như là mình Tiểu Mộ còn có Hạ Dịch, nhưng tình tiết này... Không khỏi cũng quá ly kỳ chứ? ! Huỳnh đệ? 3P? Tiểu cô nương bây giờ rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế? !

“Ai post ? !” Hứa Đình cau kinh.

“Không biết, nhưng mà có thể thử một chút.” Hạ Dịch lấy lại máy tính, tự mình đăng ký một cái username “Mật đường tiểu Sweetheart” (1), comment ngay dưới lầu chính (2)—— Lâu chủ (3) tự mình YY(4) a? Có gan thì đi chụp tấm hình cho chúng tôi.

(1) cái account này đại loại có thể dịch ra là “trái tim ngọt ngào bé nhỏ” =))))))

(2) lầu chính : bài post trên diễn đàn để mọi người thảo luận

(3) lâu chủ : chủ của bài post đó

(4) YY : ‘tự sướng’ trong tâm tưởng =))))))

Comment cầu chân tướng rất nhanh đã bị các cô nương ủng hộ nhiệt tình, mọi người sôi nổi tỏ vẻ ‘Mật đường tiểu Sweetheart’ tuy rằng tên rất bựa, nhưng đề nghị vẫn rất đáng khen, cường liệt yêu cầu lâu chủ bạo chân tướng.

Lâu chủ mới đầu có chút do dự, nói như vậy không tốt lắm đâu?

Mật đường tiểu Sweetheart đánh một cái emo cười lạnh, nói quả nhiên là tự mình YY a?

Các cô nàng trong diễn đàn đồng loạt hủy bỏ hình tượng lễ độ rụt rè đáng yêu thanh thuần lúc trước, gào khóc cùng ồn ào. E sợ thiên hạ bất loạn.

Cô em lâu chủ bị vây trong kích thích, bỏ lại một câu ” Chị đây liền đi chụp hình cho các người xem!” Sau, liền mai danh ẩn tích.

Hạ Dịch gọi lên khóa miệng, vút máy tính qua đoid.

Ba phút sau, quả nhiên có người gõ cửa.

Hạ Dịch nhìn cười, đứng lên mở cửa ra.

Đng đứng ngoài cửa là tiểu hộ sĩ mặt trái táo, cười híp mắt vô cùng đáng yêu.

“Tiểu muội muội, có chuyện gì a?” Hạ Dịch giả bộ lưu manh.

“... Tôi là tới kiểm tra cái nút gọi khẩn cấp trong phòng bệnh.” Tiểu hộ sĩ ngẩng mặt lên cười, “Nhân tiện chụp ảnh để lưu trữ.”

“Nga, vậy mời vào.” Hạ Dịch gật đầu, nghiêng người mời cô vào phòng bệnh.

Tiểu hộ sĩ lòng tràn đầy vui mừng, vừa giả bộ ghi chép, vừa lấy máy ảnh từ trong túi áo ra.

Trong túi áo blouse trắng dài rộng tuếch, cái gì cũng không có.

Àn? Tiểu hộ sĩ thực buồn bực, mình rõ ràng đã mang theo a, sao lại không thấy?

“Có cái gì quên đem theo à?” Hạ Dịch đứng bên cạnh quan tâm hỏi.

“Máy ảnh không thấy.” Hộ sĩ muội muội cúi đầu tìm trên mặt đất, không có; đưa tay sờ sờ lại túi áo, cũng không có.

“Hay là quên mang rồi?” Hạ Dịch hỏi, “Vừa nãy cô đến phòng bệnh khác chụp không?”

“Ách... Chụp rồi.” Tiểu hộ sĩ nháy nháy mắt, “Cái kia, tôi ra ngoài tìm một chút.”

“Đi đi.” Tâm tình Hạ Dịch rất tốt, giúp cô mở cửa.

Chờ tiểu hộ sĩ đi rồi, Hạ Dịch lấy từ trong túi quần ra một cái máy ảnh nhỏ màu hồng nhạt tinh xảo, cười vui mừng.

“Anh lấy lúc nào thế?” Hứa Đình kinh ngạc, mình căn bản là không chú ý tới.

Hạ Dịch cười lắc đầu, ném máy ảnh cho Hứa Đình, “Dọa cô gái kia một chút, mấy ngày nữa trả lại cho cô ta.”

“Anh lấy, vì sao tôi phải trả!” Hứa Đình bất mãn.

“Tôi định ngày kia về nhà.” Hạ Dịch thu lại tươi cười.

“Có chuyện gì sao?” Hứa Đình hỏi.

“Tra được một vài thứ, nhưng mà vẫn chưa xác định.” Hạ Dịch nhìn Hạ Mộ đang ngủ say, “Mộ Mộ liền nhờ cậu, ba mẹ tôi bên kia cậu không cần lo lắng, cứ giao cho tôi là được rồi.”

Hứa Đình gật gật đầu, không hỏi thêm nữa.

..

Đêm khuya yên tĩnh, là lúc tất cả mọi người ngủ rất say sưa, chỉ có một lâu chủ thâu đêm khó ngủ.

Aizh aizh aizh, Sony mới toanh của chị đây!

..

Một ngày sau đó, Hạ Dịch thu thập hành lý chuẩn bị trở về nhà, Hạ Mộ ngồi trên giường bệnh, đưa tay bóp bóp mặt của anh.

“Làm sao vậy?” Hạ Dịch cười xoa xoa cậu.

“Anh đừng nói cho ba mẹ biết.” Thanh âm Hạ Mộ rất thấp, “Nếu không họ sẽ lo lắng.”

“Cam đoan không nói.” Hạ Dịch giơ tay phải, “Yên tâm, anh sẽ giúp em đối phó với tất cả mọi chuyện!”

Hạ Mộ gật gật đầu: “Thuận buồm xuôi gió.”

“Em cũng phải nghỉ ngơi thật tốt đấy.” Hạ Dịch rất yêu thương cậu em trai này, nếu không vì trong nhà có trạng huống, mới không nỡ để cậu lại cho Hứa Đình.

Hứa tiểu công đứng bên cạnh bất mãn, gì kia, tình cảm cho dù tốt nhưng cũng không phải anh ruột, có cần phải dựa vào gần như vậy hay không chứ?

“Thiếu gia!” Ngoài cửa đột nhiên có một người vội vàng xông vào.

“Chuyện gì?” Hứa Đình và Hạ Dịch đồng thời phản xạ có điều kiện hỏi, sau đó lại đồng thời kịp phản ứng, cuối cùng đồng thời chột dạ nhìn về Hạ Mộ.

“Ách... Tôi... Cái kia... Đi mua nước!” Người vừa tới nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng bệnh, chạy trốn còn nhanh hơn so với khi.

A a a, ánh mắt vừa rời của thiếu gia trừng mình thật đáng sợ!

Trong phòng bệnh, Hạ Mộ nhìn nhìn Hứa Đình lại nhìn nhìn Hạ Dịch, mắt nheo lại.

“Người vừa rồi là tới tìm anh.” Hứa Đình tự giác thừa nhận, “Em cũng biết, ba của anh là quay phim nhà quê giàu xổi, liền thích dùng loại xưng hô buồn nôn dung tục này.”

Hứa lão gia tử đang ở phương xa tự dưng tức ngực, vì thế cúi gập người, cái tên hỗn đản nào lại đang mắng lão tử?

Hạ Mộ sờ sờ mũi, cảm thấy tựa hồ có thể chấp nhận lý do này, vì thế đảo mắt nhìn về phía Hạ Dịch.

“Anh trời sinh liền có khí chất nhà quê giàu xổi.” Hạ Dịch đẩy vẻ thành khẩn, “Luôn mơ mộng có thể được người ta gọi là thiếu gia.”

Nói còn chưa dứt lời, đã bị Hạ Mộ ném gối trúng mặt.

Coi mình bị ngốc sao?

“Được rồi, anh thắng thắn với em còn không được à?” Nhìn thấy Hạ Mộ tức giận, Hạ Dịch vô cùng bất đắc dĩ, “Anh thỉnh thoảng vẫn sẽ quay lại nhìn một chút... Nhưng mà rất thỉnh thoảng!”

“Hừ!” Hạ Mộ trừng anh.

“Anh sai rồi, sai rồi vẫn không được sao?” Hạ Dịch luôn hết cách với Hạ Mộ.

“Sau này không được lại đi đến đó nữa! Bằng không em sẽ nói cho ba mẹ biết!” Hạ Mộ uy hiếp anh.

“Được được được, anh cam đoan.” Hạ Dịch vội vàng giơ tay phải.

Hứa Đình ở bên cạnh nhíu mày, tối hôm trước mình còn buồn bực, Hạ Dịch là một luật sư, sao công phu trộm cắp lại thuần thực như vậy, hiện tại xem ra, hẳn là cũng không đơn giản đi?

END 12.

chỉ biết rằng hủ nữ muốn tác nghiệp cũng không phải chuyện dễ dàng gì, khổ thân =))))))

bị thích Hạ ca nha nha, giấc mộng mới lớn lao làm sao =))) 2 tên này có vẻ rất bí ẩn, vậy thân thể thật sự của họ là ai???? ()

13. Chương 13: Sữa Dê Là Thứ Tốt . .

Bởi vì gần sát lễ trừ tịch, cho nên chờ vết thương của Hạ Mộ tốt hơn, Hứa Đình liền dẫn cậu về nhà mình.

Hạ Mộ rất căng thẳng, còn chưa lên máy bay mà đã bắt đầu luống cuống.

“Cũng không phải chưa từng đến nhà anh mà.” Hứa Đình kéo hành lý, vừa đi một vừa an ủi cậu, “Em đừng sợ a, ba mẹ anh đều rất thích em.”

“Em có thể hay không ——” Hạ Mộ có chút muốn lâm trận bỏ chạy.

“Không thể, anh đã nói với họ là muốn dẫn lão bà về.” Biểu cảm Hứa tiểu công rất bình tĩnh, lời ra thực kinh người.

“A? !” Hạ tiểu thụ bị chấn động, cảm sắp rơi xuống.

“Ba mẹ anh đã sớm biết tính hướng của anh rồi.” Hứa Đình giải thích rất không sao cả.

Hạ Mộ hồi hộp nuốt nước miếng, thiếu chút nữa ngay cả đường cũng không biết đi, cho nên lần này là... Chính thức ra mắt cha mẹ?

“Em đừng căng thẳng a.” Hứa Đình buồn cười nhìn cậu.

“Em em em —— ”

“Đi thôi, kiểm tra an ninh.” Hứa Đình không cho cậu cơ hội nói chuyện, trực tiếp khiêng người lên máy bay.

..

Mùa đông của D thị gió biển rất lớn, Hạ Mộ mới vừa xuống máy bay liền hắt hơi một cái.

Hứa Đình dùng áo gió nhanh chóng bọc lấy cậu, nhét vào trong xe mang về nhà.

Ngôi nhà Hứa gia rất lớn, lớn đến có chút trống rỗng, Hạ Mộ đứng ở cửa rất nghi hoặc, không có ai sao?

“Ba mẹ anh ở bên ngoài, phải mấy ngày nữa mới về.” Hứa Đình dẫn cậu đi vào phòng ngủ của mình, “Em trước tiên nghỉ ngơi một chút đi.”

“Em muốn đi tắm.” Hạ Mộ ngồi ở bên giường, do dự mà nhìn Hứa Đình.

“Trên lưng em vẫn có vết thương, trước lau qua một chút được không?” Hứa Đình ngồi xổm trước người cậu, “Chờ thương thế tốt lên rồi hãy tắm.”

“... Rất khó coi sao?” Trong lòng Hạ Mộ rất rõ, nhưng vẫn là nhịn không được nhỏ giọng hỏi ra.

Mấy ngày nay tới giờ, Hứa Đình và anh trai không chỉ không cho mình tắm rửa, thậm chí cả gương lớn trong toilet cũng dỡ xuống, hận không thể đi cầu cũng đi với mình. Không cần nghĩ cũng biết, sau lưng mình có bao nhiêu thâm.

Vết dao lại thêm thấm thuốc màu vào, hẳn là một mảnh bùa bài đi.

Nhìn thấy biểu cảm cậu có chút tuyệt vọng, Hứa Đình đau lòng, vươn tay ôm cậu sát sao trong lòng.

“Hứa Đình.” Cái mũi Hạ Mộ lên men, “Cám ơn anh không chê em.”

“Đồ ngốc, còn phải nói cảm ơn với anh sao?” Hứa Đình ôm chặt cậu, “Em yên tâm, anh sẽ không để cho em chịu thiệt thòi lớn vô ích như vậy, cho anh một chút thời gian, anh sẽ khiến bọn hắn hoàn trả gấp bội.”

Hạ Mộ gật gật đầu, vươn tay ôm cổ hắn.

Không biết vì sao, chỉ cần là lời Hứa Đình nói ra, mình đều sẽ nghĩ muốn tin tưởng toàn bộ, một chút cũng không muốn nghi ngờ.

..

Mặt trời buổi chiều chiếu vào cửa sổ, thật ấm áp cũng rất đầm ấm.

Lúc ăn cơm chiều, di động Hứa Đình tích tích vang lên vài lần, nhưng đều bị chính hắn tắt đi.

“Sao không nhận điện thoại?” Hạ Mộ hỏi.

“Bạn bè gọi anh đi ra ngoài uống rượu.” Hứa Đình gấp rau vào bát cậu, “Ngày hôm nay quá mệt rồi, không muốn đi.”

“Anh không cần cố ý theo bên em đâu.” Hạ Mộ áy náy.

“Thật vất vả mới lừa được về nhà, không theo em thì theo ai?” Hứa Đình cười nhìn cậu.

Tại Hạ Mộ nóng lên.

Đầu bên kia điện thoại, Lạc Tiểu Tích cảm di động thực thương cảm.

Ai nha bị Đình Đình bỏ rơi rồi...

Gặp phải loại tình huống này, nhất định phải ăn nhiều hơn một khối sô-cô-la mới bình phục được trái tim bị thương.

Tự mình an ủi mình xong, tiểu mập mập nuốt nuốt nước miếng, sung sướng lấy ra một hộp FERRERO từ tủ quần áo.

“Lạc Tiểu Tịch!” Bác sĩ Cung nháy mắt xuất hiện, ôm cánh tay tựa vào cạnh cửa, “Lại muốn trồng răng có phải không?”

Tiểu mập mập nhất thời lệ rơi đầy mặt, có một tên bác sĩ làm bạn trai, này thật sự là một chuyện vô cùng đáng sợ! ! (Tiểu Tịch đáng yêu ghê~~)

..

Đêm khuya gió to nổi lên, đập vào cửa sổ thủy tinh đều rung động.

Hạ Mộ mặc áo ngủ của Hứa Đình, ngồi ở trên giường chơi máy tính.

“Trước khi ngủ uống hết đi.” Hứa Đình đưa cho cậu một cái cốc.

“Sữa sao?” Hạ Mộ nhận lấy vừa mới uống một ngụm, liền “Phốc—” phun ra.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình không hiểu ra sao cả, vội vàng rút khăn giấy giúp cậu lau.

“Em dị ứng với sữa dê!” Hạ Mộ che miệng đỏ khòc đỏ cười.

“Không phải chứ?” Hứa Đình lần đầu tiên nghe thấy có chuyện này, vì thế vội vàng mở tay cậu ra, “Sẽ như thế nào?”

“Ngứa!” Hạ Mộ khòc thảm.

“Anh gái giúp em?” Hứa Đình đề nghị.

“Trong miệng thì gái thế nào!” Hạ Mộ đẩy hẳn ra, tự mình cầm bình nước khoáng mở nắp uống.

Áo ngủ rộng rãi lỏng lẻo, lộ ra mảng lớn da thịt tinh tế, Hứa tiểu công nhìn mà miệng đắng lưỡi khô.

“Càng uống càng ngứa.” Hạ Mộ khó chịu le lưỡi, còn chưa kịp oán hận, đã bị Hứa Đình một phen túm lên giường.

“Em thế này xem như cố ý câu dẫn anh đi?” Hứa Đình đem người đặt ở dưới thân, thanh âm có chút khàn khàn.

“... Em đâu có.” Hạ Mộ ngòc hồ hồ, “Miệng em thật sự rất ngứa.”

Lông mày Hứa Đình nhíu lại, cúi đầu hung hăng che cánh môi của cậu lại.

Nụ hôn này có chút bá đạo, mang theo một chút hơi thở ban sơ nhất, làm cho người ta không thể trốn chạy.

Giữa lúc gần bó tương giao, một tay Hứa Đình sờ soạng cởi bỏ cúc áo cậu, rồi sau đó một đường xuống dưới, hôn lên bờ ngực gầy yếu của cậu.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ có chút hoảng, cho nên đầu óc tạm dừng suy nghĩ, mạnh tay đẩy hẳn ra.

Hứa tiểu công không chú ý một cái, bị Hạ Mộ đẩy một phát xuống giường, vì thế kêu thảm một tiếng.

Hạ Mộ bị dọa giật mình: “Anh không sao chứ?”

“Ừ...” Hứa Đình nhe răng nhếch miệng, hồi lâu cũng không thấy đứng lên.

“Làm sao vậy?” Hạ Mộ lung tung cài lại khuy áo, nhảy xuống giường muốn kéo hẳn.

“Đừng động, em cứ kệ anh.” Thanh âm Hứa Đình rất thống khổ.

“Đập vào đâu rồi?” Hạ Mộ sốt ruột.

Hứa Đình khòc không ra nước mắt, vợ mình thực đúng mãnh, mình chẳng qua là sờ soạng cậu ấy hai cái, cứ nhiên thiếu chút nữa bị phê bỏ.

“Đập... Chỗ ấy sao?” Hạ Mộ rớt cục nhìn ra chút manh mối.

Hứa tiểu công cam chịu.

“Sao có thể đau thành như vậy?” Hạ Mộ cảm thấy có chút khó hiểu.

... Bởi vì nó vừa rồi rất có tinh thần. Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi.

Đề lên vợ vừa hôn vừa sờ, có phản ứng là rất bình thường đi? ! Có trời mới biết mình tại sao lại xui xẻo như vậy, cứ nhiên dưới tình huống này mà ngã sắp xuống sàn đá cẩm thạch.

Hạ Mộ rất không lương tâm cười ra tiếng.

“Em cứ cười đi, nó nếu xảy ra chuyện gì, chịu khổ chính là em.” Hứa Đình phẫn hận.

“Ai bảo anh sờ loạn.” Miệng Hạ Mộ méo máo, vươn tay kéo hắn lên.

Trong lòng Hứa tiểu công đang rít gào, em là vợ anh, anh không sờ em, chẳng lẽ còn đi sờ người khác?

Hai người ở trên giường rất ngây thơ cãi nhau ầm ĩ, cho đến nửa đêm về sáng mới yên tĩnh.

Hạ Mộ mệt ngáp liên tục, rất nhanh liền vù vù ngủ.

“Mộ Mộ?” Hứa Đình thử nhỏ giọng gọi cậu.

Hạ Mộ quán chấn lớn, hít thở đều đều lại kéo dài.

Hứa Đình yên tâm, vén chăn lên bước xuống giường, đến phòng khách ở lầu một gọi điện thoại.

Nửa giờ sau, có người nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi mở cửa, một người nam tử tuổi còn trẻ đi đến.

“Thế nào rồi cũng sẽ bị cái tên tiểu tử nhà cậu dày vò đến chết.” Người đến trong miệng oán hận, nhưng trên mặt lại đang cười.

“Tôi cũng không còn cách nào.” Hứa Đình rót hai chén cà phê đặt trên bàn, “Chỉ có thừa dịp cậu ấy ngủ, tôi mới có thể có thời gian.”

Người đến tên Tiêu Trạch, là bạn tốt của Hứa Đình, cũng là bác sĩ tâm lý nổi tiếng cả nước, Hứa Đình lần này mang Hạ Mộ về nhà, hơn phân nửa cũng là vì để gặp y.

“Bệnh án lúc trước cậu đưa cho tôi cũng xem rồi, cậu ấy gần đây tình huống thế nào?” Tiêu Trạch mở laptop ra, vừa ghi vừa hỏi.

“Tốt hơn một chút, nhưng vẫn rất gay go.” Hứa Đình thở dài, “Có tôi hoặc là Hạ Dịch ở bên, cậu ấy chính là bộ dạng hoàn toàn bình thường; chỉ khi nào không nhìn thấy bọn tôi, cả người cậu ấy liền căng thẳng cao độ, hoàn toàn giống như biến thành một người khác, hơn nữa cả ngày khóa mình ở nhà, thường xuyên mộng du, rất dễ bị sự vật bên ngoài kích thích.”

” Biểu hiện của cực độ khuyết thiếu cảm giác an toàn.” Tiêu Trạch như có điều suy nghĩ, “Nói cách khác, toàn bộ cảm giác an toàn của cậu ấy bây giờ đều đến từ cậu và Hạ Dịch, một khi hai người rời khỏi phạm vi tầm mắt của cậu ấy, cậu ta liền cực độ sợ hãi sẽ lại bị thương.”

“Bác sĩ trước đây cũng đã nói qua, là thời thơ ấu đã bị kích thích quá lớn, cho nên bệnh căn không dứt.” Hứa Đình nhíu mày, “Cậu có biện pháp nào không?”

“Tôi có thể trước tiên đặt ra một phương án.” Tiêu Trạch vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Đừng lo lắng, tôi sẽ thay cậu đi xin tư vấn của thầy tôi.”

“Kính nhờ.” Hứa Đình thở dài.

Hai người nói chuyện xong đã là rạng sáng, Tiêu Trạch ngáp dài rồi khỏi Hứa gia, mua bánh bao ở quán ven đường vừa đi vừa ăn.

Lúc đi vào tiểu khu, một cửa hàng thú cưng đúng lúc mở cửa, chủ quán tuổi còn trẻ đang ngồi ở cửa tiệm, chậm rì rì trộn thức ăn dinh dưỡng cho mèo.

“Sớm!” Tiêu Trạch chào hỏi.

“Sớm.” Cậu chủ quán cười ôn hòa, lộ ra hai má có lúm đồng tiền nhỏ một bên.

Bác sĩ Tiêu đột nhiên đã cảm thấy... So với về nhà ngủ cho to đầu, hiển nhiên vẫn là đợi ở cửa hàng thú cưng có vẻ thú vị hơn.

Mặc dù bản thân không có hứng thú đối với chó mèo, nhưng mà đối với cậu chủ quán thanh tú này, vẫn là tràn đầy hứng thú.

Cậu chủ quán là người rất tốt, vừa nghe y nói chuyện, vừa rất phối hợp cười.

Mà ở trong nhà Hứa Đình, Hứa Đình đang chiên trứng trong phòng bếp, đột nhiên thấy Hạ Mộ từ ngoài cửa chạy vào.

“Sao không đi dép đã chạy khắp nơi?” Hứa Đình vội vàng ôm lấy cậu.

Hạ Mộ chỉ mặc đồ ngủ đơn bạc, toàn thân đều là mồ hôi lạnh.

“Lại gặp ác mộng sao?” Hứa Đình nhẹ giọng hỏi.

Hạ Mộ lung tung gật gật đầu, gắt gao ôm cổ Hứa Đình.

Trong mộng giống như lại quay về hồi nhỏ, chung quanh đều là một mảnh tối đen, mặc kệ mình cố gắng như thế nào, cũng tìm không thấy cửa ra và ánh sáng.

Cái loại tuyệt vọng cùng sợ hãi ùn ùn kéo đến này, cho dù qua nhiều năm như vậy, cũng rõ nét giống như mới xảy ra ngày hôm qua.

Hứa Đình ở trong lòng thở dài, ôm cậu trở lại phòng ngủ, vắt khăn nóng giúp cậu lau sạch chân.

“Hứa Đình.” Thanh âm Hạ Mộ có chút khàn khàn.

“Anh đây.” Hứa Đình giúp cậu mang dép vào, “Đừng sợ.”

Cả buổi sáng, cảm xúc Hạ Mộ đều rất sa sút.

Hứa Đình muốn đưa cậu ra ngoài giải sầu, vì thế đề nghị buổi trưa đi trung tâm thành phố dạo chơi.

Hạ Mộ lắc đầu, muốn đợi ở nhà.

“Đi theo giúp anh đi.” Hứa Đình ôm cậu lắc lắc, “Hôm nay là sinh nhật một người bạn thân của anh, chúng ta đi mua quà.”

“Ai a?” Hạ Mộ hỏi.

“... Vương Lang, em biết đó.” Hứa Đình bịa chuyện.

Hạ Mộ do dự một chút, gật đầu đáp ứng.

Vương Lang lần trước mình đã gặp qua, là bạn rất thân của Hứa Đình, người cũng rất tốt.

Thấy cậu rốt cục gật đầu, Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra, lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn.

Vì thế bên kia thành phố, Vương Lang cầm di động thực bị ai, kết bạn cầu thủ chính là kết cục này.

“Đi làm gì thế?” Lâm Kỳ nhìn hẩn thực buồn bực, sao đột nhiên lại bắt đầu thay quần áo.

“Mua bánh sinh nhật.” Vương Lang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sinh nhật anh không phải vào mùa hè sao?” Lâm Kỳ càng nghi ngờ.

“Không kịp rồi, trở về tiếp tục giải thích với em.” Vương Lang ở trong lòng đem Hứa Đình phỉ nhổ một ngàn lần.

Vì để theo đuổi vợ, sinh nhật bạn thân cũng có thể lấy ra làm đạo cụ, quả thực vô sỉ đến vô địch.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: =3=

END 13.

Chương này hé ra nhiều couple liên quan nha =3= bị thích Tiểu Tịch Tịch mập mập >w< socola=” ferrero=”>

14. Chương 14: Ấu Ấu . .

Sắp tới giao thừa, các trung tâm mua sắm lớn đều rất náo nhiệt, rất nhiều người lui tới, Hạ Mộ có chút kháng cự hoàn cảnh này, chỉ muốn nhanh chóng mua xong sau đó về nhà.

Nhìn thấy bộ dạng mâu thuẫn đầy mặt của cậu, Hứa Đình mặc dù có chút không đành lòng, nhưng vẫn không dẫn cậu rời đi.

Không thể luôn luôn để cho cậu tự phong bế bản thân như vậy, dù sao vẫn phải nghĩ biện pháp chữa khỏi những chứng ngại tâm lý kia mới được.

Quà tặng rất nhanh liền mua xong, Hạ Mộ nhẹ nhàng thở ra, vốn cho là rốt cục có thể quay về , không nghĩ tới lại bị Hứa Đình kéo tới cửa hàng đồ trang miệng trên tầng cao nhất của trung tâm.

“Không quay về sao?” Hạ Mộ có chút thất vọng.

“Mè dán và chè trôi nước của cửa hàng này rất ngon, em nhất định phải nếm một chút.” Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu, “Anh đi gọi đồ ăn, em ở đây chờ anh.”

“Em cũng muốn đi.” Hạ Mộ không muốn để Hứa Đình biến mất trong tầm mắt của mình.

Nhìn cái đuôi nhỏ phía sau mình, Hứa Đình vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng cũng không đành nói gì cậu, dù sao tối hôm qua Tiêu Trạch cũng đã nói, không thể nóng vội.

Mè dán thơm ngọt rất nhanh được bung lên, bên trong còn cho thêm quả hạch đào và sữa đặc, ăn vào vừa mịn lại vừa thơm, sau khi Hạ Mộ ăn miếng thứ nhất mắt sáng ngời, rốt cuộc cái thìa dừng lại không được.

Hứa tiểu công sờ sờ cằm, có vẻ như tiểu thụ của mình rất thích ăn uống... Vậy sau này sẽ làm vậy nhiều hơn, dùng danh nghĩa mỹ thực lừa cậu ấy ra ngoài, hẳn là sẽ không quá khó đi?

“Ngày mai anh đưa em đến Nhà hàng Trà đi?” Hứa Đình thử, “Nghe đầu bì heo quét mật ong và nước sốt bí mật nướng giòn của nhà hàng đó, siêu cấp ngon.”

“Được.” Hạ tiểu thụ quả nhiên mắc câu, vẻ mặt nuốt nước miếng.

Hứa Đình ở trong lòng nhịn cười, biểu cảm vừa rồi... Còn có thể ngốc thêm chút nữa hay không? !

Hai người ăn đến một nửa, có người đẩy cửa của tiệm trang miệng ra, bước vào là một người đàn ông trung niên cùng một cô gái trẻ nóng bỏng.

Hạ Mộ đưa lưng về phía cửa không nhìn thấy, sắc mặt Hứa Đình trong nháy mắt trầm xuống.

Người đàn ông trung niên là Vương Vũ Hằng, cô gái trẻ tuổi kia hẳn là con gái của gã Vương Tư Tiệp.

Lần trước sau khi Hạ Mộ được cứu ra, Triệu Hưng ôm đồm nhiều việc gánh hết toàn bộ sự thật phạm tội, bởi vậy cảnh sát cũng không biết ở sau lưng còn có một tên chủ mưu.

Hạ Mộ là người bị hại, lẽ ra phải đến sở cảnh sát chỉ ra Vương Vũ Hằng, chẳng qua Hứa Đình và Hạ Dịch không hẹn mà cùng để cho cậu tránh chuyện này.

Thứ nhất là bởi vì trạng huống tinh thần Hạ Mộ lúc ấy quá kém, ai cũng không dám để cho cậu chịu kích thích thêm nữa; thứ hai cũng là bởi vì hai người, tựa hồ đều có tính toán của bản thân.

Vương Vũ Hằng sau khi biết Triệu Hưng bị bắt, quả thật cũng có chút hoảng hốt, cũng không phải sợ Hạ gia, dù sao mình hiện tại ở D thị coi như là có chút thế lực, cường long áp không qua đầu rắn độc, Hạ gia nhất thời không có cách nào làm gì mình; nhưng chỉ sợ cảnh sát vạn nhất nhúng tay vào, mình đại khái cũng chỉ có ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió .

Trong khoảng thời gian này luôn luôn ở nhà, ngày hôm nay nếu không phải bị con gái cố chấp lôi ra, mình cũng sẽ không có loại nhàn hạ thoải mái đi dạo trung tâm mua sắm thế này.

Cha con họ Vương cũng không chú ý tới Hứa Đình, sau tiến vào liền tìm một chỗ ngồi xuống, gọi đồ tráng miệng từ từ ăn.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình rút một tờ giấy ăn đưa cho cậu, “Ngoan, cúi đầu xuống đừng ngẩng lên.”

“Vì sao?” Hạ Mộ nghi hoặc.

“Bởi vì có một người rất đáng ghét đang ở đây.” Hứa Đình hạ giọng, “Đừng quay đầu lại, nghe lời.”

Hạ Mộ mờ mịt, ngoan ngoãn cúi đầu ăn.

Chỗ ngồi của Hứa Đình ở góc rất khuất, cũng không lo lắng sẽ bị bọn gã phát hiện. Chỉ là sợ Hạ Mộ nhìn thấy sẽ chịu kích thích lần nữa, bởi vậy luôn không cho cậu ngẩng đầu.

“Là ai thế?” Hạ Mộ nhỏ giọng hỏi.

Hứa Đình cười cười, đem canh đậu đỏ của mình đẩy sang cho cậu, mình thì cúi đầu gửi tin nhắn.

Hơn nửa tiếng sau, cha con họ Vương rời khỏi tiệm tráng miệng, lại không chú ý tới, phía sau mình đã có hai người theo.

“Được rồi bảo bố, em có thể ngẩng đầu rồi.” Hứa Đình niết niết mặt Hạ Mộ.

“Đi rồi sao?” Hạ Mộ nhỏ giọng hỏi.

“Đi rồi.” Hứa Đình gật đầu.

Hạ Mộ nhẹ nhàng thở ra, lại nén không được tò mò hỏi: “Là ai vậy a?”

“Em không quen đâu.” Hứa Đình không định nói cho cậu biết.

Chẳng lẽ là tiền nhiệm? Óc tưởng tượng của Hạ tiểu thụ thực phong phú, nhìn hần nói lầm bầm.

“Không cho phép nghĩ lung tung!” Hứa Đình vươn tay gõ đầu cậu.

“Có thì có chứ, em cũng sẽ không để ý.” Hạ Mộ vị chua (ghen).

Hứa Đình buồn cười, giúp cậu đeo khẩu trang khăn quàng cổ đội mũ, che kín kẽ đưa ra khỏi trung tâm mua sắm.

Mà ở chỗ khác của thành phố, bởi vì có Lạc Tiểu Tịch tham dự bố trí, cho nên “party sinh nhật” lâm thời mới quyết định này cũng có hình có dạng, không chỉ có bánh ngọt, thậm chí còn có rượu vang và sâm banh.

Hạ Mộ hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì, vẫn còn rất nghiêm túc chúc Vương Lang sinh nhật vui vẻ.

Buổi tiệc tiến hành đến một nửa, Lạc Tiểu Tịch vừa ăn bánh ngọt vừa cùng Hạ Mộ tán gẫu, không cần thận liên nói lỡ miệng, năm ngoái sinh nhật anh họ nóng muốn chết (*), kết quả anh ấy còn thế nào cũng phải đi xem triển lãm tranh ngoài trời, kết quả đem mình phơi đến cảm nắng, ha ha ha ha ha ha ha!

(*) anh họ ở đây chỉ Vương Lang đó, mọi người còn nhớ chương trước bạn thụ của Vương Lang nói sinh nhật hần là vào mùa hè, vì Hứa tiểu công nói dối Hạ tiểu thụ nên sinh nhật mới phải diễn ra không đúng dịp hè =w=

Hứa Đình phun ra một ngụm bia, thẳng nhóc mập mập đang mưu đồ quấy rối đi!

Lạc Tiểu Tịch sau khi nói xong mới kịp phản ứng, vô cùng chột dạ túm lấy ống tay áo Cung Lâm, cái đó cái đó, em không phải cố ý...

Hạ Mộ nghe vậy sửng sốt, ngẩng đầu liếc Hứa Đình.

“Cậu ta nhớ lầm rồi.” Hứa Đình vội vàng, “Bị cảm nắng lần đó là cùng trải qua sinh nhật Lâm Kỳ!”

Lâm Kỳ vô lực nâng trán, Hứa Đình xong đời rồi, mình vừa rồi đã nói với Hạ Mộ, mồng 9 tháng sau là sinh nhật mình.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, Lạc Tiểu Tịch thực hồi hận, ngay cả tâm tình ăn bánh ngọt cũng không có, ai nha mình thật sự là đồ ngốc!

Bởi vì có một sự việc nhỏ xen giữa như vậy, bữa tiệc rất nhanh liền qua loa kết thúc. Bác sĩ Cung ôm tiểu mập mạp của mình vào trong ngực, nhanh chóng mang ra khỏi cửa, chỉ sợ chậm sẽ bị Hứa Đình túm được trút giận.

“Lâm Lâm.” Lạc Tiểu Tịch bị ai nhìn anh, “Em có phải có chút ngu dốt không?” (đáng yêu quáaaaa >w<)
“không=” có=” em=” chỉ=” hơi=” ngốc=” thôi.”=” bác=” sĩ=” cung=” giúp=” cậu=” đội=” mũ=” cần=” thận.”=” lạc=” tiểu=” tịch=” càng=” thương=” tâm,=” lâm=” lâm=” nói=” mình=” ngốc.”=” ...=” “tiểu=” mộ.”=” trên=” đường=” về,=” hứa=” đình=” vừa=” lái=” xe=” vừa=” thật=” cần=” thận=” nhìn=” cậu.”=” “ừm.”=” thanh=” âm=” hạ=” mộ=” rất=” nhỏ.”=” “...” em=” đừng=” tức=” giận.”=” hứa=” đình=” giải=” thích.”=” “ừm.”=” hạ=” mộ=” rầu=” rĩ=” gật=” đầu.”=” hứa=” đình=” ở=” trong=” lòng=” thờ=” dài,=” đừng=” xe=” ở=” ven=” đường.”=” “làm=” sao=” vậy?”=” hạ=” mộ=” rớt=” cục=” chịu=” quay=” đầu=” nhìn=” hần.”=” “em=” nếu=” tức=” giận=” thì=” cứ=” nói=” đi=” ra,=” không=” nên=” giấu=” ở=” trong=” lòng.”=” hứa=” đình=” bắt=” đắc=” dĩ=” nhìn=” cậu,=” “anh=” không=” có=” ác=” ý,=” chỉ=” là=” muốn=” cho=” em=” ra=” ngoài=” đi=” lại=” nhiều=” hơn=” chút.”=” “em=” không=” có=” giận=” anh.”=” cái=” mũi=” hạ=” mộ=” có=” chút=” lên=” men.”=” nhìn=” thấy=” hóc=” mắt=” cậu=” phiếm=” hồng,=” hứa=” đình=” phản=” xạ=” có=” điều=” kiện,=” vươn=” tay=” kéo=” cậu=” vào=” trong=” lòng.”=” “em=” thật=” sự=” không=” có=” tức=” giận.”=” hạ=” mộ=” lại=” nhỏ=” giọng=” lập=” lại=” lần=” nữa.”=” cảm=” kích=” còn=” không=” kịp,=” làm=” sao=” có=” thể=” sẽ=” tức=” giận=” chứ.”=” tràn=” đầy=” trong=” lòng,=” đều=” là=” áy=” náy=” và=” tự=” trách,=” người=” tốt=” như=” vậy,=” dựa=” vào=” cái=” gì=” muốn=” thay=” mình=” gánh=” vác=” nhiều=” chuyện=” như=” vậy?”=” hần=” là=” có=” một=” ai=” đó=” càng=” tốt=” hơn=” so=” với=” mình=” đi=” yêu=” anh=” ấy=” mới=” đúng=” a.”=” “hứa=” đình.”=” môi=” hạ=” mộ=” run=” rẩy,=” muốn=” nói=” chúng=” ta=” chia=” tay=” đi,=” lại=” vô=” luận=” như=” thế=” nào=” cũng=” nói=” không=” ra=” miệng,=” “ngoan,=” đừng=” khóc.”=” hứa=” đình=” giúp=” cậu=” lau=” nước=” mắt,=” sáp=” đến=” hôn=” mắt=” của=” cậu.”=” hạ=” mộ=” vươn=” tay=” ôm=” hần,=” không=” thả=” ra=” cũng=” không=” muốn=” thả.”=” vẫn=” là=” ích=” kỷ=” a,=” bỏ=” lỡ=” anh=” ấy,=” đời=” này=” cũng=” sẽ=” không=” gặp=” được=” người=” thứ=” hai.”=” ..=” sau=” khi=” về=” đến=” nhà,=” cảm=” xúc=” hạ=” mộ=” khi=” phục=” một=” chút,=” hứa=” đình=” rót=” một=” cốc=” sữa=” bò=” nóng,=” lại=” bỏ=” thêm=” vài=” giọt=” mật=” đưa=” cho=” cậu.”=” nhìn=” thấy=” ánh=” mắt=” ôn=” nhu=” của=” hần,=” mũi=” hạ=” mộ=” lại=” lần=” nữa=” tắc=” nghẹn.”=” “còn=” khóc=” nữa=” sẽ=” thật=” sự=” biến=” thành=” tiểu=” cô=” nương=” đó.”=” hứa=” đình=” cười=” niết=” niết=” cậu,=” “nhân=” lúc=” còn=” nóng=” uống=” đi.”=” “...” em=” muốn=” về=” nhà.”=” hạ=” mộ=” do=” dự=” mở=” miệng.”=” “vì=” sao?”=” “!”=” hứa=” đình=” nhú=” mày.”=” “em=” muốn=” về=” nhà=” khám=” bác=” sĩ.”=” hạ=” mộ=” lấy=” dũng=” khí,=” ngẩng=” đầu=” nhìn=” hần,=” “em=” không=” muốn=” lại=” như=” thế=” này=” nữa.”=” .=” vốn=” vẫn=” luôn=” trốn=” tránh,=” thế=” nhưng=” cứ=” tiếp=” tục=” như=” vậy=” không=” phải=” biện=” pháp,=” cũng=” không=” thể=” để=” cho=” anh=” ấy=” lo=” lắng=” cho=” mình=” cả=” đời.”=” bệnh=” tâm=” lý...” hần=” là=” cũng=” có=” thể=” chữa=” khỏi=” đi?”=” hứa=” đình=” lại=” rất=” bất=” ngờ,=” vốn=” dĩ=” vẫn=” đang=” lo=” lắng=” phải=” làm=” thế=” nào=” để=” cậu=” ấy=” phối=” hợp=” trị=” liệu,=” không=” nghĩ=” tới=” cậu=” lại=” có=” thể=” chủ=” động=” nói=” ra.”=” “có=” thể=” không?”=” hạ=” mộ=” lại=” nhỏ=” giọng=” hỏi.”=” “đồ=” ngốc.”=” hứa=” đình=” xoa=” xoa=” mặt=” của=” cậu,=” “không=” cần=” về=” nhà,=” ngày=” mai=” anh=” liền=” đưa=” em=” đi=” gặp=” bác=” sĩ=” tâm=” lý.”=” hạ=” mộ=” gật=” gật=” đầu,=” lấy=” từ=” trong=” túi=” quần=” ra=” một=” tấm=” chi=” phiếu=” đưa=” cho=” hần.”=” “ách?”=” hứa=” đình=” buồn=” bực,=” dưới=” loại=” tình=” huống=” này=” nên=” là=” tặng=” cho=” cái=” hôn=” nhẹ=” đúng=” không?”=” như=” thế=” nào=” còn=” đưa=” tiền=” cho=” hần.”=” “bác=” sĩ=”

tâm=" lý=" rất=" đất=" hạ=" mộ=" giải=" thích=" "sợ=" anh=" chi=" không=" nói?"=" hứa=" đình=" buồn=" cười,=" vừa=" chuẩn=" bị=" sắp=" qua=" đùa=" giỡn=" lưu=" manh,=" đèn=" trong=" phòng=" lại=" lập=" tức=" toàn=" bộ=" tất=" ngúm=" (cầu=" cmn=" huyết="]]]]" "hứa=" đình!=" hạ=" mộ=" đối=" với=" bóng=" tối=" có=" sợ=" hải=" theo=" bản=" năng,=" nhất=" thời=" có=" chút=" hoảng=" loạn,=" không=" cần=" suy=" nghĩ=" liền=" nhào=" vào=" trong=" lòng=" hứa=" đình=" "=" dừng=" sợ=" dừng=" sợ=" hứa=" đình=" an=" ủ=" cậu,=" "=" mạch=" điện=" của=" năm=" ngoái=" tu=" sửa=" lại,=" buổi=" sáng=" anh=" còn=" nhìn=" thấy=" thông=" báo=" tiểu=" khu,=" vừa=" rồi=" quên=" mất."=" "phải=" đến=" lúc=" nào?"=" hạ=" mộ=" hỏi.= " "tám=" giờ=" sáng=" mai.= " hứa=" đình=" ôm=" hân=" đứng=" lên,=" "nghỉ=" ngoi=" đi,=" ngủ=" một=" giấc=" là=" vừa=" vắn.= " hạ=" tiểu=" thụ=" gât=" gât=" đầu,=" cảm=" giác=" hành=" vi=" của=" mình=" lúc=" này=" rất=" không=" đàn=" ông,=" nhưng=" lại=" không=" muốn=" từ=" trên=" người=" hứa=" đình=" xuống,=" vì=" thế=" hai=" người=" buồn=" nôn=" bập=" môi=" dính=" lấy=" nhau=" cùng=" đánh=" răng=" rửa=" mặt,=" sau=" đó=" thay=" áo=" ngủ=" chui=" vào=" ổ=" chắn.= " sau=" khi=" mất=" điện=" không=" có=" hệ=" thống=" sưởi=" hơi,=" bởi=" vậy=" hứa=" đình=" thực=" tự=" nhiên=" ôm=" cậu=" vào=" trong=" ngực,=" hỏi=" tiểu=" mộ=" em=" có=" lạnh=" hay=" không?"=" hạ=" mộ=" hất=" xì,=" đem=" tay=" lạnh=" như=" băng=" nhét=" vào=" trong=" áo=" ngủ=" hứa=" đình,=" lòng=" bàn=" tay=" chạm=" đến=" cơ=" ngực=" rần=" chắc,=" hoàn=" toàn=" không=" giống=" với=" mình.= " "có=" muốn=" sờ=" chỗ=" khác=" không?"=" hứa=" đình=" nhin=" cười.= " hạ=" mộ=" sờ=" đến=" nghiệm,=" từ=" ngực=" sờ=" đến=" sau=" lưng,=" sau=" đó=" ấn=" ấn=" lên=" bụng=" hân,=" rần=" chắc.= " ngay=" lúc=" hạ=" tiểu=" thụ=" còn=" đang=" nghiêm=" túc=" tự=" hỏi=" bản=" thân=" có=" muốn=" cũng=" rèn=" luyện=" chút=" cơ=" thịt=" hay=" không,=" đột=" nhiên=" cảm=" thấy=" tay=" hứa=" đình=" chui=" vào=" áo=" ngủ=" của=" mình.= " "không=" cho=" anh=" sờ!=" hạ=" mộ=" xù=" lông=" giã=" dựa.= " hứa=" đình=" coi=" thường=" kháng=" nghị,=" xoay=" người=" đề=" lên=" cậu.= " nụ=" hôn=" tinh=" tể=" chặt=" chẽ=" nóng=" bỏng,=" từ=" khóe=" mắt=" của=" cậu=" trượt=" đến=" bên=" môi,=" rất=" nhanh=" liền=" không=" thể=" tách=" rời=" hôn=" xuống.= " đại=" nào=" hạ=" mộ=" thiếu=" dưỡng=" khí,=" cũng=" không=" biết=" mình=" nên=" làm=" những=" gì,=" vì=" thế=" lựa=" mình=" đối=" người=" nhắm=" mắt=" lại.= " khóe=" môi=" hứa=" đình=" gọi=" lên,=" nhẹ=" nhàng=" cõ=" bỏ=" cục=" áo=" ngủ=" của=" cậu.= " màu=" ngân=" bạch=" dưới=" ánh=" trắng,=" thân=" thể=" thiếu=" niên=" giống=" như=" đồ=" sứ=" nhẵn=" mịn=" màu=" ngà=" voi,=" bị=" nhuộm=" lên=" một=" tầng=" ánh=" trắng=" nhàn=" nhạt,=" hai=" điểm=" màu=" hồng=" nhạt=" trước=" ngực=" bởi=" vì=" căng=" thẳng,=" có=" chút=" nho=" nhỏ=" nhô=" lên,=" giống=" như=" trái=" cây=" dụ=" người=" phạm=" tội.= " hạ=" mộ=" khấn=" trượng=" cơ=" hồ=" sắp=" ngắt=" đi,=" hai=" tay=" gắt=" gao=" nắm=" chặt=" quần=" của=" mình,=" chỉ=" sợ=" bị=" người=" nào=" đó=" cõ=" ra.= " hứa=" đình=" bật=" cười,=" cúi=" đầu=" hôn=" xuống.= " điểm=" mẫn=" cảm=" trước=" ngực=" bị=" đủ=" loại=" trêu=" chọc,=" hạ=" mộ=" rất=" nhanh=" liền=" nổi=" lên=" phản=" ứng,=" nhưng=" lại=" không=" muốn=" bị=" hân=" phát=" hiện,=" cho=" nên=" đành=" phải=" lừa=" mình=" đối=" người=" khép=" chặt=" hai=" chân.= " "không=" khó=" chịu=" sao?"=" thanh=" âm=" hứa=" đình=" có=" chút=" khàn=" khàn,=" còn=" cách=" quần=" của=" cậu=" nhẹ=" nhàng=" xoa=" vài=" cái.= " "anh=" dừng=" sờ!=" hạ=" mộ=" sắp=" khóc=" ra.= " loại=" ngữ=" điệu=" thêm=" biểu=" cảm=" này,=" nói=" là=" cự=" tuyệt,=" chẳng=" bằng=" nói=" là=" câu=" dẫn,=" hứa=" đình=" cảm=" giác=" bụng=" dưới=" sắp=" bốc=" lửa,=" vì=" thế=" cảm=" tay=" cậu=" đưa=" tới=" chỗ=" nào=" đó=" của=" mình.= " trong=" lòng=" bàn=" tay=" truyền=" đến=" xúc=" cảm=" cứng=" rắn=" lửa=" nóng,=" hạ=" mộ=" ngay=" cả=" hô=" hấp=" cũng=" có=" chút=" khó=" khăn,=" bản=" thân=" cũng=" là=" nam=" nhân,=" tự=" nhiên=" biết=" hân=" hiện=" tại=" có=" bao=" nhiêu=" khó=" chịu.= " "mộ=" mộ,=" giúp=" anh=" a.= " thanh=" âm=" hứa=" đình=" khàn=" khàn.= " hạ=" mộ=" tiến=" thoái=" lưỡng=" nan,=" muốn=" buông=" tay,=" lại=" bị=" hân="

gắt=" gao=" dề=" lại=" do=" dự=" mà=" động=" hai=" cái,=" lập=" tức=" nghe=" thấy=" người=" phía=" trên=" truyền=" đến=" thở=" dài=" thỏa=" mãn=" tai=" hạ=" mộ=" nóng=" lên,=" chôn=" đầu=" trong=" ngực=" hấn,=" hứa=" đình=" một=" tay=" trượt=" vào=" trong=" quần=" ngủ=" của=" cậu,=" nhẹ=" nhàng=" cảm=" lấy=" vật=" nhỏ=" đã=" sớm=" có=" tinh=" thần=" kia,=" toàn=" thân=" hạ=" mộ=" cứng=" đỡ,=" còn=" chưa=" kịp=" kháng=" cự,=" tình=" dục=" đã=" quét=" toàn=" thân,=" từng=" trận=" cảm=" giác=" tê=" dại=" lan=" tràn=" từ=" xương=" sống=" ra,=" ngay=" cả=" ngón=" chân=" cũng=" co=" lên,=" ánh=" trắng=" bị=" đám=" mây=" che=" khuất,=" trong=" phòng=" một=" mảnh=" tối=" đen,=" chỉ=" còn=" lại=" từng=" đọt=" rên=" rĩ=" tràn=" đầy=" dục=" vọng,=" sau=" nửa=" đêm,=" hạ=" mộ=" rúc=" vào=" trong=" lòng=" hứa=" đình=" ngủ,=" hai=" má=" còn=" có=" chút=" phiếm=" hồng,=" hứa=" đình=" hoàn=" toàn=" không=" có=" buồn=" ngủ,=" trong=" đầu=" tràn=" đầy=" đều=" là=" bộ=" dạng=" vừa=" rồi=" hạ=" mộ=" động=" tình,=" thân=" thể=" nhay=" cảm=" như=" vậy,=" chỉ=" dùng=" tay=" cũng=" đã=" sắp=" phát=" khóc,=" nếu=" sau=" này=" thật=" sự=" cái=" gì=" đó...=" nghĩ=" tới=" cuộc=" sống=" tính=" phúc=" tương=" lai,=" hứa=" tiểu=" công=" nhiệt=" huyết=" sôi=" trào,=" hận=" không=" thể=" biến=" thành=" người=" sói=" lên=" tầng=" cao=" nhất=" tru=" lên,=" hạ=" tiểu=" thụ=" tự=" đứng=" lông=" tơ=" dựng=" ngược,=" trong=" mộng=" hất=" xì=" một=" cái,=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình=" oải=" du=" (*)=" ~="3=" (*)=" chỗ=" này=" chị=" san=" chơi=" chữ,=" oải=" du="> /ăiyōu/ phát âm gần giống với từ /ăiyōu/ nghĩa là rất tiếc, aido, whoops ^^

END 14.

15. Chương 15: Mẹ Hứa . .

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Mộ rúc trong chăn, hai tay nắm mép chăn, vẻ mặt ai oán nhìn Hứa Đình.

Bị cảm mạo phát sốt rồi.

Tối hôm qua không có hệ thống sưởi lạnh như vậy, mình còn bị hấn lột quần áo phơi người trong không khí, không cảm lạnh mới là lạ!

Hứa tiểu công tự biết đuối lý, mua xong cháo đậu nành lại đi mua siro cảm cúm, phục dịch Hạ Mộ giống như trong tháng ở cũ.

Hạ Mộ lấy nhiệt kế từ trong miệng ra nhìn, nhất thời hoảng sợ, Hứa Đình Hứa Đình, em bị nóng tới 45 độ!

“Nói linh tinh, 45 độ em đã sớm ngốc rồi.” Hứa Đình đỡ khóc đỡ cười lấy tới nhìn nhìn, vẫn may chỉ là sốt nhẹ, nghỉ ngơi một chút hẳn là sẽ khỏe.

Bởi vì Hạ Mộ sinh bệnh, do đó Hứa Đình cũng không dám để cậu ra ngoài nhiễm gió lạnh, đành phải đem thời gian khám bác sĩ tâm lý lùi lại đến tuần sau.

Sau khi ăn xong cơm trưa, tinh thần Hạ Mộ tốt hơn một chút, vì thế ôm chăn xuống phòng khách, uốn éo trên sofa xem One Piece.

Hứa Đình hết cách với cậu, lại không có hứng thú với phim hoạt hình, đành phải vừa xem tạp chí vừa bồi cậu.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ dùng chân đập đập hấn.

“Sao vậy?” Hứa Đình để sách trong tay xuống.

“Em muốn uống nước ép hoa quả.”

Hứa Đình gật gù đầu, đến phòng bếp giúp cậu ép chén nước chanh.

Ba phút sau, lại đập đập.

“Lại sao nữa?” Hứa Đình hỏi.

“Em muốn ăn đồ mặn. ”

Hứa Đình lấy một gói đậu phộng giòn từ trong ngăn tủ ra đưa cho cậu.

Hạ tiểu thụ nhận lấy cắn một cái, mặn mặn cũng không tệ lắm, nhưng lại có chút khô, vì thế lại tiếp tục đập đập.

“...” Ánh mắt Hứa tiểu công nheo lại.

“Em muốn uống nước.” Hạ Mộ hồn nhiên bắt giắc.

Nhìn cậu đang bị ốm, Hứa tiểu công chất lượng tốt vẫn là đứng dậy, rót một cốc nước ấm đưa cho cậu.

Hứa Đình thật tốt, Hạ Tiểu Mộ nghĩ thầm cảm động.

Lại qua vài phút, chân Hạ Mộ lại rục rịch, kết quả bị Hứa Đình sớm có dự phòng một phen nắm lấy.

“Anh làm gì vậy!” Hạ Mộ sững sốt.

“Ách...” Hứa Đình nắm chân của cậu tiến thoái lưỡng nan, hóa ra lần này không phải muốn lấy đồ?

“Ngứa.” Hạ Mộ cười ngây ngô.

Hứa Đình bị bộ dáng của cậu chọc cười, cố ý xấu tính nhéo nhéo gan bàn chân của cậu.

“Nha!” Hạ Mộ dùng sức rút chân về, cười đánh về phía Hứa Đình.

Lão bà chủ động ôm ấp yêu thương, cơ hội kiểu này không thường có, Hứa Đình vui vẻ ôm lấy cậu, nhân cơ hội xoa bóp hôn nhẹ chiếm tiện nghi.

Dù sao hệ thống sưởi trong phòng cũng rất đầy đủ, Hứa Đình lột bỏ áo ngủ của cậu, đặt trên ghế sa lon rồi hôn xuống.

“Em là người bệnh đó!” Hạ Mộ vừa giầy dựa vừa kháng nghị.

“Ừ, anh là bác sĩ.” Hứa tiểu công rất xấu xa.

Chơi trò kiểm tra thân thể sao?

“Anh là đồ biến thái!” Hạ Mộ dùng sức đẩy hấn.

Hai người dây dưa không rõ trên ghế sa lon, đúng lúc không khí đang mập mờ, cửa phòng khách lại đột nhiên bị người mở ra.

Mẹ Hứa tiến vào phòng thực kinh sợ, đây là cái hình ảnh gì?

Trong đầu Hứa đình “Oanh—” một tiếng, hiện ra bốn chữ lớn màu đen bắt gian tại giường.

Hạ Mộ hoàn toàn hóa đá, hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

Cha Hứa kiến thức rộng rãi ho khan hai tiếng, mang theo mẹ Hứa lên lầu.

“Xong đời rồi.” Hạ Mộ bị dọa mặt trắng bệch.

Chăn vẫn trên sôpha, quần áo của mình còn bị cởi một nửa, lại nhìn dấu hôn trên người mình, Hạ tiểu thụ quả thực muốn khóc lên, vốn còn muốn làm bé cưng ngoan ngoãn, cái này giờ không diễn được nữa, cha mẹ Hứa Đình nhất định cho rằng mình là một người hạ lưu lại tùy tiện!

“Kỳ thật không nghiêm trọng như vậy.” Hứa Đình an ủi hấn, “Đừng lo lắng.”

Hạ Mộ buồn bã lại chán nản, làm sao bây giờ, bọn họ nhất định sẽ bắt Hứa Đình chia tay với mình!

“Em đừng nghĩ lung tung được không a?” Hứa Đình bắt đắc dĩ.

Hạ tiểu thụ thực thương tâm cúi đầu, căn bản không nghe vào Hứa Đình đang nói cái gì.

Nhìn thấy biểu cảm của cậu giống như tận thế, Hứa Đình vừa muốn tức giận vừa buồn cười, trực tiếp đưa về phòng ngủ, chính mình xoay người muốn ra ngoài.

“Anh đi đâu?” Hạ Mộ có chút hoảng sợ.

“Đi tìm ba mẹ anh.” Hứa Đình vỗ vỗ mặt của cậu, “Em nghỉ ngơi trước đi.”

“... Em đi cùng anh.” Hạ Mộ cố lấy dũng khí.

“Ngoan, em trước tiên cứ ở đây đợi anh.” Hứa Đình vỗ vỗ bả vai cậu, để cậu ngồi bên giường, “Buổi tối lúc ăn cơm, anh sẽ chính thức giới thiệu em với ba mẹ anh.”

“Nhưng —— ”

“Ngoan.” Hứa Đình cắt ngang cậu, sấp qua hôn nhẹ trán của cậu.

“Được rồi.” Hạ Mộ sờ sờ sườn mặt hần, rầu rĩ đáp ứng.

Hứa Đình nhất định là sợ mình bị mắng, mới không để cho mình cùng đi với anh ấy.

Trong lòng Hạ tiểu thụ cảm động, sau này mình nhất định phải đối xử thật tốt thật tốt với anh ấy!

....

Trong phòng ngủ bên này, Hạ Mộ đắm chìm trong ảo tưởng của mình mà cái mũi cay cay, trong phòng ngủ bên kia, mẹ Hứa cũng đã tình thương của mẹ tràn lan, thằng bé đáng yêu như vậy, sao lại phải chịu qua nhiều đau khổ như vậy chứ? Ai nha vừa nghĩ đến liền đau lòng.

“Mẹ, tình cảm của mẹ có thể không cần dồi dào như vậy hay không?” Hứa Đình bắt đầu dỗi.

“Tử tiểu tử, tâm địa cứng rắn giống y ba của người.” Mẹ Hứa ghét bỏ nhìn hần.

Cha con Hứa gia hiển nhiên đã thành thói quen, vì thế rất ăn ý đồng thời bỏ qua nằng, ngồi vào bên kia bắt đầu đàm luận.

Mẹ Hứa rất đau lòng, ông chồng một chút cũng không tri kỷ, con trai cũng rất đáng ghét!

“Đình Đình, hồi nhỏ con chỉ có một chút như vậy.” Mẹ Hứa đưa tay ra dấu, “Nhỏ nhỏ mềm mềm, còn có mùi sữa, vô cùng đáng yêu!”

“...” Hứa Đình ở trong lòng thở dài, lại bắt đầu rồi.

“Ông trước kia cũng vô cùng đẹp trai!” Mẹ Hứa chỉ vào chồng.

“Ừ.” Cha Hứa vẽ mặt thành khăn gặt đầu.

“Hiện tại hai người các người trở nên đáng ghét giống nhau!” Mẹ Hứa rất tức giận.

“Đúng đúng đúng, con cũng vô cùng ảo não vì sao không thể luôn ba tuổi.” Hứa Đình đỡ bả vai mẹ đem nằng đẩy ra cửa, “Được rồi mẹ, đi tìm Tiểu Mộ đi, nhưng mà không được quá nhiệt tình!”

Mẹ Hứa hừ một tiếng, một mình đến phòng bếp rửa hoa quả.

Trở lại trong phòng, Hứa Đình cùng cha mình nhìn nhau cười, biểu cảm có chút bất đắc dĩ, đáy mắt lại tràn đầy đều là sung nịch.

Trong phòng ngủ cách vách, tâm trạng Hạ Mộ đang không yên, đột nhiên liền thấy cửa phòng ngủ bị mở ra, một vị phu nhân xinh đẹp bưng hoa quả tiến vào.

“Di.” Hạ Mộ vội vàng đứng lên.

Mẹ Hứa rất nghiêm túc đánh giá một hồi, phát hiện thân thể cậu gầy teo, cằm nhỏ đầy, cái mũi nhỏ rất thẳng, mắt cũng đẹp muốn chết, lại thêm biểu cảm lo lắng đầy mặt, quả thực chính là manhua mỹ thiếu niên chuẩn mực! Vì thế mẹ Hứa hệ số tình thương của mẹ thoáng cái tăng vọt, cuối cùng “âm-” một cái nổ tung.

Sau đó trong thời gian kế tiếp, Hạ tiểu thụ bị mẹ chồng kéo tay, hàn huyên suốt hai giờ.

Hạ Mộ không am hiểu nói chuyện với người khác, lại lo lắng, vì thế luôn ngốc hồ hồ gặt đầu phụ họa.

Mẹ Hứa nhìn rất thích, hận không thể lập tức đoạt cậu về nhà, sao lại ngoan như vậy, lớn lên lại đẹp, so với thằng con đáng ghét của mình kia không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

“Nào, gọi mẹ đi.” Mẹ Hứa vẻ mặt chờ mong.

“...” Hạ Mộ thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình, này cũng quá nhanh đi? !

“Con không đồng ý?” Mẹ Hứa thực thương tâm, “Cũng đúng, Đình Đình nhà ta xấu xa như vậy, con khẳng định không thích nó.”

“Không phải đâu.” Hạ Mộ vội vã giải thích.

“Vậy gọi mẹ nào.” Mẹ Hứa thực kiên trì.

“... Mẹ.” Hạ Mộ vắn vắn vẹo vẹo, thanh âm nhỏ giống như muỗi kêu.

Mẹ Hứa cảm động đến rơi lệ, kéo Hạ Mộ vào phòng mình lý chọn trang sức.

“Di à, con không dùng đến những thứ này.” Hạ Mộ dở khóc dở cười.

Mẹ Hứa xinh đẹp liếc liếc trừng mắt, vẻ mặt cực kỳ giống Hứa Đình ở một vài thời điểm, Hạ tiểu thụ nhìn mà căng thẳng trong lòng.

“... Mẹ, con không dùng đến những thứ này.” Hạ Mộ nhanh chóng sửa lại.

“Cũng được.” Mẹ Hứa đem đồng vòng cổ bông tai kia ném vào ngăn kéo, bản thân mở ngăn tủ tiếp theo ra tìm.

“Thật sự không cần đâu.” Hạ Mộ không biết nên ngăn cản như thế nào.

Mẹ Hứa không để ý tới cậu, tự mình lấy từ trong tủ ra một cái hộp đưa cho cậu: “Nhìn xem có thích không?”

Hạ Mộ nhận lấy mở ra, là một cái cà- vạt rất đẹp.

“Vốn là mua cho Đình Đình, bây giờ tặng cho con.” Mẹ Hứa rất nghiêm túc.

Hạ Mộ cảm động đến nước mắt lưng tròng, mẹ Hứa quả thực là người tốt nhất trên thế giới này!

...

Buổi tối lúc ăn cơm, hai cha con Hứa gia cuối cùng cũng từ trong phòng đi ra, trong phòng khách dưới lầu, mẹ Hứa đã chuẩn bị xong một bàn lớn đồ ăn, Hạ Mộ ở một bên làm trợ thủ rửa rau, nhìn qua cũng là rất hòa hợp.

Sau khi món cá kho cuối cùng được bưng lên bàn, mẹ Hứa ôm bả vai Hạ Mộ kiêu ngạo tuyên bố, đây là con trai mới của tôi!

“A, con hay ăn dấm chua (ghen) đó.” Hứa Đình hiểu rất rõ mẹ mình, vì thế rất phối hợp diễn, ôm ngực đau khổ muốn chết.

Mẹ Hứa quả nhiên liền lộ ra biểu cảm “Ta rất hài lòng”.

Hạ Mộ cắn môi dưới, có chút khẩn trương nhìn lên cha Hứa: “Cháu chào chú.”

“Gọi ba ba!” Mẹ Hứa đập đầu cậu.

“...” Hạ Mộ có chút xấu hổ.

“Không sao, xưng hô thôi mà.” Cha Hứa phát phát tay, “Cứ tùy tiện gọi đi.”

“Mau gọi nha!” Mẹ Hứa vẫn đang thúc giục.

Hạ Mộ nhìn hướng Hứa Đình xin giúp đỡ, lại phát hiện hắn đang ý cười đầy mặt nhìn mình, không có chút ý tứ muốn giúp mình giải vây nào.

Một chữ “Ba” thật vất vả gọi ra, sau lưng Hạ Mộ đều ẩm ướt.

Mẹ Hứa tâm hoa nộ phóng (vui vẻ) , chìa tay về phía chồng: “Quà cho tân bảo bối!”

“Tôi đây liền kêu người đi chuẩn bị.” Cha Hứa kéo nàng ngồi vào ghế đồ dành, “Ăn cơm trước đi nhé?”

“Không được, đưa quà trước.” Mẹ Hứa không đồng ý không buông tha.

Cha Hứa lắc đầu cười cười, tháo đồng hồ trên tay mình xuống.

“Không được, thứ này con không thể nhận.” Hạ Mộ luống cuống.

“Không sao, cứ nhận đi.” Hứa Đình thay cậu nhận vào tay.

“Không được em không dám.” Hạ Mộ sốt ruột, như vậy giống cái gì?

“Xin em đó, nếu em không nhận, bữa cơm này chúng ta ai cũng đừng mong ăn.” Hứa Đình ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng nói, “Trước cứ nhận đi, đợi lát nữa anh trả lại cho ba anh.”

“... Được rồi.” Hạ Mộ miễn cưỡng chấp nhận đề nghị này, có chút ngượng ngùng cảm ơn.

Mẹ Hứa không biết nội tình vui sướng, con trai mới thực nghe lời!

Trên bàn cơm, mẹ Hứa không để ý chuyện ăn uống của mình, luôn gấp rau cho Hạ Mộ.

Hứa Đình gấp một khối thịt cá lớn trong bát, gạt sạch xương cá sau đó chấm nước sốt, đặt trước mặt mẹ mình, cùng lúc đó, cha Hứa cũng múc một bát canh đưa tới.

Mẹ Hứa nháy mắt nước mắt lấp lánh cảm động, kỳ thật kỳ thật, chồng và con trai có đôi khi cũng không phải rất đáng ghét!

“Được rồi, nhanh ăn đi, Tiểu Mộ tự mình có thể chăm sóc mình.” Hứa Đình xoa xoa mặt của nàng, như là săn sóc một tiểu cô nương chưa lớn.

Hạ Mộ lần đầu tiên thấy loại phương thức ở chung này, ngốc hồ hồ vô cùng vui vẻ mà nhìn.

Người một nhà này đều thật tốt!

....

Một bữa cơm ăn xong, mẹ Hứa vẫn còn muốn tìm Hạ Mộ tâm sự, kết quả bị cha Hứa liên tục đồ dành mang theo đĩa gạt đưa về phòng ngủ.

“Hứa Đình, ba mẹ anh thật tốt.” Hạ Mộ phát ra từ nội tâm nói.

“Em có cảm nhận được không... Mẹ của anh không đúng lắm?” Hứa Đình quay đầu nhìn cậu.

“A?” Hạ Mộ sửng sốt, không đúng lắm là có ý gì?

“Đầu của mẹ anh từng chịu qua thương tổn, cho nên có đôi khi sẽ có chút giống trẻ con.” Trên mặt Hứa Đình tuy muốn cười thoải mái, nhưng hốc mắt lại có chút hồng hồng.

Hạ Mộ thật bất ngờ, còn cho rằng những biểu cảm trẻ con kia là bản tính, lại không nghĩ đến là từng chịu qua thương tổn.

Mẹ Hứa vốn là tiểu thư khuê các, tính cách thực im lặng cũng rất hiền lành, sinh Hứa Đình xong thân thể vẫn luôn không được tốt, cho nên từ bỏ công việc chuyên tâm ở nhà với hắn.

Lúc Hứa Đình sáu tuổi, mẹ Hứa muốn mang hắn đi mua đồ, đẩy cửa ra lại phát hiện bên ngoài rất lạnh, vì thế liền lên lầu lấy áo khoác.

Hứa Đình trước đây rất hư cũng rất ương bướng, sau khi không có mẹ trông coi, lập tức leo lên bàn giả bộ đại hiệp.

“Đình Đình!” Mẹ Hứa lấy quần áo xong vừa mới đi tới đầu cầu thang, liền thấy Hứa Đình đang nhảy nhót trên bàn ở phòng khách lầu một, trong tay còn cầm dao trái cây khoa tay múa chân qua lại, nhất thời lo lắng kêu lên, theo bản năng nghĩ muốn đi xuống ngăn con, lại không lưu ý một cước dẫm vào khoảng không, từ trên đầu cầu thang lăn xuống.

“Mẹ!” Hứa Đình sợ tới mức oa oa khóc lớn.

Mẹ Hứa nhắm mắt hôn mê bất tỉnh, đầu bị đập vào cầu thang cứng rắn thành một cái lỗ hồng lớn.

Sau khi từ bệnh viện tỉnh lại, mẹ Hứa liền hoàn toàn thay đổi, không còn là tiểu thư khuê các lúc trước biết đánh đàn biết vẽ tranh kia nữa, trở nên có chút vụng về lại có chút ngốc, giống như một tiểu cô nương chưa lớn.

“Hồi còn nhỏ anh không hiểu chuyện, còn ghét bỏ mẹ anh.” Ánh mắt Hứa Đình đỏ bừng, “Trường tiểu học tổ chức sinh hoạt, để mẹ và con cùng nhau nấu cơm, kết quả tất cả mọi người đều biết làm, nhưng mẹ anh không biết, đạt vị trí thứ nhất từ dưới lên, sau khi về nhà anh còn khóc đập cửa, nói bà ngốc, nói anh không cần bà.”

Hạ Mộ lần đầu tiên thấy Hứa Đình khóc, vì thế đưa tay giúp hắn từ từ lau đi nước mắt.

“Sau đó anh mới biết được, mẹ của anh từ đó về sau mỗi ngày đều muốn ở nhà nấu cơm, trên tay dán kín băng cá nhân.” Giọng Hứa Đình khàn khàn, vươn tay ôm Hạ Mộ vào trong lòng, “Bà ấy thật sự rất tốt rất tốt, anh và ba đều rất yêu bà, cho nên xin em cũng nhất định phải yêu bà.”

“Em nhất định nhất định.” Hạ Mộ ra sức gật đầu.

Người mẹ tốt như vậy, mình nhất định phải hảo hảo hiếu thuận với bà!

16. Chương 16: Hừ Hừ, Đồ Lừa Đảo! . .

Đến tối lúc nghỉ ngơi, bệnh cảm của Hạ Mộ đã tốt hơn nhiều, vì thế rất có tinh thần ngồi trên xích đu đưa qua đưa lại.

“Nghỉ ngơi đi.” Hứa Đình trải xong chăn liền gọi cậu.

“Không mệt.” Mắt Hạ Mộ sáng ngời.

“Không mệt cũng phải ngủ, ngày mai còn phải đi gặp bác sĩ.” Hứa Đình mạnh mẽ ôm cậu lên giường.

“Anh thật đáng ghét!” Hạ Mộ lăm bằm.

Hứa Đình vén chăn lên chui vào, quấn tay quấn chân ôm cậu.

“Ngày mai em có thể đi trước đi ăn xiên nướng được không?” Sau khi ngủ một lúc, Hạ Mộ đột nhiên nhớ tới, Hứa Đình đã đồng ý với mình, phải đi ăn bì heo quét mật ong và nước sốt bí mật nướng giòn!

“Đương nhiên.” Hứa Đình một lời đáp ứng.

“Em còn muốn đến rạp chiếu phim xem Transformers.” Hạ Mộ lại nói.

“Được, khám bác sĩ xong chúng ta liền đi.” Hứa Đình gật đầu.

“Em còn muốn ăn bỏng ngô và kem xoài.” Hạ Mộ nuốt nước miếng.

“Được.” Hứa Đình rất sòng phẳng.

“Anh thật tốt.” Hạ Mộ cảm động, xoay người cọ tiến trong lòng ngực của hắn.

Qua mấy phút đồng hồ sau, Hạ Mộ vẫn không hề buồn ngủ, vì thế cực kỳ hứng thú ngửa đầu nhìn hắn:

“Anh có thích Optimus Prime(*)không?”

(*) Optimus Prime : một thủ lĩnh robot trong Transformer

“Thích.” Hứa Đình sắp hồng mắt, “Mau ngủ đi.”

“Không buồn ngủ.” Hạ Mộ hưng trí bừng bừng, “Chúng ta nói chuyện phiếm được không?”

Nhìn thấy đồng hồ trên tường đã sắp đến 12h, Hứa Đình bất đắc dĩ, ôm đầu của cậu hôn một cái.

“Không được hôn!” Hạ Mộ đập hấn.

“Hoặc là ngoan ngoãn đi ngủ, hoặc là chúng ta sẽ làm một ít chuyện khác, tự em chọn đi.” Hứa Đình nhếch khóe miệng uy hiếp, cố ý nhấn mạnh phát âm chữ “Làm”.

Đây là một tên nam nhân dục cầu bất mãn nhằm chán! Hạ Mộ ở trong lòng đưa ra kết luận cho Hứa Đình, hừ hừ xoay người ngủ.

11h30, 12h, 12h30 đến rạng sáng, Hạ Mộ rốt cục dần dần ngủ, hô hấp vững vàng đều đều.

Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra, đi dép lê vào ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách đang ngồi hai người, vừa thấy Hứa Đình xuống lầu, đều đồng loạt đứng lên.

“Ngồi đi.” Hứa Đình đi thẳng vào vấn đề, “Mọi chuyện thế nào?”

“Bí mật nơi ở của gã chúng tôi đã tra ra được, tài liệu nội bộ công ty cũng lấy được một ít, chẳng qua nếu như muốn từ chính phủ bên này tóm được gã, có thể còn cần phải nhiều chứng cứ hơn.” Một người trong đó trả lời.

Hứa Đình tiếp nhận tài liệu lật qua, hỏi: “Không ai phát hiện hai người chứ?”

“Tuyệt đối không có.” Hai người cùng lắc đầu.

“Tốt, khổ cực rồi.” Hứa Đình nhướn mày, “Thứ này tôi sẽ xem, hai người tiếp tục đi thu thập tư liệu, nếu có hành động tiếp theo, tôi sẽ báo cho mọi người.”

Hai người gật gù đầu, sau khi tạm biệt liền rời khỏi Hứa gia.

Hứa Đình đem tài liệu trong tay khóa vào két sắt, đứng dậy trở về lầu hai, lại phát hiện cửa phòng ngủ đã bị khoá trái.

Đây là cái tình hình gì? Hứa tiểu công không hiểu ra sao cả, đưa tay gõ gõ cửa.

Hạ Tiểu Mộ hừ hừ.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình thực buồn bực, thời kì yêu đương cuồng nhiệt cư nhiên bị lão bà khóa ngoài cửa.

“Đồ lừa đảo!” Hạ Mộ ngồi ở bên giường ôm cánh tay, cầm sấp giường lên tận trời.

Bản thân mình căn bản là chưa có ngủ, những lời Hứa Đình vừa mới nói, mình toàn bộ đều nghe lén được!

“Em để anh vào phòng trước đã a.” Hứa Đình bắt đầu dỗ.

“Hừ!” Hạ Mộ giả vờ không nghe thấy, em đang tức đó!

“Còn nháo nữa khiến ba mẹ anh sẽ nghe thấy đấy.” Hứa Đình dọa cậu.

“...” Hạ Tiểu Mộ do dự một chút, vẫn là thở phì phì mở cửa ra, để lưu manh đi vào!

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình vừa vào phòng liền giải thích, “Anh sai rồi được không?”

“Đồ lừa đảo, còn nói với em lần trước là anh đang chọn diễn viên!” Hạ Mộ véo mặt của hắn, “Rõ ràng là cùng một nhóm người với lần này!”

Mình nhìn rất rõ ràng!

“Tiểu gián điệp.” Hứa Đình dở khóc dở cười.

“Khai thật đi, nhà anh làm gì?” Hạ Mộ cố gắng giả bộ rất nghiêm túc rất tức giận.

“Quay phim truyền hình —— a!” Hứa Đình còn chưa nói xong, đã bị Hạ tiểu thụ đập trúng bản mặt đẹp trai.

“Còn gạt em!” Hạ Mộ tức tối đi lại dép lê lên chân.

“Anh không lừa em, anh còn chưa nói xong.” Hứa tiểu công ủy khuất vô cùng, “Nhà anh là có đầu tư phim truyền hình, còn thêm khách sạn giải trí.”

“Thật sự là xã hội đen?” Hạ Mộ kích động.

“Không có.” Hứa Đình lắc đầu.

Ánh mắt Hạ tiểu thụ nheo lại.

“Được rồi, có một chút.” Hứa Đình đưa tay ra dấu, “Chỉ có một chút chút.”

“Cho nên ba của anh là lão đại hắc bang?” Hạ Mộ đắm chìm trong ảo tưởng không thể tự kiềm chế của chính mình.

“Không khoa trương như vậy, kinh doanh nhiều ít đều sẽ dính một chút.” Hứa Đình lừa cậu, “Ngoan, mau nghỉ ngơi đi.”

“Bọn anh có ẩu đả bang phái không?” Hạ Mộ hỏi.

“...”

“Bán đĩa đen?”

“...”

“Đột nhập cướp bóc?”

“...”

“Bức người lương thiện làm gái?”

“...”

“Buôn lậu súng ống đạn dược?”

“...”

“Hứa Đình anh thật đáng sợ!” Hạ Mộ thất kinh, che vạt áo trốn lên giữa giường.

Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi, cơ mặt có chút giật giật.

Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Hạ Mộ nhẩn a nhẩn a nhìn không được, rốt cục cười phá ra.

“Diễn đủ rồi?” Hứa Đình vặn nắm tay.

Hạ Mộ cười đùa cợt nhả, sắp qua cơn cơn.

“Thật hết cách với em.” Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu, “Ngủ đi.”

“Vừa nãy những người kia có chuyện gì vậy? Đều đã trở thế này rồi.” Hạ Mộ tò mò hỏi.

“Anh sai bọn họ giúp anh điều tra một số việc, có manh mối sẽ nói cho em biết.” Hứa Đình cười cười, ôm cậu chui vào trong chăn.

Cả đêm về sau, Hạ Mộ đều không có ngủ.

Hứa Đình là xã hội đen! Xã hội đen! Áu áu! Đủ loại phần khích.

“Em vẫn chưa ngủ sao?” Hứa Đình lần thứ N bị cậu lắc tỉnh.

“Anh kể cho em một chút chuyện của xã hội đen như thế nào đi.” Hạ Mộ tội nghiệp nín lấy mặt của hắn, “Xin anh đó.”

“... Em muốn nghe cái gì?” Hứa Đình bắt đắc dĩ.

“Bắn nhau!” Hạ Mộ nháy mắt phần khởi.

Hứa Đình nôn ra máu.

“Nhanh lên nhanh lên!” Hạ Mộ vẫn đang giục.

“Kể lại không phần khích, lần sau mang em đi xem.” Hứa Đình lấy lệ.

“Thật sao?” Hạ Mộ kích động sắp ngất đi, “Em cũng có thể xem? !”

“Ừ.” Hứa Đình gật đầu, “Em nếu ngoan ngoãn ngủ, lần sau anh sẽ mang em đi.”

Vừa dứt lời, Hạ tiểu thụ liền nhắm mắt lại bắt đầu ngáy ngủ.

Hứa Đình vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay xoa xoa bụng của cậu.

Hạ Mộ bị buồn, cuộn thành một con tôm nhỏ.

Sắp hừng đông thì hai người mới ngủ thật say, thẳng đến giữa trưa còn chưa rời giường.

Mẹ Hứa vô cùng cao hứng, đứng ở cửa lén lút nghe ngóng.

“Được rồi, đi thôi.” Cha Hứa bắt đầu đi.

Mẹ Hứa rất hài lòng, đến bây giờ còn không dậy nổi, khẳng định suốt một đêm đều rất bận! Nhưng mà hẳn là rất phí tinh lực... Vì thế nhanh chóng đến phòng bếp, hầm canh đại bổ cho hai thằng con.

Rèm cửa sổ trong phòng ngủ ngăn cản ánh sáng, hai người mơ mơ màng màng tỉnh rồi lại ngủ, thẳng đến buổi chiều mới thức dậy.

“Mau dậy nào, buổi chiều còn hẹn bác sĩ.” Hứa Đình vỗ vỗ cậu.

Hạ Mộ nhắm mắt lại hừ hừ, liều mạng chui trong chăn.

“Dậy đi!” Hứa Đình lay cậu.

Thật đáng ghét! Bị đánh thức Hạ Tiểu Mộ nháy mắt biến thân thành Siêu Xayda, nhắm mắt phần nộ ngồi dậy, ôm bả vai Hứa Đình a ô cắn xuống một ngụm.

“Suýt—...” Hứa Đình không hề phòng bị, đau thiếu chút nữa kêu ra.

Hạ Mộ sau khi cắn người xong hừ hừ cười lạnh một tiếng, dựng thẳng ngón giữa sau đó nằm sấp lại trên giường ngủ tiếp, .

Trong lòng Hứa tiểu công vô cùng ghen khuất, vì thế vén chăn ném xuống giường, đối với cái mông của cậu chính là mấy cái tát.

“Anh làm gì!” Hạ Mộ hoàn toàn thanh tỉnh, ôm mông rất khiếp sợ.

“Còn giả bộ?” Hứa Đình trừng mắt.

“Giả bộ cái gì?” Về mặt Hạ Mộ mờ mịt.

Hứa Đình chia chia bả vai trần đỏ ửng của mình.

Hạ Mộ vươn qua nhìn nhìn, chỉ thấy trên mặt có một dấu răng, còn đang ẩn ẩn rướm máu ra ngoài.

“Em cắn ?” Hạ Mộ thần tình chột dạ.

“Đúng.” Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi.

“... Em xin lỗi.” Cảm xúc Hạ Mộ nháy mắt hạ xuống, rầu rĩ cúi đầu xin lỗi.

Hứa Đình đột nhiên kịp phản ứng, Hạ Mộ có tật xấu mộng du, thường sẽ vô ý thức làm một số chuyện, hơn nữa luôn rất tự ti, sợ nhất người khác nhắc tới điều này.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình luống cuống, “Anh không có ý gì khác, em đừng để ý.”

Hạ Mộ lắc đầu, không có hé răng.

Hứa Đình nâng cằm cậu lên, phát hiện hốc mắt cậu đỏ bừng, con mắt cũng có chút né tránh.

“Bảo bối em đừng như vậy.” Hứa Đình đau lòng, “Anh xin lỗi.”

“Hứa Đình.” Thanh âm Hạ Mộ rất nhỏ, nhẹ đến gần như nghe không ra.

“Anh đây.” Hứa Đình vươn tay ôm lấy cậu.

“Em sẽ sửa, anh đừng chán ghét em.” Hạ Mộ rất mất mặt khóc lên.

“Anh biết, không sao đâu bảo bối.” Hứa Đình ôm chặt cậu, “Đừng sợ đừng sợ, anh sẽ luôn ở đây.”

Hạ Mộ được hân ôm vào trong ngực, cảm thấy vô cùng an toàn.

“Không sao nữa, được không?” Hứa Đình nhẹ giọng hỏi.

Mũi Hạ Mộ cay cay, nghiêng đầu hôn nhẹ hần.

...

Sau khi ăn đơn giản thứ gì đó, hai người liền đến phòng khám của Tiêu Trạch.

Đẩy cửa gỗ màu trắng ngà ra đi vào, chỉ thấy trên ghế ngồi một người thanh niên nhìn qua thực nhỏ nhẽ, đang thông dong đọc sách.

Qua loa chào hỏi lẫn nhau xong, Tiêu Trạch giúp bọn cậu kéo ghế dựa ra, cười híp mắt đi pha trà.

Hạ Mộ thả lỏng một chút, ngồi ở trên ghế nhìn chung quanh.

“Đừng lo lắng.” Hứa Đình giúp cậu chỉnh lại tóc, “Khám bác sĩ xong, chúng ta đi xem phim.”

“Ừm.” Hạ Mộ gật đầu, ngoan vô cùng.

Tiêu Trạch ở phòng bên vô cùng ước ao ghen tị, tiểu nam sinh xinh đẹp như vậy, tại sao lại bị tên Hứa Đình lừa trước chứ?

Bưng vài chén trà đi tới, vừa vặn chứng kiến hai người đang hôn nhẹ, lại thêm ánh chiều tà, quả thực muốn chọc mù mắt chó người khác mà (khiến người khác ghen tị)!

..

Vì không để mình chịu kích thích, trước khi tư vấn tâm lý bắt đầu, Hứa Đình đã bị Tiêu Trạch ba phen mấy bận đuổi ra bên ngoài.

“Vì sao tôi không thể ở bên cạnh? !” Hứa tiểu công rất bất mãn, mình rất rõ tính nết của Tiêu Trạch, làm sao có thể đem lão bà một mình ném cho y!

“Bởi vì có cậu ở đây, cậu ấy không dám nói ra một số việc.” Tiêu Trạch mang chuyên ngành ra áp hấn.

“Sẽ vậy sao?” Hứa Đình chần chờ, nắm tay Hạ Mộ không buông ra, “Nhưng tôi muốn lưu lại.”

“Cậu lưu lại làm gì?” Tiêu Trạch trợn mắt.

“Không sao, lưu lại đi.” Hạ Mộ quay đầu nhìn Hứa Đình.

Nếu đã quyết định muốn hảo hảo bên anh ấy, vậy quá khứ của mình, anh ấy cũng có quyền được biết đi.

Tiêu Trạch thở dài, mở ra sổ ghi chép đặt trước mặt mình.

Lúc cậu đối diện, Hạ Mộ và Hứa Đình tay nắm lấy tay, không buông ra cũng không muốn buông.

Đời này kiếp sau, đều muốn tiếp tục bên nhau.

END 16.

Kem xoài :

Transformers :

Optimus Prime :

Siêu Xayda =))))))

17. Chương 17: Cái Giá Phải Trả Của Lưu Manh. .

Những bí mật đó đã chôn dấu ở trong lòng mười mấy năm rồi, hiện giờ lại bị đào ra từng chút, cho dù Hạ Mộ đã làm tốt những chuẩn bị để phối hợp với bác sĩ, nhưng vẫn nhịn không được có chút run rẩy.

Hứa Đình tuy đã sớm biết Hạ Mộ từng bị bắt cóc hai năm, lại tuyệt đối không nghĩ tới, hai năm kia cậu lại phải khuất nhục như vậy.

Vừa nghĩ tới cậu từng bị giam dưới tầng hầm, giống như một con cẩu ăn thứ đồ ăn bị người ta ném dưới đất, Hứa Đình liền cảm thấy đầu sắp nổ tung.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, đến khi Tiêu Trạch ra hiệu có thể kết thúc thì Hạ Mộ toàn thân đã sớm ướt đầm, ngay cả môi cũng trắng bệch.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình giúp cậu lau mồ hôi, “Không sao chứ?”

Ánh mắt Hạ Mộ có chút mờ mịt, giống như vẫn đang trong cơn ác mộng chưa tỉnh lại.

“Trước đưa cậu ấy về nghỉ ngơi đi, buổi tối chúng ta bàn lại.” Tiêu Trạch vỗ vỗ bả vai Hứa Đình.

Hứa Đình gật đầu, mang theo Hạ Mộ ra ngoài.

Đi ở trên đường cái người qua lại, cảm xúc Hạ Mộ hơi khôi phục một chút, Hứa Đình muốn gọi xe taxi, lại bị cậu vươn tay tóm lại.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình lo lắng nhìn khuôn mặt của cậu không có chút huyết sắc nào.

“Em muốn từ từ đi.” Hạ Mộ nhỏ giọng nói.

Ngày mùa đông trên đường rất lạnh, cũng không còn mấy người đi đường, nhưng Hứa Đình vẫn gật đầu đáp ứng.

Sau khi đã biết những quá khứ kia, đau lòng bảo bối cũng không kịp, làm sao còn đành lòng đi cự tuyệt.

Cách đó không xa chính là một quán xiên nướng, Hứa Đình mang theo cậu chậm rãi đi bộ qua đó, nghĩ đợi lát nữa phải làm sao để dỗ cậu ăn một chút gì đó.

Đối diện có vài người đi tới, sắc mặt Hứa Đình nhất thời trầm xuống, còn chưa kịp né tránh, thì đã bị mở miệng gọi lại.

“Thật khéo a!” Một cô gái trong đó thực kinh hỉ.

Hứa Đình làm như không nhìn thấy, nghiêng người kéo khăn quàng cổ của Hạ Mộ cao lên một chút.

Mấy người trước mắt này đều là người nhà họ Vương, cái người vừa mới nói chuyện kia, chính là con gái của Vương Vũ Hằng.

Trước khi gặp được Hạ Mộ, Hứa Đình cũng đã vài lần gặp qua Vương Tư Tiệp ở các bữa tiệc, chưa hẳn chán ghét, nhưng cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy cô ta có chút nhiệt tình quá phận; nhưng bây giờ lại không giống, vừa nghĩ tới cha của cô ta chính là kẻ đứng đầu sau màn bắt cóc Tiểu Mộ, Hứa Đình thật sự rất khó có tình cảm tốt đẹp gì với cô ta.

“Anh vẫn đang vì chuyện lần trước mà tức giận à?” Vương Tư Tiệp có chút xấu hổ.

“Tôi còn có việc, đi trước.” Ngữ khí Hứa Đình lạnh như băng, kéo Hạ Mộ rời đi.

Hạ Mộ rúc mặt vào trong khăn quàng cổ, thật cẩn thận nhìn hắn, nhiều lần muốn nói lại thôi.

“Muốn nói cái gì?” Hứa Đình kéo khăn quàng cổ của cậu xuống một chút.

“Anh đang tức giận sao?” Hạ Mộ hỏi.

“Có một chút.” Hứa Đình thừa nhận.

“Cô ấy là bạn gái trước của anh?” Hạ Mộ lại nhỏ giọng hỏi.

Hứa Đình thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

“Nhất định là vậy!” Hạ Mộ tin chắc phán đoán của mình, trong lòng chua xót.

“Nhất định cái đầu em a!” Hứa Đình dở khóc dở cười.

“Chẳng lẽ không phải sao?” Hạ Mộ bĩu môi.

“Đương nhiên không phải!” Hứa tiểu công rít gào, “Lão tử làm sao có thể vừa ý cô ta, cũng đã sớm nói, em là mối tình đầu!”

Hạ tiểu thụ bị rống sừng sốt, không nói gì nữa.

“Này.” Hứa Đình luống cuống, sẽ không phải lại bị kích thích nữa chứ?

Hạ Mộ cúi đầu không để ý tới hắn, hai mắt lại trộm cười cong cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Anh ấy nói mối tình đầu nga, cả đời chỉ có một lần mối tình đầu!

...

Việc buôn bán trong tiệm xiên nướng rất tốt, chẳng qua Hứa tiểu công vẫn muốn vào phòng riêng.

Hạ Mộ cởi khăn quàng cổ mũ khẩu trang xuống, tóc bị vểnh lên một nhúm rất đáng yêu.

“Ngốc.” Hứa Đình cười kéo kéo.

“Mấy ngày nữa là trừ tịch rồi, chúng ta có phải mua quà cho chú dì không?” Hạ Mộ vừa uống trà vừa hỏi.

“Trước mặt thì kêu ba mẹ, hiện tại lại kêu chú dì, đây là việc mà con dâu làm đây.” Hứa Đình chặc chặc lắc đầu.

Hạ tiểu thụ đỏ mặt, hung tợn nhéo cái mũi Hứa Đình, anh mới là con dâu!

Hứa tiểu công ở trong lòng gào khóc, có thể đừng đáng yêu như thế hay không?

Vì thế trong thời gian kế tiếp, mặc kệ Hạ Mộ là ăn cơm hay là uống nước, mắt Hứa Đình đều bốc lên lục quang.

Mình đại khái xong đời rồi, vì sao mặc kệ Hạ Mộ là biểu cảm gì, mình cũng đều thích vô cùng?

Về mặt Hứa tiểu công bình tĩnh trong lòng lại sục sôi, nếu đã quyết định cả đời này chính là cậu ấy, vậy cũng hẳn là có thể tiến thêm một bước nhỉ?

Ý nghĩ này một khi đã xuất hiện thì sẽ rất khó biến mất, Hứa tiểu công là loại người xúc động điển hình, làm việc từ trước đến nay sẽ không lo lắng nhiều, vì thế buổi tối nay, Hứa Đình mãnh liệt yêu cầu muốn đích thân tắm rửa cho Hạ Mộ.

“Vì sao? !” Hạ Mộ bị đề nghị này làm hoảng sợ.

” Sẹo trên lưng vẫn chưa xong hoàn toàn lành lại, ngộ nhỡ lại làm bị thương tiếp thì làm sao bây giờ?” Hứa Đình đỡ vai cậu đi đến phòng tắm, “Ngoan, tắm sớm đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi mua quà cho ba mẹ.”

“Không được!” Hạ Mộ liều mạng phản kháng.

“Cũng không phải chưa từng nhìn qua.” Hứa Đình khóa trái cửa phòng tắm, mập mờ liếm cổ của cậu, “Trước đây đều đã nhìn rồi a.”

Vừa nghĩ tới cái buổi tối kia, mặt Hạ Mộ nháy mắt đỏ bừng.

Lão bà đáng yêu như thế, nếu không ăn tươi thì chính là thái giám! Hứa Đình hai ba cái đã lột xong áo của mình, ôm lấy cậu liền hôn lên.

Hạ Mộ tránh hai cái, tiếc rằng tay chân lẻo khèo hoàn toàn không phải đối thủ của Hứa Đình, rất nhanh đã bị hôn đến mờ mịt, chờ khi thần chí quay về một chút, tên lưu manh đã cởi sạch quần áo của chính hắn, đang mặt dày phơi cơ thịt.

Làn da màu tiểu mạch, đường cong cơ thể linh hoạt, nhìn xuống chính là sáu khối cơ bụng, lại nhìn xuống chút nữa, Hạ Mộ nhất thời hoảng sợ quá độ, này này này, thấy thế nào cũng không giống đoạn mở đầu của tắm rửa a!

Làm một tiểu công, quan trọng nhất chính là da mặt dày, Hứa Đình thấm đẫm tinh túy trong đó, vươn tay muốn lột quần áo Hạ Mộ.

Hạ Mộ theo bản năng muốn chạy, lại bị Hứa Đình túm lại, vì thế đầu óc Hạ tiểu thụ lơ mơ phi lên một cước, đập một phát tới bộ vị quan trọng của lưu manh.

Hứa Đình cực kỳ hoảng sợ muốn tránh ra, lại không để ý dưới chân trượt một cái, vì thế ngã xuống đất thật mạnh.

Cái giá phải trả của lưu manh thật nặng nề, cánh tay bên phải Hứa tiểu công trật khớp, cả đêm được chuyển đến bệnh viện nắn xương.

Đây quả thực là sỉ nhục! Sau khi về đến nhà nằm ở trên giường, Hứa Đình phần nộ nghĩ.

Ôm tâm tính ăn gì bỏ nấy, mẹ Hứa vì hấn hăm một nồi canh móng heo đậu tương lớn, mùi thơm ngào ngạt bùng lên lầu giao cho Hạ Mộ.

“Dì, con xin lỗi.” Hạ Mộ thực áy náy.

“Việc này và con có quan hệ gì.” Dì Hứa yêu thương sờ sờ Hạ Mộ, sau đó hung thần ác sát trừng Hứa Đình, “Lần sau Đình Đình nếu tiếp tục bắt nạt con, mẹ giúp con thu thập nó!”

Hứa Đình học máu.

Chuông cửa kêu leng keng, mẹ Hứa đi xuống lầu mở cửa, Hạ Mộ thực chột dạ, tội nghiệp nhìn Hứa Đình.

“Được rồi, mặt sắp nhăn thành bánh bao rồi.” Hứa Đình không tức giận nổi, đưa tay niết niết khuôn mặt của cậu.

Hạ tiểu thụ cảm động cái mũi cay cay, nhào qua ôm cổ hấn.

Hứa Đình thật tốt, như vậy cũng sẽ không tức giận!

Mười mấy phút đồng hồ sau, mẹ Hứa cầm một tấm thư mời đi tới, đẩy cửa liền chứng kiến hai đứa con trai đang hôn nhẹ, vì thế rất hài lòng.

“Mẹ.” Hứa Đình xấu hổ, “Tại sao không gõ cửa?”

Ánh mắt xinh đẹp của mẹ Hứa nheo lại, đương nhiên không gõ cửa rồi, gõ sẽ không được xem !

“Có chuyện gì sao?” Hứa Đình bắt đắc dĩ.

“Vừa rồi có người đưa tới cho con.” Mẹ Hứa đưa thư mời cho hấn.

Hứa Đình nhận lấy nhìn thoáng qua, liền tiện tay ném ở bên kia giường.

“Chuyện gì vậy?” Hạ Mộ tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là một bữa tiệc tối bình thường.” Hứa Đình cười cười, “Tiểu Mộ anh muốn ăn canh.”

Hạ Mộ không nghi ngờ gì, ngồi ở bên giường giúp hấn dứt canh đưa khăn tay, sau đó lại đến phòng bếp lấy hoa quả giúp hấn.

Đợi cho Hạ Mộ ra ngoài, Hứa Đình mới nhặt thư mời lên xem, vô thành một cục sau đó ném vào thùng rác.

...

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Hạ Mộ đang nằm úp sấp ở bên cạnh Hứa Đình, đột nhiên liền ngẩng đầu nhìn hấn.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu.

“Bữa tiệc tối kia là vào lúc nào?” Hạ Mộ hỏi.

“... Tối mai.” Hứa Đình cả kinh, sao đột nhiên lại hỏi cái này?

“Tất cả mọi người đều là xã hội đen?” Hạ Mộ vẽ mặt mong chờ.

Hứa Đình thở phào nhẹ nhõm lại đỡ khóc đỡ cười, trong tiểu não của người này rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Mang em đi được không?” Hạ Mộ rốt cục nói ra lời muốn nói nhất của mình.

“Không được.” Hứa Đình một hơi cự tuyệt.

“Em không gây rối.” Hạ Mộ chưa từ bỏ ý định.

“Thật sự không được.” Hứa Đình bóp bóp mặt cậu, “Ngoan, lần sau sẽ đưa em đi.”

Đây rõ ràng là lấy lệ! Hạ Mộ ủ rũ, đem mặt chôn ở trong gối đầu.

Quý hạp hời, vì sao không đưa mình đi!

Hứa Đình lắc đầu cười cười, kéo cậu qua ghé vào trong lòng của mình.

Hạ Tiểu Mộ bắt màn than thở một câu, sau đó liền cọ ra một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại vù vù ngủ.

..

Chạng vạng ngày hôm sau, Hạ Mộ vừa giúp hứa đình thắt cà- vạt vừa hừ hừ, có cần phải ăn mặc đẹp trai như vậy hay không!

“Mắt trừng sắp rớt ra rồi.” Hứa Đình gõ đầu cậu.

“Sớm một chút trở về a.” Hạ Mộ nhìn đồng hồ treo trên tường: “... Ừm, trước chín giờ phải về.”

“Bây giờ đã tám giờ rồi.” Hứa Đình dỗ khóc dỗ cười.

Hạ Mộ nhìn trời, chính là không muốn để anh ở bên ngoài quá lâu!

“Đừng nháo, anh sẽ tranh thủ về sớm một chút, em trước cứ xem phim cùng mẹ anh được không?” Hứa Đình véo véo cái mũi nhỏ của cậu.

Hạ Mộ làm mặt quỷ với hắn.

Chính là mẹ Hứa rất vui vẻ, bởi vì rốt cục có người cùng mình xem phim Hàn.

Nữ diễn viên xinh đẹp xuất thân bản hàn bị mẹ chồng ngược đãi lại bị chồng vứt bỏ, cuối cùng còn mắc bệnh nan y, đứng ở bờ biển gió thổi lệ rơi đầy mặt.

Vì thế mẹ Hứa cũng lệ rơi đầy mặt theo, trời ạ, tại sao có thể có người phụ nữ đáng thương như vậy, quả thực rất đau lòng.

Hạ tiểu thụ bưng đĩa trái cây ngồi ở trên ghế sa lon, vừa ăn vừa chuyển khăn giấy cho mẹ Hứa, trong lòng cảm khái tình tiết này thật hung tàn!

Đang miên man suy nghĩ, Hạ Mộ nhận được một tin nhắn, là của Hứa Đình gửi tới.

—— mới này quên nói cho em biết , bất kể TV rất buồn cười, nhưng nhất định phải giả bộ thực cảm động, bằng không mẹ sẽ cảm thấy em ý chí sắt đá!

Hạ Mộ ngất.

Hứa Đình gửi tin nhắn xong cười cười, để lái xe tìm vị trí dừng xe.

Cách đó không xa có một căn đại biệt thự, đang đèn đuốc sáng trưng tiếng người ồn ào, người tổ chức tiệc tối nay tên Tôn Sở Dương, y là đại ca trong miệng của Vương Vũ Hằng, ở D thị có chút thế lực, hôm nay là sinh nhật của y, cho nên Vương Vũ Hằng không có lý do gì không xuất hiện.

Sau khi kiểm tra thư mời, nhân viên tạp vụ mặc đồng phục mở cửa cho Hứa Đình.

Hứa gia ở D thị quan hệ phức tạp, nghe nói có chút thâm sâu, nhưng mà người nhà này đều rất ẩn tàng, Hứa Đình lại càng cực ít tham dự loại bữa tiệc tư nhân này, bởi vậy Tôn gia tuy rằng theo như thường lệ mà gửi thư mời, lại không nghĩ rằng hắn thật sự sẽ đến.

Chẳng qua trong lòng tuy buồn bực, nhưng hai nhà xưa nay chưa từng thất lễ, bởi vậy Tôn Sở Dương cũng không nghĩ nhiều nữa.

Hứa Đình tùy tiện cùng người hàn huyền vài câu, sau đó liền bưng ly rượu ngồi ở trên ghế sa lon.

Đứng bên cạnh Tôn Sở Dương, sắc mặt âm ngoan Vương Vũ Hằng, đó mới chính là mục đích hôm nay mình tới.

Đau khổ mà Tiểu Mộ từng trải qua, mình nhất định sẽ bắt gã trả lại toàn bộ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có em gái bình luận nói Hứa tiểu công quần bằng vải này nọ, kỳ thật trước đây lúc em gái ta tay bị trật khớp được đón về, sau đó kê chút Vân Nam Bạch Dược (*), buổi chiều được về nhà rồi ~ không cần băng vải, cẩn thận chăm sóc là được... Ta đau khổ hồi đáp những lời nhẩn không ngừng của độc giả, đã suốt một năm rồi a, luôn luôn nhắc nhở tham số sai lầm! Tấn giang tiểu thụ đừng ảnh hưởng ta trêu chọc em gái được chứ? !

(*) Vân Nam Bạch Dược : tên một loại thuốc thảo dược TQ. Đoạn cuối chắc tác giả bị lỗi trực trặc gì đó về thông báo của Tấn Giang, lại còn Tấn Giang tiểu thụ =))))))

END 17.

Canh móng heo hầm đậu tương :

Vân Nam Bạch Dược :

18. Chương 18: Canh Thập Toàn Đại Bổ . .

Tiệc rượu tiến hành đến một nửa, Hứa Đình bưng ly rượu, ngồi xuống đối diện Tôn Sở Dương.

Người chung quanh biết điều đều rời đi, lòng mày Tôn Sở Dương nhíu lại, nói đại thiếu gia Hứa gia sao lại đến tham gia tiệc tối của một ông già như ông, hóa ra vẫn là ôm tư tâm mà tới.

“Bác Tôn.” Hứa Đình hành văn gãy gọn, “Lần này cháu tới là có việc muốn cầu người.”

“Chuyện gì vậy?” Tôn Sở Dương có chút thờ ơ.

Hứa Đình ghé sát vào một chút, thấp giọng thì thầm vài câu với ông.

Tôn Sở Dương nhíu mày, ngẩng đầu liếc Hứa Đình một cái.

“Nếu người có hứng thú, cuối tuần cháu sẽ đến đặc biệt thăm hỏi.” Thái độ Hứa Đình thực cung kính, “Không biết như vậy có tính là mạo muội không?”

Tôn Sở Dương cười, không nói được cũng không nói không được.

“Cám ơn bác Tôn.” Hứa Đình đứng lên, “Vậy hiện tại sẽ không quấy rầy tâm tình tốt của người, chúng ta cuối tuần gặp.”

Tôn Sở Dương khẽ gật đầu, ý bảo Hứa Đình tùy tiện.

Trở lại chỗ ngồi của mình, Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra, lấy di động ra nhìn xem đã sắp mười giờ, vì thế gọi điện thoại cho Hạ Mộ .

“Sao anh vẫn chưa về!” Hạ Mộ ngáp.

“Tạm thời không đi được.” Hứa Đình dỗ cậu, “Nếu mệt thì đi ngủ trước đi.”

“Đã biết.” Hạ Mộ rầu rĩ, vừa định nhắc hẳn uống ít rượu chút, chợt nghe thấy trong loa truyền đến thanh âm của một người con gái.

“Ai? !” Hạ Tiểu Mộ nháy mắt hung thần ác sát.

“Bạn bè bình thường mà thôi.” Thanh âm Hứa Đình rất ôn nhu, “Ngoan, bằng không chờ anh về rồi cùng nhau tắm?”

“Không cần!” Hạ Mộ hừ hừ, còn dám nói loại yêu cầu này, cẩn thận lần này tiểu hoàng qua (*) sai khớp!

(*) tiểu hoàng qua : quả dưa chuột nhỏ *khụ* nhỏ hay không sau này sẽ biết =))

“Ngốc.” Ngữ khí Hứa Đình sùng nịch làm cho người ta nổi da gà, “Có nhớ anh không?”

“Hửm?” Hạ Mộ không hiểu ra sao cả, sao không ăn khớp gì với lời trước đó vậy.

“Ừm, anh cũng nhớ em.” Hứa Đình còn cách loa hôn nhẹ cậu, “Bảo bối ngoan, nếu mệt thì đi nghỉ ngơi đi.”

Hạ Mộ “Ba—” một tiếng cúp điện thoại, liềm mạng véo khuôn mặt tròn đỏ bừng của mình.

MN, này rõ ràng chính là nhân cơ hội đùa giỡn lưu manh!

Năm phút đồng hồ sau, Hạ tiểu thụ nhận được một tin nhắn.

—— Đồ ngốc, những lời mới nãy kia là làm bộ nói cho người khác nghe.

Lại qua một phút đồng hồ, lại nhận được một tin nhắn.

—— nhưng mà cũng là lời thật lòng của anh.

Mặt Hạ Mộ càng thêm đỏ.

Bên kia trong biệt thự Tôn gia, Vương Tư Tiếp đang ngồi ở đối diện Hứa Đình, biểu cảm vừa không cam lòng lại vừa xấu hổ.

Vốn cho là hắn vẫn luôn đơn thân, nhưng là vừa mới nghe ngữ khí hắn gọi điện thoại, hắn là gọi cho bạn gái đi.

“Cô ta là ai?” Vương Tư Tiếp từ nhỏ được Vương Vũ Hằng cưng chiều nuôi lớn, nói chuyện luôn rất trực tiếp.

“Tôi tại sao phải nói cho cô biết cậu ấy (*) là ai?” Khóe miệng Hứa Đình gợi lên, giương mắt miễn cưỡng nhìn cô.

(*) 2 từ “cô ấy/cậu ấy” (ngôi thứ 3 số ít) trong tiếng Trung đều phát âm là [tā], chỉ khác cách viết, cho nên rất dễ gây hiểu lầm cho người nghe

“Anh ——” Vương Tư Tiếp bị chặn nói không ra lời.

“Tôi còn có việc, đi trước.” Ngữ khí Hứa Đình rất lãnh đạm, sau khi đặt ly rượu xuống, đầu cũng không quay mà đi ra cửa.

Vương Tư Tiếp tức giận hốc mắt đỏ bừng, từ nhỏ đến lớn, vẫn là lần đầu tiên có người không để mình vào mắt như vậy.

...

Hứa Đình về nhà đã sắp rạng sáng, trong phòng khách lại vẫn là đèn đuốc sáng trưng, Hạ Mộ đang nắm điều khiển từ xa, nghiêng vẹo ngủ trên ghế sofa.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình ngồi xổm bên cạnh cậu.

“Ừm?” Hạ Mộ mơ mơ màng màng muốn mở to mắt, lại bị ánh đèn chiếu vào mắt híp thành một cái khe nhỏ, ngay cả mũi đều nhắm lại.

Hứa Đình bật cười, kéo cậu ngồi dậy: “Sao lại ngủ ở đây?”

“Muốn đợi anh về.” Mắt Hạ Mộ vẫn là không mở ra được, vì thế dứt khoát đem đầu chôn ở trong lòng ngực của hắn, “Buồn ngủ.”

Hứa Đình sủng nịch xoa xoa cậu, một tay ôm về phòng ngủ.

Ánh đèn tường màu vàng cam rất dịu nhẹ, Hạ Mộ rốt cục mở được mắt, nằm lỳ ở trên giường nhìn hắn.

“Anh đi tắm trước một cái, nếu mệt thì ngủ trước đi.” Hứa Đình đứng ở bên giường cởi cà- vạt, nhìn qua tùy ý lại đẹp trai.

Hạ Tiểu Mộ tự dưng lỗ tai đỏ bừng, vì thế vùi mặt vào trong gối.

Nhất định là mình ngủ đến choáng váng rồi! Bằng không vừa rồi tại sao có thể có chút muốn nhào qua hôn anh ấy? !

Hứa Đình cảm thấy hành vi của cậu ngốc ngốc thật đáng yêu, vì thế sắp qua hôn nhẹ cổ của cậu.

“Đi tắm đi!” Hạ Mộ cả phía sau lưng đều đỏ lên.

Hứa Đình cười ra tiếng, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Nghe cách vách truyền đến tiếng nước ào ào, Hạ Mộ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, độ ẩm trên mặt lại vẫn chưa tản đi.

Hứa Đình đang tắm...

Trong đầu Hạ tiểu thụ không tự chủ được liền hiện lên, những giọt nước kia trượt qua thân thể Hứa Đình chính là cảnh tượng gì.

“A a a!” Hạ Mộ liền đập đầu vào gối, chẳng lẽ mình ngày hôm nay xem quá nhiều phim Hàn, vì thế bắt đầu dục cầu bất mãn? !

Đều là Hứa Đình không tốt, anh ấy nhất định là cố ý để mình xem nhiều phim tình cảm, sau đó lại cố ý ở trước mặt mình động tác suýt (đẹp trai) vô cùng cởi cầ- vật!

Nhất định là như vậy !

Lại có thể dùng sắc dụ, quả thực thật hèn hạ!

Hạ tiểu thụ ở trên giường lăn qua lăn lại, muốn đem những hình ảnh hạn chế trong đầu mình đuổi ra!

“Mộ Mộ em làm sao vậy?” Hứa Đình từ phòng tắm đi ra, liền thấy Hạ Mộ đang một bộ khóc lóc om sòm quay cuồng, vì thế thực kinh sợ đứng ở cửa hỏi.

Hạ Mộ quay đầu nhìn hắn, Hứa tiểu công tắm rửa xong không có mặc áo, chỉ mặc một cái quần ngủ rộng rãi, còn kéo đến rất thấp ở thắt lưng! Cầm trong tay khăn tắm, tóc ướt sũng, cơ ngực cơ bụng đều không thiếu, nhìn thế nào thì suýt thế ấy!

Hạ tiểu thụ ngượng đến sắp nổ tung, gào khóc! Đây quả thực chính là không thích hợp với thiếu nhi a!

“Không thoải mái sao?” Hứa Đình ngồi ở bên giường hỏi.

Hạ Mộ lắc đầu, rúc đầu vào trong chăn.

Hứa Đình thở dài, chui vào trong chăn tắt đèn.

Trong phòng ngủ một mảnh tối đen, Hạ Mộ cọ cọ cọ, cọ đến sát mép giường, cố gắng muốn cách xa hắn một chút.

“Giận anh sao?” Hứa Đình đột nhiên hỏi.

“Hừm?” Hạ Mộ không kịp phản ứng.

“Anh có phải có chỗ nào lại chọc tới em rồi không?” Hứa Đình đưa tay xoa xoa đầu của cậu, “Nói ra anh sửa.”

“Không có.” Hạ Tiểu Mộ nháy mắt trong lòng chua chua, không nghĩ gì liền nhào qua ôm lấy hắn, Hứa Đình là người ôn nhu nhất trên thế giới này!

“Vậy em sao không để ý tới anh?” Hứa Đình xoa xoa hắn.

Hạ Tiểu Mộ ấp úng, sao lại hỏi loại chuyện này, chẳng lẽ phải ăn ngay nói thật, nói cho hắn biết mình đêm nay rất muốn hôn nhẹ?

Ồa ồa, loại chuyện dục cầu bất mãn như vậy, mới không cần cho hắn biết!

“Được rồi, nghỉ ngơi đi.” Hứa Đình hôn một cái lên khuôn mặt cậu, “Chúc ngủ ngon.”

Cái này là hôn chúc ngủ ngon sao? Hạ tiểu thụ ai oán liếc hắn một cái, sau đó giận dữ lui vào góc tường ngủ.

Ngốc chết!

...

Sáng sớm hôm sau, mẹ Hứa đang ở phòng bếp nấu cháo, liền thấy Hứa Đình vừa vươn vai vừa từ trên cầu thanh đi xuống.

“Đình Đình!” Tâm tình mẹ Hứa rất tốt gọi hân.

“Mẹ.” Hứa Đình đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra tìm nước trái cây.

“Tối hôm qua thế nào?” Con mắt mẹ Hứa sáng lấp lánh.

“Cái gì thế nào?” Hứa Đình vừa rót nước chanh, vừa không chút để ý hỏi.

“Mộ Mộ a, mẹ đặc biệt hầm canh đại bổ cho nó uống.” Mẹ Hứa rất đặc ý.

“Mẹ.” Hứa Đình không nói gì.

“Nó chẳng lẽ không có bổ nhào qua?” Mẹ Hứa thực thất vọng.

Hứa Đình vừa định nói không có, đột nhiên liền nhớ lại Hạ Mộ tối hôm qua... Tựa hồ là có điểm không đúng.

Chẳng lẽ đêm qua là cậu ấy muốn, mình lại không kịp phản ứng?

Vừa nghĩ đến đây, Hứa tiểu công quả thực muốn tự đâm mình ba đao!

“Mẹ.” Hứa Đình túm lấy mẫu hậu nhà mình, “Canh kia mẹ còn hay không? Con lấy nữa lên lầu cho Mộ Mộ!”

“Có!” Mẹ Hứa lấy từ trong tủ lạnh ra một hộp lớn, còn chưa kịp hâm nóng, đột nhiên chợt thất trên lầu truyền đến thanh âm thực ai oán của Hạ Mộ.

“Hứa Đình, em lại chảy máu mũi ...”

Canh đại bổ công năng thật rõ rệt, tối hôm qua Hạ tiểu thụ dự cầu bất mãn một đêm ngủ không ngon, sáng nay thức dậy lại bắt đầu chảy đầm đìa máu mũi, muốn cầm máu cũng cầm không được.

Mẹ Hứa sợ máu, vừa vào toilet liền choáng váng đầu óc, được Hứa Đình nâng về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Hai cái lỗ mũi Hạ Tiểu Mộ đều bị chặn lại, hô hấp khó chịu, đoạn đoạn chính chính ngồi ở trên bồn cầu, bộ dạng nhìn qua thực buồn cười.

Hứa Đình vừa bực mình vừa buồn cười, lấy khăn ướt giúp cậu lau máu trên ngón tay.

Tay Hạ Mộ trắng nõn sạch sẽ rất đẹp, vì thế Hứa Đình lau sạch sẽ xong, rất điềm nhiên kéo đến bên miệng hôn nhẹ.

Vì thế Hạ tiểu thụ nháy mắt sụp đổ, còn hôn còn hôn! Cứ tiếp tục như vậy, mình nhất định sẽ mất máu quá nhiều mà tinh tấn nhân vong!

A phi phi! Tinh tấn nhân vong là nói sai!

Sáng sớm hôm nay trôi qua thật sự có chút kinh sợ, bởi vậy Hạ Mộ sau khi ăn hết cơm trưa, đã bị Hứa Đình giục đi về phòng ngủ.

“Anh thì sao?” Hạ Mộ thuận miệng hỏi.

“Anh còn có việc.” Hứa Đình lắc lắc máy tính trong tay, “Muốn anh bồi em sao?”

“Không muốn!” Hạ Mộ vội vàng lắc đầu, vạn nhất tiếp tục phun máu nữa thì làm sao bây giờ!

Hứa Đình cười cười, để cậu một mình đi lên lầu nghỉ ngơi.

...

Lúc ba giờ chiều, Tiêu Trạch đi vào Hứa gia, còn mang theo một đồng tư liệu.

“Chọn trọng điểm nói.” Hứa Đình vừa nhìn đồng sách dày cộp này liền đau đầu.

“Tôi đã liên hệ qua với Hạ Dịch, cũng đã xem bệnh án trước đây của cậu ấy.” Tiêu Trạch tự rót cho mình chén nước, “Hạ Mộ là điển hình của chứng ám ảnh không gian, bất kì hoàn cảnh xa lạ nhỏ hẹp hắc ám nào đều cũng kích thích cậu ta nhớ tới những chuyện thời thơ ấu đã trải qua, dẫn đến vô ý thức thét chói tai và suy sụp.”

“Vậy cần phải điều trị như thế nào?” Hứa Đình nhíu mày.

“Dùng thuốc trị liệu thêm trị liệu tâm lý.” Tiêu Trạch mở laptop ra, “Thuốc tôi đã mang đến, Hạ Dịch nói Hạ Mộ mấy năm nay cũng vẫn luôn làm tâm lý trị liệu, chẳng qua phương pháp rất bảo thủ.”

“Có ý gì?” Hứa Đình hỏi.

“Điều trị loại này bệnh đại khái có hai loại phương pháp, loại thứ nhất là tiến hành theo tuần tự, để người bệnh từng bước bại lộ hoàn cảnh khi hấn sợ hãi, sau đó chậm rãi thích ứng.” Tiêu Trạch tận khả năng đơn giản giải thích, “Phương thức này hiệu quả rất chậm, Hạ Mộ mấy năm nay nhận trị liệu chính là loại này.”

“Còn một loại khác thì sao?”

” Liệu pháp kích thích, cũng gọi là liệu pháp sụp đổ.” Tiêu Trạch nhìn Hứa Đình, “Nói đơn giản, chính là ném cậu ta đến một gian trong tầng hầm, đợi đến khi sợ hãi của cậu ấy bị kích thích, sẽ đưa cậu ấy đi ra. Vài lần như vậy qua đi cậu ta liền phát hiện, kỳ thật mình cũng sẽ không bị thương tổn, cũng sẽ dần dần làm phai nhạt nỗi sợ hãi bấy lâu.”

“Bỏ một mình cậu ấy vào tầng hầm?” Hứa Đình nhíu mày, đánh chết cũng không bỏ được.

“Hạ Dịch phản ứng y như cậu.” Về mặt Tiêu Trạch là biểu cảm “Tôi biết sẽ như vậy mà”.

“Có loại phương pháp thứ ba hay không?” Hứa Đình hỏi, “Tốt nhất là Tiểu Mộ sẽ không chịu kích thích, còn có thể rất nhanh khỏi hẳn!”

Tiêu Trạch mắt tròn trắng, mù y học!

“Cậu không phải chuyên gia nổi danh cả nước sao?” Hứa Đình túm lấy cổ áo anh, “Nghĩ nhanh lên!”

Tiêu Trạch cười lắc đầu, lấy từ trong tập văn kiện mấy tờ giấy đưa cho hắn.

“Đây là kế hoạch trị liệu cho cậu ấy, tôi sẽ giúp cậu ấy kê thuốc trị liệu và phụ đạo tâm lý, chuyện còn lại cậu phải đi làm.” Tiêu Trạch vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Toàn bộ nguồn gốc sợ hãi Hạ Mộ đều đến từ Vương Vũ Hằng, cho nên giải quyết gã, cũng tương đương giải quyết gốc bệnh của Hạ Mộ.”

Hứa Đình như có điều suy nghĩ gật đầu, đem những tờ giấy kia giấy trả lại cho Tiêu Trạch.

“Những thuốc này để cậu ấy uống đúng giờ, thứ ba mỗi tuần đến phòng khám của tôi làm trị liệu.” Tiêu Trạch đặt lọ thuốc trong tay xuống, “Vương Vũ Hằng khó đối phó, cậu cẩn thận một chút.”

Hứa Đình cười cười: “Cám ơn.”

“Những thứ này sách liên quan đến bệnh của Hạ Mộ, cậu tìm hiểu nhiều một chút, cũng có lợi với sự hồi phục của cậu ấy.” Tiêu Trạch ném cho Hứa Đình mấy quyển sách dày, “Đều là sách không xuất bản nữa, xem xong trả lại tôi.”

Hứa Đình vừa nhìn loại sách bản gốc bìa dày màu đỏ này liền choáng váng, nhưng vẫn không có từ chối.

Vì Tiểu Mộ, đừng nói là tiếng Anh, cho dù là ngôn ngữ sao Hỏa cũng phải đọc hết!

Hạ tiểu thụ trong giấc mộng hắt xì một cái, ôm chăn cọ cọ.

Hứa Đình thật tốt!

Lời tác giả : =3=

~END 18.

19. Chương 19: Happy New Year!

Vào ngày trừ tịch (giao thừa), Hạ Mộ tỉnh dậy từ rất sớm, quay đầu thấy Hứa Đình còn đang ngủ, vì thế nằm úp sấp chọc chọc hân.

“Đừng nháo.” Mắt Hứa Đình đều lười mở ra, tối hôm qua đọc sách tâm lý đến đêm khuya, buồn ngủ đến không chịu nổi.

“Vậy anh ngủ tiếp đi, em dậy trước?” Hạ Mộ bóp bóp mặt hân.

“Ừm.” Hứa Đình mơ mơ màng màng ôm cậu hôn một cái, “Đi ăn điểm tâm trước đi, anh ngủ một lát nữa sẽ dậy.”

Hạ Tiểu Mộ chà xát khuôn mặt, vui vẻ xuống giường.

Trong nhà rất tĩnh, hiển nhiên tất cả mọi người còn chưa thức dậy, Hạ Mộ lắc lư trái phải, cuối cùng lắc đến phòng đọc sách của Hứa Đình.

Trên bàn bày ra một quyển sách dày, Hạ Mộ tiến đến nhìn, đều là tiếng Anh, lại nhìn nhìn, toàn bộ nội dung có liên quan đến trị liệu chứng sợ hãi tâm lý, bên cạnh còn có laptop đang mở, trên mặt có ghi chép cẩn thận.

Hạ Tiểu Mộ đa cảm nhất thời thấy mũi cay cay, mình nhất định phải đối xử thật tốt với anh ấy!

Muốn làm bữa sáng cho Hứa Đình, đến phòng bếp mở tủ lạnh ra nhìn, lại phát hiện bánh mì chỉ còn non nửa túi, sữa cũng không còn bao nhiêu, cả nhà ăn khăng định không đủ.

Hạ Mộ do dự một chút, vẫn là thay giày, tự mình ra ngoài mua đồ.

Mùa đông của thành phố phương Bắc rất lạnh rất lạnh, hơn nữa ngày nghỉ tất cả mọi người đều ngủ nướng, bởi vậy cả tiểu khu đều rất vắng vẻ.

Gió Bắc nổi lên cuốn bay lá khô, bốn phía yên tĩnh đến dọa người, Hạ Mộ có chút dựng tóc gáy, vì thế phi nhanh đến cửa hàng tiện lợi của tiểu khu, mua đồ xong sau lại chạy như điên một mạch về nhà.

Mới vừa mở cửa nhà ra, Hạ Mộ đã bị kéo ngay vào phòng khách.

“Em đi đâu vậy?” Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi rời giường tìm một vòng cũng không tìm được cậu, còn tưởng rằng cậu lại xảy ra chuyện, tìm đập nhanh đến sắp rụng rời.

“Đi mua bữa sáng.” Hạ Mộ chạy thở hồng hộc, giơ túi đồ đã mua trong tay lên.

“Một mình em?” Hứa Đình kinh ngạc.

Từ sau lần trước Hạ Mộ bị bắt cóc, luôn không dám một mình ra ngoài, nhất định phải có mình hoặc là Hạ Dịch đi cùng mới có thể. Bác sĩ nói là bị kích thích nên mới có thể như vậy, mình cũng không dám bắt buộc, không nghĩ tới ngày hôm nay cậu ấy lại có thể chủ động một mình chạy ra đi mua đồ.

Hạ Mộ gật gật đầu, mũi bị đông lạnh đỏ bừng.

“Sao lại đi một mình.” Hứa Đình che hai tai lạnh buốt của cậu, “Gọi anh cùng đi a.”

“Em có thể mà.” Hạ Mộ tuy rằng tìm đập thật sự rất nhanh, chẳng qua một khi bước ra bước đầu tiên, những điều luôn sợ hãi kia, tựa hồ cũng không phải thực đáng sợ nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt thành thật của cậu, trong lòng Hứa Đình nóng lên, vươn tay kéo cậu vào trong lòng.

Mấy ngày nay ở chung với nhau, mình đã sớm phát hiện, Tiểu Mộ thật sự rất cố gắng ở phối hợp trị liệu, mặc dù có đôi khi vẫn sẽ sợ, nhưng thật sự dũng cảm hơn rất nhiều, cậu ấy như vậy, mình muốn không thích cũng khó.

“Hứa Đình, em nhất định sẽ tốt lên.” Hạ Mộ dán mặt trong lòng ngực của hân, cảm thấy ấm áp lại an tâm.

“Anh biết, anh sẽ luôn bên em.” Hứa Đình cọ cọ chóp mũi với cậu, vẻ mặt tươi cười có chút trẻ con.

....

Cơm tất niên rất phong phú, mẹ Hứa trù nghệ phi phạm, bắt hai thằng con ăn đến gào khóc kêu la.

Sau khi cơm nước xong không bao lâu, cha Hứa liền dẫn mẹ Hứa đi ra ngoài, nói là chậm chút muộn chút mới về.

“Có phải là đi gặp các anh em trong bang hội không, sau đó mọi người cùng nhau uống rượu? !” Hạ Mộ thực bất quá (nhiều chuyện).

“Em thật đúng là cái gì cũng biết.” Hứa Đình dở khóc dở cười.

“Em đương nhiên biết, trên TV đều có diễn.” Hạ Mộ ôm cổ Hứa Đình cọ cọ, trong mắt chợt hiện vẻ chờ mong.

“Không được.” Hứa Đình cự tuyệt.

“Trộm xem cũng không được sao?” Hạ Mộ thất vọng vô cùng.

“Thật không có cái gì hay cả, chỉ là một đám người uống rượu mà thôi.” Hứa Đình véo mũi cậu, “Ngoan, chúng ta ở nhà xem tiết mục cuối năm.”

Hạ Mộ hừ hừ, thực nhàm chán, bà nội em mới thích xem thứ tiết mục cuối năm này!

“Anh còn có quà năm mới tặng cho em.” Hứa Đình tiếp tục dỗ dành.

“Lấy ra.” Hạ Mộ chìa tay.

“Hôn một cái trước.” Hứa Đình vươn mặt qua.

“Dựa vào cái gì, muốn hôn cũng là anh hôn em!” Hạ Mộ mắt tròn trảng, giọng nói còn chưa hạ, miệng đã bị Hứa Đình hung hăng hôn xuống.

“Hôn xong rồi.” Tâm trạng Hứa tiểu công rất tốt.

Hạ Mộ bị phẫn, sao lại bắt kẻ ai hôn ai, người chịu thiệt dường như đều là chính mình? !

“Bảo bối, quà năm mới.” Hứa Đình lấy ra một cái hộp nhỏ.

Hạ Mộ bất mãn lắm bầm một chút, tiếp nhận quà tặng mở ra.

Trong hộp nhung màu xanh, có một khối kim bài nhỏ, trên mặt có không ít hoa văn, còn có một chữ ‘Mộ’ được khắc lên, nhìn qua tựa hồ có chút niên đại.

“Anh làm?” Hạ Mộ cầm lên hỏi.

“Là mua, ở một nhà tiệm đồ cổ.” Hứa Đình kéo bờ vai của cậu qua, “Không biết vì sao, ánh mắt đầu tiên trông thấy đã muốn mua cho em, sau lại thấy trên mặt còn có chữ ‘Mộ’, liền càng muốn mua cho em.”

Hạ Mộ cầm ở trong tay nhìn nhìn, cảm thấy rất có cá tính, vì thế vui vẻ phần khởi cất vào trong túi quần.

Đây hình như là món quà đầu tiên mà Hứa Đình tặng mình, mặc dù có chút kỳ quái, nhưng mà chỉ cần là anh ấy tặng, mình liền sẽ coi như bảo bối!

“Của anh đâu?” Hứa Đình hỏi.

“Đã quên.” Hạ Mộ nhìn trời.

“Thật không?” Hứa Đình nhú mày, chậm rì rì lấy ra một quyển phác hoạ từ phía sau, “Vậy đây là cái gì?”

“A!” Hạ Mộ hoảng sợ quá độ.

“A cũng vô dụng, anh đã xem hết rồi.” Hứa Đình cười xấu xa.

“A?” Hạ Mộ hóa đá, vừa nghĩ tới nội dung trong quyển kia, nhất thời cả mặt đều đỏ lên, hận không thể đào cái hang để chui vào.

Xong đời, mình nhất định sẽ bị anh ấy chế nhạo cả đời, nhất định sẽ vậy!

Phác hoạ kia vốn là Hạ Mộ bình thường vẽ vờ linh tinh sẽ dùng đến, bên trong hỗn tạp cái gì cũng có, nhưng mà chán động nhất, chính là bên trong có một trang kí hoạ Hứa tiểu công, kí hoạ không có mặc quần áo! Đó là Hạ tiểu thụ vào ban đêm, lén lút tự mình vẽ ra tư tàng (kho tàng riêng tư) !

Hứa Đình cười vô lại, vươn tay kéo cậu vào lòng lắc qua lắc lại, lão bà là một tiểu sắc lang.

Ta không muốn sống nữa... Hạ Mộ tuyệt vọng nghĩ.

“Em muốn vẽ tiếp một hình nữa không?” Hứa Đình vẫn đang chọc cậu.

Hạ Mộ quần bách sắp khóc lên, lại có chút tức giận Hứa Đình sờ loạn vào đồ đạc của mình, vì thế dùng hết toàn lực giãy từ trong ngực hất ra, ngồi vào một bên ghế sa lon sinh hờn dỗi.

Làm một tiểu công, Hứa Đình hiển nhiên vẫn chưa hoàn toàn muốn làm rõ ràng, độ dày da mặt của lão bà cùng với mình căn bản không phải cùng một level!

Là mình mà nói, lén lút vẽ tranh nude gì gì đó, tối đa cũng chỉ là một trò đùa vui vẻ, nhưng đối với cho Hạ tiểu thụ mà nói, này không khác gì là một đạo sấm sét giữa trời quang!

Hứa Đình nhất định cảm thấy mình rất buồn cười... Hạ Mộ thương tâm hốc mắt phiếm hồng, giống một chú thỏ con bị bắt nạt.

Hứa tiểu công hoảng sợ, sao dễ dàng đã bị chọc khóc như vậy?

Hạ Mộ lúng túng lại ủy khuất, hận không thể đào cái hố chôn mình xuống!

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình vội vàng ngồi xuống trước mặt cậu giải thích, “Anh sai rồi, sai rồi được không?”

Hạ Mộ phớt lờ hẳn.

“Vây cho em đánh đấy.” Hứa Đình mở bàn tay ra.

Hạ Mộ vẫn không để ý đến hắn.

“Mộ Mộ ăn trái cây đi.” Hứa Đình giơ quả táo đến bên miệng cậu.

Hạ Mộ “a ô” cắn một miếng lớn, tiếp tục tức giận.

“Ngọt không?” Hứa Đình hỏi.

“Không ngọt!” Hạ Mộ hung tợn.

Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng đồng ý nói chuyện với mình.

“Bảo bối.” Hứa Đình dính sát vào, ôm cậu hôn tới hôn lui, “Tha thứ anh lần này đi?”

“... Lần sau không được động loạn vào đồ của em nữa!” Hạ Mộ nhéo mặt của hắn.

“Không động không động.” Hứa Đình giơ tay phải, “Anh cam đoan.”

“Chuyện này cũng không được nhắc lại! Cả đời này đều không được nói!” Hạ Mộ uy hiếp.

“Không nhắc! Tuyệt đối không nhắc!” Hứa Đình nghiêm trang.

Hạ tiểu khịt khịt mũi, quyết định miễn cưỡng tha thứ cho hắn lần này.

Nhìn thấy sườn mặt nghiêng tinh xảo của Hạ Mộ, Hứa tiểu công ở trong lòng gào khóc.

Vốn lớn lên đã giống tiểu hồ ly tinh, còn không tự giác mà mặc đồ ngủ rộng rãi, lộ ra một đoạn cổ câu dẫn người. !

Hứa Đình nuốt nước miếng! Trên đầu kim quang lấp lánh đội hai chữ “Lưu manh”.

Vì thế Hạ tiểu thụ rất muốn dùng đũa giày đạp vào mặt hắn!

“Mộ Mộ...” Hứa Đình mặt dày cợt cợt.

Hạ Mộ một cước đạp bay, từ trong túi quần lấy ra một cái túi nhỏ ném cho hắn: “Quà tặng.”

Hứa Đình cười, biết Tiểu Mộ sẽ không quên mình.

Hạ Tiểu Mộ không am hiểu mua quà tặng cho người ta lắm, cũng không biết nên tặng Hứa Đình cái gì, vì thế mãi miết vội vàng mấy ngày, tự mình thiết kế một cái khung ảnh nhỏ, sau đó lại gửi về nhà, nhờ anh trai giúp mình làm xong rồi gửi trở về.

Khung ảnh rất nhỏ rất tinh xảo, đẹp vô cùng.

Hứa Đình lấy ảnh hai người chụp chung trong ví ra, bỏ vào vừa vặn.

“Không cho anh cười a!” Tại Hạ Mộ hồng, sợ hấn cười mình ngây thơ.

Hứa Đình lắc đầu, như nhàngh ôm cậu, hôn từ trán đến miệng.

Vì sao bắt kể em ấy làm cái gì, đều có thể làm cho mình không thích không được?

Hạ tiểu thụ gương khoe miệng lên, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

....

Tiếng bánh pháo năm mới dần dần vang lên, Hạ Mộ muốn đi xem náo nhiệt, Hứa Đình không lay chuyển được cậu cũng không nỡ dè nén cậu, vì thế bọc cậu kín kẽ thành một quả cầu lớn, cùng nhau ra ngoài.

Tay trái Hạ Mộ bị Hứa Đình nắm, tay phải dút trong túi áo mình, ấm áp vô cùng!

Trước cửa tiểu khu có một khu đất trống lớn, đây cũng là nơi tập trung châm ngòi pháo hoa, bởi vậy đã sớm tụ tập thật nhiều người.

Hứa Đình không muốn cùng bọn họ chen chúc, dút khoát kéo Hạ Mộ ngồi ở trên thềm đá, xin cô bé ngồi bên cạnh hai cây pháo bông an toàn, châm lửa sau đưa cho cậu một cái.

Đèn đường rất mờ nhạt, Hạ Mộ lại bị khăn quàng cổ mũ che quần kín, bởi vậy cũng không ai phát hiện kỳ thật cậu là con trai.

Hạ Mộ được Hứa Đình ôm ở trong ngực, có chút hạnh phúc lại có chút đắc ý.

Xa xa mơ hồ truyền đến hồi chuông báo năm mới, trong thanh âm tiếng pháo nổ, Hạ Mộ quay đầu hỏi Hứa Đình, nguyện vọng năm mới của anh là gì?

“Của em thì sao?” Hứa Đình hỏi lại.

“Em sao phải nói cho anh biết.” Hạ Mộ đỏ mặt.

“Vậy anh cũng không nói.” Hứa Đình nhướn mày.

“... Quỷ hẹp hòi.” Hạ Mộ nói lầm bầm.

Hứa Đình cười lắc đầu, đưa tay nắm cái cằm thanh tú của cậu.

Đồ ngốc, nguyện vọng của anh là gì, em lại không biết sao?

Trên trời hạ xuống những bông tuyết nhỏ, Hứa Đình sợ Hạ Mộ bị lạnh sẽ cảm mạo, không bao lâu liền đưa cậu về nhà.

Chỉ là hai người ai cũng không phát hiện, ở ven đường cách đó không xa có ngừng đỗ một chiếc Buick màu xám, mà Vương Tư Tiếp ngồi bên trong, sắc mặt đã sớm còn lạnh hơn so với đêm đông.

Gọi điện thoại không nhận, gửi tin nhắn không trả lời, không cam lòng lái xe chạy tới, lại vừa vặn chứng kiến hấn đang cùng người khác hôn môi.

Nhiều châm chọc, cũng nhiều đáng giận.

Đến tốt cùng là ai, có thể làm cho anh yêu thích như vậy?

END 19.

Sắp có biến, khá mong chờ, chứ ngọt mãi như mấy chương này sắp sâu răng rồi ~ =3=

Xe Buick :

20. Chương 20: Thuốc Cảm Mạo Lừa Gạt. .

Sau khi về đến nhà, hai người liền đi tắm nước nóng, sau đó chui vào trong ổ chăn ấm áp.

Hứa tiểu công vừa rồi cố gắng chen vào phòng tắm để tắm uyên ương, kết quả bị Hạ tiểu thụ dùng sức đẩy đi ra, vì thế rất phiền muộn.

Rõ ràng buổi tối hôm đó đã bị mình sờ hết, vì sao vẫn cứ thẹn thùng như vậy a?

Hạ tiểu thụ buồn ngủ hai mí mắt đều rũ xuống, căn bản không phát giác người nào đó đã dục cầu bất mãn thật lâu, đầu vừa tiếp xúc với gối liền vù vù ngủ.

Hứa Đình bất đắc dĩ thở dài, đưa tay kéo cậu vào trong lòng.

Không có biện pháp, ai bảo mình thích em ấy.

Ngọn đèn màu cam rất ấm áp cũng rất nhẹ dịu, Hạ Mộ ngủ rất say, lông mi rũ xuống, thỉnh thoảng còn có thể nhẹ nhàng rung động.

Hứa Đình không hề buồn ngủ, càng nhìn Hạ Mộ càng thích, nhin không được liền cúi đầu hôn nhẹ khuôn mặt tròn tròn hôn nhẹ khóe miệng, không biết còn có thể cương bảo bối như thế nào.

“Em buồn ngủ...” Hạ Mộ bị gây sức ép tỉnh lại, thế là lòng tràn đầy ủy khuất nhỏ giọng than thở, mắt nửa nhắm nửa mở nhìn hấn.

Hạ tiểu thụ chưa tỉnh ngủ thanh âm giống chú mèo con, còn có bộ dạng uể oải, Hứa tiểu công nghe thấy nháy mắt phun máu, xong đời rồi , mình gần đây đối với cậu ấy càng ngày càng không tự chủ, vạn nhất có một ngày nhin không được làm sao bây giờ?

Kèm chế bộ vị nào đó của mình đang rục rịch, Hứa Đình xoay người đếm thầm một con cừu hai con cừu, tận lực làm cho mình có việc để làm.

Lúc đếm tới con cừu thứ một trăm, Hứa tiểu công phát giác bản thân vẫn là rất có tinh thần, vì thế đành phải xuống giường, chuẩn bị đến toilet tự thân vận động.

Không nghĩ tới mới vừa ngồi đến bên giường còn chưa đứng lên, đã bị Hạ Mộ túm lấy tay áo.

“Mộ Mộ?” Hứa Đình giật mình, vừa rồi hồi lâu thấy cậu ấy không có động tĩnh, còn tưởng rằng cậu ấy vẫn đang ngủ, sao vẫn tỉnh.

“Anh giận sao?” Hạ Mộ nhỏ giọng hỏi.

Hứa Đình sững sốt, không có a, tại sao mình phải tức giận?

Thấy hấn không nói lời nào, Hạ Mộ càng thêm khẳng định rằng, anh ấy là giận thật rồi.

Kỳ thật ngẫm lại cũng đúng, tối nay là đêm năm mới, nói như thế nào cũng nên ngọt ngọt ngào ngào, chính mình lại một chút cũng không phối hợp, chẳng những đem anh ấy đá ra khỏi phòng tắm, còn vào lúc anh ấy hôn mình mà ngủ.

Hạ Mộ ghét bỏ chính mình, ta thật sự là một người không có tình thú!

“Làm sao vậy?” Hứa Đình hỏi cậu.

Khuôn mặt Hạ Mộ đỏ bừng, nhìn Hứa Đình không nói lời nào.

“Không thoải mái sao?” Hứa Đình cho là cậu phát sốt.

Hạ Mộ ở trong lòng cào tường, có người ngốc muốn chết!

Anh không phải rất muốn sao rất muốn sao, vậy cứ muốn a!

Hứa tiểu công vào thời khắc mấu chốt lại không hiểu phong tình, xoay người xuống giường giúp cậu pha một cốc thuốc nước cảm mạo lớn.

Nhìn thấy cốc nước màu nâu sẫm kia, Hạ Mộ gần như chán nản.

Liên tục hai lần, hai lần a! Lần trước mình muốn hôn nhẹ, hắn nói chúc ngủ ngon mau ngủ đi, ngày hôm nay càng ngốc, cứ nhiên đi pha cốc thuốc cho mình!

MN, anh mới cần uống thuốc!

Hạ tiểu thụ nén giận, tiếp nhận cái cốc hộp mấy cái đã uống xong, xoay người hung hăng che phủ mình trong chăn.

Không bao giờ muốn để ý đến hắn nữa!

Hứa Đình hoàn toàn không biết mình lại phạm sai lầm nào, vì thế nhỏ giọng thở dài.

Nghe thấy thanh âm thở dài kia, Hạ Mộ thực không có cốt khí dao động, xoay người muốn trộm nhìn hắn, lại vừa lúc đối diện với hai mắt của hắn, ôn nhu sùng nịch giống như trước đây, nhưng lại nhiều hơn một phần ý vị bất đắc dĩ.

Hạ Mộ nháy mắt mềm lòng.

“Sau này có chuyện gì, đều nói ra được không?” Hứa Đình đẩy tóc xoa trên trán cậu ra hai bên, “Có chỗ nào không đúng, anh đều sửa.”

Hạ tiểu thụ cảm động sắp không xong, vì thế rất mất mặt liếc mắt gật đầu.

“Vậy vừa rồi làm sao vậy?” Hứa Đình hỏi.

Hạ Mộ nhất thời nghẹn lời, ấp úng tìm nửa ngày tìm cớ, cái kia cái kia, vừa rồi em là thật sự đau đầu!

“Vậy nghỉ ngơi sớm một chút.” Hứa Đình ôm cậu, “Uống xong thuốc, ngủ một giấc là tốt rồi.”

Hạ Mộ gật gật đầu, cố lấy dũng khí chủ động hôn hắn, “Chúc ngủ ngon.”

Hứa Đình đầu tiên là sững sốt, sau đó cười đem hắn kéo vào trong lòng.

Một đêm này, ngoài cửa sổ không ngừng truyền đến tiếng bánh pháo, chẳng qua hai người đều ngủ rất say, Hạ tiểu thụ thậm chí còn có mộng đẹp, ngay cả khoe miệng đều cười cong lên.

Nhưng mà cảnh trong mơ tuy rằng tốt đẹp, sự thật lại rất trái ngược, sáng sớm mừng một Tết, Hạ Mộ thật sự phát sốt.

Ta thật sự là một mồm quạ đen... Hạ Mộ bị ai nghĩ.

Hứa Đình thực buồn bực, đều đã uống thuốc cảm mạo rồi, sao còn có thể phát sốt?

Từ trong thùng rác lấy ra một vỏ gói, Hứa Đình sau khi xem xong rất sầu não, đây là thuốc gì, đã hết hạn từ một năm trước, sao mẹ cũng không ném đi?

Hạ Mộ tối hôm qua bị cảm lạnh lại dính gió, vì thế đau đầu đau bụng, toàn thân đều đau.

“Hứa Đình, em giống như trúng độc rồi ...” Hạ tiểu thụ hữu khí vô lực.

Hứa Đình đỡ khóc đỡ cười, trước tiên xuống lầu mua thuốc, lại nấu nồi cháo lớn cho cậu.

Ngày đầu tiên của năm mới, tất cả mọi người đều mặc đồ mới ăn bữa tiệc lớn, chỉ có Hạ Mộ đáng thương nhất, cuộn trên giường nằm một ngày, buổi trưa ăn cháo, buổi tối vẫn là ăn cháo!

Càng lừa đảo chính là, Hứa Đình còn muốn ra ngoài!

” Anh đi đâu?” Hạ Mộ bơ phờ hỏi.

“Có người sinh nhật, anh sẽ về ngay.” Hứa Đình cúi đầu hôn nhẹ cậu, ” Ngủ trước đi.”

“Vậy anh trên đường cẩn thận.” Hạ Mộ giọng khàn đặc.

Hứa Đình giúp cậu rót nước vào trong bình giữ ấm, sau khi nhìn thấy cậu nằm ngủ, mới xoay người ra khỏi nhà.

“Đình Đình vì sao phải đến tiệm tối kia?” Mẹ Hứa rất tức giận, “Em chán ghét cái cô bé kia.”

“Con trai lớn rồi, em cứ tùy theo con đi.” Hắc bang lão đại Hứa tiên sinh giúp lão bà gọt sạch vỏ hoa quả, lại chuẩn bị cả cây tăm đưa cho bà.

“Nhưng mà Mộ Mộ vẫn đang bệnh.” Mẹ Hứa rất so đo chuyện này.

“Nếu không phải em để thuốc quá hạn vào trong ngăn tủ, nó cũng sẽ không sinh bệnh.” Cha Hứa bật cười, “Anh không phải bảo em vứt đi sao?”

“Anh và Đình Đình từ trước đến nay cũng không cảm mạo, cho nên thuốc mới có thể quá hạn!” Mẹ Hứa kiểm cố.

“Vâng vâng vâng.” Tính tình cha Hứa rất tốt, ôm lão bà quay về phòng ngủ.

Mà đang ở ngã tư đường hơi có vẻ yên tĩnh, Hứa Đình đang vừa lái xe vừa gọi điện thoại, thần tình trên mặt có chút lạnh.

Lái xe đến Thành Tây lại vượt qua một khúc ngoặt, cuối cùng dừng ở trước cửa một quán bar.

Đẩy cửa phòng trên tầng hai ra, quả nhiên liền thấy bên trong đã có người đợi.

“Đến muộn hì.” Vương Tư Tiếp cười lắc lắc di động.

“Tìm tôi đến có chuyện gì?” Ngữ khí Hứa Đình rất lạnh.

Lúc chiều cô ta đột nhiên gọi điện thoại cho mình, nói là có chuyện quan trọng muốn gặp mình.

“Em nghe nói anh từng đi tìm bác Tôn, muốn cùng ông ta hợp tác chuyện làm ăn lại bị cự tuyệt.” Vương Tư Tiếp cũng không thềm để ý thái độ không tốt của hắn, “Anh có biết là vì sao không?”

Hứa Đình không nói gì, bình tĩnh thản nhiên nhìn về phía cô ta.

“Một phần đó hoàn toàn là do cha em phụ trách, trước mắt nhà em đã có chỗ hợp tác ổn định, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là sẽ không đổi.” Vương Tư Tiếp có chút đắc ý giải thích.

“Vậy sao? Vậy thật đáng tiếc.” Hứa Đình nhún vai.

“Nhưng mà em có thể giúp anh.” Vương Tư Tiếp nhìn hắn.

“Cám ơn, tôi không cần.” Khóe miệng Hứa Đình gợi lên, cười có chút không hề gì.

“Anh có thể dừng dùng thái độ này với em hay không?” Trên mặt Vương Tư Tiếp có chút không nén giận được, “Em là thật sự muốn giúp anh.”

“Điều kiện gì đây?” Hứa Đình hỏi, “Dù sao sẽ không phải là làm không đi?”

Vương Tư Tiếp ghen lời, mình đương nhiên sẽ không vô điều kiện giúp hắn, nhưng phải chủ động mở miệng nói thích, lại có chút xấu hổ.

Đang lúc hai người không nói gì, di động Hứa Đình tích tích kêu, cầm lên vừa nhìn vào màn hình hiển thị, không tự chủ được liền muốn cười.

Tiểu bình dấm (ghen tuông), còn thật sự là có tâm linh cảm ứng hay sao.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ che mũi rất khó chịu, “Quay về giúp em mua dán mũi.”

“Biết, còn cần thứ gì khác nữa không?” Hứa Đình không ra khỏi phòng, trực tiếp ngồi ở trên ghế sa lon nghe điện thoại.

“Cái kia, nếu anh về sớm, có thể giúp em mua chút ăn không?” Hạ Mộ có chút ngượng ngùng, “Ba mẹ đều ngủ rồi, em không dám đến phòng bếp làm đồ ăn, sợ đánh thức bọn họ.”

“Đói bụng sao?” Hứa Đình bật cười.

“Ừm.” Hạ tiểu thụ nói lầm bầm.

“Chờ chút nhé, anh sẽ về ngay.” Hứa Đình không có vạch trần cậu vụng về lấy cớ, cúp điện thoại liền đứng lên cáo từ.

Mục đích hôm nay Vương Tư Tiếp tìm mình tới đã làm rõ ràng, cũng không cần phải tiếp tục ở lại, vừa lúc nhân cơ hội thoát thân.

“Anh vừa tới chưa đến mười phút, chuyện của chúng ta cũng vẫn chưa bàn bạc xong!” Vương Tư Tiếp giữ lấy hắn.

“Thật có lỗi, nhưng tôi thật sự có việc.” Hứa Đình giơ tay tránh ra, “Hôm nào tôi liên lạc lại với cô.”

“Hứa Đình!” Vương Tư Tiếp có chút không khống chế được, “Anh đừng có quá phận!”

“Tôi nói rồi, rất cảm ơn cô đồng ý giúp tôi.” Hứa Đình không muốn cùng cô ta dây dưa, “Nhưng mà tôi có việc nhất định đi.”

“Mua đồ cho cô ta so với chuyện làm ăn hơn một trăm vạn còn quan trọng hơn? !” Vương Tư Tiếp cắn răng.

“Với tôi mà nói, quả thật là vậy.” Hứa Đình cầm lấy áo khoác, xoay người ra cửa.

Đến cửa hàng tiện lợi mua bánh kem, lại mua nước canh, xách về nhà.

Xe vừa mới lái vào sân, liền trông thấy ngọn đèn mờ nhạt trong phòng ngủ lầu hai, vì thế trong lòng trở nên có chút ấm áp.

Cảm giác có người đợi mình về nhà thật tốt, tuy rằng khả năng tiểu ngốc kia chờ đồ ăn dường như lớn hơn chút... Nhưng mà hoàn toàn không sao!

Đỗ xe xong về nhà, Hạ Mộ đang rất tội nghiệp, bao trong chăn lớn ngồi ở trên giường chờ đồ ăn.

“Trong tủ lạnh có đồ ăn sẵn tiện lợi, sao không đi hâm lại?” Hứa Đình giúp cậu đổ canh vào trong bát.

“... Bị cảm, mệt.” Hạ tiểu thụ rất nghiêm túc trả lời.

“Thôi đi!” Hứa Đình cười nhìn cậu, “Là mẹ anh lại nói cái gì với em rồi, mới có thể gọi anh về đi?”

Chính mình rõ ràng trông thấy cậu ấy buổi tối đã ăn một bát cháo lớn, còn có mấy cái bánh bao nhỏ, đâu có nhanh như vậy liền đói bụng.

“... Dì nói anh đi tham gia party của một người nữ sinh, còn nói cô ấy thăm mền anh.” Hạ Mộ mắt trợn trắng nhìn trời.

Hứa Đình ở trong lòng cảm khái, thật đúng là chua... May mắn cậu ấy không biết là mình và Vương Tư Tiếp ở một mình, bằng không phỏng chừng lại phải dỗ dành thật lâu.

“Ai?” Hạ Mộ nhăn mũi.

“Con gái của một vị đại ca hắc bang.” Hứa Đình nhin cười, nghiêm trang chọc cậu.

Hạ Mộ rúc khắc cảm thấy rất có cảm giác nguy cơ, hắc bang và hắc bang, nghe thấy rất xứng đôi a!

“Trông như thế nào?” Hạ tiểu thụ vô cùng tính toán.

Hứa Đình dùng di động lên mạng, search một tấm ảnh của Thương Tĩnh Không (Sora Aoi – nữ diễn viên AV nổi tiếng của Nhật =)) đưa cho cậu.

“Anh còn đem ảnh chụp của cô ta lưu trong điện thoại!” Cái mũi của Hạ Mộ phì phò, nhận lấy nhìn thoáng qua, sau đó sững sốt, ý, nhìn rất quen mắt a.

Chờ sau khi nhớ ra người này là ai, Hạ Mộ nâng tay một cái tát dấn qua.

MN, không ngờ bị lừa đảo như vậy, ta năm đó cũng là đã tìm qua kiểu người này rồi đấy được không? !

“Hạ lưu, sau này không được xem!” Hạ Mộ lòng dạ hẹp hòi.

“Em lại có thể nhận ra?” Hứa Đình kinh ngạc, lão bà là thụ, sao còn có thể xem qua thứ này.

Hạ Mộ lẩm bẩm, này có cái gì đáng kinh ngạc, lão tử trước khi quen biết anh là thằng nam thuần chủng, chỉ có hứng thú với tỷ tỷ xinh đẹp!

“Em sau này cũng không được xem.” Hứa Đình véo mặt cậu, “Muốn nhìn chỉ có thể nhìn anh.”

“Anh có cái gì đẹp.” Hạ Mộ trợn trắng mắt.

“Anh đẹp.” Hứa Đình chân thành lột quần áo, “Không tin cởi sạch cho em kiểm tra.”

Hạ Mộ nôn ra máu, bỏ nhào qua ngăn hắt lại, người này thật sự quá lưu manh!

Hai người náo loạn một trận, bụng Hạ Mộ thật sự bắt đầu kêu rầm rì, có chút đói.

Thời gian đã quá muộn, Hứa Đình không muốn cho cậu ăn quá nhiều thứ, lại không nỡ để đói bụng, vì thế đứng ở bên cạnh bàn giúp hắt chọn những thứ rau dễ tiêu hóa trong canh.

Điện thoại ném ở cuối giường rung rung, Hạ Mộ bò qua vừa nhìn, nhất thời trở nên rất phần nộ, Hứa Đình Hứa Đình!

“Làm sao vậy?” Hứa Đình quay đầu lại hỏi cậu.

“Có người gửi tin nhắn, nói cô ấy thích anh!” Hạ Mộ đập vào chần, “Anh muốn ngoại tình!”

Hứa Đình bật cười, đem chén canh nhét vào trong tay cậu, thò tay ra tắt di động.

“Trêu hoa ghẹo nguyệt.” Hạ Mộ vừa ăn canh vừa than thở, “Lại có thể câu dẫn tiểu cô nương.” .

” Cô ta cũng không phải là tiểu cô nương cái gì.” Hứa Đình bóp mũi cậu, “So với nam nhân còn ác hơn nhiều.”

“Người xấu?” Hạ Mộ hỏi.

“Ừ, không phải người tốt.” Hứa Đình gật đầu.

Trong khoảng thời gian này, mình vẫn luôn thu thập tư liệu của Vương Vũ Hằng, nhiều ít cũng sẽ liên quan đến Vương Tư Tiệp, xem nhiều rồi, chỉ biết cảm thấy cô gái này thật sự quá hung ác, căn bản không giống một cô gái mười bảy tuổi.

Đối với loại người này, thật sự rất khó có cái gì hảo cảm.

“Cô gái kia có thể bắt cóc anh không?” Hạ Mộ vô cùng lo lắng.

“Trừ em ra, không ai có thể bắt anh đi.” Hứa Đình không muốn tiếp tục kéo dài cái đề tài này, vì thế đi đến gần buồn nôn, “Hôn một cái?”

Hạ Mộ bưng chén canh, cách lưu manh xa một chút.

21. Chương 21: Con Trai Lớn Không Thể Giữ Trong Nhà . .

Hạ Mộ từ nhỏ đến lớn thường xuyên bị bệnh, uống thuốc cũng sắp uống ra kháng thể, một trận sốt tận ba ngày vẫn chưa khỏe.

Hứa Đình rất lo lắng, chẳng qua Hạ Mộ thấy mình thật không sao cả, trừ bỏ đầu có chút choáng váng không có khẩu vị gì ra, kỳ thật cũng không có gì nghiêm trọng.

Hạ tiểu thụ sinh bệnh ủ rũ lại không tinh thần, mẹ Hứa trông thấy tình mẫu tử lại đại phát, sáng sớm liền ra ngoài mua được liệu mua xương sườn, khi trở về đi qua tiệm hoa quả ở tiểu khu, lại đi vào chọn lấy một túi cam đỏ mọng.

“Bà Hứa, loại này rất chua, cam vàng kia sẽ ngọt hơn một chút.” Chủ tiệm và mẹ Hứa rất hay nói chuyện, vì thế hảo tâm nhắc nhở.

“Tôi biết, con dâu thích ăn chua.” Mẹ Hứa rất đắc ý khoe ra.

Là con dâu nga, con dâu rất đẹp!

“A, chúc mừng chúc mừng.” Chủ cửa hàng hoa quả rất giật mình, vội vàng lại tặng cho bà mấy quả táo đỏ. Mẹ Hứa vui tươi hơn hẳn, bao lớn bọc nhỏ trở về nhà, đi hầm canh cho con dâu!

Chủ tiệm rất cảm khái, bà Hứa thật là một người tốt.

“Bà chủ, làm phiền bọc cho tôi một giỏ quả.” Một người nam nhân đi vào tiệm.

“Được được.” Chủ tiệm tay chân rất nhanh nhẹn, vừa bọc vừa ngân nga điệu hát dân gian, thuận miệng hỏi ngài đi thăm người thân a?

“Đúng, tôi đến Hứa gia.” Nam nhân gật đầu.

Tiểu khu này họ Hứa chỉ có một nhà, chủ quán vui mừng: “Đúng a đúng a, con dâu nhà đó gần đây mang thai, đúng là nên đi thăm... Bà Hứa vừa ở chỗ này của tôi mua cây nho dứa, ngài nếu sớm đến một phút, nói không chừng có thể gặp được.”

“Bà Hứa chính mồm nói với bà ?” Nam nhân nghe vậy có chút kinh ngạc, cũng rất mau liền điều chỉnh lại, “Lần trước bọn tôi gặp gỡ, bà ấy vẫn giữ bí mật.”

“Đây là chuyện tốt a, đương nhiên phải thừa nhận.” Chủ tiệm cười hì hì đưa cái giỏ quả cho y, “Tổng cộng một trăm tám mươi đồng.”

“Bà Hứa còn nói cái gì khác hay không?” Người kia vừa trả tiền vừa hỏi.

“Không có.” Chủ tiệm lắc đầu, còn đang tìm tiền lẻ, người đến đã xách theo đồ đi ra ngoài.

“Ai ai tiên sinh!” Chủ tiệm giờ hai mươi đồng chạy ra ngoài tiệm, “Tiền lẻ của ngài, còn có a, Hứa gia không ở bên đó, ngài đi ngược rồi!”

Chiếc xe con màu trắng lao thẳng đi, để chủ tiệm đáng thương ở lại tại chỗ.

“Thiệt là.” Chủ tiệm lắc đầu, nhắc một băng ghế nhỏ ngồi ở cửa tiệm, vừa phơi nắng vừa chuẩn bị chờ vớ khách hay, xem đi xem đi, không quá 20 phút, hẳn nhất định quay lại!

Chiếc đồng hồ treo tường kiểu cũ trong quán tích tắc, nửa giờ một giờ, ba giờ sau, xe con màu trắng vẫn không xuất hiện.

Chủ tiệm chờ đến ngáp mấy cái, rõ ràng đã đi nhầm đường a, sao không trở lại chứ...

...

Mà ở trong phòng bếp Hứa gia, Hạ Mộ đang đứng ở cạnh nồi nuốt nước miếng, thường thường còn muốn mở nắp nồi nhìn nhìn.

“Mẹ, được liệu này của mẹ cũng lấy quá nhiều đi?” Hứa Đình dùng thìa khuấy khuấy đáy nồi, cảm thấy có chút kinh sợ, đừng có lại ăn rồi phun máu mũi a!

“Mi thì biết cái gì!” Mẹ Hứa túm Hạ Mộ đến bên cạnh mình, khua tay đuổi thẳng con mình đi ra ngoài.

“Mẹ đừng cho em ấy ăn ra tật xấu gì đó.” Hứa Đình dờ khóc dờ cười.

“Mi bị ta ép ăn nhiều năm như vậy, cũng không thấy sinh ra tật xấu nào a.” Mẹ Hứa trừng mắt, Hứa tiểu công lập tức bị chặn đứng, sự thật thẳng biện luận, mình có thể lớn lên khỏe mạnh như vậy, mẹ tuyệt đối là người có công số một.

“Anh đi ra ngoài đi đi ra ngoài đi.” Hạ Mộ cũng rất không lương tâm khua tay với Hứa Đình, hơn nữa nhận lấy chén canh trong tay mẹ Hứa.

Mẹ Hứa nhìn thấy bộ dạng cậu ăn canh, thích không chịu nổi. Từ lúc mới bắt đầu mang thai, mình liền hi vọng bé con tương lai có thể vừa nhỏ nhỏ vừa đáng yêu, tiếc rằng Hứa Đình không chịu thua kém, không chỉ có vóc người cao lớn còn thích đánh nhau, cùng đáng yêu một mao tiền cũng không có quan hệ!

Vì thế mẹ Hứa liền rất mất mát, thường xuyên ai oán nhìn Hứa Đình, thẳng nhóc xấu xa, lớn lên cao lớn cái gì, dán trần nhà sao?

Hứa Đình cảm thấy mình quả thực khóc không ra nước mắt.

Nhưng mà sau khi Hạ Mộ xuất hiện, toàn bộ vấn đề đều giải quyết dễ dàng.

Hạ tiểu thụ khuôn mặt xinh đẹp thanh tú, cười rộ lên còn có má lúm đồng tiền nho nhỏ, tính cách lạnh lợi lại hiếu thuận, lúc gọi mẹ còn có thể mặt đỏ! Quả thực chính là chiếu theo hình mẫu yêu thích của mẹ Hứa tạo ra!

“Mộ Mộ.” Mẹ Hứa khẩn cấp, “Con chừng nào thì cùng Đình Đình kết hôn?”

Hạ Mộ một ngụm canh phun ra.

“Nhưng mà tuổi tác hình như có hơi nhỏ nha.” Mẹ Hứa thực tiếc hận, “Con năm nay mới mười tám tuổi... Nhưng mà con trước tiên có thể ở tại nhà của mẹ!”

Hạ Mộ cầu cứu nhìn ra ngoài cửa, Hứa Đình anh mau tới cứu em...

Hứa tiểu công tộ tựa vào cửa phòng bếp, cười đến đau dạ dày.

...

Buổi chiều, Hạ Mộ vốn muốn ngủ trưa, lại bị Hứa Đình kéo xuống giường.

“Theo anh ra ngoài một chuyến.” Hứa Đình đưa áo lông cho cậu.

“Đi đâu?” Hạ Mộ vừa mặc quần áo vừa hỏi.

“Tối rồi em liền sẽ biết.” Hứa Đình cười, đưa tay cạo cạo mũi cậu, “Tóm lại là kinh hỉ.”

Hạ Mộ bị hấn hấp dẫn, ngoan ngoãn quàng khăn đội mũ, cuối cùng còn bị Hứa Đình che một cái khẩu trang lớn lên mặt.

“Đeo thêm kính râm nữa, cũng có thể đi cướp ngân hàng.” Hạ Mộ kháng nghị.

Hứa Đình nghĩ nghĩ, tìm kính râm của mình đặt trên mũi cậu.

Vì sao phải mặc thành như vậy, hay là hay là...

Ánh mắt Hạ tiểu thụ nháy mắt sáng long lanh, mình thiếu chút nữa đã quên, Hứa Đình là xã hội đen, xã hội đen a!

“Ừm, không muốn để người khác nhìn thấy em.” Hứa Đình ậm ờ.

Hạ Mộ kích động, chẳng lẽ là tụ họp hắc bang? Trong phim mới có cảnh này ai...

Hạ tiểu thụ kích động lại phấn khởi mới vừa đi tới cửa lớn, liền bị Hứa Đình một phen cong đầu gối bế lên.

“Di?” Hạ Mộ buồn bực, “Làm gì?”

“Muốn bế em đi ra xe.” Hứa Đình cúi đầu cười cười, “Ngoan, chỉ lần này.”

Lỗi tai Hạ Mộ nóng hầm hập, bế liền bế đi, cười ôn nhu như thế làm cái gì?

Hạ Mộ vốn không cao, sau khi che kín lại được Hứa Đình bế, ai cũng sẽ không phát hiện cậu là con trai.

Tự nhiên, những người vẫn luôn lén lút xung quanh Hứa gia cũng sẽ không nhìn ra.

Khóe miệng Hứa Đình cong lên, tươi cười nhưng có chút lạnh.

Chiếc xe con màu đen đi ra khỏi ga ra, chạy về hướng trung tâm thành phố.

“Chúng ta phải đi đâu?” Hạ Mộ hưng phấn không chịu được.

Hứa Đình cười cười, đưa cho cậu một hộp bánh tart nhân hoa quả.

Lực chú ý của Hạ tiểu thụ thành công bị dời đi, vui vẻ ăn đồ ăn.

Hứa Đình trong lòng buồn cười, sao lại dễ gạt như vậy?

Lái xe quanh quẩn vài vòng trên đường, sau khi xác định không có bị theo dõi, Hứa Đình liền dừng xe trước cửa một khách sạn.

“Đến rồi, xuống xe đi.” Hứa Đình giúp cậu cởi giày an toàn ra.

“Ừm?” Hạ Mộ nhất thời thực khẩn trương, “Em không có kinh nghiệm.”

“Nghĩ muốn kinh nghiệm gì?” Hứa Đình giúp cậu lau vụn bánh dính trên mặt.

“Có quy củ gì không? Ví dụ như các loại ám hiệu...” Ốc tượng tượng của Hạ Mộ rất phong phú, hơn nữa trong TV đều có diễn, cấp bậc trong hắc bang đều rất rõ ràng phải không!

Hứa Đình cầm nín, kéo tay cậu vào khách sạn.

Hạ Mộ khẩn trương đường cũng không thể đi, đợi lát nữa nhất định sẽ trông thấy rất nhiều nam nhân mặc đồ đen!

Đang miên man suy nghĩ, Hứa Đình đã đưa tay đẩy mở cửa phòng.

Hạ Mộ quyết định tận lực làm cho mình khốc (tàn bạo) một chút, kiên quyết không để cho Hứa Đình mất mặt.

“Mộ Mộ.” Trong phòng truyền đến thanh âm quen thuộc.

A? Hạ Mộ nghi hoặc ngoảnh mặt nhìn lại, phát hiện ngược lại thật sự có người đàn ông mặc áo khoác đen, chẳng qua chỉ có một, hơn nữa là người mà mình quen thuộc nhất!

“Anh!” Hạ Mộ phi qua ôm lấy anh.

“Nhóc con.” Hạ Dịch ôm cậu vui vẻ, “Béo lên rồi.”

“Sao anh lại tới đây, cha ngày hôm qua gọi điện thoại cho em, còn nói anh cùng họ ra nước ngoài nghỉ phép.” Hạ Mộ ngoài ý muốn lại vui mừng ngạc nhiên.

“Còn có chút chuyện, liền ở lại, nhân tiện tới thăm em một chút.” Hạ Dịch cười cười, buông cậu ra.

Hạ Mộ vốn là rất vui vẻ cười ngây ngô, sau đó đột nhiên liền ý thức được một việc.

“Anh lại gạt em!” Hạ tiểu thụ nổi giận, quay đầu chỉ thẳng vào Hứa Đình.

Còn nói với mình là gặp xã hội đen! Hại mình trắng cả đường hồi hộp toi công.

Hứa Đình tựa vào cửa vui vẻ, đồ ngốc.

“Cậu ta lừa em cái gì?” Hạ Dịch cũng cười híp mắt, đưa tay giúp cậu vuốt tóc.

“Anh ấy nói dẫn em tới gặp xã hội đen!” Hạ Mộ nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Dịch sờ sờ cái mũi, nghĩ thầm hấn cũng không nói sai.

Cơm tối ăn rất náo nhiệt, Hạ Mộ vừa ăn cơm vừa không ngừng nói chuyện, vui vẻ không chịu được.

Thấy cậu khôi phục tốt như vậy, Hạ Dịch nhẹ nhàng thở ra, mình trước đây đã không nhìn lầm người, Hứa Đình quả thật có thể chăm sóc tốt cho em ấy.

“Anh nghĩ ngơi ở đâu?” Hạ Mộ hỏi Hạ Dịch.

“Chính là khách sạn này.” Hạ Dịch vừa cạo thịt tôm cho cậu vừa đáp, “Tầng ba.”

“Đêm nay em cũng muốn ở đây...” Hạ Mộ chờ mong nhìn Hứa Đình.

“Được.” Hứa Đình gật đầu thực sảng khoái, “Anh đi thuê phòng.”

“Em và anh trai ở chung.” Hạ Mộ kháng nghị.

“Anh ở phòng nào?” Hứa Đình xem nhẹ Hạ Mộ, trực tiếp hỏi Hạ Dịch.

“0315.” Hạ Dịch trả lời.

“Tôi đây đặt 0316.” Hứa Đình gõ gõ đầu Hạ Mộ, “Cho phép em sang phòng bên nói chuyện, tán gẫu xong liền quay về nghỉ ngơi.”

Hạ Mộ hừ hừ, Hứa Đình thật đáng ghét, mình mới không cần trở về!

Hạ Dịch bưng quai hàm, chua chết đi được.

Vào buổi tối, Hạ Mộ nằm lỳ ở trên giường cùng Hạ Dịch nói chuyện đến khuya, cho đến rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ.

“Mộ Mộ?” Hạ Dịch nhỏ giọng gọi cậu.

Hạ Mộ chui vào trong chăn cọ cọ, ngủ rất ngon.

Sau khi xác định cậu tạm thời sẽ không tỉnh lại ngay, Hạ Dịch xuống giường, cầm một túi văn kiện đã đi sang phòng cách vách.

“Cậu ấy ngủ rồi?” Hứa Đình hỏi.

Hạ Dịch gật gật đầu, đem thứ gì đó trong tay đưa cho Hứa Đình: “Hai người này đã từng tham gia bắt cóc Tiểu Mộ mười năm trước, vẫn luôn trốn rất kĩ, tôi cũng là gần đây mới tìm được manh mối.”

Hứa Đình tiện tay lật lật, hai người đều là nam nhân hơn 40 tuổi, một kẻ ở công trường làm công, người kia ở làm bảo vệ trị an.

“Tôi đã hỏi thăm qua, tính cách bọn họ đều rất âm tàn (nham hiểm độc ác), người cũng ích kỷ, cơ bản không có bạn bè gì.” Hạ Dịch tự mở một lon đồ uống, “Năm đó bọn họ đều là đi theo những tên côn đồ nhà họ Vương, sau khi Vương Vũ Hằng xảy ra chuyện chạy trốn, bọn họ cũng mai danh ẩn tích đi nơi khác, gần đây mới trở về.”

“Có ích lợi gì?” Hứa Đình nhíu mày.

“Vương Vũ Hằng hiện tại cảnh tượng hoành tráng như thế, nếu để cho hai người này biết, trong lòng khẳng định không cam lòng.” Hạ Dịch cười cười, “Chỗ để trọng dụng không có, nhưng quấy rối dọa dẫm linh tinh, những người này am hiểu nhất.”

Hứa Đình như có suy nghĩ gì gật đầu, thu tư liệu vào.

“Cần tôi giúp cậu gì không?” Hạ Dịch hỏi.

“Có thể giúp tôi tìm vài người lại đây không?” Hứa Đình nói thẳng, “Gần đây tôi đang cùng Vương gia bàn một số chuyện làm ăn, có một số trường hợp người của tôi không thể đi, sợ bị nhận ra.”

“Không thành vấn đề.” Hạ Dịch gật đầu đáp ứng, trên mặt không hiểu sao có chút ý cười.

“Cười cái gì?” Hứa Đình nhướn mày.

“Nghe nói con gái nhà họ Vương có ý với cậu?” Hạ Dịch có chút hăng hái.

Sắc mặt Hứa Đình nháy mắt có chút trầm.

“Đừng để ý.” Hạ Dịch nhin cười, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Nhóc con quý giá nhất bị cậu lừa mất rồi, tôi dù sao cũng muốn tra một chút bối cảnh của cậu... Cảm ơn cậu đã chăm sóc nó cẩn thận như vậy.”

“Lần sau không được như vậy nữa.” Vẻ mặt Hứa Đình dịu đi một chút.

“OK, lần sau không như vậy nữa.” Hạ Dịch nghiêm trang giơ tay, “Nếu không có chuyện gì nữa, tôi muốn về nghỉ ngơi.”

Hứa Đình gật đầu, đi theo anh đến phòng bên, bế Hạ Mộ về trên giường mình.

Hạ Dịch lặng lẽ dựng thẳng ngón giữa, quỹ hẹp hòi!

Hạ tiểu thụ ngủ vô cùng say, hoàn toàn không biết mình thân ở nơi nào, còn đang ôm gối đầu cọ đến cọ đi, vui vẻ chảy nước miếng.

Hứa Đình ôm cậu vào trong lòng, cúi đầu hôn nhẹ cậu.

Bộ dạng đáng yêu như thế, làm sao có thể tùy tiện tiện tiện để cho người khác trông thấy được, cho dù là anh trai ruột cũng không được!

“Anh...” Hạ Mộ mơ mơ màng màng gọi.

Ánh mắt Hứa tiểu công nheo lại, bấm lên cái mũi của cậu một cái không nhẹ không nặng.

“A...” Miệng Hạ Mộ chu lên, “Người xấu!”

Chơi vui như vậy à? Hứa Đình vui vẻ, một tay chống đầu ở bên cạnh cậu hỏi, “Ai là người xấu?”

“Hạ Dịch!” Hạ tiểu thụ rất phối hợp.

“Vậy Hứa Đình thì sao?”

Hạ Mộ cau mày suy tư một chút, sau đó nói: “Lưu manh!”

Hứa tiểu công nghe vậy thực bạo phát, còn cho rằng cậu muốn nói mình cao lớn uy mãnh anh tuấn đẹp trai!

Cái gì cũng còn chưa làm, làm sao lại thành lưu manh chứ?

Hứa Đình chọc chọc khuôn mặt của cậu lại véo véo mũi cậu, cảm thấy còn chưa trút được giận, vì thế vạch cổ áo ngủ ra, in xuống cái cổ trắng nõn của cậu mấy quả ô mai hồng hồng, mới thoả mãn ôm cậu ngủ.

...

Sáng hôm sau, Hạ Mộ sau khi thức dậy rất buồn bực, vì sao sau đó lại có cảm giác thay đổi phòng, sẽ không phải lại mộng du chứ? !

“Anh bế em qua.” Hứa Đình đứng ở cửa WC, ngậm bàn chải đánh răng giải thích.

Hạ Mộ nện nện gối đầu, mình là heo sao, vì sao một chút cũng không nhớ rõ chuyện này!

“Mộ Mộ.” Hạ Dịch ở phòng ngoài hỏi, “Dậy chưa?”

“Đến đây.” Hạ Mộ đứng lên đi mở cửa, cổ áo ngủ rộng rãi cúi trễ xuống bả vai, lộ ra dấu vết màu hồng mập mờ.

Vì thế Hạ Dịch vừa thấy liền vô cùng thương cảm, con trai lớn không thể giữ trong nhà, năm đó bé con giống như chú mèo nhỏ quần quít lấy mình làm nũng kia, đã hoàn toàn trưởng thành bị người ta lừa mất rồi...

22. Chương 22: Con Đường Lưu Manh Dài Đằng Đằng. .

Hạ Dịch ở lại D thị không được mấy ngày, liền đặt vé máy bay về nhà.

Vì thế Hạ tiểu thụ liền rất buồn rầu, có cần phải đi vội như thế hay không nha, bắt anh ở lại thêm hai ngày cũng không chịu! !

“Em đã là lần thứ mười trong ngày hôm nay rồi.” Hứa Đình véo mũi cậu, “Không cho phép mày ủ mặt ề nữa, cười một cái coi!”

Hạ Mộ trải người trên giường, dùng hừ hừ biểu đạt bất mãn trong lòng.

“Đừng hừ nữa , qua hết năm anh đưa em đi giải sầu.” Hứa Đình vỗ vỗ cậu.

“Đi đâu?” Hạ Mộ hứng thú.

“Nhật Bản.”

“Đâu cơ?” Hạ Mộ lật mình ngồi dậy.

“Nhật Bản.” Hứa Đình lập lại một lần nữa.

Hạ Mộ buồn bực, vì sao đột nhiên lại muốn đi Nhật Bản?

“Đi tẩy sạch vết thương trên lưng em.” Hứa Đình xoa nắn khuôn mặt của cậu, “Anh đã hỏi qua ý kiến của bác sĩ rồi, trong khoảng thời gian này mà làm thì hiệu quả sẽ tốt hơn, còn kéo dài nữa sẽ lưu lại sẹo.”

Hạ Mộ sờ sờ lưng của mình, không nói gì.

“Tiểu phẫu mà thôi.” Hứa Đình ôm lấy cậu, “Đừng lo lắng.”

“Em mới không lo lắng.” Hạ Mộ ngẩng đầu hôn nhẹ hấn, “Anh thật tốt.”

Hứa Đình cười cười, cúi đầu cùng cậu cọ mũi.

...

Ăn xong cơm tối, Hứa Đình vốn tính toán chơi game cùng Hạ Mộ, nhưng mà máy tính còn chưa kịp mở, đã bị ba gọi đến thư phòng.

Hạ tiểu thụ ý đồ ghé vào cửa nghe lén, tiếc rằng hiệu quả cách âm của cửa gỗ thật sự quá tốt, cái gì cũng không nghe được, vì thế đành phải quay về phòng ngủ đọc truyện tranh, vừa đọc vừa thấp thỏm, sẽ không liên quan đến mình chứ?

Trong thư phòng, ba Hứa mới vừa rút ra một điều thuốc, liền bị Hứa Đình ném vào thùng rác, “Sau này cai đi.”

“Nhà người đã gây ra nhiều chuyện như thế không đi mà quan tâm, lại chạy tới quản ba người hút thuốc?” Ba Hứa trừng mắt.

“Con có chừng mực.” Hứa Đình vịn bả vai lão cha nhà mình, “Ba cũng đừng quản, được không?”

“Con muốn làm như thế nào?” Ba Hứa hỏi.

“Bảo vệ thật tốt người con muốn bảo vệ, chỉ vậy mà thôi.” Đáp án của Hứa Đình rất đơn giản.

Một tiếng hai tiếng, cho đến tận mười hai giờ đêm, hai cha con mới từ thư phòng đi ra.

Hứa Đình như thường đi tắm, quay lại phòng ngủ liền thấy Hạ Mộ đang ngồi xếp bằng ở trên giường, vừa ngáp liên tục vừa đọc truyện.

“Sao còn chưa ngủ?” Hứa Đình ngồi vào bên cạnh cậu.

“Muốn đợi anh về.” Hạ Mộ dụi dụi mắt, cố gắng làm cho mình tỉnh táo một chút.

“Có việc muốn nói với anh?” Hứa Đình hỏi.

Hạ Mộ gật gật đầu, có chút do dự mở miệng: “VẬY, CHÚ SẼ KHÔNG PHẢI PHẢN ĐỐI CHÚNG TA CHỨ?”

“Chính là vì hỏi cái này?” Hứa Đình bật cười, “Làm sao có thể, không được nghĩ lung tung.”

“Thật sự nga?” Hạ Mộ nhẹ nhàng thở ra, hóa ra không phải vì mình.

“Đương nhiên là thật.” Hứa Đình gật gật đầu.

“Vậy hai người nói chuyện gì lâu như vậy?” Hạ Mộ rất tò mò.

“Không có gì quan trọng, chỉ là một ít chuyện của công ty thôi.” Hứa Đình nhét cậu vào chăn, “Đã rất muộn rồi, mau ngủ đi.”

Hạ Mộ gật gật đầu, vừa chuẩn bị ngủ lại nghĩ tới một chuyện, vì thế hỏi, “Hứa Đình, gần đây em có mộng du nữa không?”

“Không có, bảo bố gần đây bình phục rất tốt.” Hứa Đình véo mũi cậu.

“Vậy nói mơ thì sao?” Hạ Mộ lại hỏi.

“Ách... Cái này có.” Hứa Đình gật đầu.

“Thật sao?” Tâm tình của Hạ Mộ nháy mắt trầm xuống, hóa ra vẫn sẽ nói a...

“Em đây đều nói cái gì?”

“Nói em yêu anh.”

A? Hạ Mộ nghi hoặc ngẩng đầu.

Hứa Đình ra vẻ đứng đắn, nhưng đáy mắt lại có chút ý cười không che dấu được.

“Anh gạt em!” Hạ Mộ vừa muốn khóc vừa muốn cười, tại sao có thể có người nhảm chán như vậy, mình là đang rất nghiêm túc hỏi anh ấy a.

Hứa Đình cười ôm lấy cậu, xoay người đè xuống, hôn.

“Anh là đồ lưu manh!” Hạ Mộ giãy dụa.

“Ừ, chính anh.”

“Không cho chạm vào em!”

“Không chạm không chạm.” Hứa Đình đưa tay cởi cúc áo cậu.

Hạ tiểu thụ tay chân lẻo khèo, ở trước mặt Hứa Đình sức chiến đấu hoàn toàn biến thành giá trị âm, rất nhanh đã bị lột chỉ còn quần lót.

Hạ Mộ vô cùng lúng túng, hai tay sống chết đẩy hấn, sao đang êm đẹp lại bắt đầu động dục?

“Ngoan, dùng tay là được.” Giọng nói Hứa Đình có chút trầm khàn.

“Không cho!” Hạ tiểu thụ vội vàng đè tay xuống dưới hông.

Hứa Đình tay trái nâng thắt lưng của cậu lên, tay phải nhẹ nhàng móc một cái, người nào đó nhất thời cảm thấy hông lạnh lẽo.

Hạ Mộ tan vỡ, lưu manh! Sao lại cởi quần áo người khác điều luyện như vậy?

Sau vài cái từ chối, Hạ Mộ mệt đến thở dồn dập, ý chí chiến đấu của Hứa Đình càng thêm sục sôi. Nhìn thấy trốn thoát vô vọng, Hạ tiểu thụ đành phải cam chịu số phận, trần truồng ngồi phịch ở trên giường thực ai oán.

Nhưng mà thật ra, dường như cũng có một chút chờ mong như thế!

Hạ Mộ mặt đỏ đến sắp bùng cháy, vì thế lừa mình dối người nhắm mắt lại.

Hứa Đình hôn hôn cắn cắn trên miệng, trong lòng cảm khái bảo bối thật sự là không nói rõ được, làn da non nớt còn chưa tính, cư nhiên còn có vị sữa, ngọt chết người.

Trước khi lột sạch Hạ Mộ, Hứa Đình nghĩ chỉ hôn hôn sờ sờ là tốt rồi; sau khi lột Hạ Mộ xong, nhìn thấy thân thể xinh đẹp mảnh khảnh của cậu, Hứa Đình suýt chút nữa xông ra ngoài ban công làm sói tru, dung lượng não trực tiếp giảm xuống, trong lòng tràn đầy đều là ăn sạch em ấy ăn sạch em ấy!

Hạ Mộ bị Hứa Đình hôn thiếu chút nữa ngạt thở, mềm nhũn đưa tay đẩy hấn, rơi vào trong mắt Hứa Đình, đó chính là dục cự hoàn nghênh (*) tiêu chuẩn, vì thế động tác liền càng thêm càn rỡ, tay phải trực tiếp xoa cánh hông non mềm của cậu, dùng đầu ngón tay thử đi vào nơi phải tiếp nhận mình kia, cảm thấy có chút chột dạ trong lòng, loại tình huống này... Em ấy hẳn sẽ bị thương đi?

(*) dục cự hoàn nghênh : làm ra vẻ phản kháng nhưng trong lòng thật ra cũng rất muốn =))

Nhưng mà cũng may Hứa tiểu công tuy rằng kinh nghiệm thực chiến không có, nhưng kinh nghiệm lý luận thì vẫn còn được coi là phong phú, tuy rằng những thứ khác không kịp chuẩn bị, nhưng nhựa của nha đam trên tủ đầu giường, hẳn là còn có thể dùng tạm một chút.

Cảm nhận hai chân mình bị gấp lại đến trước ngực, cả người Hạ Mộ đều sắp cháy... Vì sao phải nhìn chăm chăm nơi nơi đó? !

“Rất đẹp nha.” Hứa Đình cười xấu xa, “Màu hồng nhạt.”

Hạ Mộ nhất thời hít thở không thông... Biến thái!

Nhờ vào bôi trơn của nha đam, Hứa Đình rất thuận lợi thăm dò vào được một ngón tay, nhìn Hạ Mộ dường như không phải rất khó chịu, vì thế lại thật cẩn thận thêm đi vào một ngón.

“... Ừm.” Hạ Mộ mày nhăn lại.

“Đau sao?” Hứa Đình hỏi.

Hạ Mộ không nói chuyện, muốn cố gắng để mình thích ứng.

“Ngoan.” Hứa Đình cúi đầu hôn nhẹ cậu, động tác trên tay lại càng thêm ôn nhu vài phần.

Lúc ngón tay thứ ba đi vào, Hạ tiểu thụ cảm thấy thân thể sắp bị xé nát, đau đến thật sự chịu không nổi, vì thế rất mất mặt khóc lên.

“Mộ Mộ?” Hứa Đình luống cuống.

“Đau chết mất.” Thanh âm Hạ Mộ vô cùng tủi thân, hốc mắt phiem hồng, giống như một chú thỏ con bị bắt nạt.

Làm một tiểu công chất lượng tốt, Hứa Đình biết rõ loại sự tình này không thể chỉ quan tâm mình thoải mái là được, hơn nữa trông thấy lão bà khóc thành như vậy, dù thế nào cũng không nhẫn tâm tiếp tục bắt nạt nữa.

Chẳng lẽ là kỹ thuật của mình có vấn đề? Hứa Đình chần chờ rút ngón tay ra, dừng kiên quyết làm tiếp đi thương tổn em ấy, vậy liền thăm rồi.

Hạ Mộ cả người rúc vào trong chăn, sợ Hứa Đình lại nhào lên.

Nhìn thấy vẻ đề phòng đầy mặt cậu, Hứa tiểu công thực bất đắc dĩ.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ đáng thương khẩn cầu, “Anh cho em thêm một chút thời gian, một chút chút được không?”

“...” Hứa Đình thở dài trong lòng, “Không sao.”

Hạ tiểu thụ cảm động mũi cay cay, Hứa Đình là người tốt nhất trên thế giới này!

“Ngủ đi.” Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu.

Hạ Mộ gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Nhìn thấy lông mi ẩm ướt của cậu, Hứa tiểu công quả thực phải bội phục mình, dưới loại tình huống này cư nhiên còn có thể nhịn được.

Chẳng qua nghĩ tới nghĩ lui, không đành lòng thì còn có cách nào, mạnh bạo với cậu, đánh chết cũng không nỡ.

Những bông tuyết nho nhỏ nhẹ bay ngoài cửa sổ, Hứa Đình kéo kín rèm cửa sổ, quay lại giường ôm lấy cậu.

“Bảo bối ngủ ngon.”

...

Lại qua ba ngày, hộ chiếu của hai người đã làm xong

“Chúng ta khi nào thì đi?” Hạ Mộ lật hộ chiếu hỏi.

“Chờ ngày kia qua Nguyên tiêu đi.” Hứa Đình giúp cậu gọt hoa quả.

“Nhưng đã sắp nhập học rồi.” Hạ Mộ nhắc nhở.

“Anh sẽ xin nghỉ.” Hứa Đình đưa quả táo trong tay cho cậu, “Những việc này em đừng lo, ăn xong đi ngủ trưa.”

“Em không buồn ngủ.” Hạ Mộ vừa cắn táo vừa nhìn hắn, “Em muốn đi ra ngoài hít thở không khí, cũng ở nhà rất nhiều ngày rồi.”

“Mấy ngày này chúng ta không ra ngoài.” Hứa Đình xoa xoa tóc của cậu, “Nghe lời.”

“Vì sao?” Hạ Mộ thực buồn bực.

“Em muốn biết?” Hứa Đình do dự một chút, hỏi.

“Ừm.” Hạ Mộ gật đầu.

“Anh có thể nói cho em biết, nhưng sau khi nghe xong em không thể sợ.” Hứa Đình nhìn cậu, “Có thể làm được không?”

“Có thể.” Hạ Mộ một lời đáp ứng.

Hứa Đình cười cười, vươn tay kéo cậu vào trong lòng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hạ Mộ tò mò hỏi.

” Mấy ngày gần đây chung quanh luôn luôn có người nhìn chằm chằm nhà của chúng ta, đã rất lâu rồi.”

“Là vì em sao?” Hạ Mộ trong lòng cả kinh.

“... Coi như thế đi.” Hứa Đình cười cười, “Bọn họ là vì điều tra xem, ‘bạn gái’ anh đưa về nhà rốt cuộc là ai.”

“Cho nên thật ra là nhằm vào anh mà tới ?” Hạ Mộ nhú mày, “Ai mà có thể tò mò như vậy, rảnh rồi.”

Hứa Đình nhướn mày, không nói gì.

“... Là cái người bạn gái thầm mến anh đi?” Hạ Tiểu Mộ đột nhiên phản ứng lại, sau đó chua xót.

Hứa Đình ngẫm thừa nhận.

“Cô ta thật đáng ghét!” Hạ Mộ bĩu môi.

“Là rất đáng ghét, nhưng mà gia đình của cô ta càng thêm đáng ghét.” Hứa Đình nhìn Hạ Mộ, “Cô ta tên Vương Tư Tiệp, là con gái của Vương Vũ Hằng.”

“Cái gì?” Hạ Mộ khiếp sợ, quả táo cắn được một nửa rớt xuống đất.

Wong Vũ Hằng... Con gái của gã?

“Cô ta có lẽ không biết Vương Vũ Hằng từng bắt cóc em, nhưng mà anh khẳng định hai cha con bọn họ không phải người tốt gì.” Hứa Đình vuốt tóc Hạ Mộ, “Anh bây giờ còn thiếu một ít chứng cứ, không thể đánh rắn động cỏ, cho nên trong khoảng thời gian này em cố gắng ít đi ra ngoài, được không?”

“Vậy anh có thể bị nguy hiểm hay không?” Hạ Mộ vô cùng lo lắng, “Nhà họ Vương xấu xa như vậy, nếu bọn gã biết em ở đây, nhất định sẽ lại làm ra chuyện dè tiện.”

“Bọn gã không dám.” Hứa Đình nửa đùa nửa nghiêm túc, “Đừng quên, chồng em là xã hội đen.”

“Nhưng mà —— ”

“Không cần nhưng mà.” Hứa Đình cắt đứt cậu, “Anh cho em biết chuyện này, không phải để cho em lo lắng, mà là muốn em hỗ trợ.”

“Em có thể giúp đỡ cái gì?” Hạ Mộ thật bất ngờ.

“Vào lúc thích hợp, anh có thể cần em và Vương Vũ Hằng gặp mặt.” Hứa Đình xoa xoa gương mặt của cậu, “Bác sĩ nói thân thể em đã sắp không có vấn đề gì lớn rồi, nhưng mà anh vẫn rất lo lắng, cho nên sớm chút nói cho em biết, cũng để cho em có chuẩn bị.”

Hạ Mộ cắn cắn môi dưới, không nói gì.

“Có thể không?” Hứa Đình nhỏ giọng hỏi.

Hạ Mộ do dự một chút, sau đó mạnh gật đầu.

“Bảo bối không cần sợ hãi.” Hứa Đình đưa tay ôm lấy cậu, “Anh sẽ bảo vệ em.”

“Em mới không sợ.” Hạ Mộ ôm thắt lưng hắn, chỉ cần có anh ở đây, em sẽ không còn sợ cái gì hết!

Mẹ Hứa đứng ở cửa rơi lệ, có cần yêu nhau như vậy không... Là đang đóng phim sao? !

END 22.

“thịt” đến bên miệng rồi còn “rơi” =)))

Ta nói a Hứa tiểu tiểu công, nhà người làm ta từ giờ sẽ rất bận khoản mỗi khi dùng nha đam đắp mặt nạ

23. Chương 23: Hành Trình Tokyo. .

Tết Nguyên tiêu rất nhanh đã đến, tối hôm đó, Hứa gia tổ chức một buổi party nhỏ, tuy rằng khách mời đều là người một nhà, nhưng nhân số cũng không tính là ít.

Hạ Mộ một mình ở thư phòng lên mạng, cảm thấy có chút nhàm chán.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình bưng một đĩa hoa quả tiến vào.

Hạ Mộ đặt sách trong tay xuống, tội nghiệp nhìn Hứa Đình.

“Ngoan nào, những người hôm nay tới có chút phức tạp, em không thể đi ra.” Thái độ Hứa Đình rất kiên quyết.

“... Được rồi.” Hạ Mộ rầu rĩ không vui, dù thế nào cũng không vui vẻ nổi.

Xã hội đen chờ mong đã lâu đang tụ họp ngay dưới lầu, mình cứ nhiên lại không trông thấy, cứ coi như biết Hứa Đình là vì muốn tốt cho mình, nhưng đó cũng là đủ loại thất vọng!

“Cái miệng cũng sắp dài ra giống con vịt rồi.” Hứa Đình buồn cười xoa xoa cậu, “Đi thôi, anh mang em ra ngoài xem pháo hoa, đêm nay quảng trường ven biển có biểu diễn.”

“Thật sao?” Hạ Mộ đầu tiên là tinh thần rung lên một cái, sau đó lại ủ rũ, “Anh không phải nói có người gần đây đang theo dõi chúng ta sao?”

“Cứ mặc bọn họ muốn theo sao thì tùy.” Hứa Đình hôn nhẹ lên trán cậu, “Không cần quan tâm.”

“Nhưng mà nhờ đâu em bị người khác nhận ra thì làm sao bây giờ?” Hạ Mộ vẫn rất do dự, “Anh không phải đã nói, trước mắt không thể để cho nhà họ Vương biết quan hệ của chúng ta sao?”

“Che kín một chút là sẽ không sao rồi.” Hứa Đình kéo cậu đến phòng ngủ, “Mau thay quần áo đi, nếu không sẽ không kịp mở màn đâu.”

Thấy Hứa Đình nói khẳng định như vậy, Hạ tiểu thụ cũng không lo lắng nữa, sung sướng tung tăng đi mặc quần áo, theo hẳn ra ngoài.

Quảng trường ven biển không xa, hai người ai cũng không muốn ngồi xe, vì thế tay trong tay chậm rãi tản bộ.

Đèn đường mờ vàng, Hạ Mộ mặc áo lông màu trắng, khăn quàng cổ mũ che kín nửa khuôn mặt, chỉ để lộ đôi mắt ở bên ngoài, sạch sẽ xinh đẹp, Hứa Đình trông thấy cứ liên tục cảm khái, lão bà thật là đẹp, chỗ nào cũng đẹp!

Càng đi đến gần bờ biển, gió biển lại càng lớn, người cũng càng nhiều, Hứa Đình dắt Hạ Mộ, thật vất vả mới trèo lên được một khu bậc thềm cao cao hơi vắng vẻ chút.

Tùng đóa pháo hoa nở rộ trên bầu trời xanh đen, đẹp đến không chân thật.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, Hứa Đình từ trong túi quần lấy ra một chiếc nhẫn, thật cẩn thận đeo lên ngón vô danh (áp út) của Hạ Mộ.

Đầu Hạ Mộ oanh một tiếng, có chút không kịp phản ứng, ngốc hồ hồ quay đầu nhìn hẳn.

“Mẹ của anh cho anh, nói là phải sớm chút trói buộc lão bà.” Hứa Đình cười ôm lấy cậu, “Cũng được, chờ em thiết kế nhẫn kết hôn của chúng ta thật đẹp, sẽ thay thế cái này.”

Hạ Mộ đỏ mặt, anh ấy vừa nói... Kết hôn?

Vừa nghĩ tới có thể cả đời bên nhau, khoe miệng Hạ tiểu thụ liền nhin không được cong lên lại cong lên, dù sao có khăn quàng che đây, anh ấy cũng nhìn không thấy!

Nhìn thấy mặt mày Hạ Mộ cong cong, Hứa Đình sáp lại gần, hôn một cái xuống gương mặt cậu.

Bảo bối thật đáng yêu.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm mới, cảm xúc của mọi người đều rất HIGH, tuy rằng gió biển rất lạnh, nhưng mọi người đều luyến tiếc rời đi, vì thế cuộc vui này cho đến tận đêm khuya mới chậm rãi hạ xuống.

Hạ Mộ ngồi quá lâu có chút tê chân, đứng lên vịn vào Hứa Đình nhảy nhảy.

“Anh công em về nhé?” Hứa Đình đề nghị.

Mắt Hạ Mộ sáng lên, ra sức gật đầu.

Đãi ngộ VIP, đồ ngốc mới có thể không cần!

Hai người bị vây trong thời kì tình yêu cuồng nhiệt thân mật ám muội, ngay cả không khí xung quanh đều trở nên tràn ngập tim hồng, tình cảm vô cùng.

Mà nửa giờ sau, mấy chục tấm hình cũng gửi đến hòm mail của Vương Tư Tiệp.

Dắt tay, đùa giỡn, ôm ấp, hôn môi, từng tấm so với từng tấm càng thêm ám muội.

“Người này rốt cuộc là ai!” Vương Tư Tiệp có chút không khống chế được, “Ngay cả mặt cũng chụp không rõ ràng lắm, các người là đồ ngu sao?”

“Có Hứa thiếu gia ở đó, chúng tôi thật sự không dám đến quá gần.” Anh bạn Giáp thực ừy khuất.

“Hơn nữa Hứa thiếu gia cứ luôn ôm cô ta, chúng tôi cũng không thể nào chụp.” Anh bạn Ất liêu lĩnh bổ sung.

“Mấy người cút ra ngoài cho tôi!” Vương Tư Tiệp nổi trận lôi đình, mình đã thích nam sinh kia năm năm, lại có thể trong vòng một đêm đã có người khác, lại nghĩ đến thời gian trước nghe thấy tin đồn có thai, lại càng tức giận đến thiếu chút nữa phát điên.

“Tư Tư?” Vương Vũ Hằng đẩy cửa phòng, “Con đang làm gì vậy?”

Vương Tư Tiệp dù bình thường rất tàn nhẫn, song rốt cuộc còn có chút thiên tính của con gái, lúc này thấy Vương Vũ Hằng hỏi, nhất thời trong lòng khó chịu, vừa khóc vừa nói, thật vất vả mới kể ra rõ ràng.

“Thích phải thì đi tranh thủ, trốn ở trong phòng khóc sụt sùi thì còn ra gì?” Vương Vũ Hằng nhíu mày, vươn tay rút tờ khăn giấy đưa cho cô.

Chẳng qua cũng phải nói, nếu Hứa Đình thực thành con rể của mình, cũng thật sự là một chuyện tốt.

“Nhưng mà hắn đã có bạn gái rồi.” Vương Tư Tiệp lòng tràn đầy ừy khuất.

“Có thì thế nào?” Vương Vũ Hằng không hề gì, “Con gái ba coi trọng hắn, đó là phúc khí của hắn.”

“Con đây nên làm như thế nào?” Vương Tư Tiệp hốc mắt đỏ bừng hỏi.

Vương Vũ Hằng nhíu mày, thấp giọng nói vài câu bên tai cô.

Vì thế ba ngày sau, Vương Tư Tiệp mặc thành thực nữ ngoan ngoan, mang theo quà tặng đến Hứa gia thăm hỏi.

“Cháu là đến tìm Đình Đình à?” Mẹ Hứa không thích Vương Tư Tiệp, nhưng vẫn là rất có giáo dưỡng mời cô vào phòng khách, “Con cô đi vắng, nó và vợ đi Nhật Bản ngâm suối nước nóng rồi.”

“Cái gì?!” Vương Tư Tiệp tức đến lạch cả mũi, vợ? Nhật Bản? Ngâm suối nước nóng?

Rốt cuộc là cái loại hồ ly tinh gì, lại có thể mê hoặc Hứa Đình thành như vậy?

Hạ ‘tiểu hồ ly’ ở trên máy bay hất xì, vì thế rất oán niệm, nhất định có người đang mắng ta!

“Bị lạnh sao?” Hứa Đình hỏi cậu.

“Mới không có.” Hạ Mộ xoay trái xoay phải trên ghế, ngồi đau cả mông.

“Anh giúp em xoa xoa?” Hứa Đình cười xấu xa sáp đến gần.

Vì thế Hạ Mộ liền rất muốn cởi giày đập vào mặt hắn.

Máy bay ầm ầm đáp xuống sân bay Narita, hai người đứng ở trước băng chuyền chờ hành lý, dẫn tới một số lớn tiểu nữ sinh lú lú len lén vây quanh xem. (a người quen =]]]]]])

Hứa Đình nghe không hiểu ra sao cả, nhưng Hạ Mộ lại ngay cả lỗ tai cũng bắt đầu nóng lên.

Sao đang che mặt liền bắt đầu nói này nọ... Chẳng lẽ thuộc tính của mình rõ ràng như vậy, như thế nào liếc mắt một cái đã bị người ta nhìn ra là thụ! Còn có, căn bản là chưa làm được không!

“Em làm sao vậy?” Hứa Đình không rõ nội tình, sờ sờ trán cậu, “Sao mặt đỏ như vậy?”

Đám tiểu nữ sinh vây xem kích động lệ rơi lã chã, tuy rằng nghe không hiểu bọn hắn đang nói gì, nhưng mà... Tiểu công thật sự rất đẹp trai rất ôn nhu nha!

“Anh đừng chạm vào em.” Hạ Mộ né tránh tay hắn, xấu hổ hận không thể chui xuống lòng đất.

Thật vất vả đợi cho hành lý đi ra, Hạ Mộ kéo vali lắc lư bỏ chạy, đầu óc Hứa Đình mờ mịt, vội vàng chạy theo sau cậu.

Tiểu nữ sinh nắm tay thét chói tai, hảo biệt nữ tiểu thụ, hảo một màn tình cảm nha!

“Mộ Mộ.” Hứa Đình kéo lấy cậu ở cửa trạm xe, “Tiểu tổ tông, chồng em là anh đây không biết nói tiếng Nhật, em chạy rồi anh làm sao bây giờ?”

“Lại nói hươu nói vượn.” Hạ Mộ xoa xoa hai má nóng bỏng, “Không phải nói có bạn bè tới đón sao?”

“Có người đón thì em có thể bỏ lại anh mà chạy mất a?” Hứa Đình trừng mắt.

“... Lười nói với anh.” Hạ Mộ nhăn mũi làm mặt quỷ với hắn, nếu để cho anh biết mấy cô nữ sinh này đang nói cái gì, nhất định sẽ lại cười mình! Mới không ngốc đến chỗ động nói cho anh ấy biết.

Hứa Đình buồn cười, đưa tay bóp mũi cậu, vật nhỏ.

Hai người ở trạm xe đợi nửa giờ, một chiếc xe mới đậu ở trước mặt.

“Xin lỗi xin lỗi, đến muộn rồi.” Một người con trai từ trên xe đi xuống, nhìn qua đại khái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, thân hình rất cao, mặt mày nếu tách ra rất ôn hòa, nhưng hợp cùng một chỗ, lại tự dưng liền có chút hơi thở lạnh thấu xương.

Hạ Mộ ra sức nhìn chăm chăm y, cảm thấy có chút quen mắt.

“Tên này là anh họ của Lâm Kỳ, tên Lâm Tiêu.” Hứa Đình giới thiệu.

“... Chào anh họ.” Hạ Mộ ý thức mình thất lễ, vì thế nhanh chóng chào hỏi.

Lâm Tiêu đánh giá Hạ Mộ một chút, vui rồi, sao lại xinh đẹp thành như vậy, vốn cho là em trai của mình đủ đẹp rồi, không nghĩ tới người này còn muốn tinh xảo hơn, thảo nào Hứa Đình thích muốn chết muốn sống.

“Nông cạn.” Hứa Đình cùng Lâm Tiêu là bạn bè, đương nhiên biết rõ ý nghĩ và thói quen của y.

Người này tuy rằng là anh em họ với Lâm Kỳ, lại một chút tương tự cũng không có, Lâm Kỳ từ nhỏ chính là bé con ngoan ngoãn, coi như tức giận cũng sẽ không có cảm xúc quá kịch liệt, một ngày hơn phân nửa thời gian đều cười híp mắt, ai nhìn cũng thích, Lâm Tiêu lại không giống vậy, tuy rằng bộ dạng có đủ toàn bộ ngũ quan tinh xảo của Lâm gia, nhưng tính cách lại như là ăn phải thuốc nổ, hơi không vừa mắt chút liền vỗ bàn chữ mắng, một chút mặt mũi cũng sẽ không lưu lại cho người khác, thường xuyên chọc tức Lâm lão thái gia đầu choáng mắt hoa, gặp người liền kể có một thằng cháu nghiệp chường như vậy, mình nhất định sẽ sống ít đi mười năm!

“Ừ ừ ừ, tôi nông cạn, cậu thì da dày.” Lâm Tiêu vừa cùng hắn tranh cãi, vừa mở cửa xe, “Đi thôi, trước đến khách sạn.”

Hạ Mộ trước khi lên máy bay bị mẹ Hứa uy một cái bánh gạo nếp lót dạ, trong bụng luôn không thoải mái, lại có chút say máy bay, vì thế vừa lên xe liền nằm lên đùi Hứa Đình.

Hứa Đình lấy trong túi xách ra một lọ tinh dầu, đổ vào tay giúp cậu xoa huyết thái dương.

Mùi bạc hà tràn ngập khoang xe, Lâm Tiêu vừa lái xe vừa sụp đổ, mười năm bạn bè, cậu không biết lão tử vô cùng chịu không nổi loại mùi hương này sao? !

Sau khi từ sân bay đến Tokyo, sắc trời đã hơi hơi trở tối, thân thể Hạ Mộ không thoải mái, Hứa Đình tự nhiên không có tâm tình cùng Lâm Tiêu đi uống rượu, một cước trực tiếp đá y ra cửa khách sạn.

Lâm Tiêu ở ngoài cửa dựng thẳng ngón giữa, làm bạn thân kiểu này, thật đúng là cái CMN!

Hạ Mộ đơn giản tắm rửa một cái, sau đó liền phờ phạc lên giường, ủ rũ chui vào trong chăn lớn.

“Bác sĩ đã hẹn trước ba ngày sau, chúng ta ngày mai đi ngâm nước nóng được không?” Hứa Đình ngồi ở bên cạnh cậu, vừa lau tóc vừa hỏi.

“Được.” Hạ Mộ gật đầu, nằm sấp trên giường lục lục trong túi xách của mình, mò ra một cuốn sổ ghi chép, “Em có tra lịch trình du lịch rồi, ngâm suối nước nóng xong, em mang anh đi ăn đồ ăn ngon!”

Hứa Đình đối du lịch vô cảm, bạn bè lại nhiều, bởi vậy mặc kệ đến thành phố nào, tựa hồ cũng là một nhóm lớn người ăn ăn uống uống là xong rồi, lúc thật sự muốn vui chơi thì tìm hướng dẫn du lịch, cho nên đối với loại lịch trình du lịch này, đời này vẫn là lần đầu tiên thấy.

Tò mò sấp qua lật lật, phát hiện bên trên đều là chữ nhỏ rất đẹp, nghiêm nghiêm túc túc ghi chép nhà hàng nào có đồ ăn ngon, chiêu bài đồ ăn là cái gì, ngẫu nhiên còn có thể vẽ một hai cái chibi rất đáng yêu.

“Trời ạ, ghi chép của em cũng quá đáng yêu đi.” Hứa Đình yêu thích không buông tay, “Bảo bối à, tặng cho anh làm quà đi.”

“Chính là một cuốn sổ ghi chép đã dùng qua, anh muốn nó làm gì?” Hạ Mộ buồn cười nhìn hắn.

Hứa Đình tiếp tục lật giở nhìn nhìn, phát hiện Hạ Mộ tựa hồ có thói quen tiện tay ghi chép này nọ.

Nào là những chi tiết nhỏ hai người cùng nhau trải qua, có cái ngay cả mình cũng đã quên, thế nhưng cậu lại toàn bộ dùng ngòi bút đơn giản vẽ ra, từng tờ một lật đi, chỉ cảm thấy cả trái tim đều bị ấm áp bao phủ.

Đợi cho rốt cục xem hết tất cả mọi thứ, mới phát hiện Hạ Mộ đã muốn chui vào trong chăn ngủ, khóe miệng hơi hơi mở, như là một con thú nhỏ vô tội.

Hứa Đình tiến đến gần, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên trán cậu.

Ngủ ngon.

24. Chương 24: Cho Anh Hôn Một Cái . .

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người vẫn đang ngủ, khách sạn liền gọi tới một cuộc morning call. (*)

(*) morning call : dịch vụ báo thức ở khách sạn, đến đúng giờ họ sẽ gọi điện báo theo giờ giấc khách hàng đã yêu cầu báo thức; ở đây là báo thức buổi sáng.

Hạ Mộ bị đánh thức ngay cả mắt cũng lười mở ra, trực tiếp chui vào trong chăn, che kín cả đầu.

“Dậy thôi nào.” Hứa Đình kéo cậu từ trong chăn ra, “Ngoan, đưa em đi Disneyland.”

“Vì sao lại biến thành Disneyland, không phải đi ngâm suối nước nóng sao?” Hạ Mộ ngái ngủ mông lung hỏi.

“Nhưng mà anh phát hiện em dường như muốn đi Disneyland hơn.” Hứa Đình lắc lắc sổ ghi chép trong tay, “Cho nên anh đem lộ trình bỏ đi.”

“Em có thể cùng anh đi ngâm suối nước nóng trước cũng được.” Hạ Mộ có chút áy náy, đưa tay véo véo má hắn.

Hứa Đình cười cười, giúp cậu lấy quần áo trong vali ra, “Không sao, anh cũng muốn đi khu vui chơi.”

Hạ Mộ cảm động, ngoan ngoãn bĩu môi cho hắn hôn.

Để tranh thủ thời gian, hai người ngay cả điểm tâm cũng chỉ là vội vàng ăn hai miếng, liền cầm theo bánh đồ, xuất phát đến ga tàu điện ngầm gần nhất.

Tiếng Nhật của Hạ Mộ rất tốt, mang theo Hứa Đình lượn lờ lách lách trong ga tàu điện ngầm giống như mê cung, mua nước mua đồ ăn vặt, còn dạy hắn dùng máy bán vé tự động.

Hứa Đình đứng đĩnh theo phái sau cậu, nghĩ thầm vợ mình thật cừ!

Ga tàu vào giờ cao điểm đi làm có chút chen chúc, Hạ Mộ kéo tay Hứa Đình, sợ hắn bị người ta chen đi mất.

Anh ấy một chút tiếng Nhật cũng không biết, nếu không có mình, nhất định sẽ rất lo lắng!

Hứa Đình cầm ngược lại tay cậu, mang theo năm phần trên đùa năm phần nghiêm túc, nói bảo bối em phải trông nom anh thật kĩ a.

Hạ Mộ rất nghiêm túc gật đầu, một chút đùa giỡn cũng không có.

Hứa Đình buồn cười, càng nhiều hơn là cảm động.

“Hứa Đình, anh muốn ăn cơm nắm vị gì?” Hạ Mộ chỉ vào tấm gỗ nhỏ dịch cho hắn nghe, “Có cá ngừ, pho mát thịt bò, chân giò hun khói còn có chà bông.”

“Ừm, chà bông còn có cá ngừ.” Hứa Đình niết khuôn mặt của cậu, “Cám ơn bảo bối.”

Hạ Mộ đỏ mặt, chột dạ nhìn xung quanh xem có bị vây xem hay không.

“Anh còn muốn uống nước trái cây.” Khẩu vị của Hứa thiếu gia rất kén chọn, “Cái loại không quá ngọt ấy.”

Hạ Mộ gật gù đầu, vô cùng nghiêm túc đứng ở trước quầy hàng chọn đồ uống, bình thường đều là anh ấy chăm sóc mình, hiện tại có cơ hội, mình nhất định phải chăm sóc anh ấy thật tốt.

Hứa Đình cười cười, đứng ở một bên giúp cậu chỉnh lại tóc.

Tiểu ngốc, anh không biết tiếng Nhật, nhưng mà kí hiệu ít nhất vẫn có thể xem hiểu, làm sao có thể ngốc đến mức ngay cả đồ ăn vặt đều phải em mua giúp.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng em vì anh vội đến vội đi, trong lòng thật sự thật ảm áp.

Khu vui chơi Disneyland cách Tokyo không quá xa, đồ uống trong tay hai người còn chưa uống được một nửa, tàu điện ngầm cũng đã chạy đến nơi.

Hạ Mộ rất vui vẻ, cầm máy ảnh chụp ảnh chung quanh, chỗ nào cũng muốn chơi.

Người chụp ảnh cùng chuột Mickey rất nhiều, Hạ Mộ đành bất đắc dĩ từ bỏ, lưu luyến đứng ở bên ngoài đám người xem.

Nhìn thấy vẻ thèm muốn của cậu, Hứa Đình nghĩ nghĩ, xoay người vào trong gian hàng mua một cái mặt nạ Mickey, đội ở trên đầu nói bảo bối lại đây, muốn chụp cùng bao nhiêu thì đều cho em chụp đó.

Hạ Mộ vui vẻ, nhào lên ôm hắn.

Ừm, Mickey của mình, là đẹp trai nhất trên thế giới này!

Buổi trưa, hai người ở Đường cổ tích ăn pizza hình chuột Mickey, còn có đồ uống bổ thêm hạt giống đặc biệt của bà phù thủy. (chưa đi Disneyland bao giờ nên mình chịu cái đoạn này, tìm hình ảnh cũng không ra TT_TT)

Nhân viên phục vụ mặc trang phục Maid (*) rất thích Hạ Mộ, còn tặng thêm ly kem Matcha.

(*) Maid : nữ hầu gái, thường thấy trong manga, cosplay..

Matcha : trà xanh

“Anh thấy không, miễn phí đó!” Hạ Mộ đắc ý khoe khoang, “Bởi vì em rất đẹp trai!”

Hứa Đình dở khóc dở cười.

Bên ngoài nhà ăn chính là một tòa kiến trúc rất cổ kính, chỗ bán vé có rất nhiều người đang xếp hàng, nhìn qua rất thu hút.

“Đây là gì vậy?” Hứa Đình rất tò mò.

“... Ừm, cái kia, nhà của công chúa mà.” Hạ Mộ áp úng, dùng sức đẩy Hứa Đình đi xếp hàng, “Bên trong đều là đại mỹ nữ mặc quần lụa mỏng phần hồng!”

Hứa Đình không nói gì, đưa tay chỉ chỉ biển báo.

Đồ lừa gạt, nói dối cũng phải đi qua nào trước được không.

Hạ Mộ theo ngón tay của hắn nhìn sang, liền trông thấy mấy chữ tiếng Anh cực lớn ——Tower of Terror.

Tòa tháp kinh dị.

“Này có liên quan gì đến công chúa phần hồng?” Hứa Đình nghiêng răng.

“Anh cứ thỏa mãn em một chút đi mà.” Hạ tiểu thụ bị vạch trần lời nói dối cười cười.

“Tự em vì sao không chơi?” Hứa Đình gõ đầu cậu.

“Em muốn nhìn anh chơi...” Hạ Mộ giả bộ đáng thương.

“Là muốn nhìn anh mất mặt đi?” Hứa Đình vừa bực mình vừa buồn cười.

“Please please.” Hạ Mộ lừa tới dễ lui, nhìn theo Hứa Đình đi vào cổng.

Mười mấy phút sau, Hứa Đình vẽ mặt bình tĩnh đi ra, nhưng cẩn thận nhìn không khó phát hiện, người nào đó môi có chút trắng.

Hạ Mộ vui vẻ không ngừng, dọc đường đi đều lú lú, Hứa Đình Hứa Đình anh có thấy cương thi hay không, có phải rất giống thật hay không? Mèo đen cũng rất đáng sợ, lúc cửa sổ mở ra anh có hét lên không? Lúc thang máy rơi xuống thật sự rất khủng bố đúng không? !

“Sao em lại biết?” Hứa Đình cảm thấy có chút buồn bực, vừa nãy cậu lại đâu có đi vào.

Hạ Mộ sưng sốt, cảm xúc đột nhiên có chút trầm xuống.

Sau đó, mặc kệ Hứa Đình hỏi như thế nào, cậu cũng không chịu trả lời nữa.

“Được được được, anh không hỏi nữa.” Hứa Đình niết gương mặt cậu, “Hôn một cái anh sẽ không hỏi, phải hôn cuồng nhiệt một chút.”

Hạ Mộ nhịn không được bật cười, ngẩng đầu lườm hắn một cái.

“Được rồi, chúng ta đi chơi cái khác đi.” Hứa Đình giả vờ không trông thấy hốc mắt phỉếm hồng của cậu, xoay người mạnh mẽ bế cậu lên.

“Thả em xuống!” Hạ Mộ bị giật mình.

Hứa Đình mất diếc tai ngơ, cười đùa cùng cậu.

Địa điểm kế tiếp là phiêu lưu mạo hiểm Indiana (*), Hứa Đình không có hứng thú, vì thế chỉ có một mình Hạ Mộ đi chơi.

(*) phiêu lưu Indiana : đây là một trò chơi thám hiểm về lĩnh vực khảo cổ học

Thừa dịp cậu không ở bên cạnh, Hứa Đình lấy điện thoại di động ra gọi cho Hạ Dịch.

Vừa này tâm tình của cậu kỳ quái như vậy, mình sao có thể không để ý, Hạ Dịch là anh trai của cậu, chắc có thể biết nguyên nhân.

“Mộ Mộ không muốn nói cho cậu biết, đại khái là sợ cậu lo lắng đi.” Thanh âm Hạ Dịch có chút thấp, “Trước đây tôi đã từng dẫn em ấy đi một lần, là chuyện của mấy năm trước.”

“Lúc ấy chuyện gì đã xảy ra?” Hứa Đình hỏi.

“Khi đó chứng trầm uất Mộ Mộ rất nghiêm trọng, trạng thái tinh thần cũng rất kém, thậm chí cả thang máy cũng không dám đi.” Hạ Dịch thở dài, “Không có cách nào, tôi chỉ đành dẫn em ấy đến Nhật Bản khám bác sĩ, kết quả nó luôn trốn ở khách sạn, bất kể như thế nào cũng không chịu phối hợp điều trị.”

“Sau đó thì sao?” Hứa Đình có chút đau lòng.

“Sau đó bác sĩ liền đề nghị tôi chọn dùng liệu pháp kích thích, tôi vốn không đành lòng, cũng đã từ chối bác sĩ.” Hạ Dịch cười khổ, “Nhưng mà ngay trước hôm tôi chuẩn bị về nước một ngày, nó nuốt hơn nửa lọ thuốc ngủ.”

“Cái gì?” Hứa Đình trong lòng cả kinh, thiếu chút ném lấy điện thoại xuống, “Anh nói cậu ấy muốn tự sát?”

“Phát hiện ra sớm, cho nên không sao.” Hạ Dịch không muốn tiếp tục nhớ lại đoạn thời gian kia, “Nhưng có thể xem như cứu lại được, thì nó vẫn là không ăn không uống, cả người đều hốt hốt hoảng hoảng. Ngày đó tôi cũng là bị nó làm cho tức phát điên, liền dẫn nó đi Disneyland, nói cho nó biết nếu thật sự muốn chết, trước hết đi thử một chút cảm giác nhảy mất sấp chết là cái gì.”

“Em ấy cũng đã trầm uất nặng như thế rồi, anh để một mình em ấy ở nhà mà chơi trò cảm giác mạnh?” Hứa Đình kinh sợ, đây là cái phương pháp chữa bệnh gì vậy, tại sao có thể có một tên anh trai không khuôn phép như vậy.

“Lúc ấy nó ngay cả thang máy cũng sợ, huống chi là nhà ma.” Hạ Dịch cười chua xót, “Nhưng mà ngày đó tôi vô cùng tức giận, nói chuyện cũng có chút hà khắc, tính khí của nó lại ngang bướng, cho nên cứ nhiên lại thật sự đáp ứng. Lần đó nó bị dọa đến gần chết, có thể đại khái là bởi vì đã chết qua một lần, trạng huống về sau của nó ngược lại tốt hơn rất nhiều, cũng dần dần bắt đầu nhận trị liệu.”

Nghe xong sự tình từ đầu đến cuối, trong lòng Hứa Đình loạn thành một đống, thật sự không tưởng tượng được, lúc trước cậu còn ném qua bao nhiêu đau khổ.

Sau khi cúp điện thoại, đúng lúc trông thấy Hạ Mộ đi ra, vẻ tươi cười hòa lẫn với ánh mặt trời ấm áp của ngày đông, đẹp đến không chân thật.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình có chút xúc cảm không khống chế được, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ ôm lấy cậu chặt chẽ, hận không thể đem cậu nhập vào trong xương.

Tiểu đông tây, làm sao em có thể ngốc như vậy, nếu lần đó không được Hạ Dịch phát hiện, có phải em sẽ vĩnh viễn ra đi hay không?

Hạ Mộ sững sốt, sau đó đưa tay vòng qua thắt lưng hắn, thanh âm rầu rĩ hỏi, “Anh gọi điện cho anh em chứ gì?”

Dùng chân nghĩ cũng biết, anh ấy vì sao lại đột nhiên biến thành như vậy!

“Anh xin lỗi, nhưng anh thật sự muốn biết.” Hứa Đình buông cánh tay ra một chút, cúi đầu nhìn cậu, “Sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa, được không?”

“Khi đó em đang bị bệnh, hiện tại không bị.” Hạ Mộ cười cười, lại gần hôn hắn, “Em đã nói rồi, em nhất định sẽ tốt lên!”

Hứa Đình gật gật đầu, vẫn không có cách làm cho mình hoàn toàn bình tĩnh, chỉ cần vừa nghĩ tới Hạ Mộ từng cố gắng tự sát, liền cảm thấy đầu óc trống rỗng giống như vừa bị nước dội qua.

Cũng mới phát hiện, hóa ra mình cũng sẽ có lúc lúng túng.

Nhìn thấy thần sắc hắn có chút lo âu, Hạ Mộ xoa xoa cái mũi, từ trong túi quần lấy ra huy chương vừa này mình là người đứng cầm chiến thắng trò Indiana dành được, cẩn thận để ở trước ngực hắn.

“Ừm, thứ này tặng cho anh, phải kiên cường đối mặt với cuộc sống nha.” Hạ Mộ ra vẻ người lớn tuổi vỗ vỗ ngực hắn, “Anh bạn trẻ, phải dũng cảm!”

Nhìn thấy cậu cười híp mắt, Hứa Đình rốt cục có chút ý cười, cúi đầu xuống hôm cổ cậu cọ cọ.

“Ừm, anh bạn, phải dừng cảm.”

Có chuyện này xen vào, hai người cũng không còn tâm tình gì chơi bởi nữa, vì thế tay trong tay chậm chậm đi bên cạnh hồ, lại đứng lúc gặp phải xe hoa đi tuần hành.

Hạ tiểu thụ xinh đẹp sạch sẽ rất được yêu thích, vì thế bị kéo vào trong đội ngũ biểu diễn, đeo phục sức của hoàng tử cùng công chúa Bạch Tuyết khiêu vũ xoay quanh.

” Này!” Hứa Đình nổi giận, trả vợ lão tử đây!

Bảo vệ trị an nho nhã lễ độ ngăn Hứa Đình ở bên ngoài, nhân tiện lấy trong túi quần ra ba cái kẹo cho hắn.

Hứa Đình dở khóc dở cười, chỉ đành phải đi theo xe hoa tiến về phía trước, đảm đương một vai quần chúng trung thực.

Sau nửa giờ, biểu diễn cuối cùng kết thúc, Hạ Mộ làm du khách may mắn, giành được hai tấm voucher (*) miễn phí của quán cơm Gấu Nhỏ.

(*) voucher : là loại phiếu chứng nhận giảm giá thường được thanh toán trước và có thể làm quà tặng. Voucher cũng có 2 dạng dạng phiếu in và dạng phiếu điện tử.

“Hứa Đình!” Hạ tiểu thụ vui mừng, “Chúng ta đi ăn một bữa cà-ri lớn thôi!”

“Anh ghét ăn cà-ri!” Hứa tiểu công đang tức giận, vừa nãy Hạ Mộ không chỉ bị công chúa lôi kéo nhảy múa nửa ngày, còn cùng một tên kỵ sĩ cười ngựa nửa ngày, cuối cùng cư nhiên còn bị bế ngang xuống lưng ngựa!

Rõ ràng chính là vợ của lão tử!

Hạ Mộ nhìn hắn cười, vươn mặt qua đỡ hắn.

“Được rồi, cho anh hôn một cái, chỉ có anh mới có thể hôn nha.”

Hứa Đình véo véo khuôn mặt của cậu, cúi đầu cắn một cái.

Cơm cà-ri ăn rất ngon, ghế ngồi bằng gỗ của nhà hàng cũng rất đáng yêu, Hạ Mộ nhin không được liền chụp một tấm gửi cho mẹ Hứa, bà nhất định sẽ thích điều này!

Mẹ Hứa quả nhiên cũng rất vui vẻ, Mộ Mộ thực ngoan.

“Bác gái.” Vương Tư Tiệp rất tò mò, “Bác đang xem gì vậy?”

“Không có gì, tin nhắn của một người bạn thôi.” Mẹ Hứa cất điện thoại vào trong túi, trên mặt đang mỉm cười, trong lòng lại rất ai oán.

Vì sao phải mỗi ngày chạy đến nhà của tui...

END 24.

25. Chương 25: Chị Họ Giá Lâm . .

Bởi vì trước đó đã hẹn trước, lại có Lâm Tiêu hỗ trợ, cho nên khi Hạ Mộ đến bệnh viện cũng không phải chờ quá lâu, liền trực tiếp được dẫn tới phòng chuẩn bị phẫu thuật, thoa một lớp thuốc tê lạnh lạnh ở trên lưng.

Tác dụng của thuốc cần nửa giờ sau mới có thể phát huy hoàn toàn, Hạ Tiểu Mộ đành phải nằm lì ở trên giường, vô cùng nhàm chán chơi trò chơi di động.

Bên ngoài phòng bệnh, Hứa Đình đang kéo Lâm Tiêu, cùng nhau xin tư vấn quá trình phẫu thuật của bác sĩ trị liệu chính.

Phẫu thuật kỳ thật cũng không quá kinh khủng, nhưng Lâm Tiêu là người thô kệch, lúc phiên dịch đều cực kỳ trực tiếp, mở miệng “diệt sạch mô”, ngậm miệng “da hoại tử”, Hứa Đình nghe xong lạnh cả sống lưng.

“Bác sĩ này của cậu đáng tin cậy chứ?” Hứa Đình trong lòng run sợ hỏi.

“Vô nghĩa, người lão tử tìm làm sao có thể không đáng tin.” Lâm Tiêu bất mãn trừng mắt.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ ở trong phòng bệnh gọi.

“Được rồi được rồi, cậu mau chóng vào đi, thật không biết có cái gì phải thật lo lắng, dài dòng hỏi lâu như vậy.” Lâm Tiêu không kiên nhẫn.

Hứa Đình ở trong lòng nghiêng rầm rầm, muội người, phải làm phẫu thuật cũng không phải vợ của người, người đương nhiên không lo lắng rồi!

“Hứa Đình em muốn uống gì đó.” Hạ Mộ khát nước.

“Ngoan, bác sĩ vừa mới nói, em phải đợi phẫu thuật xong mới có thể uống nước.” Hứa Đình ngồi xuống bên giường, “Nhịn một chút được không?”

“... Ừm, vậy làm xong phẫu thuật em muốn uống nước đào.” Hạ Mộ cười híp mắt.

Hứa Đình gật gật đầu, giữ cầm cậu hôn một cái.

Thời gian phẫu thuật cũng không lâu lắm, nửa giờ sau, Hạ Mộ đã được băng bó kín kẽ cẩn thận đẩy ra.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình hoảng sợ, sao lại quẩn như xác ướp vậy?

Bác sĩ bla bla nói một tràng tiếng Nhật, Hứa Đình một chữ cũng không hiểu, cố tình tên Lâm Tiêu còn chạy trốn mất hình mất dạng, vì thế trong lòng đủ loại ngứa ngáy.

“Bác sĩ nói em không sao.” Hạ tiểu bệnh nhân đành phải tự mình phiên dịch cho hắn nghe, “Phẫu thuật tổng cộng ba lần, mỗi tháng một lần, sau ba lần có thể hoàn toàn xóa sạch.”

Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra, ôm cậu về phòng bệnh.

Tác dụng của thuốc tê vẫn chưa hết, Hạ Mộ có chút không nhúc nhích được, vì thế rất ngoan ngoãn nằm im ở trên giường, ngậm ống hút uống nước đào.

“Đau không?” Hứa Đình hỏi.

Hạ Mộ lắc đầu, một chút cũng không đau.

“Thật không đau à?” Hứa Đình nghi hoặc, nghe Lâm Tiêu nói khủng bố như vậy, làm sao có thể không đau chút nào?

“Thật sự không đau.” Hạ Mộ xoa xoa mắt, lẩm bẩm nói Hứa Đình em buồn ngủ.

Hứa Đình để nước trái cây ra, giúp cậu đắp kín chắn.

Miệng vết thương trên lưng Hạ Mộ tuy rằng sâu, nhưng bởi vì làm phẫu thuật đúng lúc, bởi vậy ngay cả bác sĩ cũng nói chỉ cần làm xong ba lần trị liệu, chắc chắn sẽ không lưu lại sẹo.

“Chúng ta về nước trước được không?” Hứa Đình hỏi Hạ Mộ, “Lần trị liệu sau còn cách nửa tháng nữa, chúng ta đi về trước, đến lúc đó lại sang.”

“Được.” Hạ Mộ đã không sao, dù sao chỉ cần có thể cùng cậu ở bên nhau, ở đâu cũng không sao cả.

Hai người về nước đi chuyến bay buổi tối, về nhà đã là đêm khuya, nhưng mà trong nhà vẫn còn sáng đèn, mẹ Hứa đang ở phòng bếp hầm canh.

“Mẹ, sao còn chưa ngủ?” Sua khi Hứa Đình vào cửa thực kinh ngạc.

“Bên ngoài rất ẩm ướt, uống canh xong rồi hẵng đi nghỉ ngơi.” Mẹ Hứa đưa cho hai thằng con mỗi người một chén canh.

“Cám ơn mẹ.” Hạ tiểu thụ cảm động vô cùng.

Mẹ Hứa nhìn nhìn con trai mới, đau lòng không chịu được, gầy a...

Hứa Đình tựa vào cửa phòng bếp, vừa uống canh vừa cảm khái, quan hệ mẹ chồng con dâu thế này thật sự là khỏi cần bàn, cần bản là không cần mình lo nghĩ.

...

Ngày hôm sau đến tận giữa trưa, Hạ Mộ mới mơ mơ màng màng tỉnh lại, xỏ dép lê chạy xuống dưới nhà, chỉ thấy mẹ Hứa đang xem TV.

“Dậy rồi?” Mẹ Hứa vui tươi hơn hớn đặt điều khiển xuống, “Ngồi đi, mẹ đi giúp con hâm cơm.”

“Mẹ.” Hạ Mộ rất xấu hổ, “Xin lỗi, con ngủ quên.”

“Này có cái gì phải xin lỗi.” Mẹ Hứa cười lắc đầu, vào bếp giúp hâm cơm và đồ ăn.

Hạ Mộ cũng vội theo vào, vừa hỗ trợ lấy bát vừa cùng nàng nói chuyện phiếm.

Mẹ Hứa thích cậu vô cùng, Mộ Mộ vừa ngoan lại vừa thành thật, cười rộ lên mặt mày cong cong, so với cái cô gái luôn dính lấy Hứa Đình kia không biết phải đáng yêu gấp bao nhiêu lần.

“Mẹ, Hứa Đình đâu?” Hạ Mộ vừa ăn cơm vừa hỏi.

“Có việc đi ra ngoài rồi, nói là buổi tối sẽ về cùng ăn cơm.” Mẹ Hứa giúp Hạ Mộ múc canh, hận không thể lập tức cho cậu ăn thành tiểu bàn tử (nhóc mập), như bây giờ cũng quá gầy rồi!

Di động rung rung, mẹ Hứa chỉ liếc mắt một cái liền rất bí ai, nhắc máy ừ rừ nói ai nha hôm nay tôi không thoải mái... Ừ ừ... Không sao tôi có khám bác sĩ... Được được được..Tạm biệt.

“Mẹ người không thoải mái sao?” Hạ Mộ để đũa xuống.

“Không có.” Mẹ Hứa nháy nháy mắt với cậu, “Gạt người ta đó.”

“Ai a?” Hạ Mộ bị chọc cười.

Mẹ Hứa gấp cho cậu một cái chân gà lớn, cười híp mắt nhìn cậu gặm đến mặt đầy mỡ.

Ừm, đây mới là con dâu của ta.

Mà ở một nơi khác của thành phố, Vương Lang đang vô cùng ai oán nhìn Hứa Đình.

Mỗi lần vừa có chuyện liền nhớ ra tôi, lão tử cần phải ân đoạn nghĩa tuyệt với cậu!

“Anh họ anh định giúp đỡ Đình Đình sao.” Lạc Tiểu Tịch ghé vào trên bàn xem náo nhiệt.

“Mi câm miệng cho ta!” Vương Lang hung thần ác sát.

Tiểu bàn tử bĩu môi, anh họ là người xấu, mình muốn cho Kỳ Kỳ ly hôn với y!

“Nhanh lên a!” Hứa Đình vẫn đang thúc giục.

Vương Lang vịn bắt đắc dĩ, cầm di động gọi điện.

“Alo, Hàn Dạ, giúp tôi chút chuyện a.”

“Gi?” Hàn tiểu công mới vừa làm xong vận động, đang ở trên giường uống nước, thanh âm có chút lười biếng.

“Bên cậu có cô gái nào bư hăn một chút không?” Vương Lang đem yêu cầu của Hứa Đình miêu tả cho hần nghe, “Không lớn hơn chúng ta mấy, có thể đánh lộn, biết mắng người, tính cách đánh đá, bộ dạng đẹp một chút thì tốt nhất.”

“Cậu đây là yêu cầu cái gì?” Hàn Dạ kinh ngạc, khẩu vị thật nặng!

“Cái gì cái gì?” Trần Tiểu Việt rất tò mò.

Hàn Dạ vỗ vỗ đầu của y, vươn qua hôn một cái, ý bảo y đừng ồn.

Trần Việt lùi về, đưa tay bình tĩnh chọc chọc chim nhỏ của hần. (*khụ* nguyên văn là ‘tiểu điều’ a =))))))

Hàn Dạ thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước.

“Có hay không a?” Vương Lang không kiên nhẫn.

“Có.” Hàn Dạ cầm lấy bàn tay nơi nơi gầy rỗi của Trần Việt, xoay người đè y.

Vương Lang nghe vậy rất sùng bái... Loại này thể mà lại cũng có, Hàn Dạ quả nhiên thật cường hãn.

“Tôi có một bà chị họ, tên Bạch Tiểu Mộng, tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của cậu.” Hàn Dạ một tay nghe điện thoại, tay kia thì cầm bao cao su ở bên giường đưa cho Trần Việt, “Giúp anh đi.”

Trần Việt cuộn trong lòng ngực hần cười xấu xa, dùng đầu gối cọ cọ bộ vị nào đó của hần.

“Tiểu yêu tinh...” Thanh âm Hàn Dạ trầm xuống.

Vương Lang nôn ra máu, đệt, này nhất định là nghe nhầm, quá hung tàn rồi...

Vì sao huynh đệ của lão tử đều không khuôn phép như vậy.

Chẳng qua tuy rằng quá trình có chút biến thái, điện thoại chung quy cũng đã gọi tới rồi. Kỳ thật lúc Hứa Đình đưa ra yêu cầu căn bản cũng là nói linh tinh, vốn nghĩ có thể thỏa mãn một nửa cũng đã rất khó rồi, trăm triệu không nghĩ tới vậy mà còn thực sự có người có thể phù hợp toàn bộ, vì thế Hứa tiểu công không khỏi nghĩ thâm trong lòng, này thật sự là một cô gái hung tàn hiem thấy...

Chưa tới mấy ngày, chị họ đại nhân liền ngồi máy bay tới D thị.

“Chị họ của tôi gần đây bị thất tình, đang rất cô đơn buồn chán nóng nảy, chỉ mong sao có việc để làm.” Hàn Dạ bình tĩnh giải thích với mọi người.

Mọi người tất cả cùng rùng mình.

Sau khi chuyển bay hạ cánh, đám người đợi ở cửa ra sân bay rất lâu, mới nhìn thấy một cô gái thân hình rất gầy, kéo hành lý lắc lư đi ra.

“Chị họ!” Hàn Dạ vẫy tay.

Hứa Đình trong lòng không tin, đẹp thì đẹp, nhưng dường như rất thực nữ a...

“Ta X! Chị mi vừa mới thất tình, người TM (cmn) cũng không cần phải quan tâm gọi một đại đội nam nhân như vậy đến đón ta đi?” Bạch Tiểu Mộng trừng to mắt, “Cư nhiên còn có một tên nhỏ như vậy... Nhưng mà hảo manh nha, ai nha rất thích, nhóc tên là gì?”

“Em là Lạc Tiểu Tịch.” Tiểu bàn tử cười hì hì, ai nha là tỷ tỷ xinh đẹp!

“Đáng yêu chết mất!” Bạch Tiểu Mộng véo véo quai hàm đầy thịt của cậu, đang tính toán muốn hôn một cái hay không.

Hứa Đình vô lực nâng trán, hình như có chút không khuôn phép a... . . .

“Cậu tìm chị có việc gì?” Bạch Tiểu Mộng trêu chọc Lạc Tiểu Tịch xong, mới nhớ tới hỏi Hàn Dạ, “Mấy ngày hôm trước trong điện thoại cũng không nói rõ ràng.”

“Là em muốn tìm chị giúp đỡ.” Hứa Đình chỉ chỉ một quán cà phê bên cạnh, “Có thể vào đó nói chuyện không?”

“Có thể có thể.” Lạc Tiểu Tịch hoan hoan hỉ hỉ, có thể lên ăn socola Mousse...

Bạch Tiểu Mộng ở trong lòng thét chói tai, chủng loại này hảo manh nha, mình cũng muốn nuôi một con!

Hứa Đình mất rất nhiều công sức, mới đem lực chú ý của Bạch Tiểu Mộng chuyển từ Lạc Tiểu Tịch trở lại.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Bạch Tiểu Mộng chống cằm thở dài, vì sao đàn ông tốt đều thích đàn ông?

“Chị, đừng giả bộ mảnh mai được không?” Hàn Dạ sợ hãi.

Bạch Tiểu Mộng thoáng nhìn qua, Hàn Dạ ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hứa Đình sau khi nói xong đại khái mọi chuyện và ý tưởng của mình, thật cẩn thận mở miệng hỏi, “Em muốn nhờ chị giả làm bạn gái của em cho nhà họ Vương xem, không biết có thể được không?”

“Đương nhiên có thể, dù sao gần đây tôi cũng rất chán.” Bạch Tiểu Mộng vỗ vỗ bờ vai của hắn, đáp ứng một hơi rất thẳng thắn, “Đẹp trai như vậy, giả làm bạn gái của cậu cũng không thiệt thòi.”

“Em là sợ sẽ có nguy hiểm.” Hứa Đình dờ khóc dờ cười giải thích.

“Yên tâm đi, ai nếu dám giở thủ đoạn, bà đây thiên luôn!” Bạch Tiểu Mộng khua khua tay, rất bình tĩnh uống cà phê.

Lạc Tiểu Tịch mắt lấp lánh, ai nha tỷ tỷ thực uy vũ!

Vì thế sau khi uống cà phê xong, Bạch Tiểu Mộng liền kéo hành lý, trang điểm xinh đẹp, lộng lẫy kéo Hứa Đình về nhà.

Một đám người quanh quẩn ở Hứa gia nghen hòng nhìn trần trối, có chút giống như hạnh phúc tới quá đột nhiên, ngược lại có chút không biết phải làm sao.

Vẫn luôn che dấu cẩn cẩn thận thận, đột nhiên liền lộ mặt ra...

Nhanh chóng chụp ảnh báo cáo kết quả công tác cho đại tiểu thư, miễn cho cô mỗi ngày rít gào mình!

Một đêm trước đó, Hứa Đình đã nói qua kế hoạch của chính cho Hạ Mộ, cho nên Hạ Mộ đối với Bạch Tiểu Mộng lúc đến một chút cũng không kinh ngạc.

“Chào chị họ.” Hạ tiểu thụ ngoan ngoãn chào hỏi.

Bạch Tiểu Mộng trong lòng lại gào thét, chủng loại cùng với nhóc mập vừa nãy không giống, nhưng mà, dường như càng đáng yêu a!

Cậu nhóc mập như vậy, lại đã từng chịu qua nhiều đau khổ như vậy, quả nhiên nên đem những tên hỗn đản đã từng làm tổn thương cậu kéo ra XXOO một ngàn lần...

Mẹ Hứa cùng Bạch Tiểu Mộng cũng là nhất kiến như cố (mới gặp mà như quen biết đã lâu), lúc ăn cơm trưa, quan hệ hai người đã biến thành mẹ con.

Mẹ Hứa rất đặc ý, mình vốn chỉ có một thằng con rất đẹp mã, hiện tại đột nhiên liền có hơn hai đứa con, thật sự là hạnh phúc không chịu được.

“Mẹ, người yên tâm, ai dám khi dễ con dâu của người, con phế hắn!” Bạch Tiểu Mộng lời thề son sắt.

Mẹ Hứa liên tục gạt đầu, vui mừng múc canh chua cay cho cô.

Hạ Mộ ở dưới bàn đập đập tay Hứa Đình, trong lòng vô cùng ấm áp.

Nhiều người cố gắng như vậy cũng là vì mình, vậy mình còn có lý do gì, không nhanh chút khá lên?

Ba Hứa đương nhiên càng tán thưởng Bạch Tiểu Mộng, nha đầu có cá tính!

Vì thế bữa cơm trưa này ăn rất vui vẻ ấm áp, lượng cơm Hạ Mộ ăn tăng lên, không chỉ ăn xong phần của mình, còn đoạt đi nửa cái chân vịt nướng của Hứa Đình.

Chân vịt nướng còn chưa ăn xong, chuông cửa liền kêu loạn lên.

Mẹ Hứa nhìn qua cửa sổ, đành bắt đắc dĩ ủ rũ, tại sao lại là cô ta.

“Chính là cô ta a?” Bạch Tiểu Mộng đi đến nhìn thoáng qua, rút ra khăn tay lau miệng, “Không sao, con đi.”

26. Chương 26: Bưu Hãn Không Giải Thích . .

Tính cách Bạch Tiểu Mộng tuy rằng rất nóng nảy, bộ dáng lại vô cùng vô tội, khóe mắt còn có chút hơi cụp xuống, lại mặc một thân váy bông, đó quả thực là ta thấy còn thương.

Chẳng qua những người quen cô đều biết, loại lỗi giác lừa đảo này, tuyệt đối sẽ biến mất sạch sau khi cô mở miệng nói chuyện.

Vương Tư Tiệp ấn chuông cửa hồi lâu, mới có người ra mở cửa, vốn đã chứa một bụng tức giận, càng hướng hồ ra mở cửa còn là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

“Xin hỏi cô tìm ai?” Bạch Tiểu Mộng hỏi.

“Tôi tìm Hứa Đình.” Vương Tư Tiệp nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Tiểu Mộng trên dưới đánh giá lướt qua cô một lượt, nghiêng người tránh ra: “Vào đi.”

“Anh ấy đâu?” Vương Tư Tiệp ngồi trên ghế sa lon phòng khách, ngữ khí rất hung hăng.

“Anh ấy đang bàn chuyện với ba, chút nữa sẽ xuống.” Bạch Tiểu Mộng mở cửa tủ, “Cô ngồi một lát đi, tôi đi pha trà, cô thích trà lài hay là mật hồng trà?”

“Không cần.” Vương Tư Tiệp lạnh lùng cự tuyệt, tuy rằng trong lòng hận không thể khiến cô lập tức biến mất, nhưng rốt cuộc vẫn là không ngốc đến mức động thủ ở Hứa gia.

“Vậy sao được, cô là khách, tôi không thể chậm trễ thiết đãi cô, bằng không Đình Đình sẽ tức giận.” Bạch Tiểu Mộng chớp chớp mắt, nhấn mạnh từ “khách”, sau đó không đợi cô ta kịp phản ứng, liền cười híp mắt cầm hộp trà phiêu vào phòng bếp.

Đồ nhóc con, chơi chết người.

Vương Tư Tiệp ở phòng khách nổi trận lôi đình, nữ nhân này quả thực đạt tới mức độ đề tiện.

Trà lài thơm ngào ngạt sau khi pha xong, Bạch Tiểu Mộng bưng khay đặt trên bàn, áo trắng cổ rất thấp, cong thắt lưng liền lộ cảnh xuân.

Vương Tư Tiệp bị tư thế ba đào mãnh liệt kia dọa kinh ngạc một trận, sao lại lớn như vậy.

“Đừng nhìn mà , kỳ thật cô cũng có.” Bạch Tiểu Mộng hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt lướt qua trước ngực cô ta, “Chỉ là của cô không rõ ràng, cần cẩn thận tìm.” (chết cười đoạn này =))))))

Vương Tư Tiệp bị ghen suýt nữa tắt thở, gặp quỷ a, tại sao lại có người miệng mồm khiếm khuyết như vậy chứ?

“Tôi nhớ hồi nhỏ hình như bà tôi đã từng nói, con gái sẽ dậy thì rất lâu.” Ngữ khí Bạch Tiểu Mộng thực chân thành.

Nhìn thấy cô đẩy vế chân thành trên mặt, Vương Tư Tiệp nhất thời cũng không rõ cô rốt cục có ý gì, vì thế đành phải lấy lệ một câu: “Đúng a, mẹ của tôi cũng nói vậy với tôi.”

“Sau đó cô liên tin a?” Bạch Tiểu Mộng rất kinh ngạc, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn cô ta, “Này rõ ràng là nói linh tinh a!”

“...”

Vương Tư Tiệp nhẫn nhịn, mới không có đem chén trà trong tay ném vào mặt cô.

“Nhưng mà cô có thể thử làm mát xa, hoặc là có thể biến lớn một chút.” Bạch Tiểu Mộng thực đồng tình nhìn cô ta, “Ngàn vạn lần đừng tuyệt vọng.”

“Hứa Đình đâu? !” Vương Tư Tiệp không muốn tiếp tục cùng cô dây dưa, cắn răng từng chữ từng chữ, “Có thể phiền cô hay không, gọi anh ấy xuống?”

“Không thể, Đình Đình đang bàn chuyện với ba.” Bạch Tiểu Mộng thực vô tội nhìn cô ta, “Cô là người ngoài thì không sao, nhưng mà tôi không thể khiến ba tức giận.”

“Sao cô biết tôi là người ngoài?” Vương Tư Tiệp cười lạnh, “Tôi tới tìm Hứa Đình, nói không chừng là có chuyện khác.”

“Không thể.” Bạch Tiểu Mộng khê cười, “Cô lớn lên khó coi như vậy, anh ấy sao có thể để ý?”

“Cô đừng có quá phận!” Vương Tư Tiệp giận tím mặt.

“Tôi sao lại quá phận, rõ ràng chính là ăn ngay nói thật, mặt mũi cô bệt như vậy thì quên đi, còn ngay cả trang điểm cũng không biết, cô xem cô hun khói bức tranh, thật giống như bị khói hun qua, xương quai xanh nên có cô không có, hầu kết không nên có ngược lại lại đầy đủ, còn không có ngực, nói cô A (*) cũng là nể cô rồi, ai làm bạn trai cô thật sự là xui xẻo, tắt đèn đi ngay cả trước sau đều sờ không ra(**), chân ngắn như vậy còn đi giày, đã từng trông thấy tinh tinh rồi đi?” Bạch Tiểu Mộng vô cùng trợn trư mắng người xong, ghé vào bên tai cô ta cười, “Tôi cho cô biết, tôi chính là mồm miệng dê tiện như vậy, nhưng Hứa gia đều không biết, bởi vì tôi biết diễn, tôi sẽ ở trước mặt bọn họ giả bộ cô gái ngoan ngoãn, cô cho là ai cũng sẽ giống với cô, giả bộ cũng không biết giả bộ? Cô vừa vào cửa tôi liền nhìn ra, cô thích anh ấy, tôi liền một mực chơi đùa với cô, thế nào?”

(*) A : chính là ngực cup A a =))))))

(**) “tắt đèn đi ngay cả trước sau đều sờ không ra” : chung quy vẫn là chuyện “bộ ngực khiêm tốn” =))) phẳng quá nên trước sau như một, sờ vào không biết là ngực hay lưng =))))))

Vương Tư Tiệp từ nhỏ đến lớn, luôn là đi bắt nạt người khác, vẫn là lần đầu tiên bị người trêu đùa như vậy, trong nhất thời tức giận đến thiếu chút nữa đã bất tỉnh, nâng tay đánh tới.

“Mắng không được liền muốn đánh nhau?” Bạch Tiểu Mộng cầm cổ tay của cô, dễ dàng vít qua một bên, “Nói cô ngốc cô thật đúng là ngốc, có tin tôi hiện tại tự đánh mình một bạt tai hay không, sau đó nói là cô đánh, Hứa Đình tuyệt đối sẽ đánh chết cô?”

“Đồ tiện nhân!” Vương Tư Tiệp tức giận đến hốc mắt phỉm hồng.

“Cô ngược lại không tiện, đáng tiếc Hứa Đình chính là không thích.” Bạch Tiểu Mộng chìa chìa ra cửa, “Biến, cách nam nhân của tôi xa một chút.”

“Dựa vào cái gì!” Vương Tư Tiệp nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Xin cô, cô trang điểm mắt xấu vô cùng, trông như gấu mèo, tôi là vì muốn tốt cho cô mới bảo cô đi về.” Bạch Tiểu Mộng dùng vẻ mặt nhìn kẻ yếu kém nhìn cô ta, “Nếu cô không để ý Hứa Đình trông thấy, tôi cầu còn không được.”

Vương Tư Tiệp ngày hôm nay liên tiếp bị người ta công kích, từ trên tới dưới bị nhục nhã một lần lại một lần, lại không tiện ở Hứa gia nổi bão, vì thế hung tợn trừng cô.

Bạch Tiểu Mộng không khách khí trừng trở lại, bà đây sẽ sợ mi sao.

“Tôi sẽ không bỏ qua như vậy đâu!” Đối phương rõ ràng không phải người tốt, còn dây dưa nữa đối với mình sẽ không hề có lợi, bởi vậy Vương Tư Tiệp sau khi ném lại một câu, liền xoay người rời khỏi Hứa gia.

Vậy là đi sao? Bạch Tiểu Mộng khinh thường, còn tưởng rằng có bao nhiêu khó khăn, hóa ra chính là cái đồ bỏ đi súc chiến đấu có 5 phần.

Sau khi trải qua trận này, địa vị của Bạch Tiểu Mộng ở Hứa gia thẳng tắp thẳng lên, nhất là Hạ tiểu thụ, quả thực muốn coi cô giống như thần mà cúng bái.

“Sau này chị đừng một mình ra ngoài, có biết không?” Hứa Đình có chút bận tâm, đặc tính của người nhà họ Vương mình không thể không hiểu rõ, Bạch Tiểu Mộng ngày hôm nay nháo như vậy, Vương Tư Tiệp chắc chắn sẽ không cứ cho qua chuyện như vậy.

“Đương nhiên, sau này tôi đi ra ngoài đã định là sẽ kéo theo cậu, không kéo cậu thì làm sao kích thích được cô ta?” Bạch Tiểu Mộng ôm bả vai Hạ Mộ, “Cho chị mượn nam nhân của em tạm thời nhé?”

Hạ Mộ ra sức gật đầu, cứ tùy chị dùng!

Lòng yêu vật mạnh của Bạch Tiểu Mộng bị trọc thủng thành cái sàng, nhóc này và nhóc béo vù vù kia, đều muốn mang về nhà nha...

....

Buổi tối sau khi tắm xong, Hạ Mộ nằm ở trên giường đọc manga, Hứa Đình ngồi ở một bên lên mạng.

Lúc mười một giờ, Hạ tiểu thụ ngáp mấy cái, nói Hứa Đình chúng ta ngủ đi.

Sau đó Hứa tiểu công chợt nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng hoan hô kiềm nén.

“Ai nha mẹ người đừng kêu ra a.” Bạch Tiểu Mộng che miệng mẹ Hứa.

Mẹ Hứa chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, chính là, vừa rồi nhin không được.

Hai người vừa mới chuẩn bị nằm bò về chỗ cũ nghe lén một lần nữa, cửa phòng ngủ đã bị mở ra.

“Nha!” Bạch Tiểu Mộng hoảng sợ.

“Đình Đình.” Mẹ Hứa cũng rất khẩn trương.

“Con đếm tới ba, quay về ngủ.” Hứa Đình nghiêng răng nghiêng lợi, “Một, hai...”

Bạch Tiểu Mộng chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Mẹ Hứa lưu luyến, kết quả bị Hứa Đình cưỡng chế khiêng về phòng ngủ, nhét vào trong chăn Hứa tiên sinh.

“Em không cần thằng con này nữa.” Mẹ Hứa thực tức giận.

“Được được được, không cần nữa.” Ba Hứa phụ họa, “Chúng ta ném nó về đồng rác.”

“Ừm, ném tới vùng ngoại thành kia.” Mẹ Hứa ngay cả địa điểm đều nghĩ xong.

Hứa Đình bị nhắc tới hắt xì một cái, Hạ Mộ đưa tay sờ sờ trán của hắn, cảm thấy hắn không phải bị cảm.

“Không sao.” Hứa Đình cầm tay cậu, đem điều hòa tăng thêm mười độ, “Nằm sắp xuống anh bôi thuốc cho em.”

Hạ Mộ ngoan ngoãn cởi áo, nằm im trên giường để lộ lưng cho hắn.

Mặc dù biết nhất định là vẫn rất xấu rất dữ tợn, nhưng một chút cũng không lo lắng sẽ bị Hứa Đình trông thấy.

Bởi vì trong lòng biết, cho dù mình trở nên xấu xí lần nữa, anh ấy cũng nhất định sẽ không ghét bỏ!

Thuốc thoa hơi lạnh bôi lên lưng, Hạ Mộ run một cái.

“Lạnh a?” Hứa Đình bật cười, chậm rãi giúp cậu bôi.

Ngón tay mang theo vết chai mỏng lướt qua da thịt nhẵn nhụi, thân thể rất nhanh liền ứng lên một tầng hồng nhạt, ngay cả cổ và tai đều hồng.

“Em còn có thể miễn cảm thêm chút nữa không?” Hứa Đình mang theo ý xấu hỏi bên tai cậu.

Hạ Mộ vùi đầu vào gối, quyết định coi bản thân như đã chết rồi.

Bị anh ấy sờ một chút toàn thân liền bắt đầu nóng lên, có cần phải mất mặt xấu hổ như vậy không...

Cảm giác có tay vươn vào quần của mình, toàn thân Hạ Mộ xù lông, ra sức bò về trước.

“Ngaoan nào, bảo bối.” Hứa Đình ngăn cậu lại, “Anh phục vụ em không tốt sao?”

“Tốt em gái anh!” Hạ Mộ đá một cước qua, lại bị hắn vươn tay nắm lấy, sau đó đưa đến bên miệng hôn một cái.

A a biến thái nha! Hạ Mộ khóc không ra nước mắt.

Hứa Đình hai ba kéo rút quần của cậu, cúi đầu hôn cái vật nhỏ ử rử kia một cái.

Hạ Mộ quả nhiên đầu óc liền trống rỗng.

Nhìn thấy bộ dạng ngốc hồ hồ của cậu, Hứa Đình cười cười, sau đó cúi đầu ngậm toàn bộ vào miệng liếm lộng.

” Hứa Đình!” Hạ Mộ sợ không nhẹ, giẫy dụa muốn chạy trốn.

Hứa Đình đè nặng không cho lộn xộn, miệng liên tục mút vào.

Cảm giác tê dại theo tuý sống xông thẳng lên đỉnh đầu, thất lực Hạ Mộ vô lực, cả người mềm nhũn ở trong chăn.

Thấy cậu không lộn xộn nữa, Hứa Đình cười, cúi đầu tận lực khiến cho cậu thoải mái.

Bình tĩnh mà xem xét, lần phục vụ đầu tiên của Hứa tiểu công cực kỳ cầu thả, cũng cơ bản không có kỹ thuật gì đáng nói, nhưng mà thân thể Hạ tiểu thụ rất miễn cảm, cho nên vẫn là cho Hứa Đình đủ mặt mũi, rên rỉ vô cùng mất hồn, cao trào cũng tới vô cùng mãnh liệt.

Trong nháy mắt trước khi Hạ Mộ lên đỉnh, thật ra là đã nghĩ muốn đẩy Hứa Đình ra, tiếc rằng cánh tay mềm nhũn không còn khí lực, động tác của người nào đó lại quá mức chấp nhất, cho nên không cẩn thận một cái, liền lưu tại toàn bộ thứ gì đó trong miệng hắn.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ luống cuống, “Xin, xin lỗi.”

Hứa tiểu công nhướn mày, đem thứ trong miệng nuốt cả xuống.

“Anh...” Hạ Mộ xấu hổ nói năng lộn xộn, “Sao lại... Bẩn chết.”

“Thứ của bảo bối, sao lại bẩn được.” Hứa Đình mờ ám hôn cậu, “Ngọt mà.”

Hạ Mộ mặt đỏ sắp cháy đến nơi, hận không thể chui xuống dưới giường.

“Tiểu Mộ, giúp anh một chút a.” Hứa Đình nắm tay cậu ấn vào thân dưới của mình, “Tay là tốt rồi, ngoan.”

Nghe ra khó nhịn cùng ả nhả trong thanh âm của hắn, Hạ Mộ nhắm mắt lại, thuận theo nhẹ nhàng cầm.

Sau vài cái động tác, bên tai truyền đến tiếng thở dốc mê loạn, Hạ Mộ trộm mở mắt ra, liền trông thấy Hứa Đình đang nhắm mắt lại, nhìn qua dường như... Thực thoải mái.

Toàn thân Hạ Mộ nóng lên, đầu óc cũng loạn muốn chết, trong lòng đã có chút dắc ý, chỉ có ở trước mặt mình, anh ấy mới có loại biểu tình mê loạn này, người khác cả đời cũng đừng mong nhìn thấy!

Đầu óc Hạ Mộ nóng lên, trong lòng tràn ngập đều là ý nghĩ muốn cho hắn càng thoải mái, cứ nhiên chủ động thụt người xuống, há mồm ngậm vào vật thể cứng rắn nóng bỏng kia.

“Tiểu Mộ!” Hứa Đình nằm mơ cũng không nghĩ đến, Hạ Mộ sẽ chủ động vì mình mà làm loại chuyện này.

Hạ Mộ có chút khó chịu, nhưng vẫn học bộ dạng lúc trước của hắn, vụng về lấy lòng hắn.

Nơi miễn cảm nhất bị khoang miệng ấm áp ướt át sít sao bao trùm, chỉ cảm thấy một cổ máu xông thẳng lên não, mười ngón Hứa Đình sáp nhập tóc của cậu, mặc cho *** chìm ngập bao phủ lấy mình.

Hồi lâu sau, Hứa Đình mới đẩy Hạ Mộ ra, phóng xuất ra dục vọng đã kìm nén hồi lâu.

Hạ Mộ hé mở miệng, trong mắt lấp lánh ánh nước, thanh âm ho khan có chút khàn khàn.

“Đồ ngốc.” Hứa Đình mềm lòng sắp tan chảy, vươn tay ôm cậu thật chặt vào lòng, cúi đầu hôn nhẹ cánh môi hơi sưng của cậu, “Không cần ủy khuất bản thân mình như vậy.”

Hạ Mộ lắc đầu, vươn tay ôm cổ hắn: ” Làm cái gì cho anh cũng không ủy khuất... Là chính em tự nguyện.”

Lời tâm tình có chút ngại ngùng, nhưng khiến Hứa Đình nghe thấy mũi có chút cay cay.

Đồ ngốc đáng yêu như vậy, ai sẽ cam lòng không cần em ấy chứ.

27. Chương 27: Rốt Cuộc Là Ai Muốn . .

Tuy rằng tạm thời không cần đi học, nhưng Hạ Mộ vẫn là rất chăm chỉ, mỗi ngày đều ở nhà đọc sách vẽ tranh.

Căn nhà của Hứa gia có một ban công lớn, mặt trên có không ít hoa hoa cỏ cỏ, cho dù mùa đông rất lạnh, nhưng vẫn có đám hoa Jasmine (hoa nhài) màu vàng nhạt um tùm, đua nhau nở rộ.

Hạ Mộ thích nhất là chỗ này, nhất là vào buổi chiều, còn sẽ có ánh nắng ấm áp chiếu vào.

Vì thế Hạ tiểu thụ sẽ thường xuyên ôm một quyển sách chạy tới ban công, ngồi ở trên xích đu đung đưa, nói là đọc sách, thật ra là ngủ gà ngủ gật.

Ánh mặt trời ấm áp, bụi hoa vàng nhạt, xích đu cũ kỹ, thiếu niên xinh đẹp, quả thực chính là cảnh tượng giống như bức tranh sơn dầu!

Bạch Tiểu Mộng tan vỡ, trời ạ, loại cảnh tượng này quá đáng yêu... Chẳng qua Hứa Đình đâu? !

“Đình Đình đâu?” Mẹ Hứa cũng rất bất mãn, thời điểm này, chính là lúc con trai nên ra tay, sau đó cúi đầu ôn nhu hôn nhẹ mới đúng a!

Chính là Hứa tiểu công rất bận, Hứa tiểu công không ở nhà.

Thời gian nhà họ Vương ở D thị không lâu, nhưng dựa vào quan hệ với Tôn Sở Dương, sản nghiệp liên quan cũng không tính là ít, tư liệu thu thập được nếu thật muốn xem hết, cũng phải mất một thời gian.

Một ngày này, Hứa Đình lại ở công ty hao tổn đến rất khuya, chờ tới khi về nhà, thì đã sắp rạng sáng.

Ngọn đèn trong phòng ngủ mờ nhạt, Hạ Mộ đang nằm sấp ở trên giường, tô tô vẽ vẽ vào một cuốn sổ nhỏ.

“Sao còn chưa ngủ?” Hứa Đình ngồi bên giường hỏi cậu.

“Ngủ không được.” Hạ Mộ đem vở đưa cho hắn xem, “Có thích hay không?”

Hứa Đình nhận lấy nhìn thoáng qua, lập tức vui vẻ.

“Có cái gì buồn cười chứ.” Hạ Mộ đoạt lấy vở lờm hắn một cái, mình rõ ràng đang hỏi rất nghiêm túc a!

“Nhấn rất đẹp.” Hứa Đình cách tấm chăn ôm lấy cậu, mờ ám cắn tai cậu, “Nhưng mà lần sau còn thức khuya không chịu ngủ, cẩn thận anh trừng phạt em.”

Hơi thở nóng ẩm từ bên tai truyền đến, Hạ tiểu thụ lại bắt đầu đỏ mặt như trong dự liệu.

Kỳ thật vốn là buồn ngủ rồi, nhưng không có cái người quen thuộc kia ở bên cạnh, bất kể như thế nào cũng ngủ không được, cho nên đành phải dựa vào vẽ tranh giết thời gian.

Lý do này nếu nói cho Hứa Đình nghe, anh ấy nhất định sẽ kiêu ngạo lại đắc ý, sau đó nói không chừng còn có thể nhân cơ hội ăn đậu hủ mình!

Hạ Mộ chui đầu vào trong chăn, quyết định đánh chết cũng sẽ không nói cho anh ấy biết!

Anh ấy không về nhà, mình thế mà lại liên mất ngủ, này cũng quá mất mặt rồi !

“Cùng tắm đi?” Ngữ điệu Hứa Đình rất mờ ám.

Hạ tiểu thụ chìa một bàn tay từ trong chăn ra, thị uy nhéo nhéo hắn.

Hứa Đình cảm móng vuốt của cậu, cúi đầu nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó tâm tình rất tốt đi tắm rửa.

Hạ Mộ ở trên giường mặt bốc hơi, hôn tay thôi mà cũng có thể hôn sắc tình như vậy... Người này thật sự là hết thuốc chữa!

Nhưng mà nếu Hứa Đình đã về nhà, Hạ tiểu thụ cũng có thể an tâm mà ngủ, lười cả đem quyển sách về về phòng sách, vì thế mở ngăn kéo nhỏ ở đầu giường ra muốn để tạm, lại bị thứ gì đó trong ngăn kéo dọa giật mình.

Cái kia, vì sao lại có mấy thứ này!

Không phải mình mua, vậy nhất định là Hứa Đình mua !

Hạ Mộ lúng túng, “Phanh—” một tiếng đóng ngăn kéo, túng lúng vô cùng.

Hứa Đình ngay cả những thứ này đều đã chuẩn bị, vậy hai người chân chính... Cái kia, cũng sẽ không quá nữa đi?

Hạ tiểu thụ chui cả người vào trong chăn, muốn làm cho mình bình tĩnh lại, trong đầu lại không ngoan ngoãn xuất hiện bộ dạng Hứa Đình không mặc quần áo, vì thế liền quần chăn lẩn qua lẩn lại, chán nản muốn gào khóc.

Rõ ràng đáng người tốt như vậy, còn mỗi ngày đều không mặc áo ôm mình ngủ, đây quả thực chính là sắc dụ dễ tiện!

Càng không xong hơn chính là, mình hoàn toàn không qua được dụ hoặc (dụ dỗ + mê hoặc)! Mỗi lần đều hăm mộ vô cùng, cũng thích vô cùng, thường xuyên không tự giác cạ vào.

Hạ Mộ tự mình kiểm điểm, tui là một người không có lập trường đảng cấp!

Hứa Đình hoàn toàn không biết lão bà đang vô cùng rối rắm, sau khi tắm xong mặc quần lót ra khỏi phòng tắm, tóc ngắn còn đang nhỏ nước, đường cong cơ thể gọn gàng linh hoạt, còn mang theo hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm.

Hạ tiểu thụ tuân lệ, làm sao bây giờ, người này hình như có xu thế càng mặc càng ít, lần sau nếu anh ấy hoàn toàn *** từ phòng tắm đi ra, mình phải ứng đối như thế nào? !

Hứa tiểu công sau khi lau khô tóc liền chui vào chăn, thực tự nhiên ôm lão bà vào trong lòng.

Hạ Mộ thực khẩn trương, nhưng mà sau một lúc khẩn trương lại phát hiện, Hứa Đình đã sớm ngủ.

Ai? Sao lại ngủ như vậy rồi... Vậy thứ trong ngăn kéo là mua về để làm cái gì ?

Hạ tiểu thụ che hai má nóng lên của mình, mình vừa nãy mới không có rất mong chờ!

Ngày hôm sau thức dậy, Hạ Mộ phờ phạc, vừa đánh răng vừa ngáp.

“Em xem, anh bảo em đừng thức đêm cơ mà!” Hứa Đình cần nhằn.

Hạ Mộ dựng thẳng ngón giữa ở trong lòng, rõ ràng cũng là bởi vì anh bỉ ổi sắc dụ em, mới ngủ không ngon !

“Dậy rồi sao?” Nhìn thấy bộ dạng Hạ Mộ vẻ mặt mệt mỏi, tâm tình mẹ Hứa rất tốt, “Đi ăn điểm tâm đi, chúng ta đều đã ăn rồi .”

Nhà ăn dưới lầu đã dọn xong bữa sáng, cháo trắng nhẹ nhàng rắc thêm tôm nhỏ ngọt ngọt mặn mặn, ngon không chịu được.

Hứa Đình vừa giúp Hạ Mộ gấp cái thìa, vừa rất buồn bực nhìn đồng hồ treo tường, hôm nay mình thức dậy cũng không muộn lắm a, vì sao tất cả mọi người đã ăn xong bữa sáng rồi?

Trong phòng ngủ trên lầu, mẹ Hứa cùng Bạch Tiểu Mộng kéo ngăn kéo ra thất vọng vô cùng, sao lại một chút cũng không nhúc nhích, còn tưởng rằng đã bị dùng sạch rồi chứ.

Bạch Tiểu Mộng quả thực rất khó hiểu, nhìn Hứa Đình cũng không giống kiểu cấm dục hệ, mỗi buổi tối ôm vợ đẹp như vậy, sao lại có thể chịu được?

Mẹ Hứa trái nghĩ phải nghĩ vô cùng lo lắng, ai nha Đình Đình sẽ không phải là phương diện kia không được chứ, có cần hăm chút canh cho nó uống...

Tối gần buổi trưa, chuông cửa đột nhiên vang lên, Bạch Tiểu Mộng tưởng “Tình địch” lại không sợ chết tìm tới cửa, vì thế trong nháy mắt ý chí chiến đấu sục sôi, mặc một cái áo sơ mi nam rộng, lộ ra bắp vai chân dài phong tình vạn chủng chạy tới mở cửa.

Ngoài cửa là một nam tử trẻ tuổi đeo kính, mặc một bộ đồng phục chuyển phát nhanh màu vàng, trong tay ôm một cái hộp lớn, tuy rằng trên mặt có chút bấn, nhưng vẫn không thể che hết khuôn mặt vốn thanh tú nhã nhặn.

Tươi cười của Bạch Tiểu Mộng cứng đờ trên mặt.

Trong khoảnh khắc vừa trông thấy Bạch Tiểu Mộng, vẻ mặt của nam tử trẻ tuổi cũng có chút cổ quái, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, xoay người đặt hộp trong tay trên mặt đất, lấy bút bi ra nói cô à, phiền cô ký nhận.

Bạch Tiểu Mộng nhận lấy phiếu chuyển phát nhanh, có chút run rẩy ký tên mình ở mặt trên, lại nắm chặt không chịu trả lại cho y.

Nhìn thấy khu biệt thự xa hoa phía sau Bạch Tiểu Mộng, nam tử trẻ tuổi cười tự giễu, cũng không thèm nhìn cô một cái, xoay người kiên quyết rời đi.

Đã từng ngốc một lần, ai sẽ ngốc lần thứ hai chứ.

Bóng lưng người kia mảnh khảnh, nhìn qua tựa hồ sắp bị đông đờ chuyển phát nhanh đê ngã, cái mũi Bạch Tiểu Mộng lên men nhịn không được, ôm đầu gối ngồi xổm trên mặt đất khóc thành tiếng.

Sau đó mặc kệ những người khác có hỏi như thế nào, cô cũng không chịu mở miệng nói.

Hứa Đình tự trách, sớm biết thế thì tự mình đã đi nhận đồ chuyển phát rồi.

Hạ Mộ ảo não, tại sao mình lại muốn hỏi anh trai muốn cái hòm đồ này.

Mẹ Hứa đau lòng vô cùng, nhìn con gái khóc.

“Con không sao.” Bạch Tiểu Mộng sau khi khóc đủ, rút khăn tay ra lau mũi, “Anh ấy bạn trai trước của con.”

Một câu vừa ra, tất cả mọi người bị chấn động.

“Nhưng mà bọn con đã chia tay rồi.” Bạch Tiểu Mộng phát phát tay, “Con chỉ buồn bực như vậy một lúc mà thôi, hiện tại đã không sao rồi.”

“Không sao, em sẽ giới thiệu cho chị một người khác.” Hạ tiểu thụ tìm ảnh chụp trong di động, “Chị xem, người này là anh trai của em, chị có thích hay không? Anh ấy biết làm vịt muối tiêu rất ngon, còn có thể nướng bánh ngọt, bánh sôcôla hình tháp cũng rất ngon!”

“Chị cũng không phải tìm đầu bếp.” Bạch Tiểu Mộng nín khóc mỉm cười, “Mới không cần.”

Hạ Mộ chưa từ bỏ ý định, lén lút ở trên lầu gọi điện thoại, anh gần đây anh có muốn yêu đương hay không?

“Sao đột nhiên lại hỏi cái này?” Hạ Dịch bật cười.

“Chỗ này của em có một chị, vô cùng xinh đẹp.” Hạ Mộ liều mạng tiến cử.

Hạ Dịch dở khóc dở cười.

“Anh tới nhìn xem sao.” Hạ Mộ nói dối không chớp mắt, “Tính cách rất tốt.”

“...” Hạ Dịch không nói gì.

“Anh cũng hai mươi tám rồi!” Hạ Mộ lo âu, “Vẫn chưa có một người bạn gái, làm sao bây giờ nha...”

“Được rồi được rồi, càng nói càng hăng hái.” Hạ Dịch thật sự không muốn lại tiếp tục cái đề tài này.

Thật sự không được sao? Hạ tiểu thụ rất tiếc nuối, rõ ràng chính là rất xứng đôi a.

“Đúng rồi, trong cái hòm anh gửi cho em có một tờ phiếu báo danh, nhớ kĩ sau khi điền xong quét hình gửi cho anh.” Hạ Dịch đột nhiên nhớ tới một việc.

“Phiếu gì?” Hạ Mộ dùng dao trang trí mở thùng ra, lật lật tìm bên trong.

“Một cuộc thi thiết kế đồ trang sức, dù sao em gần đây không có việc gì, thử xem đi.” Hạ Dịch cười cười, “Nếu như có thể vào vòng chung kết, anh sẽ mang chị dâu về nhà cho em.”

Chị dâu? Điều kiện này rất có lực hấp dẫn, mắt Hạ Mộ sáng lên, không cần suy nghĩ liền đáp ứng.

Trong cái hòm Hạ Dịch gửi tới đều là vật liệu bản thảo loạn thất bát tao, từ đồ đá cho đến cái kim đều không thiếu, quả thực chính là một cái tiệm tạp hóa.

Hứa Đình sửa sang lại chừa ra một căn phòng trống, tốn hai ngày giúp Hạ Mộ bố trí một cái phòng làm việc, mặc dù có chút đơn giản, thứ nên có lại đều có, ngay cả vách tường cũng dán giấy dán tường màu xanh nhạt, còn lắp đèn tường cá nhỏ màu vàng.

Đương nhiên, Hứa tiểu công cũng bởi vậy quang vinh bị thương, tay trái liền bị quấn thành bánh chưng.

“Sao lại vậy?” Hạ tiểu thụ ôm tay hắn vô cùng áy náy.

“Lúc đóng giá sách, không cẩn thận bị nện xuống.” Hứa Đình nhú mày, “Bác sĩ nói một tuần không thể dính nước.”

Hạ Mộ gật đầu, không thể dính nước a.

Vì thế vào buổi tối, Hứa tiểu công có hứng thú với tắm uyên ương buồn nôn rất cực được thỏa mãn.

Cho đến rất nhiều ngày sau Hạ tiểu thụ mới phát hiện, kỳ thật tay người nào đó chẳng qua là trầy chút da mà thôi.

“Anh thực nhảm chán!” Hạ Mộ đỏ mặt dùng gối đầu đập hắn.

Hứa Đình vừa trốn vừa nghĩ, lúc em giúp anh tắm, cũng sờ vào rất hăng say, ngay cả bông tắm cũng không dùng, trực tiếp đổ sữa tắm vào tay cọ khắp nơi, không phải lợi dụng thì là cái gì!

Hạ Mộ thực chột dạ, em mới không có cố ý muốn sờ anh, xúc cảm cái gì chứ, mới không có nghiệm!

Náo loạn một trận xong, Hạ tiểu thụ bị Hứa Đình đặt ở dưới thân, từ khuôn mặt hôn đến miệng.

“Không được náo loạn.” Hứa Đình cắn một ngụm trên chóp mũi cậu, “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Cái gì?” Hạ Mộ lau nước miếng trên mặt.

“Cuối tuần có một bữa tiệc trên du thuyền, anh sẽ đi cùng Tiểu Bạch.” Hứa Đình nhìn cậu, “Đại khái khoảng một tuần.”

Hạ tiểu thụ tuy rằng không nói gì, nhưng mà cũng có thể nhìn ra vô cùng hâm mộ rất muốn đi.

“Chờ chuyện liên quan đến nhà họ Vương giải quyết xong, tùy em muốn đi đâu anh đều sẽ đi cùng.” Hứa Đình ghé vào lỗ tai cậu an ủi, “Hiện tại trước ủy khuất một chút, được không?”

Hạ Mộ ấm áp trong lòng, ôm cổ của hắn nói em mới không ủy khuất.

Có thể được anh nâng niu trong tay, cảm kích còn không kịp, làm sao còn có tâm tình khác.

28. Chương 28: Anh Chính Là Người Mẫu

Cái bữa tiệc trên du thuyền mà Hứa Đình nói kia, kỳ thật chính là tiệc đính hôn người con thứ của Tôn Sở Dương, người nhà họ Vương nhất định sẽ đi, cho nên Hứa Đình cũng thuận theo vậy mà tiếp nhận thiệp mời.

“Có thể bị nguy hiểm hay không?” Hạ Mộ rất lo lắng.

“Tiểu ngốc, anh cũng không phải đi đánh nhau.” Hứa Đình cụng trán cậu, “Lúc anh không ở đây, không được tùy tiện ra ngoài, biết không?”

Hạ tiểu thụ gật đầu, ngoan vô cùng.

Rời đi có một tuần mà thôi, có cần phải làm như đang sinh ly tử biệt như thế không? Bạch Tiểu Mộng vừa buồn nôn vừa nước mắt lấp lánh.

Buổi chiều, Hứa Đình và Bạch Tiểu Mộng cùng đến công ty, mẹ Hứa từ tiệm thuốc mua về một ít dược liệu, vào phòng bếp hầm canh đuôi bò cực bổ.

Hạ Mộ hoàn toàn không biết dụng ý của nồi canh này ở chỗ nào, còn rất nhiệt tình hỗ trợ trong bếp, nhìn qua vô cùng vui vẻ đem mình tặng cho người nào đó ăn sạch sẽ.

Mẹ Hứa vừa cắt củ cải, vừa nói Tiểu Mộ, xuống tầng hầm lấy giúp mẹ một cái nồi đất mới đi.

“Dạ?” Hạ Mộ sửng sốt, tầng hầm?

“Cái cũ lần trước bị rạn nứt mất rồi.” Mẹ Hứa không có cảm thấy cậu khác thường, “Nhưng mà còn có cái mới, đi lấy giúp mẹ được không? Chìa khóa tầng hầm ở trong ngăn kéo TV, đèn bị hỏng rồi, nhưng có đèn pin đó.”

“... Vâng.” Hạ Mộ đáp ứng, mở ngăn kéo cầm chìa khóa và đèn pin đi ra sau nhà.

Từ cửa cầu thang nhìn xuống là một mảnh tối đen, Hạ tiểu thụ chuẩn bị nửa ngày dũng khí, mới anh dũng chậm rãi đi xuống.

Tầng hầm rất lớn, cũng có rất nhiều tro bụi, Hạ Mộ bật đèn pin, lật tìm trong một đống đồ cũ, đèn pin chiếu trên tường ra đủ loại bóng có hình thù kỳ quái, bất giác có chút lông tóc dựng đứng, nhưng vẫn bất buộc chính mình không được chạy ra đi.

Cần phải cố gắng hơn, đây là hứa hẹn mình cho người kia, không thể làm không được.

Tìm hồi lâu cũng vẫn không tìm được nòi đất, Hạ Mộ cầm đèn pin chiếu chung quanh, muốn xác định xem xung quanh còn có cái gì, nhưng lúc không để phòng để ánh đèn pin chiếu tới một góc nào đó, thì lại mơ hồ xuất hiện một bóng người.

Điều này thật sự là quá kinh hãi, Hạ Mộ hét lên một tiếng ném đèn pin, quay ngoắt sang hướng ngược lại chạy đi, dọc theo đường đi mấp mô ngã xuống mấy lần, thật vất vả mới sờ đến cầu thang.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình sau khi về nhà nghe nói Hạ Mộ ở dưới tầng hầm, vì thế nhanh chóng đến tìm, người còn chưa tới sau nhà, chợt nghe tiếng thét của Hạ Mộ, lúc chạy tới thì vừa vặn trông thấy cậu mặt xám mảy tro chạy ra.

“Hứa Đình!” Hạ Mộ nhào lên ôm lấy hắn, đầy người đều là mồ hôi lạnh.

“Đừng sợ, ngoan, không có chuyện gì.” Hứa Đình sờ sờ đầu của cậu, có chút trách cứ lại có chút đau lòng, “Vì sao không nói cho mẹ biết, em không thể tới nơi này?”

“Em không có.” Hạ Mộ lấy lại bình tĩnh, “Em không sợ tầng hầm.”

Hứa Đình cười lắc đầu, cúi đầu hôn nhẹ lên hai má bị bẩn của cậu.

Đều đã té nhào chạy ra, còn nói không sợ?

“Em thật sự là không sợ.” Hạ Mộ sốt ruột giải thích, “Em cũng đã ở bên trong lâu rồi... Vừa rồi là bởi vì trong góc có bóng người!”

“Lừa quỷ à?” Hứa Đình giúp cậu lau lau mặt, không chút để ý nói.

“Không phải, thật sự có!” Hạ Mộ có chút ủy khuất, mình rõ ràng đã không sợ tầng hầm, anh ấy vì sao không tin?

“Ừm?” Hứa Đình nhìn thấy cậu nhú mảy, “Thật á?”

Hạ Mộ ra sức gật đầu.

“Anh đi nhìn xem.” Hứa Đình vỗ vỗ bờ vai cậu.

“Rất kinh khủng đó.” Hạ Mộ kéo tay hắn không buông.

“Ng ngoan, không sao.” Hứa Đình hướng cười an ủi cậu, xoay người vào tầng hầm.

Mấy phút đồng hồ sau, Hứa Đình từ bên trong đi ra, biểu cảm có chút đỏ khốc đỏ cười.

“Là cái gì?” Hạ Mộ khẩn trương hỏi.

“Một tấm gương bị vỡ, chẳng trách em bị dọa, vừa nãy anh cũng giật mình.” Hứa Đình véo khuôn mặt cậu, “Không sao.”

“Em không phải sợ tầng hầm.” Hạ Mộ lại nhỏ giọng nhấn mạnh một lần.

“Ừ, lần này thực dũng cảm.” Hứa Đình nâng cằm cậu lên, sấp qua hôn xuống, “Đây là phần thưởng.”

Làm một tiểu thụ, Hạ Mộ sau khi bị hôn nhẹ theo bản năng mặt đỏ bừng, nhìn qua một chút khí phách đều không có, vì thế đành phải ở trong lòng phun một ngụm, cái gọi là phần thưởng, chẳng lẽ không phải là em hôn anh sao?

.....

Bữa tối, Hứa Đình chủ yếu không làm sao ăn được cơm, bị mẹ Hứa nhìn chăm chăm rót cho một bụng canh đại bổ.

Hạ Mộ không hiểu uống một ngụm, cảm thấy vị thuốc đông y nồng nặc, vì thế thừa dịp không ai chú ý, đem tất cả canh trong cái chén nhỏ của mình đổ sang cho Hứa Đình, còn vui sướng khi người gặp họa nói Đình Đình anh uống nhiều chút nha.

Hứa tiểu công khóc không ra nước mắt, tiểu ngốc, em có biết mục đích của canh này không, vạn nhất thực sự có công hiệu, cái người buổi tối bị đau kia chính là em đó.

Một nồi canh bị uống hết hơn phân nửa, mẹ Hứa rất hài lòng, sau khi cơm nước xong chưa đến mười giờ, liền đuổi hai người trở về ngủ.

Hạ tiểu thụ đã uống cà phê nên rất sôi nổi, một chút cũng không muốn ngủ.

Hứa Đình bổ dưỡng quá mức độ, có chút toàn thân khô nóng, vì thế cởi áo, để trần thân trên uống nước.

Hạ Mộ nuốt nước miếng, cái kia, thật đẹp mà.

Vì thế Hạ tiểu sắc lang âm mưu ở trong lòng, phải làm thế nào mới có thể nhìn được nhiều hơn chút!

Hứa Đình sau khi uống xong nước đặt cốc xuống, còn chưa kịp động, liền bị Hạ Mộ rống lên một câu: “Không được nhúc nhích!”

“Làm sao vậy?” Hứa Đình hoảng sợ, theo bản năng quay đầu nhìn cậu.

“Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích, đầu quay lại đi, góc độ kia rất đẹp.” Hạ Mộ cực nhanh giở bản vẽ và bút chì của mình, ngồi xếp bằng ở trên sàn nhà, “Không được lộn xộn a.”

Hứa Đình dở khóc dở cười, lại không muốn quấy rầy hưng trí của cậu, đành phải duy trì tư thế đứng ở nơi đó, dặn cậu vẽ nhanh một chút.

Nửa giờ một giờ, sau hai giờ, Hạ Mộ mới buông bản vẽ xuống.

Hứa Đình toàn thân cứng ngắc, rất đau đớn hoạt động gân cốt, đánh nhau cũng không mệt như vậy.

Hạ Mộ nhìn tác phẩm của mình, thỏa mãn vô cùng, hận không thể cho toàn bộ thế giới triển lãm, chẳng qua ngẫm lại lại có chút không nỡ, tốt xấu gì cũng coi như là nửa thân trần, sao có thể để cho người khác thấy!

“Tặng cho anh.” Hứa Đình đưa tay.

“Không cho.” Hạ Mộ rất nhỏ mọn.

“Bức tranh rõ ràng chính là anh!” Hứa Đình chưa từ bỏ ý định.

“Được rồi, hôm nào vẽ cho anh bức khác.” Hạ Tiểu Mộ đưa tay vỗ vỗ hấn, trên vai Hứa Đình lập tức xuất hiện hai dấu vuốt đen sì.

“Nha!” Hạ Mộ rút tay về, vô thức lau lau trên người mình.

Hứa Đình dở khóc dở cười, người này có đôi khi thông minh muốn chết, nhưng lúc ngốc cũng là thực ngốc.

Bởi vì bản vai bị vỗ bấn, Hứa Đình đành phải lại đi tắm rửa, nghe tiếng nước ào ào trong phòng, mẹ Hứa kích động muốn rơi lệ, hiện tại tắm rửa, có phải chứng minh hai giờ trước đó đã xảy ra một ít chuyện rất tuyệt vời hay không? (sự nỗ lực không ngừng nghỉ của người mẹ =))))

Vì thế cảm thấy rất mỹ mãn mà đi ngủ.

Nhưng đêm nay, trôi qua kỳ thật rất yên ổn.

Chờ Hứa Đình tắm rửa xong đi ra, Hạ Mộ đã cuộn tròn lại ngủ, hai má phẩn nộn, so với màu tái nhợt tiêu tụy khoảng thời gian trước đây, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Càng nhìn càng thích, nhin không được liền cúi đầu hôn một cái, sau đó ôm vào trong ngực.

Nếu không phải bởi vì cậu, ngay cả bản thân Hứa Đình cũng sẽ không tin, mình lại có thể sẽ không nhúc nhích đứng hai giờ, chỉ là để cho người ta vẽ tranh.

Đương nhiên, lúc này Hứa tiểu công còn không biết, bức họa này chỉ là khởi đầu cho kiếp sống người mẫu của mình.

Tỷ như ở những ngày trong tương lai, Hạ tiểu thụ ngẫu nhiên sẽ nói, Hứa Đình em đi học lớp vẽ cơ thể người a.

“Hửm?” Hứa Đình cảnh giác vĩnh tai, “Người mẫu nam hay là nữ, mặc quần áo hay không mặc?”

Nữ là không thể, nam càng không thể!

“Đây là nghệ thuật.” Hạ Mộ cố gắng biện giải.

“Đừng đi nữa, vẽ anh vẽ anh đi.” Hứa tiểu công thoái thác công việc ở công ty, chuyên tâm ở nhà làm hiến thân nghệ thuật cho lão bà.

Hạ tiểu thụ lệ rơi đầy mặt, đành phải lần thứ một trăm lẻ một ở nhà làm trạch, ủy ủy khuất khuất vẽ mãnh nam lỏa thể.

Cho nên nói kỳ thật có đôi khi, mỗi công mới là cái vại dấm chua nhất.

.....

Ngày hôm sau, Hạ Mộ thức dậy rất sớm, lại không muốn rời giường sớm, vì thế nằm sấp trên giường nhìn Hứa Đình.

Người bên cạnh cho dù là ngủ say, cũng giấu không được luồng anh khí có chút kiêu ngạo giữa vùng đầu lông mày, được một người như vậy ngàn theo trăm thuận nâng niu ở trong tay, nói không đắc ý vậy tuyệt đối là giả, vận khí của mình phải có bao nhiêu tốt, mới có thể gặp được anh ấy vào buổi chiều hôm đó.

Cảm kích và cảm tình rất nhiều, không biết nên biểu đạt như thế nào, vì thế đành phải tiến sát lại, khế hôn một cái trên môi hắn.

Sau đó Hạ tiểu thụ vận vẹo mắt tự nhiên lại rất chờ mong nghĩ, chờ anh ấy từ du thuyền trở về, mình sẽ chủ động chút nữa.

Cùng người mình thích làm bất cứ chuyện gì, đều là có thể đi?

Lúc tám giờ, Hứa Đình bị đồng hồ báo thức đánh thức, vì thế theo thói quen ôm người bên cạnh, dùng cằm cọ cọ gương mặt cậu.

Hạ Mộ bị râu ria của hắn làm cho có chút ngứa, vì thế vừa cười vừa trốn.

“Sớm.” Hứa Đình rất cục thanh tỉnh.

“Sớm.” Làn da Hạ Mộ rất mẫn cảm, khuôn mặt và cổ đều bị cọ ra dấu đỏ, Hứa Đình nhìn mà liên tục cảm khái, lão bà còn có thể tiếp tục nộn(*) thêm chút nữa không, quả thực chính là làm từ đậu hủ mà.

(*) nộn : mềm, non nớt.

Mà trong phòng ăn dưới lầu, vì lo lắng Mộ Mộ tối hôm qua bị cái kia gì, Đình Đình và Tiểu Mộng lại sắp một tuần không về nhà, cho nên điểm tâm mẹ Hứa làm vô cùng phong phú, Hứa Đình mới vừa ngồi vào bàn thì quả thực sắp rót cảm, bữa sáng mà thôi, sao lại còn có vịt quay cùng Phật khiêu tường các loại vậy?

Hạ Mộ cũng rất buồn bực, vì cái gì tất cả mọi người là ăn bánh bao, còn mình là uống cháo?

“Mẹ đặc biệt cố ý làm cho con đấy.” Mẹ Hứa lấy thìa trộn trộn, “Bổ thêm thịt bò viên và sò sẩy khô thái sợi cùng rau dưa.”

“Cám ơn mẹ.” Hạ Mộ không rõ ý tưởng, cũng không nghĩ nhiều, uống còn rất cao hứng.

“Hai người phải cẩn thận đấy.” Hạ Mộ nhớ mãi không quên dặn.

“Yên tâm đi.” Hứa Đình giúp cậu gấp rau, “Đi tham gia một buổi tiệc mà thôi, có thể có chuyện gì... Ăn lòng đỏ trứng đậu hủ đi.”

“Tiểu Mộ nói không sai, tự mình cẩn thận.” Ba Hứa nhìn Hứa Đình, “Không được gặp rắc rối.”

“Yên tâm đi, con chính là đi tham gia một buổi tiệc, sao mọi người đều cho là con đi đánh nhau vậy?” Hứa Đình dở khóc dở cười.

“Mọi người yên tâm đi, có con bảo vệ hấn.” Bạch Tiểu Mộng hào khí vạm vỡ khoát tay.

“Khụ khụ.” Hứa Đình nuốt toàn bộ một ngụm canh vào cổ họng.

Đời này vẫn là lần đầu tiên, có người nói phải bảo vệ mình.

Hạ tiểu thụ vừa rút khăn giấy cho hấn, vừa dâng lên chút lo lắng không tên.

Vì thế dùng sức nắm chặt tay hấn, muốn tìm ra một ít cảm giác kiên định.

Hấn là sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ?

END 28.

sao lúc Hứa tiểu công nói câu “về anh về anh đi...” thấy bĩ ối ghê cơ =))))))))

Canh đuôi bò : tác dụng là bổ thận tráng dương, tăng cường sinh lý =))))

Phật khiêu tường – món ăn được mệnh danh là “cầu kì nhất thế giới”

29. Chương 29: Bạn Xấu Rất Hữu Dụng . .

Bạch Tiểu Mộng gần đây ý chí chiến đấu sục sôi, trong đầu toàn là làm thế nào để khiến toàn hội trường kinh diễm, vì thế trước khi xuất phát, lời sạch lễ phục ra thử bảy tám bộ, trề ngực lại thêm thất lung, vô cùng sinh động.

Hứa Đình bị bắt tới làm bình phẩm dở khóc dở cười, nhiều lần do dự có cần che mắt Hạ Mộ vào không.

Hạ tiểu thụ ngược lại một mực vô cùng nghiêm túc chỉ điểm, cái này đẹp cái này cũng đẹp, chị họ mặc cái gì cũng đẹp!

“Vẫn là em ngoan.” Bạch Tiểu Mộng véo mặt cậu.

Hứa tiểu công khụ khụ, kéo Hạ Mộ ra phía sau mình.

Trước khi hai người xuất phát, Hạ tiểu thụ thực rồi rầm nghĩ, có cần chủ động hôn một cái không, biểu đạt chút lòng cảm kích của mình? Dù sao cũng là bởi vì mình, Hứa Đình mới phải cuốn vào trận phân tranh này.

Nhưng là vừa nghĩ tới cần chủ động, Hạ tiểu thụ liền lại bắt đầu đỏ mặt rất mất mặt, nắm nắm tay hồi lâu cũng không nắm ra kết quả.

Sau đó ngay lúc Hạ tiểu thụ đang trong quá trình rối rắm, Hứa Đình đã sắp rời khỏi .

Mẹ Hứa thực chán nản, ai nha Mộ Mộ nhìn qua sao lại một chút cũng không chủ động.

Hạ Tiểu Mộ rất tự trách, mình làm sao vậy, ngay cả chủ động hôn một cái cũng do dự như vậy, thật sự là hết thuốc chữa.

.....

Du thuyền rất xa hoa, Hứa Đình lên thuyền trước, còn cố ý lại kéo Bạch Tiểu Mộng dặn một lần, không cho phép chủ động thuê dật chuyên.

“Biết rồi, tôi chủ yếu phụ trách cùng cậu diễn ân ái, cái khác gì cũng không cần làm.” Bạch Tiểu Mộng khoác cánh tay Hứa Đình, dáng đi phong tình vạn chủng (vô cùng quyến rũ).

Hứa Đình ở trong lòng âm thầm cảm thán, kiểu con gái thế này, không biết phải ai mới dám cưới.

Tôn gia lần này mở tiệc chiêu đãi khách khứa rất nhiều, bởi vậy trên du thuyền rất náo nhiệt, Hứa Đình mang theo Bạch Tiểu Mộng đi qua, một đường cũng là thu hút không ít ánh mắt.

Trên thuyền không phải là không có mỹ nữ, nhưng bởi vì liên quan đến phạm vi xã giao, phần lớn đều là đã từng gặp mặt nhau, bởi vậy cho dù có xinh đẹp hơn nữa, cũng chưa đến mức kinh diễm, chỉ có Bạch Tiểu Mộng là hoàn toàn lần đầu tiên xuất hiện trước mắt mọi người, khuôn mặt diễm đam đáng yêu, dáng người lại rất nở nang, muốn không chú ý cũng khó.

“Hứa Đình.” Bạch Tiểu Mộng thấy rất nhiều người đều đang nhìn mình, vì thế mặt đầy sợ hãi trốn phía sau hắn, quả thực chính là một đóa hoa trắng mới bước vào xã hội.

Hứa tiểu công đưa tay ôm bả vai cô, trên mặt rất bình tĩnh, trong lòng ói như điên, đây là đang diễn.

Chung quanh có người bắt đầu hâm mộ ghen ghét, tiểu nữ sinh thuần khiết như vậy, mình tại sao không gặp được?

Bạch Tiểu Mộng diễn đến nghiện, cả người đều treo trên người Hứa Đình, yếu đuối đến ngay cả đường cũng không đi nổi.

“Này, qua rồi a.” Hứa Đình vô lực, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đình Đình em say tàu.” Thanh âm Bạch Tiểu Mộng mềm đến sắp nở hoa, sau đó nhẹ nháy mắt.

Hứa Đình theo ám hiệu của cô liếc xuống, vừa vặn trông thấy người nhà họ Vương đang đi tới.

Hứa Đình mỉm cười, xoay người ôm Bạch Tiểu Mộng vào trong ngực, đưa đến phòng khách trong khoang thuyền.

Bởi vì bữa tiệc này phải liên tục 7 ngày, cho nên mỗi vị khách đều có khách phòng, Hứa Đình vừa đưa cô về phòng, Bạch Tiểu Mộng liền không nín được nữa, cười thiếu chút nữa thở không nổi.

Hứa Đình buồn cười lắc đầu, tự mình mở tủ lạnh ra tìm đồ uống.

“Ai, cậu có thấy biểu cảm vừa rồi của người nhà họ Vương hay không? Mặt đều tái đi.” Bạch Tiểu Mộng tự mình mở một lon Coca cola.

“Con gái uống ít đồ có ga thôi.” Hứa Đình đem Coca cola lấy đi, đưa cho cô một lon nước trái cây.

Bạch Tiểu Mộng hơi sững sờ, tươi cười đọng lại ở trên mặt, những lời này, trước đây người kia cũng từng nói với mình.

“Chị phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không thể rời khỏi em, có biết không?” Hứa Đình lo lắng dặn dò.

“... Yên tâm đi, coi như đánh nhau, chị đây cũng sẽ không chịu thiệt đâu.” Bạch Tiểu Mộng hoàn hồn, cười che dấu, “Chị ra ban công hít thở không khí, cậu gọi điện thoại cho Mộ Mộ và mẹ đi.”

Hứa Đình gật gật đầu, thực biết điều không có mở miệng hỏi, vừa rồi trong tích tắc chị thất thần là vì sao.

Trong biệt thự Hứa gia, Hạ Mộ đang ở phòng làm việc dính khung gỗ, đột nhiên chợt thấy tiếng di động kêu.

Vội vàng lau hai tay dính đầy hồ vào tạp dề, không chút khoa trương nói, Hạ Mộ là bỏ nhào qua bắt điện thoại, âm âm làm đổ theo một đồng vật liệu gỗ.

“A...” Hứa Đình cười khê, “Lại đụng vào cái gì rồi?”

“Không có.” Hạ Mộ cãi bướng.

“Đang làm gì đó?” Hứa Đình hỏi cậu.

“Làm khung tranh.” Hạ Mộ ngồi ở trên bàn, “Anh hẳn là đã ở trên thuyền rồi chứ, sao rồi? !”

“Lần này là tiệc đính hôn của người ta, em nói có thể thế nào?” Hứa Đình cười cười, “Đừng lo lắng, một tuần sau anh sẽ về.”

“Vậy anh cũng phải cẩn thận, còn có chị Tiểu Bạch cũng vậy.” Hạ tiểu thụ tuy rằng rất muốn ở trước mặt Hứa Đình đàn ông một chút, nhưng vẫn là nhịn không được nói lảm nhảm này nọ.

Trên mặt Hứa Đình đều là ý cười, ngay cả đuôi lông mày cũng hơi giương lên.

Không có biện pháp, ai bảo mình vừa nghe thấy thanh âm của em ấy, tâm tình liền rất tốt.

Bạch Tiểu Mộng tựa vào trên ban công, ngẩng đầu vừa vặn chứng kiến vẻ mặt cười ôn nhu của Hứa Đình.

Vì thế trong lòng còn có chút hâm mộ lại có chút chua xót, ở chỗ sâu trong trí nhớ, cũng từng có một người vì mình mà cười như vậy.

Chính là hiện tại, lại sẽ không còn nữa .

“Tiểu Bạch.” Hứa Đình mở cửa ban công ra, “Chị có muốn vào nghỉ ngơi một chút hay không?”

“Không cần.” Bạch Tiểu Mộng nhanh chóng lau nước mắt, nhưng mà đã bị Hứa Đình trông thấy, vì thế ra vẻ thoải mái cười cười, “Xong, bộ dạng xấu hổ nhất đã bị cậu phát hiện, không được nói cho Mộ Mộ a.”

Hứa Đình đưa cho cô một gói khăn giấy, vươn tay vỗ vỗ bả vai cô, “Nếu muốn tìm người nói chuyện, em sẽ nghe; nếu không muốn nói, vậy khóc xong sẽ không sao nữa .”

“Không sao.” Bạch Tiểu Mộng lắc đầu, vẫn là không chịu nói ra lý do, “Giống như cậu nói, khóc xong là không sao .”

“Hứa tiên sinh.” Nhân viên phục vụ ngoài cửa nho nhã lễ độ gõ cửa, “Tiệc tối sắp bắt đầu rồi.”

Bạch Tiểu Mộng đi toilet trang điểm lại một chút, một đầu tóc dài nhẹ nhàng bồng bênh, khí chất xinh đẹp giống như công chúa.

“Kỳ thật chị như vậy rất tốt.” Hứa Đình cùng cô đi ra đại sảnh, “Sau này có thể cân nhắc chuyển loại hình khác.”

Bạch Tiểu Mộng cười cười, không có đón nhận lời của hắn.

Trong đại sảnh lộng lẫy rực rỡ, đôi cô dâu chú rể đang khiêu vũ, nhìn qua rất ấm áp rất lãng mạn.

Hai người ngồi tại chỗ không bao lâu, đã có người lại đây mời Bạch Tiểu Mộng.

“Xin lỗi, không cho mượn.” Hứa Đình nhíu mày.

“Không sao cả a.” Người đến cũng không chán nản, đặt mông ngồi ở đối diện hai người.

“Đừng rờn, sao cậu lại một mình đến đây?” Bạch Tiểu Mộng hỏi y, “Lâm Kỳ đâu?”

“Cậu ấy không thích nơi này, em cũng không muốn cậu ấy đến đây.” Vương Lang ngồi phía trước, “Sao hai người lại cùng đến đây?”

“Làm cho người khác xem.” Hứa Đình buông ly rượu trong tay xuống, “Tôi rất hiểu tính tình Vương Tư Tiếp, cô ta chắc chắn sẽ không cứ bỏ qua như vậy, tôi cùng người khác càn dấn, cô ta sẽ càng tức giận, chờ ngày nào đó cô ta nhịn không được nổi lên xung đột với chúng ta, vậy tôi đây cũng có cái cớ yêu cầu nhà họ Vương bồi thường cho tôi.”

“Cậu muốn vào công ty nhà họ?” Vương Lang nhíu mày.

Hứa Đình gật gật đầu, quay đầu có chút áy náy nhìn Bạch Tiểu Mộng: “Chính là thật xin lỗi, kéo cả chị xuống nước.”

“Không sao, lúc đầu không phải chính tôi đồng ý với cậu sao?” Bạch Tiểu Mộng không sao cả cười, “Ba mẹ tôi đều ở nước ngoài, bọn họ cũng sẽ không thể biết tôi là ai.”

” Đại tiểu thư Vương gia thủ đoạn độc ác có tiếng, hơn nữa nghe nói nhân phẩm rất thối rửa, hai người cẩn thận một chút.” Vương Lang có chút không yên lòng.

“Chị đây càng thủ đoạn độc ác.” Bạch Tiểu Mộng khinh thường, xí, sợ cô ta chắc.

Hứa Đình bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy Bạch Tiểu Mộng và lão bà, có đôi khi chỉ số gốc rất giống nhau.

Bởi vì Hứa Đình trông coi rất nghiêm, bởi vậy sau đó, những người mời Bạch Tiểu Mộng toàn bộ đều bị đuổi đi.

Vì thế tất cả mọi người đều lên nói thầm, cũng quá keo kiệt rồi đó, nhưng mà cũng có thể hiểu được, một đại mỹ nữ như vậy, đều phải trông chặt một chút.

Vương Tư Tiệp ở một bên nghe thấy thiếu chút nữa tức ngất, nói Hứa Đình xứng đôi với con tiện nhân kia đã đủ làm cho mình nén giận, càng tức chính là, mọi người không hẹn mà cùng, lại có thể đều dùng đơn thuần trong sáng khí chất ưu tú điềm đạm nho nhã để hình dung Bạch Tiểu Mộng.

Cô ta mà đơn thuần điềm đạm nho nhã yếu đuối? Quả thực chính là khô hời, bọn họ rốt cuộc có biết hay không, cái miệng kia từng nói ra bao nhiêu lời quá đáng?

Bạch Tiểu Mộng được Hứa Đình kéo xuống sàn nhảy, một vũ khúc còn chưa nhảy xong, ánh mắt Bạch Tiểu Mộng đã cùng Vương Tư Tiệp giao hội vài chục lần.

Đương nhiên, mỗi lần đều là Vương Tư Tiệp vẽ mặt tức giận, mà Bạch Tiểu Mộng lại là cười đắc ý, tràn đầy ý vị khiêu khích.

“Tư Tư, không được như vậy.” Người đàn ông bên cạnh Vương Tư Tiệp nhìn không được nữa, kéo cô đi đến khu nghỉ ngơi, “Không phải chỉ là một người con trai thôi sao, em vậy có đáng không?”

“Anh thì biết cái gì?” Vương Tư Tiệp lườm gã một cái, “Em chính là thích loại hình như anh ấy.”

“Thích nhưng cũng đã có chủ, em vẫn là thôi đi.” Người này là anh họ Vương Tư Tiệp, tên Vương Tùng.

“Có chủ thì thế nào?” Vương Tư Tiệp hừ lạnh một tiếng, “Con tiện nhân kia cũng không biết là từ đâu xuất hiện, ngọn nguồn đều tra không được.”

“Em phái người đi thăm dò bạn gái của hắn?” Vương Tùng nhú mày, “Hứa gia nước sâu, cố gắng đừng đắc tội họ?”

“Em có chừng mực.” Vương Tư Tiệp không kiên nhẫn phát phát tay, “Anh cũng đừng quản.”

Biết tính xấu của cô em gái này của mình, Vương Tùng ở trong lòng thở dài, chỉ hi vọng đừng xảy ra chuyện gì lớn.

Tôn Sở Dương ở trong hắc đạo D thị cũng coi như là một nhân vật, bởi vậy bữa tiệc này tuyệt đối được coi như là xa hoa, liên tiếp bảy ngày mỗi ngày đều có chủ đề tiệc rượu không đồng dạng.

Bạch Tiểu Mộng một ngày mặc lễ phục trễ ngực, một ngày mặc váy dài màu trắng, gợi cảm thanh thuần nóng bỏng dễ thương toàn bộ diễn mấy lần, ở ngày tiệc thứ bảy cuối cùng, rất tự nhiên được chọn làm Party Queen. (nữ hoàng bữa tiệc)

“Hi vọng cô cũng có thể sớm tìm được hạnh phúc.” Cô dâu đưa bó hoa của mình tặng cho cô.

Bạch Tiểu Mộng nhận hoa nói cảm ơn, sau đó nháy nháy mắt với Hứa Đình.

Hứa Đình cười, đưa tay ôm bả vai cô.

Hiện trường một mảnh âm thanh reo hò, mọi người trông thấy đều rất vui vẻ, ngoại trừ Vương Tư Tiệp.

Tiện nhân như vậy, dựa vào cái gì có thể có được nhiều thứ mình muốn như vậy?

Ai cũng biết kích động là ma quỷ, nhưng không phải ai cũng có thể khắc chế ma quỷ.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Bạch Tiểu Mộng cùng Hứa Đình đang quay về, liền bị vài người ngăn lại.

“Làm gì?” Hứa Đình nhú mày, đem Bạch Tiểu Mộng che ở phía sau mình.

“Không có gì, tâm sự mà thôi.” Ngữ khí Vương Tư Tiệp rất lãnh đạm, “Lên trên boong tàu thế nào?”

Vương gia là chính là thủ hạ của Tôn Sở Dương, bữa tiệc này là của Tôn gia, Vương Tư Tiệp dù thế nào, cũng không thể gây sự quá lớn.

Hứa Đình gật gật đầu, mang theo Bạch Tiểu Mộng cùng lên mũi tàu.

Vương Lang uống có chút ngà ngà say, lưng la lung lay đi qua thì vừa vận trông thấy đoàn người bọn hắn đi ra phía sau.

Cứ cho là Hứa Đình có thể đánh nhau, những cũng chỉ có một người, Vương Lang nhú mày, lắc lắc đầu buộc mình tỉnh táo, sau đó bình tĩnh đi theo.

30. Chương 30: Nay Coi Như Là Đồng Ý Rồi? ! . .

Boong tàu lúc nửa đêm rất yên tĩnh, chỉ có ngọn đèn sợi đốt lạnh lẽo, gương gao chiếu sáng khuôn mặt mỗi người, bóng cột buồm chiếu trên mặt đất, vận vẹo có chút quỷ dị.

“Có chuyện gì?” Hứa Đình lạnh lùng nhìn người trước mắt.

“Em có thể đồng ý ký hợp đồng với anh, cũng có thể giúp anh hợp tác với chú Tôn.” Vương Tư Tiệp đi thẳng vào vấn đề, đưa tay chỉ vào Bạch Tiểu Mộng, “Nhưng đó là nếu anh giao cô ta cho em.”

Bạch Tiểu Mộng cười ra tiếng, người này thật đúng là bị chính mình chọc giận rồi.

“Tôi vì sao phải giao cô ấy cho cô?” Hứa Đình nhú mày.

“Cô ta căn bản không phải là bộ dạng đơn thuần như bên ngoài kia, anh rốt cuộc có biết tâm cơ cô ta nặng bao nhiêu hay không?” Vương Tư Tiệp thẹn quá hoá giận.

“Đình Đình em không có...” Bạch Tiểu Mộng diễn trò đến nghiện oan oan ức ức, mắt to ngập nước nhìn lên Hứa Đình.

“Đồ tiện nhân này!” Vương Tư Tiệp thiếu chút nữa giận đến ngất, hận không thể xông lên xé rách mặt nạ của cô cho mọi người xem.

“Vương tiểu thư, xin cô tôn trọng bạn gái tôi một chút.” Sắc mặt Hứa Đình trầm xuống, “Nếu cô chính là vì việc này mà gọi tôi đến, xin lỗi không phụng bồi.”

Dứt lời, ôm bả vai Bạch Tiểu Mộng muốn đi, lại bị vài người ngăn trở.

“Cô đây là có ý gì?” Hứa Đình nhìn Vương Tư Tiệp, ánh mắt có chút lạnh.

“Em hỏi anh một lần cuối cùng, rốt cuộc có đem cô ta giao cho em không?” Vương Tư Tiệp hoàn toàn bị tức giận làm choáng váng đầu óc.

Có thể chịu được 3 năm yêu anh ấy không có kết quả gì, nhưng không thể chịu được anh ấy và người khác bên nhau.

Mình không chiếm được, cho dù là hủy diệt, chung quy so với tặng cho người khác vẫn tốt hơn.

“Cô thật sự là buồn cười.” Hứa Đình có chút thương hại liếc cô một cái, mang theo Bạch Tiểu Mộng rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh của hắn càng đi càng xa, ánh mắt Vương Tư Tiệp cũng càng ngày càng lạnh, hơi hắt cằm, đám tay chân bên người lập tức đuổi theo.

May mắn Hứa Đình sớm có phòng bị, kéo Bạch Tiểu Mộng tránh sang bên cạnh, tránh được tiếng gió rít mà tới sau tai.

Bạch Tiểu Mộng thực chán nản, mình chính là nãi tử mới có thể đi giày cao gót.

Hứa Đình và Vương Lang cùng nhau học đâm bốt tám năm, đánh nhau cho tới bây giờ vốn chưa từng chịu thiệt, nhưng lần này có chút không giống, thứ nhất là bên đối phương người thật sự rất đông, thứ hai còn

phải lo cho Bạch Tiểu Mộng, thời gian kéo dài được một lúc lâu, dĩ nhiên là bắt đầu mệt mỏi, vừa không chú ý một cái, trên vai liền trúng ngay một gậy gỗ rắn chắc.

Tay trái như là bị hút sạch sức lực, chung quanh còn có mười mấy người vây lại, Hứa Đình chịu đựng đau nhức kéo Bạch Tiểu Mộng ra phía sau, muốn tìm cơ hội để cô chạy đi.

“Em hỏi lần nữa, anh có muốn giao cô ta cho em không?” Trong mắt Vương Tư Tiệp đầy lạnh lùng.

“Một cô gái rất xinh đẹp, sao lại biến thái như vậy?” Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm, một người đi ra từ trong bóng tối.

“Mười đánh một, còn có con gái, thật là có thể a.” Vương Lang chỉnh lại cà- vạt bị lệch, âu phục nhìn qua cũng có chút bẩn, ngữ điệu xem như là trêu chọc, nhưng vẻ mặt còn lạnh hơn so với băng.

Vương Tư Tiệp nhíu mày, có chút ngập ngừng nhìn sang bên kia.

“Mấy người ở cửa kia, bây giờ đã nằm đo ván rồi.” Vương Lang nhìn Vương Tư Tiệp, “Bữa tiệc của Tôn gia, cô cũng dám gây rối, lá gan lớn đấy, khuyên cô tốt nhất vẫn là ngừng tay đi.”

“Giải quyết sạch đi.” Vương Tư Tiệp gần từng câu từng chữ.

Vương Lang cười lạnh, lão tử đã rất lâu không đánh nhau rồi.

Có Vương Lang gia nhập, áp lực của Hứa Đình bớt đi một chút, chẳng qua bởi vì tay trái hoàn toàn không nhúc nhích được, vẫn là chịu không ít thiệt thòi.

Nhưng mà may mắn, Vương Lang trước đó đã gọi điện thoại cho Tôn Sở Dương, bởi vậy không lâu lắm, mười mấy bảo tiêu liền chạy lại đây, ngăn trận hỗn loạn này lại.

“Quả thực là phản rồi!” Tôn lão gia tử nổi trận lôi đình, đây là tình huống gì?

Vương Vũ Hằng đứng ở một bên, đầu đổ mồ hôi lạnh, mình sao lại sinh ra đứa con gái thích gây rắc rối như vậy.

Hứa Đình toàn thân đã bị thương không ít, ngay cả trên mặt cũng có máu.

“Đình Đình.” Bạch Tiểu Mộng tự trách lại xót xa, đỡ hấn không biết nên làm sao bây giờ.

Tôn Sở Dương phát tay gọi vài người tới, nhanh chóng đưa hấn lên trên thuyền khám chữa.

Con trai độc nhất Hứa gia nếu xảy ra sự cố ở trên thuyền của mình, phiền toái có thể rất lớn.

“Vương quản lý, ông có phải cũng nên quản lý lệnh thiên kim hay không?” Vương Lang nhìn Vương Vũ Hằng, “Chẳng qua là bởi vì Hứa Đình quen một người bạn gái, lại có thể gây ra trận chiến lớn như vậy, nếu truyền ra ngoài, mặt mũi họ Vương nhà ông có thể sẽ mất hết đó.”

Vương Vũ Hằng vâng vâng dạ dạ, thật cẩn thận nhìn Tôn Sở Dương.

“Con gái của anh quả thực là càn quấy!” Tôn Sở Dương mấy năm nay luôn tránh cùng Hứa gia xung đột, lại trăm triệu không ngờ rằng, tất cả chuyện này lại bị Vương Tư Tiệp bởi vì tranh đoạt tình nhân mà phá hủy, vì thế tức giận đến đỏ bừng mặt.

“Vâng vâng đại ca, em trở về sẽ quản giáo nó.” Vương Vũ Hằng liên tục cam đoan.

“Theo tôi đến phòng khách.” Sắc mặt Tôn Sở Dương rất trầm, “Bảo đứa con gái bảo bối kia của anh cùng đi đi!”

Vương Tư Tiệp lúc này mới cảm thấy có chút hối hận, cũng đã không kịp nữa.

Nhìn thấy đoàn người bọn hấn rời đi, Vương Lang vỗ vỗ bụi trên quần áo, xoay người đến phòng y tế xem Hứa Đình.

“Làm sao bây giờ, hấn gãy xương rồi.” Bạch Tiểu Mộng vừa thấy Vương Lang nước mắt liền lưng tròng, “Tôi phải giải thích như thế nào với Tiểu Mộng?”

“Cái đó và chị không liên quan.” Vương Lang an ủi cô, sau đó ngồi ở bên giường, nhìn bác sĩ giúp Hứa Đình xử lý miệng vết thương.

“Thật là đủ mất mặt, lại có thể đem mình tổn thương thành như vậy.” Vương Lang khinh bỉ.

Hứa Đình đau đến đầu đầy mồ hôi, nhưng mà vẫn nói câu cảm ơn, nếu không phải là Vương Lang, những thiệt thòi mình chịu hôm nay, tổn hại, sợ là sẽ không chỉ thế này.

“Được rồi, với tôi còn phải nói cảm ơn sao.” Vương Lang giúp hắn đắp kín chăn, “Nghỉ ngơi đi, bên nhà họ Vương, có người giúp cậu quản lý.”

Hứa Đình nhắm mắt lại, nhưng lại không hề buồn ngủ.

Cũng không phải bởi vì đau, dù sao đã tiêm thuốc tê, tạm thời cũng không có cảm giác gì.

Ngủ không được là bởi vì ba mẹ và Tiểu Mộ, nếu bọn họ trông thấy bộ dáng này, tưởng tượng cũng biết là về mặt gì.

Lần này là mình sơ suất, khinh thường Vương Tư Tiệp lại có thể sẽ xúc động đến loại trình độ này, mình bị hại còn chưa tính, còn thiếu chút nữa liên lụy đến Bạch Tiểu Mộ.

Hứa Đình thở dài, so với cha, mình vẫn là quá non.

Mà ở trong biệt thự Hứa gia, mẹ Hứa đang ở phòng bếp hầm xương sườn, Đình Đình thích ăn nhất món này, sáng mai nó về nhà liền có thể ăn luôn.

Hạ Mộ ở một bên hỗ trợ thái củ sen, trong lòng có chút hưng phấn, sau khi sung sướng xong lại cảm thấy có chút ghét bỏ bản thân, chẳng qua là tách ra bảy ngày mà thôi, đến nỗi không thể chờ đợi được như vậy sao?

Đáp án đương nhiên là đáng rồi, Hạ tiểu thụ vô cùng khẩn cấp, buổi tối thậm chí còn mất ngủ.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hạ Mộ vừa thức dậy liền xông vào phòng bếp, lửa nhỏ vẫn đang ùng ục ùng ục sôi, mùi hương tràn đầy cả phòng bếp.

Hạ Mộ thật cẩn thận dùng thìa múc lên một chút, sau đó thỏa mãn nheo mắt lại, ngồi ở trên ghế sa lon chờ hắn về nhà cùng nhau ăn.

Sau hơn một tiếng, Hạ tiểu thụ vẫn không đợi được Hứa Đình, nhưng lại đợi được tin tức hắn đang ở bệnh viện.

“Bệnh viện?” Mẹ Hứa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, gần như suýt ngất đi, Đình Đình lớn như vậy ngay cả cảm mạo cũng rất ít khi, vì sao lại ở bệnh viện?

Hạ Mộ tâm loạn như ma, cũng chẳng quan tâm có thể bị người khác nhận ra hay không, cũng đi theo ba mẹ Hứa Đình đến bệnh viện.

Trên hành lang hoàn toàn vắng vẻ, cũng không có người nhà họ Vương coi chừng, Hạ Mộ nhẹ nhàng thở ra, đẩy cửa phòng bệnh ra.

Hứa tiểu công nằm ở trên giường, tay trái băng bó thạch cao, trên mặt còn dán băng cá nhân.

“Đình Đình!” Nước mắt mẹ Hứa loát xoát rơi xuống, con trai ngoan yên lành đi ra ngoài, vì sao lúc về liền biến thành cái dạng này?

“Được rồi, mẹ con không sao.” Giọng Hứa Đình rất nhẹ nhàng, sau đó ngẩng đầu nhìn Hạ Mộ.

Sắc mặt Hạ Mộ tái nhợt, tràn đầy áy náy, hận không thể tự mình đánh mình.

“Ngaoan, không liên quan đến em.” Hứa Đình xoa xoa đầu cậu, “Huống hồ anh cũng không sao.”

Hốc mắt Hạ Mộ đỏ bừng.

“Này.” Vương Lang đẩy cửa thò đầu vào, “Tôn gia và Vương gia cùng mang người đến đây, có gặp không?”

“Ba đi.” Ba Hứa tuy rằng trước đó không nói chuyện, nhưng sắc mặt âm u kia, ai nhìn cũng biết ông hoàn toàn bị chọc giận rồi.

Mẹ Hứa cũng cùng đi ra, tính nhìn xem rốt cuộc là ai không có mắt như vậy, dám làm bị thương tâm can bảo bối của mình.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người Hạ Mộ và Hứa Đình, Hạ tiểu thụ nhìn Hứa Đình người đầy vết thương, rốt cục cũng nhịn không được nữa, thực mắt mắt khóc thành tiếng.

Hứa Đình thở dài, biết ngay sẽ như vậy.

“Hứa Đình em xin lỗi.” Hạ Mộ vừa khóc vừa nức, “Đều là em hại anh.”

“Không có đâu.” Hứa Đình giúp cậu lau nước mắt, “Không liên quan đến em, ngoan, đừng khóc.”

Hạ Mộ lắc đầu, trong lòng khó chịu muốn chết đi được, rõ ràng đều là bởi vì chuyện của mình, anh ấy mới có thể bị thương.

Thấy bộ dạng này của cậu, Hứa Đình cười khổ, nâng cằm cậu lên, sáp lại nhẹ hôn xuống.

“Anh thật sự không sao, ngoại trừ cánh tay bị gãy xương, còn lại đều là vết thương nhỏ, rất nhanh sẽ khỏi.”

“Hứa Đình.” Hạ Mộ ôm lấy hán, không biết mình còn có thể làm cái gì.

“Ở bên anh anh sẽ khỏe.” Hứa Đình vỗ vỗ lưng cậu, “Buổi chiều anh có thể xuất viện rồi, về nhà nghỉ ngơi mấy hôm sẽ không sao.”

Hạ Mộ đáp ứng một tiếng, ôm hán càng chặt.

Trải qua thời gian dài, mình luôn luôn được anh ấy bảo hộ rất tốt, tốt đến mức mình cũng sắp quên, hóa ra cái người không gì không làm được kia, cũng sẽ bị thương.

Vì thế vào buổi sáng sớm ấm áp này, Hạ tiểu thụ lần đầu tiên trong đời, có dự vọng muốn bảo vệ người khác.

“Em sẽ không để cho anh bị thương nữa.” Thanh âm Hạ Mộ rất nhỏ, cổ họng cũng có hơi khàn khàn, nhưng lại rất kiên định rất kiên định.

Hứa Đình bật cười, cúi đầu hôn nhẹ tóc cậu.

” Anh có muốn nghỉ ngơi hay không?” Hạ Mộ hỏi hán.

“Không cần.” Sắc mặt Hứa Đình hơi tái, nhưng vẫn cười với cậu, “Nói chuyện với anh đi.”

Vốn tối hôm qua một đêm không ngủ, thật sự mệt chết đi, chính là tác dụng của thuốc tê đã hết, miệng vết thương đau đớn giống như bị xe lăn qua, làm sao còn có khí lực muốn ngủ.

Hứa Đình nắm chặt ra giường, muốn làm cho mình nhìn qua bình tĩnh một chút, nhưng vẫn là không thể trốn khỏi ánh mắt của cậu.

“Rất đau sao?” Hạ Mộ khàn giọng hỏi.

Hứa Đình lắc đầu, tiến tới hôn vào đôi mắt ẩm ướt của cậu.

“Như vậy sẽ không đau.”

Vốn chỉ là câu nói vui đùa, lại không dự đoán được Hạ Mộ lại có thể rất nghiêm túc hôn đáp trả.

Cảm nhận đầu lưỡi mang theo nhút nhát của cậu, lông mày Hứa Đình giương lên, rất nhanh liền cướp lấy quyền chủ động.

Môi lưỡi giao nhau triền miên mà lại kịch liệt, Hạ Mộ hơi hơi hé miệng, cố gắng muốn phối hợp với hán.

Sau khi nếm đủ mùi vị, Hứa Đình mới lưu luyến buông tay ra, Hạ Mộ bị hôn có chút ngạt thở, vì thế trong nhất thời vẫn chưa hoàn hồn, còn tựa vào trong lòng Hứa Đình, miệng mở rộng hơi hơi thở gấp, đầu lưỡi như ẩn như hiện, khóe môi còn có chỉ bạc mập mờ.

Hứa Đình cảm thấy bụng có dấu hiệu bốc hỏa, vì thế đành phải cúi đầu, hung hăng hôn một cái lên khuôn mặt mềm mềm của cậu để hạ hỏa, nhân tiện theo thói quen lưu manh một câu: “Chờ anh khỏe rồi, sẽ đem món nợ ngày hôm nay bù lại.”

Hạ Mộ đỏ mặt, nhưng không có nói không, mà còn rất nhỏ giọng “Vâng” một câu.

Hứa tiểu công ở trong lòng vừa mừng vừa sợ, này xem như... Đồng ý rồi? !

31. Chương 31: Cách Mạng Tình Cảm Sâu Đậm . .

Buổi chiều, Hứa Đình làm thủ tục xuất viện, bởi vì lo lắng đi ra ngoài sẽ gặp phải người nhà họ Vương, cho nên Hạ tiểu thụ lại bị quần kín kín kẽ kẽ, chỉ còn hở mỗi đôi mắt bên ngoài.

Hứa Đình nhìn mà vui trong lòng, tròn vo, thật giống như một cục bông.

Ra ngoài liền thấy bên ngoài phòng bệnh có mấy người đàn ông đồ đen, cục bông bị giật mình, quay đầu nhìn Hứa Đình, đây là tình huống gì?

“Không có gì.” Hứa Đình ôm vai cậu đi lên phía trước, thuận tiện ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng nói, “Là dùng để đề phòng người nhà họ Vương, đừng sợ.”

“Vậy sao?” Hạ tiểu thụ tò mò vô cùng, vì thế lén lén trộm trộm quay đầu lại nhìn lên.

Xã hội đen nha...

“Nhìn cái gì đấy?” Hứa Đình xoa xoa cậu.

Hạ Tiểu Mộ nhìn đám người đồ đen lại nhìn nhìn Hứa Đình, ánh mắt vô cùng sùng bái, anh ấy quả thực chính là nam nhân vật chính trong manhua (*) mới được!

(*) manhua : thể loại truyện tranh có nguồn gốc ở Trung Quốc

Hứa tiểu công buồn cười, đồ ngốc này.

Sau khi về đến nhà, Hạ Mộ trước vào bếp hâm lại canh, sau đó lại giúp Hứa Đình tắm rửa, cuối cùng còn cầm một cái khăn lông lớn, quỳ gối trên giường giúp hắn lau tóc, quả thực chính là có thể làm tài liệu giảng dạy tiêu chuẩn người vợ tốt.

Hứa Đình nghĩ thầm không tồi a, rất hiền lành.

Vốn không hề đói bụng, nhưng bởi vì Hạ tiểu thụ khăng khăng ăn gì bỏ cái nấy, vì thế Hứa Đình vẫn bị cưỡng ép ăn hết một bát canh xương sườn củ sen.

“Nghỉ ngơi đi.” Hạ Mộ nhận lấy bát không, đẩy Hứa Đình nằm về trong chăn.

Hứa tiểu công đỡ khóc đỡ cười, ăn xong lại đi ngủ, ở cữ sao?

Nhân lúc Hạ Mộ rửa chén, Hứa Đình kéo ngăn tủ muốn tìm tạp chí đọc, nhưng lại bị mấy cái hộp có bao bì chói lọi đập vào mắt.

Giật mình và ngạc nhiên chưa hết cầm lên nhìn, vị họ Hứa nào đó xác định đây không phải ảo giác, nhưng mà mình không có mua, dù sao cũng không thể nào là vô căn cứ mà xuất hiện, cho nên nói... Đây chẳng lẽ là tự Tiểu Mộ mua!

Trời ạ, Hứa tiểu công vô cùng kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng), sao lão bà lại chủ động như vậy, ngay cả bao cao su và KY (bôi trơn) đều mua hết cho lão công.

Đã đến mức này, nếu không ăn sạch thì đó chính là thái giám, Hứa Đình nhất thời trong đầu hiện ra vô số cảnh tượng, chờ sau khi tay mình khỏi, phải ăn sạch vợ như thế nào.

“Anh sao vẫn còn chưa ngủ? !” Hạ Mộ rửa xong bát đĩa quay về phòng ngủ, phát hiện Hứa Đình còn đang giở tạp chí, vì thế rất hung dữ.

“... Đau, ngủ không được.” Hứa tiểu công giả bộ đáng thương.

“Vậy à?” Hạ tiểu thụ nháy mắt mềm lòng, ngồi ở bên giường thực do dự, “Nhưng mà thuốc giảm đau không thể uống quá nhiều...”

“Vậy, hôn một chút được không?” Ngữ khí Hứa Đình rất dịu.

Hạ Mộ dẫu môi, đi đến gần hôn hân.

Hứa Đình ngậm cánh môi ngọt mềm của cậu hết cần lại liếm, tay phải trượt vào áo cậu, mơn trớn tấm lưng mịn màng, cuối cùng xấu ý nhéo thắt lưng cậu một cái.

“Ừm...” Toàn thân Hạ Mộ tê rần, cả người nhũn ở trong lòng Hứa Đình, vì thế ngẩng đầu lăm bầm tỏ vẻ bất mãn, tiếc rằng một chút khí thế cũng không có, nhìn qua ngược lại càng giống một chú mèo con đang làm nũng.

Hứa tiểu công ở trong lòng gào khóc, cánh tay nghiệp chướng này của mình, rốt cuộc khi nào thì mới có thể khỏi? !

Hạ tiểu thụ đỏ mặt đánh đánh, mặc hân không thành thật sờ khắp nơi, sau đó tự mình an ủi trong lòng, mình mới không muốn cùng anh ấy thân thiết, là bởi vì vết thương của anh ấy đau, mình là để dòi đi lực chú ý của anh ấy, mới anh dừng hiển thân.

Đây quả thực chính là giống như cách mạng tình cảm cao thượng!

Tới lúc chiều, Hứa Đình rốt cục mơ mơ màng màng buồn ngủ, Hạ Mộ sau khi nhìn hân ngủ ngon, liền nhẹ chân nhẹ tay ra phòng ngủ, không muốn quấy rầy hân nghỉ ngơi.

Ngồi đọc sách ở phòng khách chưa đến mười phút, cha mẹ Hứa Đình liền về, đi theo phía sau là Bạch Tiểu Mộng.

Cánh tay Bạch Tiểu Mộng cũng có chút xây xát, vốn cũng không để ý, vừa nãy mới có cảm giác hơi đau, vì thế mẹ Hứa vội vàng đưa cô lên lầu bôi thuốc.

Ba Hứa ngồi ở trên ghế sa lon, đưa tay muốn rót nước uống.

“Ba.” Hạ Mộ nhanh chóng rót chén nước trà ấm áp, thật cẩn thận đưa tới.

Ba Hứa nhận chén uống xong, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện.

“Ba.” Hạ Mộ cố lấy dũng khí mở miệng, “Con xin lỗi.”

“Hửm?” Ba Hứa đặt văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cậu.

“Đều là tại con, Hứa Đình mới có thể bị thương.” Mũi Hạ Mộ hơi chua, chỉ trông mong mình đừng bị ghét bỏ.

“Là có liên quan đến con, nhưng mà không phải lỗi của con.” Ba Hứa cười cười, “Được rồi, không ai trách con đâu.”

Hạ Mộ nghe vậy hốc mắt đỏ lên, cảm kích vô cùng.

“Là con trai, sao có thể khóc nhè?” Ba Hứa nhíu mày, “Điểm này cần sửa.”

Hạ tiểu thụ vội vàng gạt đầu, cố gắng làm cho mình đàn ông một chút.

Ba Hứa ở trong lòng bật cười, trước đó nằm mơ cũng không nghĩ đến, con trai mình sẽ tìm một tiểu ngốc như vậy về nhà.

Nhưng mà cũng coi như không tồi, khá ngoan ngoãn, cũng rất hiểu chuyện.

Mẹ Hứa vừa nghe lén vừa tức giận, lão chồng thật đáng ghét, con dâu khóc nhè rồi đó, ông rốt cuộc có biết hay không, bộ dạng cái mũi hồng hồng của Mộ Mộ mới đáng yêu nhất!

“Tiểu Mộ.” Bạch Tiểu Mộng ở trên bậc thang gọi cậu.

Hạ Mộ dạ lên tiếng, ục ục chạy lên lầu.

“Chị muốn quay về Nhật Bản.” Bạch Tiểu Mộng có chút luyến tiếc nhìn cậu, “Vé máy bay ngày kia.”

“Vội như vậy?” Hạ Mộ áy náy hỏi, “Là bởi vì nhà họ Vương sao?”

“Đương nhiên không phải, không phải do bọn họ.” Bạch Tiểu Mộng ngồi ở bên giường, “Trước khi đến D thị, chị vốn chuẩn bị đi Nhật Bản thăm cha mẹ chị, sau là do em họ gọi điện thoại cho chị, bởi vậy mới tạm thời quyết định tới đây.”

“Vậy chị phải bảo trọng.” Hạ Mộ rất thích Bạch Tiểu Mộng, cho nên lưu luyến không rời dặn dò.

Bạch Tiểu Mộng cười cười, rất nghiêm túc gật gật đầu.

Một bên khác trong phòng ngủ, Hứa Đình đang ngủ rất ngon, lại bị ba mình đánh thức.

Hứa Đình bất đắc dĩ nhìn ông, con trai ngài là bệnh nhân đó!

“Nửa tháng sau đến công ty Vương Vũ Hằng, Tôn Sở Dương đã đồng ý chia cho Hứa gia 51% cổ phần công ty.” Ba Hứa ném một xấp tài liệu lên trên mặt tủ, “Cho con thời gian ba tháng, người ta lần này là đánh con như thế nào, toàn bộ đánh lại gấp bội cho lão tử.”

Hứa Đình gật đầu, cảm xúc trong mắt có chút lạnh.

.....

Sáng sớm hai ngày sau, Bạch Tiểu Mộng tạm biệt mọi người, bước lên máy bay sang Nhật Bản.

Một tối hai tuần sau, Hạ Tiểu Mộ mất ngủ nghiêm trọng, ôm chăn cho đến nửa đêm vẫn chưa ngủ được.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình bị cậu không ngừng xoay người đánh thức.

“Anh ngày mai thật sự muốn đến công ty nhà họ Vương sao?” Hạ Mộ lo lắng nhìn hấn.

“Đương nhiên, bằng không uống công đóng kịch à.” Hứa Đình xoa xoa tóc của cậu, “Mau ngủ đi, không cần lo lắng.”

Hạ Mộ ở trong lòng nghĩ, sao có thể không lo lắng.

Nhà họ Vương là hạng người gì, mình rõ ràng nhất, huống hồ Hứa Đình đã vì cái này, phải chịu qua một lần bị thương nghiêm trọng như vậy, mình sao có thể an tâm để cho anh ấy một mình đến địa bàn nhà họ Vương.

“Thật sự không sao đâu.” Hứa Đình đỡ khóc đỡ cười nhìn cậu, “Anh sẽ dẫn vài người cùng đi.”

“Hay là, đừng đi được không?” Hạ Mộ chần chờ hỏi.

Hứa Đình dưới đáy lòng thật sâu thở dài, mình thật đúng là hết cách với em ấy mà.

END 31.

vâng, lại một chương không xôi không thịt, chỉ có KY và BCS =))))))

canh xương sườn củ sen :

32. Chương 32: Công Đức Viên Mãn . .

“Có thể không đi được không?” Hạ Mộ vẫn đang dính chặt lấy hỏi.

Bị cậu làm cho ngủ không được, Hứa Đình đưa tay vặn mở đèn đầu giường, có chút bất đắc dĩ nhìn cậu.

Hạ Mộ rúc vào trong chăn, hai tay nắm lấy mép chăn, trong miệng vẫn đang nói lảm bảm, nói Hứa Đình bằng không anh đừng đi mà .

Nhìn thấy vẻ mặt ủy ủy khuất khuất của cậu, Hứa tiểu công đỡ khóc đỡ cười, người không biết trông thấy, còn cho rằng mình bắt nạt em ấy.

“Lại đây.” Hứa Đình ngồi dựa vào đầu giường, đưa tay gọi cậu.

Hạ Mộ xoa xoa cái mũi, nhích qua ghé vào trong lòng ngực của hắn.

“Em có biết, lần này Hứa gia nắm được bao nhiêu cổ phần công ty không?” Hứa Đình hỏi.

“Ừm.” Hạ Mộ gật đầu.

“Vậy em đã từng nghĩ, vì sao bên kia lại dễ dàng liền thỏa hiệp như vậy không?” Hứa Đình véo mặt cậu.

Hạ Mộ nói lẩm bẩm, bởi vì anh là lão đại hắc bang! !

“Nếu thật sự tính ra, thế lực hắc bang của Tôn gia ở D thị, thật ra còn nhiều hơn so với Hứa gia.” Hứa Đình nhần nại giải thích, “Tôn Sở Dương lần này yếu thế chịu thua, một là bởi vì người của ông ta ra tay trước, bị thương là anh, đuối lý chính là ông ta; thứ hai ông ta cũng đứng lúc dùng cơ hội này, cùng Hứa gia kết nối quan hệ, Vương Vũ Hằng chẳng qua chỉ là một trong rất nhiều thủ hạ của ông ta, coi như không quan trọng gì, mà mạng lưới quan hệ của Hứa gia ở D thị, ông ta tuyệt đối không dám đắc tội, cho nên lần này ông ta thà rằng bỏ rơi Vương Vũ Hằng, cũng sẽ không đắc tội Hứa gia.”

“Ừm.” Hạ Mộ nghe được nửa hiểu nửa không.

Hứa Đình cười cười, cúi đầu hôn nhẹ cậu, “Việc này em không cần phải hiểu, nói ra là để cho em an tâm, anh sẽ không sao, ừm?”

“Hứa Đình.” Hạ Mộ dán mặt vào trong lòng hắn, “Cám ơn anh.”

“Nghỉ ngơi đi.” Hứa Đình giúp cậu đắp kín chăn, “Ngủ ngon.”

Hạ Mộ gật gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hứa Đình hôn xuống hai má cậu, sau đó chặt chẽ ôm vào trong ngực.

Em chỉ cần làm chuyện em muốn làm, cho dù vẫn cứ không lớn lên cũng không sao, anh sẽ luôn luôn bảo vệ em.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Đình sau khi bị đồng hồ báo thức đánh thức theo thói quen sờ bên cạnh người, lại cảm thấy trống không.

Trong phòng bếp dưới lầu, Hạ Mộ đang chuyên tâm chiên trứng, đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy.

“Chào buổi sáng.” Hứa Đình đem cằm đặt ở trên vai cậu.

“Ừm, chào buổi sáng.” Hạ tiểu thụ lau tay vào tạp dề, nghiêng qua hôn hắn một cái, “Ba mẹ đến nhà bà nội, em chiên xong trứng sẽ giúp anh tắm rửa.”

Hứa Đình “Ừ” một tiếng, vươn tay cầm lấy miếng trứng cuộn.

“Đánh răng xong mới được ăn!” Hạ Mộ hung dữ đập hắn.

Ánh mắt Hứa tiểu công vô cùng ai oán: “Đói.”

....

Hạ Mộ dở khóc dở cười, chỉ đành phải thỏa hiệp rất không có nguyên tắc, đút vào miệng hắn một cái bánh bao nhỏ.

Hứa Đình hài lòng, ngậm bánh đi ra phòng khách, vừa xem TV vừa chờ vợ giúp mình tắm.

Thạch cao trên tay trái ngày hôm qua mới tháo xuống, tuy rằng đã không có gì nghiêm trọng, nhưng vẫn là có chút hoạt động không tiện, vì thế vừa lúc tiếp tục làm bệnh nhân, nhân nhả được lão bà phục vụ ăn cơm tắm rửa mặc quần áo, cuộc đời quả thực quá tốt đẹp.

Trong phòng tắm dày đặc hơi nước, Hạ Mộ trước kéo tay áo sơ mi lên, sau đó lại kéo gấu gài lên, mới đi qua giúp Hứa Đình cởi quần áo.

“Em đây là chuẩn bị cấy mạ sao?” Hứa Đình cười.

“Hôm nay không được làm ướt quần áo của em.” Hạ Mộ liếc qua cảnh cáo hần, nghĩ nghĩ lại bổ sung nói, “Hơn nữa cho dù có ướt, em cũng tuyệt đối sẽ không cởi !”

Một đoạn thời gian trước mình mỗi lần giúp anh ấy tắm rửa, đều sẽ bị giới cho một thân nước, có khi còn có thể bị dính sữa tắm, sau đó sẽ không thể không cởi sạch cùng hần tắm, bị chiếm tiện nghi quả thực vô số kể.

Điều này hiển nhiên là cố ý xấu tính, mình mới không cần phối hợp!

“Vì sao?” Hứa tiểu công bắt mẫn, “Mấy ngày hôm trước đều cởi.”

“Là anh tắm, em vì sao phải cởi quần áo?” Hạ Mộ đỏ mặt, đẩy hần đến dưới vòi hoa sen, “Rào” một tiếng mở nước ra, “Đứng yên!”

Hứa Đình không đề phòng, bị nước giới đầy mặt, thiếu chút nữa không thở được, vì thế rất bị phần kháng nghị, đây là ngược đãi a!

Hạ tiểu thụ hít mắt, đem nút nước nóng vắn đến mức lớn nhất.

Hứa tiểu công gào thét kinh thiên động địa, trong lòng toàn là nước mắt, cái gì gọi là độc nhất lòng dạ tiểu thụ (*)...

(*) câu gốc là “độc nhất phụ nhân tâm” = độc ác nhất là lòng dạ đàn bà

Hai người ở toilet cãi nhau ầm ĩ, mãi mới tắm rửa xong, Hạ Mộ lại toàn thân ướt sũng, ngay cả đầu cũng đều nhỏ nước.

“Em xem, anh cho em đều cởi sạch đi.” Hứa Đình nghiêm trang, dùng khăn lông khô lau tóc cho cậu, nhân tiện nhìn thân thể mờ mờ dưới lớp quần áo trong suốt như ẩn như hiện mà nuốt nước miếng.

Hạ Mộ bị phần, quá hạ lưu mà, mình sẽ không bao giờ cùng tắm với anh ấy nữa!

Bởi vì hai người hao tổn khá nhiều thời gian ở phòng tắm, cho nên bữa sáng tình yêu Hạ tiểu thụ tỉ mỉ chuẩn bị cũng không có thời gian ăn, Hứa Đình sợ Hạ Mộ tức giận, vì thế vừa thay giày vừa giải thích, ngày hôm nay Tôn gia muốn mở cuộc họp công ty, anh không thể tới trễ.

Hạ tiểu thụ gật đầu, vội vàng lấy hộp ăn giúp hần chuẩn bị bữa sáng, để vào túi giấy đưa cho hần.

“Bảo bối tạm biệt.” Hứa Đình ôm cậu cắn một ngụm, sau đó liền vội vàng đi.

Vẫn còn may trên đường không bị tắc đường, đến lúc Hứa Đình tới công ty, mọi người cũng mới vừa vào phòng họp mà thôi.

Hứa Đình sửa sang lại cà- vạt, đẩy cửa đi vào.

Hứa gia ở D thị khá trầm lắng, nhưng trầm lắng cũng không có nghĩa không có năng lực, hướng hồ nhị thế tổ (*) này của Hứa gia nhìn qua có chút kiêu ngạo, bởi vậy mọi người tuy ngờ vực trong lòng, nhưng đối với hần cũng coi như khách khí, cũng không có biểu lộ ra quá nhiều bất mẫn.

(*) nhị thế tổ : chỉ con cháu đời thứ hai được hưởng lợi từ ông cha đi trước đã gây dựng, thường chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp.

Tôn Sở Dương lần này là cho Hứa gia đủ mặt mũi, không chỉ tự mình chủ trì hội nghị, còn tuyên bố trước mặt mọi người, sau khi tan sở ngày hôm nay, sẽ tổ chức tiệc hoan nghênh ở sảnh tổ chức tiệc của công ty.

“Cám ơn bác Tôn.” Hứa Đình hơi hơi cúi đầu, nhân tiện liếc sang Vương Vũ Hằng đang ngồi một bên.

Vương Vũ Hằng tuy rằng nhìn qua rất bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Tôn Sở Dương, đã có một tia hiểm ác không giấu được.

Hứa Đình rõ ràng, chẳng thể trách Tôn Sở Dương lần này hào phóng như vậy.

Điều kiện lúc trước ba mình đàm phán cùng Tôn gia có nhắc tới, chẳng qua là muốn ngang bằng cổ phần với Vương gia, lại không hề dự đoán được, Tôn Sở Dương lại có thể chủ động mở miệng, đem hơn phân nửa cổ phần công ty chuyển cho Hứa gia.

Trước đây có chút khó hiểu, nhưng mà theo như loại tình huống hiện tại này, tất cả chuyện này cũng có thể giải thích. Nếu như hai người bọn họ vẫn luôn bất hoà, vậy Tôn gia vừa vặn thừa dịp cơ hội này, một là để lấy lòng Hứa gia, thứ hai cũng là nhắc nhở Vương Vũ Hằng, rốt cuộc ai mới là lão đại.

Hứa Đình nhíu mày, khoe miệng hơi cong lên, đều là lợi dụng lẫn nhau.

Sau buổi họp, Hứa Đình vào văn phòng mới của mình, trên bàn đã đặt trước một xấp tư liệu lớn, đều là văn kiện có liên quan về phương diện kinh doanh của công ty này.

Trong túi giấy bên cạnh, bữa sáng đã nguội hoàn toàn, chẳng qua Hứa Đình vẫn ăn vô cùng ngon miệng.

Sữa đậu nành là từ đại lí mua về, nhưng bánh quẩy là do Hạ Mộ tự mình làm, Hứa Đình từ nhỏ rất dễ nuôi, thích nhất ăn loại sữa đậu nành bánh quẩy quán ven đường này, nhưng mà sau khi cùng Hạ tiểu thụ nếm qua mấy lần, liền cảm thấy quá nhiều dầu mỡ lại rất mất vệ sinh, vì thế mệnh lệnh rõ ràng cấm Hứa Đình ăn thứ này.

“Bữa sáng yêu thích của anh như vậy, em còn cướp đoạt của anh.” Hứa Đình thở dài.

Hạ Mộ nhăn mặt nhăn mũi không nói chuyện, đưa sữa và sandwich cho hắn.

Xế chiều hôm đó, Hạ tiểu thụ ngoan hiền liền lên mạng tra được cách làm bánh quẩy, ngày hôm sau, Hứa Đình liền được ăn bánh quẩy nóng hổi mới ra lò, mặc dù vẫn hơi rần rần, nhưng tuyệt đối an toàn hơn rất nhiều so với mua ở bên ngoài.

“Ăn ngon không?” Hạ Mộ rất hỏi hộp hỏi, “Hơi rần chút, lần sau em sẽ cải thiện.”

Hứa Đình cảm thấy mình có chút không nói nên lời, vì thế dứt khoát đưa tay, kéo cậu vào lòng ngực của mình.

Mình rốt cuộc là vận khí có bao nhiêu tốt, mới có thể trong nhiều người như vậy, nhặt được em ấy về nhà.

Ngày hôm nay bữa sáng rất nhiều chủng loại, nghĩ cũng biết, Tiểu Mộ phải có dụng tâm chuẩn bị nhiều thế nào.

Hứa Đình lòng tham không đủ, vừa ăn vừa gào khóc nghĩ, ăn hết chỗ này vẫn không đủ no.

Dù sao cánh tay mình cũng không còn gì nghiêm trọng, dứt khoát đêm hôm nay làm em ấy đi?

Trời ạ, ý nghĩ này quả thực quá tốt đẹp! !

Hứa tiểu công dùng đĩa ăn chọc vào trứng tươi, vẽ mặt cười âm hiểm.

Hạ tiểu thụ ở nhà sau khi dọn dẹp xong nhà cửa, đang ở trong phòng làm việc vẽ tranh, đột nhiên hắt xì mấy cái, đỏ bừng cả mũi.

“Mộ Mộ em không sao chứ, có phải cảm lạnh hay không?” Hạ Dịch đứng lúc gọi điện thoại tới, vì thế nghe thấy rất hoang mang.

“Em không sao, gần đây bên ngoài có bông liễu bay phát phơ, có khi hơi mẫn cảm.” Hạ Mộ xoa xoa mũi, “Chuyện gì vậy?”

“Bản phác thảo thiết kế của em anh đã đưa cho mấy vị giáo sư xem qua, rất đẹp, nhưng mà để đoạt giải vẫn chưa đủ.” Hạ Dịch cổ vũ cậu, “Thử cải tiến thêm chút nữa, được không?”

“Vâng.” Hạ Mộ gật đầu, đáp ứng vô cùng sáng khoái.

Dù sao mình gần đây cũng rất rảnh rỗi, có rất nhiều thời gian.

Trên bản thảo thiết kế, hai chiếc nhẫn trắng kiểu nam nhẹ nhàng nhàng, cái này ***g vào cái kia.

.....

Buổi chiều, Hạ Mộ vẽ tranh hơi mệt, vì thế đứng lên vận cái lưng mỏi, muốn đi chuẩn bị bữa tối.

Di động kêu tích tích, gọi tới là Hứa Đình.

“Hôm nay anh chắc sẽ về hơi muộn, em không cần chờ anh, tự mình cơm nước xong nghỉ ngơi sớm một chút.” Hứa tiểu công lòng dạ khó lường, để lão bà ăn no bụng nghỉ ngơi một trận, mới có thể bảo đảm có khí lực phối hợp với mình một đêm N lần nha! (vãi cả N lần =|||||)

“Vậy anh buổi tối về lái xe cẩn thận nha.” Hạ tiểu thụ ngốc ngốc, hồn nhiên không phát hiện kiếp sống xử nam quý giá của mình chỉ còn lại có mấy giờ.

Bữa tiệc hoan nghênh buổi tối rất long trọng, Hứa Đình là nhân vật chính, không thể nghi ngờ bị chuốc cho liên tục.

Chẳng qua tửu lượng của Hứa Đình không tồi, tuy rằng uống khá nhiều, nhưng cũng không tính là rất say, chỉ có chút choáng choáng.

Sau khi tiệc rượu kết thúc, một đám người còn hòa nhau muốn cùng lão đại mới nhậm chức uống một trận nữa, kết quả bị Hứa Đình thoái thác, lòng bàn chân như bôi mỡ chạy nhanh hơn cả thỏ.

Đùa sao, ngày hôm nay lão tử phải song hỷ lâm môn, ăn sạch lão bà mới là đại sự.

Ngồi ở trên xe taxi, Hứa Đình ra sức lắc đầu, muốn cho mình tỉnh táo một chút, không thể say được!

Vị tài xế khóc không ra nước mắt, hận không thể biến xe thành máy bay, sợ Hứa Đình nôn ra xe của mình.

Cũng may Hứa tiểu công nghị lực kinh người cũng rất có đạo đức, vẫn luôn kiên trì đến bên ngoài biệt thự Hứa gia, mới lộn nhào xuống xe, ôm một thân cây ỏi như điên.

Bác tài xế rất tốt bụng, giúp hắn ấn chuông cửa, nhìn thấy hắn được đưa vào nhà mới rời đi.

“Sao anh lại uống thành như vậy.” Hạ Mộ cố gắng kéo hắn về trên ghế sa lon, “May mà ba mẹ đi vắng, bằng không sẽ mắng anh.”

“Nóng.” Hứa Đình có chút nôn nóng cởi cà- vạt.

Hạ Mộ rót nước cho hắn súc miệng, lại cầm chén trà nóng đút cho hắn uống hết, sao đó đến phòng tắm mở nước ấm, chuẩn bị giúp hắn tắm rửa.

Hứa Đình nằm ở trên ghế sa lon, hơi rượu khiến cho đầu óc có chút choáng váng, trong đầu cũng chỉ có một ý niệm.

Em yêu, đêm nay cho dù em muốn trốn, anh cũng sẽ không đồng ý nữa.

Sau khi Hạ Mộ chuẩn bị nước xong, mất thật lớn khí lực, mới kéo được Hứa Đình đến phòng tắm, vừa giúp hắn cởi quần áo vừa thở hồng hộc, người này cũng quá nặng đi?

Thật vất vả lột được áo hắn, Hạ Mộ ngồi xổm trên mặt đất muốn cho cởi dây lưng cho hắn, không dự đoán được lại bị kéo một phát đè vào tường.

” Anh làm gì...ưm...” Phía sau lưng Hạ Mộ bị đụng hơi đau, một câu còn chưa nói xong, đã bị hung hăng hôn, dòng nước nhẹ nhàng chảy qua trên người, châm lên tình cảm khác thường trong lòng.

Hứa Đình hôm nay, dường như không giống với trước đây.

“Bảo bối ngoan, cho anh được không?” Hứa Đình trần trụi thân trên, hô hấp nặng nề nhẹ kéo cậu vào trong ngực, “Anh muốn.”

Hai tay Hạ Mộ bám vào đầu vai hắn, không biết mình nên gật đầu hay là lắc đầu, kỳ thật lâu như vậy tới nay, trong lòng vẫn luôn mơ hồ có chút chờ đợi, nhưng khi ngày này thật sự đến thì lại tràn đầy bối rối không biết phải làm sao.

Hứa Đình không cho cậu cơ hội cự tuyệt, trực tiếp vạch quần áo ra liền hôn đến.

Điểm mẫn cảm gồ lên trước ngực bị đủ loại liếm lộn, Hạ Mộ cắn chặt răng, không để cho mình rên rỉ ra tiếng.

Hứa Đình tay phải vói vào quần ngủ của cậu, qua loa bóp nhẹ vài cái, liền lập tức thăm dò phía sau, tách cánh mông non mềm kia ra, sờ soạng muốn vào đi.

“Hứa Đình!” Đầu óc Hạ Mộ trống rỗng, theo bản năng muốn chạy, lại bị kéo vào trong lòng.

“Tiểu Mộ...” Ánh mắt Hứa Đình có chút mất mát, “Vẫn là không được sao?”

“... Ừm, chúng ta quay về giường đi.” Hạ Mộ quay mặt sang hướng khác, lộ ra cần cổ đỏ bừng.

Tuy rằng thanh âm Hạ tiểu thụ nhỏ như muỗi kêu, nhưng Hứa tiểu công vẫn nghe thấy vô cùng rõ ràng, vì thế một giây cũng không trì hoãn, trực tiếp ôm ném lên giường.

“Anh anh, anh phải nhẹ nhàng một chút a.” Hạ Mộ trốn tránh cái hôn như vũ bão của hắn, thiếu chút nữa quên cả hô hấp.

Hứa Đình thuận thực cởi sạch quần áo hai người, cúi đầu một ngum ngậm lấy vật nhỏ đáng yêu.

Hạ Mộ bị hầu hạ phiêu phiêu dục tiên, rất nhanh liền tiết ra, cả người giống như bị hút cạn sức lực, đành phải nhắm mắt lại, tùy ý Hứa Đình đem hai chân mình gập đến trước ngực.

Cả người đều khấn trương sắp ngạt thở, vốn muốn ra sức thả lỏng, lại bị một trận đâm thành linh xảy ra khiến cho đau đỏ cả mắt.

Đồ ngọc sao, trong ngăn kéo rõ ràng còn có thứ gì đó đã chuẩn bị tốt rồi, vì sao không dùng!

Hứa Đình bị rượu xộc lên óc, làm sao còn quan tâm những cái khác, chính là dựa vào ngón tay muốn khuếch trương, Hạ Mộ đau đến run rẩy, nhìn Hứa Đình vẫn có ý tiếp tiến vào trong, đành phải tay làm hàm nhai, mò trong ngăn kéo lấy ra bôi trơn đưa cho hắn.

Hứa tiểu công thần chí không rõ, trực tiếp nhận lấy vút qua một bên, nóng lòng muốn thử đi vào.

Hạ Mộ vừa ủy khuất lại vừa nén giận, dứt khoát hung hăng xoay người một cái, đem Hứa Đình đặt ở dưới thân.

“Tiểu Mộ, anh muốn.” Ánh mắt Hứa Đình rất mơ màng, ngữ khí rất kiên định.

Muốn muốn, muốn cái đầu anh a! Hạ Mộ hận không thể tìm một chậu nước hắt cho hắn tỉnh, lần đầu tiên a, cần thận chút được không?

“Mộ Mộ...” Hứa Đình kéo tay cậu xuống dưới, “Khó chịu.”

Nhìn thấy bộ vị đang hăng hái hẳn, Hạ Mộ khóc không ra nước mắt, cắn răng nửa ngày rốt cục đành cam chịu số phận, tự mình mở nắp đồ chút chất lỏng ra, tự lực cánh sinh làm công tác chuẩn bị trước.

Quả thực ủy khuất muốn khóc lên, tại sao có thể như vậy, mình nhất định là tiểu 0 (tiểu thụ) đáng thương nhất trên thế giới này.

Sau khi cảm thấy nơi đó đã có thể rồi, Hạ Mộ bước ngang trên người Hứa Đình, do dự mà ngồi xuống, cả người đều cứng ngắc.

Vốn muốn chậm chậm ngồi xuống, tiếc rằng Hứa tiểu công dục hỏa đốt người không phối hợp, dựa vào một chút bản năng, nắm hông của cậu trực tiếp ấn xuống.

“A!” Hạ Mộ bị đau kêu ra tiếng, nước mắt nhịn nửa ngày rốt cục rơi ra, Hứa Đình là một tên hỗn đản!

“Bảo bối.” Hứa Đình xoay người đè cậu, ánh mắt bị rượu và dục hỏa thiêu thành màu đỏ, những ôn nhu và kiên nhẫn trong ngày thường toàn bộ bị ném không còn một mảnh, trong lòng toàn là muốn triệt để chiếm lấy cậu.

Từng cú va chạm mãnh liệt và nhanh chóng, Hạ Mộ đau thiếu chút nữa ngạt thở, muốn đẩy hắn ra, lại bị giữ chặt lấy cổ tay, cơn đau từ phía sau bị xé rách lan ra toàn thân, thiếu chút nữa khóc khàn cả giọng, rõ ràng chính là người ôn tồn như vậy, vì sao làm loại chuyện này liên tục sẽ hung ác như vậy? !

Gây sức ép đến nửa đêm, Hứa tiểu công dùng mãnh vô địch rốt cục cũng ăn no, vì thế vô cùng thỏa mãn nằm xuống liền ngủ, lưu lại Hạ Mộ toàn thân dính dấp, nằm ở một bên ủy khuất vạn phần, ngay cả chén nước cũng không có người rót cho.

Mình muốn ly hôn hắn! Hạ tiểu thụ rất bị phản nghịch.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình ngủ mơ mơ màng màng, theo thói quen từ phía sau ôm lấy cậu, “Anh rất thích em.”

Hạ Mộ nghe vậy càng ủy khuất, thích em còn không ôn nhu một chút a!

END 32.

H rồi đó =)))))) lần đầu mà Tiểu Mộ đã định dùng tư thế táo bạo, lần đầu mà Hứa Tiểu Đình nở say mơ mơ màng màng, nhỏ =))))))

vẫn có mong muốn một lần là được đặt pass chương H, vậy mà mấy bộ mình đã và đang làm, toàn H có tí tẹo tèo tèo :(H như không H (Khốn tại vòng trung ương), có H thì nhẹ hều (Yêu nghiệt hoành sinh), thậm chí H ngắn tí mà còn xen lẫn với nội dung truyện làm cho không biết cắt ra kiểu gì (Thieu quang đảo tự) ()

33. Chương 33: Sao Vẫn Chưa Khỏe . .

Sau này mỗi lần nhớ lại cái đêm này, Hạ Mộ đều cảm thấy vô cùng thê thảm, trên người nơi nào cũng đau, nằm thế nào cũng không thoải mái, người bên cạnh cố tình còn không hề tự giác, ngủ vô cùng ngọt ngào.

Hạ tiểu thụ lòng tràn đầy ai oán, ôm chần cợ đến bên mép giường, cố gắng cách xa Hứa Đình một chút, trợn tròn mắt cho đến gần sáng, mới mơ mơ màng màng buồn ngủ, giấc ngủ này vừa đến, tỉnh lại đã là buổi chiều.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình ngồi ở bên giường, vô cùng áy náy nhìn cậu.

Miệng Hạ Mộ khô khô, cái mũi trong nháy mắt ủy khuất đỏ bừng.

“Anh xin lỗi, bảo bối anh xin lỗi.” Hứa Đình hối hận vô cùng, ôm cậu liên tục dỗ dành, tuy rằng không nhớ rõ chi tiết cụ thể tối hôm qua, nhưng cũng có thể xác định mình nhất định rất tồi tệ, bằng không Tiểu Mộ sao lại thảm như vậy, chẳng những nơi đó bị thương, còn toàn thân đều là vết bầm tím ứ đọng, phát sốt đến bây giờ còn chưa khỏe.

Hạ Tiểu Mộ bị bi thương thương nghĩ, đau chết mất...

“Có chỗ nào không thoải mái không?” Hứa Đình hôn hôn mũi cậu, “Bằng không chúng ta đến bệnh viện đi?”

“Không cần!” Hạ Mộ khấn trương túm lấy chăn, đi bệnh viện làm gì, nơi đó phải khám như thế nào? !

“Nhưng mà em bị thương rồi.” Hứa Đình thử thuyết phục cậu, mình cái gì cũng không hiểu, cũng không biết thuốc mua lúc sáng có hữu dụng hay không, trong lòng luôn không yên.

“Em không sao.” Hạ Mộ có lệ nói ra, lại càng cảm thấy ủy khuất vài phần.

Rõ ràng có sao...

“Bảo bối.” Hứa Đình thực đau lòng nhìn cậu.

“... Ừm, em muốn uống nước trái cây.” Hạ tiểu thụ vốn muốn biểu hiện tức giận một chút, đáng tiếc cổ họng khàn muốn chết, đành phải rất không có cốt khí mở miệng.

Hứa tiểu công chạy vội đến phòng bếp dưới lầu, cầm nước trái cây xong lại xông lên, rót vào cốc đưa cho cậu.

Hạ Mộ ngồi ở trong chăn yếu đuối, nhìn vẻ mặt áy náy của Hứa Đình, cảm thấy bớt giận một chút.

“Ngoan, sau này anh cũng không dám nữa.” Hứa Đình ôm cậu, giọng nói nhẹ nhàng như sắp tan ra, “Tha thứ cho anh lần này, được không?”

Có cần phải ôn nhu như thế hay không! Hạ tiểu thụ rất tức giận nghĩ, quả thực rất bị ối, rõ ràng thừa biết thanh âm của chính anh ấy rất dễ nghe, còn dùng loại ngữ điệu này nói chuyện với mình!

Ngữ khí sủng nịch như vậy, mình sao có thể còn tức giận được nữa!

“Mộ Mộ anh biết sai rồi.” Hứa Đình hôn nhẹ vành tai của cậu lại hôn nhẹ lên cổ, vô cùng cưng chiều.

“... Sau này không được như vậy nữa!” Hạ Mộ hung dữ.

“Cam đoan!” Hứa Đình giơ tay phải.

Hạ Mộ khịt khịt mũi, quyết định miễn cưỡng tha thứ cho hắn.

.....

Buổi tối, Hạ Mộ húp một bát cháo trứng gà, sau đó chậm rì rì xuống giường, giống như một chú vịt con vịn vịn vẹo vẹo đi đường.

“Em muốn đi đâu?” Hứa Đình thu dọn xong phòng bếp, vừa mới lên cầu thang liền nhìn thấy Hạ Mộ từ phòng ngủ đi ra, vì thế vội vàng chạy lại đỡ.

“Cũng đã ngủ một ngày rồi, muốn ra hít thở không khí.” Hạ Mộ túm túm áo ngủ nhiều nếp nhăn, “Nếu anh có việc thì mau đi đi, em sẽ ngồi ở phòng khách.”

“Anh không bận!” Hứa Đình kịch liệt lắc đầu, làm sao có thể có việc, có việc cũng phải nói không có việc!

“Nhưng mà em muốn xem One Piece.” Hạ Mộ rất hiểu người đàn ông của mình mình, “Anh nhất định sẽ buồn ngủ.”

“Sẽ không sẽ không.” Hứa Đình bế ngang cậu lên, “Em xem cái gì anh cũng cùng xem.”

Hạ Mộ chớp chớp mắt, khuôn mặt có chút hồng.

Ôm công chúa a...

Hệ thống sưởi hơi trong phòng khách rất ấm, Hạ Mộ mặc đồ ngủ mỏng manh, quần tất thả lỏng xù xem anime.

Hứa Đình từ phía sau ôm lấy cậu, để cho cậu thoải mái tựa vào trong lòng ngực của mình, ánh mắt cũng không liếc TV lấy một lần.

Nói đùa sao, lão bà khiến người ta yêu thương như vậy của mình ở ngay trước mắt, đồ ngốc mới đi nhìn TV.

Lấy tay thử xem độ ấm trên trán cậu, sau khi xác định đã bình thường rồi, Hứa Đình rốt cục yên tâm, vì thế liền tính toán buổi tối lúc nghỉ ngơi, phải dỗ dành cậu như thế nào, mới có thể cho mình kiểm tra tình huống nơi đó một chút.

Hạ Mộ bị hắn ôm chặt chẽ, cảm thấy vẫn là có một chút hạnh phúc viên mãn như thế, tuy rằng quá trình không đủ tốt đẹp, nhưng kết cục lại giống như trong dự đoán.

Bởi vì ban ngày ngủ rất nhiều, cho nên gần đến rạng sáng, Hạ Mộ mới ngáp dài tắt TV.

“Đi thôi, về phòng anh giúp em bôi thuốc.” Hứa Đình cố gắng làm cho ngữ điệu của mình tùy ý một chút, để Hạ Mộ không chống đối.

Tiếc rằng Hạ tiểu thụ rất cảnh giác, phản xạ có điều kiện che cái miệng, ra sức lắc đầu nói không cần!

“Ngoan, nơi đó của em bị thương.” Không lừa gạt được, Hứa Đình đành phải kiên nhẫn khuyên nhủ.

“Em sẽ tự mình bôi.” Hạ Mộ đỏ mặt.

“Mộ Mộ...” Hứa Đình chưa từ bỏ ý định.

“Không được!” Hạ Mộ nhào qua che cái miệng của hắn, “Không cho anh nói nữa! Bằng không đi ngủ phòng bếp đi!”

Hứa Đình thở dài, đều đã thân mật như vậy rồi, sao vẫn không cho mình xem.

Cái tai Hạ Mộ nóng lên, nơi đó có cái gì mà đẹp chứ, lưu manh!

Đêm nay hoàn toàn trái ngược với đêm hôm trước, Hạ Mộ rúc vào trong lòng Hứa Đình, ngủ rất an ổn lại kiên định; Hứa Đình lại trợn tròn mắt, một chút buồn ngủ cũng không có.

Vừa nghĩ tới cậu đã hoàn toàn thuộc về mình, liền nhin không được muồn cong khoe miệng lên, tuy rằng lần đầu tiên có chút không xong, nhưng may mắn còn có nhiều năm như vậy, có thể chậm rãi bù lại.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình cúi đầu hôn nhẹ cậu, “Anh là thật sự thích em.”

Hạ tiểu thụ không nhúc nhích ngủ vù vù, một chút phản ứng cũng không có.

Hứa Đình bật cười, ôm chặt cậu vào trong lòng.

Sáng ngày hôm sau, sau khi Hạ Mộ thức dậy, Hứa Đình đã làm xong điểm tâm, đang ở trước gương thay quần áo.

“Anh muốn đến công ty à?” Hạ Mộ dụi dụi mắt, bộ dạng uể oải ngáp.

“Ừ, buổi tối anh sẽ về sớm một chút, chúng ta cùng nhau ăn cơm.” Hứa Đình lại gần hôn chào buổi sáng, “Em nghỉ ngơi thật tốt đừng có lộn xộn, anh gọi đồ ăn bên ngoài là được rồi.”

Hạ tiểu thụ gật gật đầu, quỳ gối trên giường giúp hấn đeo cà vạt.

Hứa Đình nhìn thấy cậu gần trong gang tấc, nhin không được liền nghĩ, từ sau cái đêm kia, bầu không khí giữa mình và em ấy, dường như thật sự đã thay đổi.

Cho nên sau khi đã có hành vi thân mật, quả nhiên liền sẽ càng thêm ngọt ngào hơn sao?

Hạ Mộ thất cà vạt rất đẹp, Hứa tiểu công rất hài lòng, nâng cằm cậu lên cắn một cái: tự đáy lòng tán thưởng, “Lão bà thật đảm đang!”

Hạ tiểu thụ hóa đá, sau khi phản ứng lại mặt liền đỏ bừng, cầm gối đập vào hấn.

Lần sau lão tử thất nơ con bướm cho anh!

Hứa Đình bị nện trúng hạnh phúc, cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp.

Chẳng qua loại tâm tình tốt đẹp này cũng không kéo dài bao lâu, sau khi đến công ty lúc, Hứa Đình đi vào thang máy mới phát hiện, Vương Vũ Hằng cùng Vương Tư Tiếp đã ở bên trong.

Về mặt Hứa Đình rất lãnh đạm, cũng không thèm nhìn bọn họ một cái.

Vương Tư Tiếp vốn muốn nói chuyện, lại bị Vương Vũ Hằng dùng ánh mắt hung hăng ngăn cấm.

“Nói với các bộ phận quản lí, hai giờ chiều đến phòng hội nghị họp.” Hứa Đình vào lúc thang máy gần dừng lại, lạnh lùng ném lại một câu.

Vương Vũ Hằng tức giận thiếu chút ngắt xỉu, coi như hiện tại mình không phải là lão đại, thì dù sao cũng là một trong những phó tổng, thế mà lại sai mình đi làm chuyện của thư kí? !

“Ba, ba không sao chứ?” Vương Tư Tiếp có chút lo lắng nhìn gã.

Vương Vũ Hằng phát phát tay, ý bảo mình không sao.

“Nhưng mà con nghe nói, hấn gần đây đang điều tra các khoản mục của công ty.” Vương Tư Tiếp lúc này hồi hận vô cùng, tuyệt đối không ngờ mình nhất thời xúc động, lại sẽ rước lấy phiền toái lớn như vậy.

“Yên tâm đi, hấn không tra được cái gì đâu.” Ngỡ khí Vương Vũ Hằng bình tĩnh, trong lòng lại mơ hồ có chút bất an.

Hứa Đình lần này mới vừa đến mà đã bắt đầu thanh tra khoản mục của công ty, tuy rằng cũng không thể chỉ trích nặng, nhưng đối với Vương Vũ Hằng trong lòng có mưu đồ mà nói, sẽ luôn không kiên định, thậm chí có đôi khi, sẽ cảm thấy Hứa Đình căn bản chính là Tôn Sở Dương cố ý phái tới. Chuyện cho tới bây giờ, Vương Vũ Hằng mới cảm thấy mình mấy năm nay tựa hồ không để ý, có lẽ đã sớm trong lúc vô tình trở thành cái gai trong mắt Tôn Sở Dương, vẫn luôn muốn nhổ sạch.

Nhưng hiện tại nếu không cố ý đi lấy lòng Tôn Sở Dương, không chỉ nói rõ mình trong lòng có mưu đồ, mà còn cũng sẽ không có kết quả gì tốt, nghĩ trước nghĩ sau hơn nửa ngày, căn cứ vào loại tình huống này, cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

.....

Hứa Đình ngồi ở trước bàn làm việc, tùy tay cầm một quyển tài liệu qua lật lật, lại ném về trong tập tài liệu.

Tuy rằng trong lòng rất rõ ràng dựa vào biện pháp điều tra như hiện tại, căn bản là không có thu hoạch gì, chẳng qua chỉ cần có thể khiến Vương Vũ Hằng hoảng loạn, mình cũng xem như đạt được một nửa mục đích.

Người vừa hốt hoảng liền sẽ hoảng loạn, loạn rồi, dĩ nhiên là sẽ lộ ra dấu vết.

Hội nghị buổi chiều chỉ là hội nghị thường kỳ như thường mà thôi, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, hội nghị tiến hành đến một nửa thì Tôn Sở Dương đẩy cửa đi đến.

“Bác Tôn.” Hứa Đình đứng lên.

“Ngồi đi, tất cả mọi người ngồi đi.” Tôn Sở Dương vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Tôi vừa đúng lúc đi qua, liền nhân tiện qua nhìn xem, mọi người cứ tiếp tục.”

Một câu nói ra miệng, trong lòng mọi người đang ngồi đều nói thầm, Tôn gia là một trong những hắc bang lớn nhất D thị, gần đây mấy nhà bãi lại xảy ra chuyện, những việc mỗi ngày phải xử lý chất đầy một đống, đâu dễ dàng rảnh rỗi chạy tới nghe hội nghị thường kỳ râu ria của công ty thể này.

Hứa Đình tự mình rót trà cho Tôn Sở Dương, sau đó mới bắt đầu tiếp tục họp.

Hội nghị sau khi kết thúc, Hứa Đình và Tôn Sở Dương cùng vào phòng họp, nhìn qua vô cùng thân thiết, người không biết, tám chín phần mười sẽ nhận sai cho rằng bọn họ là cha con.

Ai cũng không ngờ, loại tình hình trước mắt thế này, hiển nhiên tỏ vẻ Tôn Sở Dương thực coi trọng Hứa Đình, mặc kệ loại coi trọng này là xuất phát từ Hứa gia sau lưng Hứa Đình, hay đơn thuần là tán thưởng người này, kỳ thật cũng không có gì quan trọng, quan trọng là ... Tôn Sở Dương đã tuyên bố rõ lập trường, ai sẽ đâm đầu đến đối nghịch với ông ta?

“Đừng để cho tôi thất vọng.” Trước khi đi, Tôn Sở Dương có thâm ý khác nhìn Hứa Đình.

Hứa Đình mỉm cười, gật gật đầu.

Trở lại văn phòng, ý cười trên mặt Hứa Đình chậm rãi biến mất, cảm di động do dự một chút, vẫn không có gọi điện thoại, chỉ gửi một tin nhắn.

—— Ba, cảm ơn ba.

Mười phút sau, một tin nhắn gửi đến.

—— Không có cách nào, ai bảo mi là con trai của ta.

Hứa Đình cười cười, ném điện thoại vào trong ngăn kéo, dựa vào ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Công ty này đối với Tôn gia mà nói, tuy rằng không tính là tài sản chủ chốt, nhưng cũng tuyệt đối rất quan trọng, Hứa Đình lúc trước nghe thấy Tôn gia nguyện ý đưa ra hơn phân nửa cổ phần công ty, quả thật là rất kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đây là bởi vì mình bị thương, cho nên Tôn gia chủ động lấy lòng.

Mà vừa rồi cùng Tôn Sở Dương nói chuyện, Hứa Đình mới biết được vì để cho mình hoàn toàn có được quyền quyết sách của công ty này, ba mình kỳ thật đã làm rất nhiều thỏa hiệp, bao gồm cả mấy hợp đồng làm ăn với Tôn gia.

Ba mình trời sinh tính tình rất lãnh đạm thâm trầm, Tôn gia lại luôn luôn phách lối, bởi vậy hai nhà tuy rằng xem như người một đường, lại trước sau không có bao nhiêu giao thiệp, nếu không phải là bởi vì mình, Hứa gia cũng sẽ không có quan hệ hợp tác chặt chẽ như vậy với Tôn gia.

Cho nên, mình nhanh trưởng thành đi.

Trở nên đủ mạnh mẽ, mọi chuyện mới không cần dựa vào cha mẹ, mới có thể chăm sóc thật tốt cho bảo bối trong nhà kia, mới có thể làm những chuyện mình muốn làm.

Di động kêu ong ong, là tin nhắn của Hạ Mộ.

— buổi tối lúc về mua một chút hải sản, em làm món ngon cho anh ăn, O(_)O!

Hứa Đình nhin không được cười, sau đó ra vẻ đứng đắn nhắ lại.

— nơi đó của em bị thương còn chưa khỏe, không được ăn hải sản, phải ăn thức ăn lỏng.

Hạ tiểu thụ mặt đỏ bừng, mình vốn đem lòng hướng mình nguyệt, thế nhưng mình nguyệt lại chiếu xuống cống rãnh (*), còn một mình có lòng tràn đầy chờ mong lên mạng tra thực đơn, không nghĩ tới lại bị trêu chọc một phen!

(*) đại ý câu này của em Mộ là em có lòng mà người ta chẳng coi ra gì =))

Ăn dưa muối đi!

Hứa Đình lúc tan tầm về nhà thì đặc biệt lách đến khu Đông, mua món điểm tâm ngọt Hạ Mộ thích nhất, sau đó lại đóng gói bát cháo và canh thơm ngào ngạt.

Hạ Mộ khịt mũi hai cái, thực không cốt khí theo vào phòng bếp, cầm một cái bánh bích quy Matcha (trà xanh) cắn cắn.

Hứa Đình nhìn bộ dạng đáng yêu giống như chú chó con của cậu, trong lòng đủ loại xúc động, hận không thể đem người trực tiếp áp đảo, cắt quần kiểm tra nơi đó rốt cuộc còn sao không.

Đêm đầu tiên không tốt đẹp đã thành sự thật, vậy lần thứ hai phải nắm chắc thời gian bù lại ôn như mới được, nếu không lão bà nhờ đầu bị bóng ma tâm lý, nửa đời sau của mình chẳng phải là sẽ rất thảm sao? ! !

“Mộ Mộ.” Hứa Đình thử thăm dò hỏi, “Sau khi cơm nước xong đi đánh tennis đi?”

“Không được!” Hạ Mộ sắc mặt trắng xanh, hẳn là đồ ngốc sao, mình hiện tại làm sao có thể làm vận động được.

Xem ra còn chưa khỏe a...

Hứa Đình vô cùng thất vọng.

END 33.

bánh bích quy Matcha :

One Piece :

34. Chương 34: Có Em Là Đủ Rồi . .

Thời gian một tháng qua đi rất nhanh, chẳng qua Hứa Đình cũng không có để Hạ Mộ quay về trường học, mà là giúp cậu kéo dài kỳ nghỉ. Dù sao Hạ Mộ là sinh viên ngành nghệ thuật, đi học vốn thực hành nhiều hơn lý luận, hướng hồ người ta lại ngoan ngoãn, cho dù ở nhà mỗi ngày cũng đều đọc sách, còn có thể chủ động hỏi bạn học bài vở, cũng không thiếu sót gì quá nhiều, thông qua kỳ thi cuối kỳ là không thành vấn đề.

Quan trọng hơn là, Vương Vũ Hằng bây giờ vẫn chưa giải quyết được, làm sao có thể yên tâm để một mình Hạ Mộ quay về.

“Nhưng mà anh thì sao, cũng không đi học giống em sao?” Hạ Mộ rất áy náy.

“Đồ ngốc, anh năm tư rồi, vốn là trong kỳ thực tập.” Hứa Đình cười giúp cậu buộc lại khăn quàng cổ, nhẹ nhàng búng vào trán của cậu, “Đi thôi.”

“Không cho cậu đi!” Tiêu Trạch đứng ở cửa giận dữ, “Lúc làm trị liệu phải tôn trọng lời dặn của bác sĩ, có biết cái gì gọi là lời dặn của bác sĩ hay không? !”

“Không biết.” Hứa Đình trả lời rất rõ ràng, kéo Hạ Mộ đi thẳng ra cửa, chẳng thèm liếc Tiêu Trạch một cái. Bác sĩ Tiêu tức giận mất trợn trắng, nói chuyện với tên mù y học quả thật là không còn lời nào để nói.

“Em có thể đi một mình.” Hạ Mộ quay đầu lại nhìn Tiêu Trạch, sau đó do dự mà mở miệng với Hứa Đình. Hứa Đình cười cười, vẫn rất cố chấp giúp cậu mở cửa xe: “Cùng nhau.”

Tiêu Trạch tuy là bạn tốt của mình, nhưng lại là cái thằng bạn không có tiết tháo (*), làm sao có thể để lão bà xinh đẹp như vậy ở một mình với y — cho dù chỉ bị sờ một ngón tay một chút, đó cũng là tuyệt đối không được !

(*) tiết tháo : Chí khí cương trực và trong sạch

“Cậu dứt khoát đừng làm gì nữa, 24 giờ cứ dán vào người cậu ta là được rồi.” Tiêu Trạch theo ở phía sau phỉ nhổ.

“Lái xe.” Hứa Đình lười phản ứng lại y.

Tiêu Trạch học ba ngụm máu, tại sao lại có bác sĩ tâm lý uất ức bản thân như mình vậy, bảo đến là đến đuổi đi là đi, ý kiến khám và chữa bệnh bị coi thường, còn bị kéo tới làm tài xế! Nhưng mà cẩn thận ngẫm lại, dường như không chỉ có mỗi mình mình, từ lúc Hứa Đình yêu đương tới nay, tất cả anh em xung quanh gần như đều từng bị hấn gọi đến làm trắng đĩnh. (cu ly =]]]])

Trong lòng bác sĩ Tiêu ghen nín, biết tình cảnh của mọi người cũng không tốt, mình cũng an tâm hơn .

Từ kính chiếu hậu nhìn Hạ Mộ, bác sĩ Tiêu nhìn không được lại âm thầm cảm khái, có thể khiến cho Hứa Đình thật lòng khoét tim nâng niu trong tay như vậy, cũng không phải người bình thường...

Xe rất nhanh đã chạy đến vùng ngoại thành, ba người sau khi dừng xe, liền đi tới một cái nhà máy bị bỏ hoang, nước sơn trên tường ở hành lang loang lổ, trên trần nhà còn có các cột xi măng và dây điện cũ kĩ.

“Cái nơi quái quỷ gì vậy.” Hứa Đình nhíu mày, cũng may là mình theo tới , nơi này cũng quá âm u mà .

“Đi xuống dưới này, có ba gian tầng hầm.” Tiêu Trạch đẩy một cánh cửa ra, quay đầu nhìn Hạ Mộ, “Một cái bên trong đó có một quả bóng rổ, đi tìm nó đi.”

Hạ Mộ nhìn thấy cầu thang tối đen, trong lòng có chút rụt rè.

“Đừng sợ.” Hứa Đình tuy rằng không đành lòng, nhưng cuối cùng vẫn không đến nỗi cứng chiều quá mức độ, nếu em ấy không vượt qua được cửa ải này, vậy cả đời cũng không thể thoát khỏi bóng ma thời thơ ấu.

Hạ Mộ cắn cắn môi, do dự mà buông tay Hứa Đình ra.

“Không sao, căn phòng không loạn cũng không khó tìm, còn có đèn cảm ứng.” Tiêu Trạch cổ vũ cậu.

“Ngoan, anh sẽ trông coi ở đây.” Hứa Đình hôn nhẹ lên trán cậu, “Cố lên.”

Hạ Mộ gật gật đầu, lấy dũng khí chậm rãi đi xuống.

“Bên trong sẽ không có chuyện gì chứ?” Hứa Đình nhìn Hạ Mộ dần dần bị bóng tối bao trùm, trong lòng không yên.

“Đương nhiên không có chuyện gì.” Tiêu Trạch lườm hấn, “Nơi này mặc dù là nhà máy bỏ hoang, nhưng tầng hầm đã được tôi thuê lại rồi, cậu nghĩ ba cửa chống trộm là trang trí à?”

Hứa Đình không có tâm tình nghe y nói nói, tiếp tục khấn trương nhìn vào cửa cầu thang, chuẩn bị tùy thời sẽ xông vào.

Nghĩ lại cũng biết, tầng hầm nhất định là âm u u, người nhát gan có khi còn sợ, huống chi Hạ Mộ còn có bệnh tâm lý nghiêm trọng như vậy.

Làm trị liệu tuy quan trọng hơn, nhưng nếu dọa bảo bối của mình có chuyện gì không hay xảy ra, vậy cũng lại thật sự lợi bất cập hại.

Một phút hai phút, mười phút sau, một trận tiếng bước chân từ dưới lầu truyền đến, sau đó chỉ thấy Hạ Mộ ôm bóng rổ, từ cầu thang chạy lên.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình vui mừng.

Tiêu Trạch cũng nhẹ nhàng thở ra.

Quần áo Hạ Mộ có chút bẩn, sắc mặt cũng hơi trắng, dường như vẫn chưa hoàn hồn.

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình giúp cậu lau mặt, “Không sao chứ?”

Hạ Mộ chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn mình ôm lấy bóng rổ. Sau đó lại ngẩng đầu nhìn Hứa Đình.

“Em tìm được rồi.” Hứa Đình cười nhìn cậu, “Không hề có chuyện gì, đúng không?”

Hạ Mộ gật gật đầu, ném bóng rổ xuống nhào vào trong lòng Hứa Đình.

Kỳ thật vừa nãy lúc mình ở bên dưới, nhiều lần đều muốn mặc kệ hết thấy chạy thoát đi, nhưng mà vừa nghĩ tới anh ấy đang ở bên trên chờ mình, liền bất kể như thế nào cũng không muốn tay không mà về.

Người tốt như vậy, sao có thể cam lòng để cho anh ấy thất vọng.

“Được rồi được rồi, không có việc gì.” Hứa Đình vỗ vỗ lưng cậu, “Đi ăn cơm đi?”

“Tôi muốn ăn vây cá!” Tiêu Trạch nhanh chóng giơ tay.

Hứa Đình híp mắt liếc y.

“... Vậy, ăn món Quảng Đông cũng được.” Bác sĩ Tiêu đành phải giảm bớt tiêu chuẩn.

Tiếp tục liếc.

“Yoshinoya.”

Liếc.

“Cá mực nướng.”

Liếc.

“Lẩu cay.”

Liếc.

“...”

Liếc.

Tiêu Trạch lệ rơi đầy mặt, bạn bè đều cáng, ngay cả bữa cơm cũng kiệt sức.

Cho nên đành phải một mình cô đơn về nhà, chuẩn bị tiếp tục gọi đồ ăn bên ngoài.

“Bác sĩ Tiêu.” Cậu chủ cửa hàng thú cưng trong tiểu khu cười híp mắt chào hỏi. (JQ nè =3=)

“HI.” Tâm tình Tiêu Trạch tốt hơn một chút.

“Có muốn cùng ăn cơm hay không?” Ông chủ trẻ tuổi có chút ngại ngùng, “Tôi tự mình làm món vịt om nấu miến, còn có củ cải khô muối chua nữa.”

Tiêu Trạch vui lên, gật đầu.

Không có vây cá mập, cùng cậu ta ăn canh vịt om cũng không tồi.

Ông chủ trẻ tuổi rất vui mừng, luống cuống tay chân đóng cửa tiệm.

Bác sĩ Tiêu nhìn thấy cái eo nhỏ cùng ngón tay trắng nõn của cậu, cảm thấy... Cuộc sống vẫn còn có chút lạc thú. (bị người ta nhận xét ‘không có tiết tháo’ không lệch đi đâu cả =.,=)

Mà ở bên kia, Hứa tiểu công trọng sắc khinh bạn đang vô cùng chân chó (nịnh nọt) giúp lão bà bóc vỏ tôm.

“Anh sao lại không mời bác sĩ Tiêu ăn cơm.” Hạ Mộ có chút bất mãn.

“Hôm nào anh sẽ đặc biệt mở tiệc rượu cảm ơn y.” Hứa Đình qua loa, đem tôm đã bóc vỏ nhúng dấm gừng đưa cho cậu, “Ăn đi.”

Hạ Mộ há miệng nhận lấy, nhai nhai, “Chưa đủ chua!”

“Ừ.” Hứa Đình vui vẻ, “Thèm ăn chua như vậy, không phải là có rồi chứ?”

Vốn chỉ là câu nói vui đùa, Hạ Mộ nghe xong liền có chút khó chịu.

Ở bên mình, anh ấy vĩnh viễn sẽ không có con của chính mình.

“Đồ ngốc.” Hứa Đình thấy sắc mặt cậu dị thường, rất nhanh liền đoán được cậu đang khó chịu cái gì.

“Em xin lỗi.” Hạ Mộ cũng không biết tại sao mình phải nói xin lỗi, chỉ là muốn nói ba chữ kia.

“Có cái gì mà phải xin lỗi.” Hứa Đình cười lắc đầu, đưa tay ôm cậu, “Trẻ em ở viện nuôi dưỡng cũng rất đáng yêu a, sau này nếu chúng ta muốn có con, liền đi nhận nuôi một đứa, nhé... Em muốn bé gái hay bé trai?”

Hạ Mộ cay mũi, ôm hắn không buông tay.

Cảm nhận được trên vai mình hơi ẩm ướt, Hứa Đình vỗ nhẹ nhẹ cậu, “Ngoan, không có chuyện gì, anh cam đoan sau này sẽ hạnh phúc, tin anh được không?”

Hạ Mộ ra sức “Văng” một tiếng, mắt hồng hồng hôn nhẹ hắn.

“Ăn cơm đi.” Hứa Đình giúp cậu lau khô nước mắt, “Anh có em là đủ rồi.”

Hạ Mộ cảm động vô cùng, không biết mình nên yêu anh ấy như thế nào.

Vì thế vào lúc ban đêm sau khi tắm xong, Hạ tiểu thụ ngồi xếp bằng ở trên giường trầm tư suy nghĩ, mình phải cầu dẫn anh ấy như thế nào, mới có thể nhìn qua thấy lơ đãng một chút.

Lộ bả vai? Lộ chân? Hạ Mộ YY (tự sướng) đến đỏ cả mặt, kéo chăn qua che mình lại.

Từ sau đêm đầu bi thảm, hai người cũng chưa từng thân mật lần nữa, Hứa tiểu công thật ra kích động bùng bùng, nhưng mỗi lần trước vẻ mặt tủi thân của lão bà sẽ dừng lại.

Lần đầu tiên đã muốn đủ tội tệt rồi, lần thứ hai nếu lại dùng sức mạnh, vậy thì mình không khỏi cũng quá hỗn đản rồi đó.

Cho nên đành phải nhẫn, nhẫn đến khi cậu nguyện ý mới thôi.

Trên đầu chữ ‘nhẫn’ có một cây đao (*), nghĩ cũng biết có bao nhiêu dày vò.

(*) chữ nhẫn , trên đầu có bộ đao , ý câu này là : đi kèm với nhẫn nhịn bao giờ cũng có thiệt thòi

Nhưng thật ra chịu đủ dày vò, có vẻ như cũng không chỉ một mình Hứa Đình.

Nói ví dụ như giờ này khắc này, Hạ tiểu thụ cũng rất rối rắm.

Đại khái là số lần bị mình cự tuyệt nhiều quá, gần đây Hứa Đình trở nên rất thành thật, quá phận nhất cũng chỉ là hôn nhẹ, sau đó liền chúc ngủ ngon.

Nhưng kỳ thật... Mình cũng là có chút chút muốn a!

Hạ tiểu thụ ai oán nghĩ, bây giờ phải làm sao, chẳng lẽ mình phải rất cuồng dã nhào lên?

Loại giả thiết này thật sự là... 0.0...

“Tại sao lại bịt đầu vào trong chăn!” Hứa Đình tắm xong quay lại phòng ngủ, kéo cậu từ trong chăn ra.

Ngon đèn đầu giường mờ nhạt, trên người Hứa Đình có mùi ẩm ướt, bầu không khí rất tốt, vì thế Hạ Mộ muốn muốn cố gắng làm ra ánh mắt hấp dẫn một chút, kết quả bởi vì thật sự không kinh nghiệm, cho nên không những hoàn toàn không có hấp dẫn, ngược lại ánh mắt còn có chút dại ra.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình sợ hãi, trúng tà sao?

Hạ Mộ chán nản thôi rồi, dứt khoát dừng cảm lên, nhào qua hôn hân.

Răng nanh đập vào nhau thật mạnh, Hứa Đình đau đến giật mình.

Hạ Mộ lúng túng hận không thể hôn mê, vì thế rất giống đà điều trốn vào trong chăn.

Vừa rồi cái gì cũng không xảy ra!

Hứa Đình sờ sờ cái răng bị đụng đau, bên môi tràn ra ý cười.

Kéo chăn ra chui vào, đem cái thân mình kia kéo vào trong lòng.

Hạ Tiểu Mộ cứng người một chút, sau đó rất phối hợp xoay người, vươn tay ôm lấy hông của hân.

“Bảo bối.” Hứa Đình xoay người đè cậu, trong thanh âm có chút hưng phấn mơ hồ cùng không xác định, “Có thể chứ?”

“Tắt đèn đi... Anh, nhẹ nhàng một chút.” Tai Hạ Mộ nóng lên, thanh âm nhỏ đến gần như nghe không được.

Lời còn chưa dứt, đôi môi đã bị chặn lại.

Bóng đêm như nước, gió nhẹ thổi qua tấm rèm, tiếng rên rỉ trầm thấp hỗn loạn trong phòng.

Lúc gần sáng, Hạ Mộ mệt đến xụi lơ, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động.

Hứa Đình đạt được ước muốn, ôm lão bà trần trụi vào trong ngực, cuộc đời thỏa mãn tới cực điểm.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình nhỏ giọng gọi cậu.

Hạ Mộ nhắm mắt lại, lười biếng đáp một tiếng.

“Thoải mái không?” Hứa Đình rất mặt dày hỏi.

Hạ Mộ không trả lời, hô hấp đều đều lại kéo dài.

Hứa Đình bật cười, bất kể là giả vờ ngủ hay là thật sự ngủ, loại phản ứng này... Thật đúng là đáng yêu không chịu được.

Một đêm mộng đẹp sau khi hai người thức dậy, trong phòng ăn sớm đã dọn xong điểm tâm thơm ngào ngọt.

“Mẹ?” Hứa Đình thật bất ngờ, “Hai người trở về sao cũng không nói cho con biết, để đến sân bay đón a.”

“Cũng không phải trẻ con mà.” Mẹ Hứa cười dọn xong chén đĩa, “Vốn tính là ở nhà bà nội thêm mấy ngày nữa, đáng tiếc ba của con có việc, cho nên đành phải về trước thời hạn.”

“Để con làm cho.” Hạ Mộ rất nhu thuận, hỗ trợ bày bát đĩa.

Mắt mẹ Hứa ngăm ngăm, ngăm đến hai quả ô mai hồng hồng trên cổ con dâu.

Vì thế vô cùng vừa lòng.

Hứa Đình ở một bên buồn rầu bóp trán, nếu không... quàng khăn cho lão bà đi?

END 34.

phản đối ăn bớt H >/////////< vậy="" cá="" :=="" yoshinoya="" (cơm="" thịt="" bò)="" :=="" cá=""
mực="" nướg="" :=="" cái="" tên="" món="" này="" làm="" nhớ="" đến="" tên="" cá="" mực=""
nướg="" trong="" bộ="" ‘võg="" du="" chi="" tiểu="" nướg="" tử="" thân="" cá="" chủ=""
tiên="" –=""> một trong những bộ võng du mình thích nhất =p

Lẩu cay :

Vịt om nấu miến :

35. Chương 35: Không Khí Phách . .

Sau khi ăn xong bữa sáng, Hạ Mộ trở về thư phòng, tô tô vẽ vẽ trên giấy, tiếp tục thiết kế tác phẩm dự thi.

“Chỗ này hơi quá cường điệu.” Hứa Đình bưng nước cho cậu liền thuận tiện liếc một cái.

“Chỗ này?” Hạ Mộ nhú mày, cầm bút sửa lại sửa, cảm thấy hình như... Là thuận mắt hơn rất nhiều.

“Lại đây.” Hạ Mộ ngoắc ngoắc ngón tay.

“Hửm?” Hứa Đình tiến lại, “Làm sao vậy?”

Hạ tiểu thụ hôn một cái lên quai hàm hắn: “Đề nghị không tôi, thưởng.”

Tâm tình Hứa tiểu công nhất thời trở nên tốt hẳn, nắm cầm của cậu muốn tiếp tục, lại bị một trận tiếng đập cửa cắt ngang.

Mở cửa phòng, đứng ngoài phòng là một tên tiểu bàn tử (nhóc mập).

“Là tôi...” Lạc Tiểu Tịch tội nghiệp.

Hứa Đình rất buồn bực, sao mới sáng sớm đã chạy đến đây, thằng nhóc mập này không phải thích nhất ngủ nướng sao?

“Đình Đình.” Lạc Tiểu Tịch ôm một cái cặp sách lớn, mắt lấp lánh ánh nước, “Cậu có thể thu nhận tôi vài ngày hay không?”

“Làm sao vậy?” Hứa Đình ngoài ý muốn, “Bác sĩ Cung thì sao?”

“Mới đi công tác rồi, ba và chú Mục ra nước ngoài rồi.” Lạc Tiểu Tịch túm túm quai đeo cặp sách, “Ngày hôm qua anh họ lôi kéo tôi cùng xem phim kinh dị, tôi không dám ngủ một mình.” (ôi yêu chết em Tịch mất thiiiiii TMDDD!!!! chi tiết về em nó và tên bác sĩ biến thái mọi người có thể đọc sang bộ Bản kí sự trúc mã :))

Hứa Đình nôn ra máu, Vương Lang cũng quá đáng thật, biết rõ Lạc Tiểu Tịch nhát gan nhất, sao lại còn cho cậu ta xem phim ma?

“Đình Đình...” Lạc Tiểu Tịch thực chờ mong.

“Đương nhiên.” Hứa Đình xoa xoa đầu của cậu, “Ở phòng ngủ bên cạnh phòng chúng tôi đi.”

“Cám ơn.” Lạc Tiểu Tịch ngượng ngùng xoa mũi, “Cũng cảm ơn Mộ Mộ.”

Hạ Mộ cười cười, bày tỏ hoan nghênh với tiểu bàn tử này.

Cuối cùng không cần phải ở một mình trong căn phòng lớn trống rỗng, Lạc Tiểu Tịch nhẹ nhàng thở ra, ôm tấm lòng báo đáp tri ân, Lạc Tiểu Tịch trộm đưa cho Hứa Đình một tấm vé tình nhân.

“Cái gì vậy?” Hứa Đình hỏi.

“Tây Sơn mới mở một trang viên nghỉ dưỡng, có suối nước nóng, còn có ban công lớn ngoài trời nha, có thể ngắm sao ngoài trời rất đẹp!” Lạc Tiểu Tịch vui vẻ vô cùng, “Cậu có thể đưa Mộ Mộ đi, vô cùng lãng mạn!”

Hứa Đình vừa nghe mắt liền tỏa sáng, trước tấm suối nước nóng, sau đó lại làm cái gì kia trên mặt đất, có vẻ rất tốt đẹp a.

“Cám ơn.” Hứa tiểu công vui vẻ nhận lấy, xoay người quay về thư phòng thuyết phục Hạ tiểu thụ.

“Đi lên núi? Tốt.” Hạ Mộ không nghĩ quá nhiều, vừa pha màu vừa thuận miệng hỏi, “Sẽ không quá lạnh chứ?”

“Sẽ không, nghe nói rất ấm, còn có suối nước nóng.” Hứa Đình ở trong lòng cũng nắm tay, lão bà thật tốt, đáp ứng dứt khoát như vậy, thật sự là vô cùng hiểu lòng người.

Vì thế cuối tuần này, Hứa Đình liền thu thập hành lý ném lên xe, mang theo Hạ Mộ đi sơn trang nghỉ dưỡng.

Gần đây công việc hơi nhiều, nơi xa cũng không thể đi, nhưng Hứa Đình cảm thấy dù nói thế nào, hai người cũng coi như là đang trong thời kì vợ chồng mặn nồng ngày đầu, cho nên những thứ như tuần trăng mật, vẫn là muốn bù đắp cho lão bà.

Khu sơn trang nghỉ dưỡng rất lớn, cửa là kiến trúc kiểu Trung Quốc, đi sâu vào trong là kiến trúc cổ kính, chia thành từng khu nhỏ, tuy đều rất nhỏ, nhưng cũng rất tinh xảo.

“Anh muốn ở đây.” Lúc làm đăng ký, Hứa Đình đã phát hiện một căn phòng nhìn qua rất có tình.

Hạ Mộ tò mò tiến lại nhìn thoáng qua, sau đó mặt đỏ lên.

“Đình Tư Mộ nha.” Hứa Đình dương dương tự đắc cầm cái chìa khóa trong tay nhìn cậu, cười xấu xa.

Hạ Mộ che dấu gãi gãi khuôn mặt, ngẩng đầu lên trời nhìn trần nhà.

Tư Mộ Đình là một kiến trúc giống như tứ hợp viện (*), ở sâu sau lại có một con đường nhỏ, đi một chút liền có thể đến một quả đồi nhỏ, phía trên xây dựng những khu nghỉ chân nhỏ, trên tấm biển đề hai chữ to “Tư Mộ”, nhìn qua đã có chút năm tháng.

(*) Tứ hợp viện là một kiểu kiến trúc nhà cổ của người Trung Quốc, và xuất hiện phổ biến ở thủ đô Bắc Kinh. Kiểu kiến trúc này đặc trưng bởi một khoảng sân rộng, hình vuông, bao quanh 4 cạnh của hình vuông đó là 4 khu nhà, tạo thành một kiến trúc khép kín, nguy nga, hoành tráng và cổ kính. Bên ngoài Tứ hợp viện được bao quanh bởi các bức tường lớn, vững chắc, kiên cố, cho thấy khả năng phòng thủ tốt mỗi khi có thiên tai, địch họa gì. Bên trong Tứ hợp viện yên tĩnh, thoáng đãng, phù hợp cho gia đình đoàn viên, sum họp.

“Có nghĩ là gì a?” Hạ Mộ hỏi.

“Nhớ thương Hạ Mộ (*).” Hứa Đình mặt dày đáp.

(*) Chữ ‘Tư’ trong từ ‘Tư Mộ’ có nghĩa là ‘nhớ, nhớ thương’, chữ ‘Mộ’ đó chính là chữ trong tên của Mộ Mộ, ở đây Hứa Đình muốn trêu em nên cố tình tách chữ ‘Tư’ đó ra ghép với chữ ‘Niệm’ tạo thành một từ ‘Tư niệm’ cũng có nghĩa là ‘nhớ thương, tưởng niệm’.

“Anh thật không có văn hóa.” Hạ Mộ trừng mắt.

“Vậy em giải thích một cái có văn hóa cho anh nghe đi?” Hứa Đình nhú mày.

Hạ Mộ nói lầm bầm một chút, chấp tay sau lưng đi ngược lại, đối bụng rồi, về!

“Bảo bối, đi tắm suối nước nóng đi?” Hứa Đình đi ở phía sau thăm dò.

“Tự mình tắm đi.” Hạ Mộ kịch liệt cự tuyệt... Đây, ánh mắt kia có thể đừng đối khát như vậy hay không!

“Mộ Mộ...” Hứa Đình rất cố chấp.

“Không đi!”

“Tiểu Mộ...”

“Không đi! A! Đầu em choáng quá! Phải nghỉ ngơi ngay lập tức!” Hạ tiểu thụ rất yếu ớt dựa vào một thân cây.

Hứa Đình dở khóc dở cười.

Sau khi ăn cơm trưa qua loa trong khu nhà xong, Hạ Mộ gấp dài, cuộn mình chui vào trong chăn bông mềm mại.

Hứa Đình ngược lại cũng không quấy rầy cậu, một là Hạ Mộ rất thích ngủ trưa, thứ hai để lão bà bây giờ ngủ cho no, buổi tối mới có thể có tinh lực để làm chuyện tuyệt vời!

Ngồi ở bên cạnh bàn đọc sách một lúc, chợt nghe thấy di động của Hạ Mộ khẽ rung, Hứa Đình nhìn thoáng qua thông báo trên màn hình, đứng dậy đi ra ngoài cửa phòng.

“Tiểu Mộ đâu?” Hạ Dịch ở bên kia hỏi.

“Em ấy đang nghỉ ngơi.” Hứa Đình ngồi trên xích đu trong sân, “Ngủ trưa.”

“Thật sự là ngủ trưa, hay là bởi vì cái gì khác?” Hạ Dịch cười xấu xa, “Cậu kiểm chế chút, thân thể Mộ Mộ chúng tôi yếu ớt, mệt quá sẽ không tốt.”

Hứa Đình vô lực nâng trán, “Anh tìm cậu ấy?”

“Tôi tìm cậu.” Hạ Dịch thôi trêu đùa, “Mọi chuyện thế nào?”

“Coi như thuận lợi.” Hứa Đình mặt mày mỉm cười nói, “Hiện tại toàn bộ công ty cũng biết tôi đang cùng nhà họ Vương đối nghịch, đã có không ít người lên đi tìm tôi, đều là để xóa sạch quan hệ của bọn họ và nhà họ Vương, hơn nữa để tỏ lòng thành ý, nhiều ít đều cũng mang một chút tin đồn xấu của Vương Vũ Hằng đến cho tôi.”

“Vậy bây giờ Vương Vũ Hằng hẳn là rất rối loạn rồi.” Hạ Dịch có chút hăng hái, “Có muốn tôi đến thêm một chân hay không?”

“Dẫn người lại đây đi.” Hứa Đình đáp ứng, “Tình tiết cụ thể, chúng ta gặp mặt sau rồi nói tiếp... Mộ Mộ tỉnh rồi, tôi cúp máy trước a.”

“Này... Này Này!” Hạ Dịch nghe tiếng tút tút trong điện thoại thực nổi giận, đó là em trai lão tử, sao ngay cả một câu cũng không cho nói?

Trong phòng, Hạ Mộ đang quần chán, thực mờ mịt nhìn Hứa Đình,

“Ngủ đến ngốc rồi à?” Hứa Đình véo gương mặt cậu.

Hạ Mộ nuốt nuốt nước miếng, còn đang nghĩ đến giấc mộng vừa nãy, mình rốt cuộc là có bao nhiêu khăn cấp, lại có thể mơ thấy cùng anh ấy kết hôn, còn mặc quần áo cổ đại, hình như còn hát hí khúc.

Ấu! Hạ Tiểu Mộ lâm vào tự kiểm điểm thật sâu, có vẻ như mỗi lần Hứa Đình ngoắc một ngón tay, mình cũng sẽ ngoan ngoãn dần qua, lúc được hôn nhẹ cũng rất vui vẻ, còn thường xuyên sẽ dục cầu bát mãn nghĩ đến chuyện kia, hiện tại cư nhiên còn mơ thấy cùng anh ấy kết hôn, quả thực rất không khí phách!

“Bảo bối.” Hứa Đình cố gắng hôn lên cổ cậu, “Đi tắm nước nóng đi?”

Hạ Mộ một cước đạp bay hắn, sau này mình phải lập trường kiên định một chút, nếu hắn tiếp tục dựa vào khuôn mặt rất đẹp trai cùng dáng người hoàn hảo đến sắc dụ mình, đuổi hắn ra ngủ phòng khách, tóm lại kiên quyết không thể mắc câu phải HOLD lấy! (giữ lấy)

Mới không cần giống như chú chó con, mỗi lần vừa thấy hắn, liền vui vẻ muốn vẫy đuôi nha.

“Có chỗ nào không thoải mái sao?” Hứa Đình có chút buồn bực, sao lại mặt lúc đỏ lúc trắng.

Hạ Mộ bịt lấy lỗ tai, thanh âm ôn nhu như vậy, mình nhất định sẽ lại mắc câu !

“Tiểu Mộ.” Hứa Đình kéo tay cậu xuống, “Em đừng làm anh sợ a.”

Hạ Mộ không nhìn hắn, ánh mắt ôn nhu cũng là cạm bẫy!

“Bảo bối?” Hứa Đình trong lòng chột dạ, sẽ không phải là lại bị kích thích chỗ nào đi?

“...” Hạ Mộ ở trong lòng rít gào, không được gọi bảo bối!

“... Chúng ta trở về.” Hứa Đình luống cuống, “Ngoan, đừng sợ.”

“Này...” Hạ Mộ vô lực, vươn tay túm lấy hắn.

“Em rốt cuộc làm sao vậy?” Hứa Đình lo lắng vô cùng.

Hạ Mộ vùng vẫy một cái, rốt cuộc vẫn cam chịu ôm lấy hắn, vô cùng uể oải nói em không sao.

Hết thuốc chữa, mình thật sự rất không khí phách rất không nguyên tắc, yêu anh ấy yêu vô cùng, vừa nhìn thấy đã muốn thân cận.

Chính là giống chú chó nhỏ, hoàn toàn không khí phách!

“Không sao chứ?” Hứa Đình không tin.

“Chính là không sao, vừa rồi mơ thôi.” Hạ Mộ có chút hơi chán nản.

“Em đây.” Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Hạ Mộ mặt đỏ, nghiêng đầu hôn nhẹ hấn.

.....

Bữa tối là nồi lẩu nóng hầm hập, Hạ tiểu thụ ăn rất ra sức, cảm thấy cái gì cũng rất ngon.

Hứa Đình vừa giúp cậu chần thịt viên, vừa bụng dạ khó lường lừa cậu uống vài chén rượu.

“Ợ.” Ăn uống no đủ Hạ Mộ hai má đỏ bừng, thỏa mãn sờ sờ bụng, “No.”

“Em nếu thích ăn cái này, sau này anh làm cho em.” Hứa Đình kéo cậu đứng lên, “Đi ra ngoài đi lại một chút đi, bằng không sẽ không tốt cho hệ tiêu hóa.”

Thời tiết đầu mùa xuân đã bắt đầu chậm rãi ấm hơn, Hạ Mộ lại uống rượu, cho nên cũng không còn cảm thấy quá lạnh, hai người tay trong tay chậm rãi đi, thấm thoát đã đi ra phía sau núi.

Ánh trăng êm dịu, chiếu vào trong đình Tư Mộ sắc sỡ vô cùng, cũng có vài phần cảm giác lịch sử tang thương.

“Hứa Đình.” Thanh âm Hạ Mộ có chút ý tứ làm nũng, “Nóng.”

Cổ họng Hứa tiểu công khô khốc, quay đầu nhìn cậu, muốn xác định xem mình có nghĩ quá nhiều hay không.

Tửu lượng của Hạ Mộ cơ bản bằng không, vừa rồi lại uống hơi nhiều, bây giờ men rượu bốc lên đầu, cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

“Chúng ta về đi?” Hứa Đình thử.

“Không cần, ở chỗ này.” Hạ Mộ say hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì.

“Mộ Mộ?” Hứa Đình vô cùng gian nan nuốt nước miếng.

“Hứa Đình...” Hạ Mộ ôm lấy cổ của hắn, ánh mắt mang theo một chút *** ngây ngô, “Em muốn.”

Vừa dứt lời, cả người đã bị đặt lên cây cột.

Hứa Đình thở nặng nề, cùng cậu môi lưỡi tiếp xúc, tay cũng vói vào trong vạt áo của cậu, vỗ về chơi đùa nơi nhỏ nhỏ trước ngực.

“Ngoan, nằm yên.” Hứa Đình lật thân thể cậu lại, để cậu đỡ lấy lan can.

Từ trong túi quần lấy ra một cái gói nhỏ, Hứa tiểu công lần đầu tiên cảm thấy Vương Lang kỳ thật rất hữu dụng, nói thí dụ như nếu không có nhắc nhở của y, mình cũng sẽ không mang theo thứ như bao cao su này bên người!

Trước khi gặp được Hạ Mộ, Hứa Đình cảm thấy mình và Vương Lang là khác biệt giữa người và cầm thú, sau khi gặp được Hạ Mộ, Hứa Đình rốt cục thừa nhận, mình trước đây không cầm thú, là bởi vì chưa gặp được đúng người.

Sau khi làm xong chuẩn bị, Hứa Đình đỡ lấy thắt lưng của cậu, từng chút tiến vào nơi lửa nóng kia, sau đó thỏa mãn hít một hơi.

Hạ Mộ bị chất cồn làm cho đầu óc trống rỗng, chỉ biết là tuân theo bản năng của thân thể, cùng người bình thường ngược ngàng nhưt nhát giống như hai người khác nhau.

Bảo bối nhiệt tình như vậy, Hứa Đình tự nhiên cũng không có đạo lý khách khí, vì thế càng thêm cuồng nhiệt, cho đến tận khi Hạ Mộ kêu khàn cổ họng, chân sắp đứng không vững, mới rút nơi vẫn chưa thỏa mãn hoàn toàn ra.

Đầu gối Hạ Mộ mềm nhũn, suýt nữa quỵ đến trên mặt đất, may mà Hứa Đình lạnh lẽo, ngay lập tức kéo cậu vào trong lòng.

Hạ Mộ vẫn đang không sợ chết cọ hấn.

Hứa tiểu công hít một hơi thật sâu, cường chế dục vọng thân thể vẫn chưa thỏa của mình, giúp cậu lau lau thân thể, sau đó sửa sang lại quần áo.

Dù sao trên núi vẫn hơi lạnh, ở lại lâu khó tránh cảm lạnh, ném qua một chút là tốt rồi, chuyện còn lại, vẫn là vào trong phòng làm tốt hơn.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ mơ mơ màng màng, đưa tay cởi quần áo hấn.

Hứa Đình hô hấp cứng lại, ôm ngang cậu lên liền đi về.

Nhóc con, là em tự chuốc lấy, sáng mai thức dậy không được tức giận.

Vì thế một đêm này, Hạ tiểu thụ mơ mơ màng màng ngốc nghếch, bị gặm không dư một mẩu.

Cái giá phải trả của miệt mài quá độ rất thâm, hậu quả trực tiếp chính là, Hạ Mộ cuộn tròn trên giường một ngày, thắt lưng đau đến sắp nứt ra.

Này cũng quá phận quá rồi, Hạ Tiểu Mộ thực tức giận nghĩ, cứ nhiên bị làm đến không nhúc nhích được!

“Bảo bối, uống nước.” Hứa Đình đỡ cậu dậy.

“A!” Hạ Mộ kêu thảm thiết, “Đau!”

“Chỗ nào đau?” Hứa Đình không dám chạm nữa.

Hạ Mộ thực ủy khuất trừng hấn, nơi đó đau! Thắt lưng cũng đau!

“Anh sai rồi, sai rồi được không?” Hứa Đình rất tốt tính dỗ dành cậu, “Có muốn ăn chút gì hay không?”

Hạ Mộ bụng kêu rì rầm.

“Ngoan, anh lập tức quay lại.” Hứa Đình giúp cậu đắp kín chăn, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Nhà ăn cách chỗ ở có chút xa, Hứa Đình cháo thịt băm rau dưa, đang suy nghĩ có cần tiếp tục gọi thứ gì khác hay không, lại đột nhiên trông thấy vài người đi đến, vì thế lông mày nhíu lại.

Vương Vũ Hằng gần đây công việc có chút nhiều, cả người đều sứt đầu mẻ trán, thật vất vả mới được chút thời gian đi ra giải sầu, lại không dự đoán được cứ nhiên sẽ đụng phải Hứa Đình, vì thế sắc mặt nhất thời trở nên rất khó coi.

Đi theo Vương Vũ Hằng còn có mấy người cấp dưới trong công ty, lúc này thấy vẻ mặt hai người bọn hấn không tốt cho lắm, vì thế nhanh chóng dàn xếp pha trò, muốn hóa giải một chút không khí xấu hổ.

Vương Vũ Hằng hừ lạnh một tiếng, xoay người ra ngoài.

Hứa Đình nhìn thấy bóng lưng của gã, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Lời tác giả : chương trước không thịt nhĩ... Vì sao tất cả mọi người đều cầu thịt? O. O

Để bù lại một chút, chương này bổ thêm chút vụn thịt nữa... >< bò=”” đi=”” ~=”” end=””>

36. Chương 36: Hết Hồn . .

Chờ Hứa Đình trở lại phòng, Hạ tiểu thụ đã rất gian nan tự mình bò lên giường, đang ngồi trên giường tha thiết mong chờ được đút cho ăn.

Hứa Đình cho thêm ruốc thịt vào cháo, sau đó đưa cho cậu.

“Anh không ăn sao?” Hạ Mộ hỏi.

“Anh không đói.” Hứa Đình giúp cậu gạt tóc xòa ra trên trán, hỏi, “Em bây giờ có thể đi đường được không?”

“Không thể, em chỗ nào cũng không đi! ” Miệng Hạ Mộ trề xuống rất tủi thân, đau chết đi, ngồi cũng rất khó khăn!

“Được được được, chúng ta không đi, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Hứa Đình bất đắc dĩ, cười khổ véo mũi cậu.

Hạ tiểu trạch nam bình thường vốn thiếu hụt rèn luyện, vừa vận động chút liền thất lực đau lưng đau, hướng hồ tối hôm qua còn bị bố trí nhiều tư thế kỳ quái như vậy, vì thế rên rỉ hừ hừ, ngay cả đi toilet đều phải nhờ Hứa Đình giúp đỡ.

“Anh giúp em cởi quần?” Hứa Đình đề nghị.

Hạ Mộ uể oải, phát tay xua đuổi hẩn đi ra ngoài.

Quá trình đi toilet thảm thiết vô cùng, Hạ tiểu thụ sức cùng lực kiệt vịn vào khung cửa toilet, yếu ớt lại phần nộ nhìn tên đầu sỏ gây nên, ” Trong vòng ba tháng không được chạm vào em!”

Hứa Đình tự biết đuối lý, tiến lên ôm cậu về giường.

“Hứa Đình em muốn uống nước.” Hạ Mộ chọc chọc hẩn.

“Ừ.” Hứa Đình không tập trung đáp ứng, giúp cậu vắt cái khăn nóng.

“...” Hạ tiểu thụ buồn bực, phát phát tay trước mắt hẩn.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình hoàn hồn.

“Em mới phải hỏi anh làm sao vậy.” Hạ Mộ véo gương mặt của hẩn, “Tinh thần sao lại hoảng hốt.”

“Anh không sao, có thể có chút ngủ không ngon.” Hứa Đình không muốn nói cho cậu biết chuyện Vương Vũ Hằng.

Hạ Mộ chớp chớp mắt, cọ cọ vào phía bên trong giường, lưu lại một góc cho hẩn.

“Em nghỉ ngơi đi, anh ở bên cạnh em.” Hứa Đình cười cười, nhét cậu về ổ chăn, “Nhanh khỏe lên, anh đưa em về nhà.”

“... Anh nếu mệt muốn trở về, em cũng có thể.” Hạ Mộ nắm tay hẩn, “Nếu không chúng ta trở về đi?”

“Ừ, ngày mai chúng ta về nhà.” Hứa Đình cúi đầu hôn nhẹ cậu, “Ngoan, lần sau anh đưa em đến nơi chơi vui hơn.”

Hạ Mộ gật gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hứa Đình cũng tựa vào cùng, cảm thấy hơi mệt chút, vì thế nhắm mắt lại muốn nghỉ ngơi một chút, không qua vài phút liền ngủ mất.

Nghe được tiếng hít thở đều đều bên cạnh truyền đến, Hạ Mộ mở to mắt, thật cẩn thận nghiêng người nhìn hẩn.

Nam nhân bên cạnh cho dù là ngủ, cũng giấu không được ngạo khí bồng bồng, Hạ Mộ vươn ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa lên vùng lông mày nhíu lại của hẩn, cảm thấy có chút đau lòng.

Rốt cuộc mắc nợ anh ấy bao nhiêu, mình cũng sắp nói không rõ, thế nhưng anh ấy lại ngay cả một chút than phiền cũng đều không có, vẫn cứ đối xử với mình rất tốt rất tốt, cưng chiều sắp lên tận trời.

Hạ Mộ ôm lấy cổ hẩn, cảm thấy mũi có chút cay cay.

Em mang đến nhiều phiền toái cho anh như vậy, rốt cuộc có cái gì tốt.

.....

Sáng sớm hôm sau, Hứa Đình liền mang theo Hạ Mộ rời khỏi sơn trang.

Hạ Mộ ngáp mấy cái, cuộn tròn trên ghế lái phụ ngủ, vì sao phải thức dậy sớm như vậy, trời cũng chưa sáng.

Hứa Đình đem áo khoác bao ở trên người cậu, vừa lái xe vừa nhìn phía sau.

Trên con đường núi cách đó không xa, có đèn xe loáng thoáng, không biết có phải là người nhà họ Vương hay không.

Để đảm bảo, Hứa Đình gọi điện thoại về nhà, sau đó tăng tốc độ xe, chuẩn bị bỏ lại những xe phía sau.

Lúc đi qua một khúc cua, Hứa Đình theo thói quen giảm xuống phanh lại, nhưng sắc mặt trắng bệch — xe không có bất kỳ phản ứng nào.

Trông thấy cách khúc cua càng ngày càng gần, Hứa Đình dùng hết toàn lực bẻ tay lái, khó khăn lướt qua lan can phòng hộ.

Phanh xe không nhạy, xe rõ ràng đã bị động qua tay chân, Hứa Đình không kịp nghĩ nhiều, vươn tay lắc tỉnh Hạ Mộ.

“Ưm?” Hạ Mộ mơ mơ màng màng dụi mắt.

“Ngoan, phanh xe chúng ta hư mất rồi, đến khu đất trống phía trước kia thì em tự mở cửa xe nhảy xuống.” Hứa Đình quay đầu nhìn cậu, “Bảo vệ tốt đầu của mình, lúc tiếp đất dùng tư thế ngồi xổm, có biết hay không?”

Hạ Mộ sốt ruột: “Anh thì sao?”

“Em nhảy xuống xong anh sẽ theo luôn.” Hứa Đình giúp cậu mở cửa xe, cảm xúc có chút luống cuống, “Mau! Không còn kịp nữa rồi.”

Hạ Mộ cởi dây an toàn ra, về mặt khẩn trương nhìn ra bên ngoài.

Xe chạy đến gần khu đất trống, Hạ Mộ liền nhắm mắt, cắn răng nhảy xuống.

Mượn lực trên mặt đất lăn vài vòng, Hạ Mộ bị ngã đến choáng váng, lại hoàn toàn chẳng quan tâm kiểm tra mình bị thương ra sao, chỉ ngồi dậy lo lắng nhìn lên chiếc xe.

Vào khúc cua tiếp theo, chiếc xe màu bạc đâm vỡ lan can bảo hộ, lật nhào rơi xuống núi.

“Hứa Đình!” Hạ Mộ trong đầu trống rỗng, nghiêng ngả lão đảo đứng lên, gần như phát điên chạy tới.

Cũng may nhìn thấy hắn ở trong bụi cỏ ven đường, bằng không Hạ Mộ cảm thấy, mình chắc cũng sẽ nhảy xuống theo luôn.

“Anh không sao chứ?” Hạ Mộ dịu hấn.

Hứa Đình lắc đầu, chống người đứng lên.

“Anh...” Hạ Mộ nhìn thấy súng trong tay hắn, có chút sửng sốt.

“Đi!” Hứa Đình không có thời gian giải thích với cậu, kéo tay cậu liền chạy vào trong núi.

Trong chiếc xe màu đen có rèm che vẫn luôn theo đuôi kia liên tục đi xuống ba bốn người, cũng đuổi theo vào trong núi.

Khu vực này là khu vẫn chưa được khai phá, bình thường không có khách tham quan, cũng không có tuần cảnh trực ban, Hứa Đình kéo Hạ Mộ tìm được một con đường nhỏ, dốc sức chạy xuống chân núi.

Tiếng súng nặng nề phía sau càng ngày càng gần, nếu tiếp tục chạy nữa khẳng định sẽ có nguy hiểm, Hứa Đình mang theo Hạ Mộ, lách mình trốn vào sau một ụ đất.

Hạ Mộ chạy đến thở dốc dập, nắm chặt tay Hứa Đình gần như sắp cứng lại.

“Đừng sợ.” Hứa Đình hôn nhẹ lên trán cậu, “Có anh ở đây.”

“Bọn họ là tới tìm em sao?” Hạ Mộ hỏi.

“Không phải, nhằm vào anh mà tới.” Hứa Đình cười cười, ý bảo cậu đừng nói nữa.

Tiếng bước chân dần dần rõ ràng, Hứa Đình nhú mào, nghe loại trình độ hỗn độn này, ít nhất cũng có bốn người.

Nếu là tay không tác sát, một mình mình đánh bốn vẫn có thể có phần thắng, nhưng nếu bốn người đều có súng, rõ ràng, bị tổn hại tuyệt đối là mình.

Nhìn ra bốn phía, cách đó không xa là một bụi cỏ khô mọc quanh sườn dốc, rất cao, trước kia mình có xem qua bản đồ của sơn trang, cuối sườn dốc này, hẳn là một con sông nhân tạo.

Hứa Đình ghé vào bên tai Hạ Mộ, nhỏ giọng dặn vài câu.

“Ừm!” Hạ Mộ dùng sức gật đầu.

“Không sợ?” Hứa Đình cười khẽ.

Hạ Mộ lắc đầu, sáp qua hôn nhẹ hất.

Có lẽ là quá khẩn trương, cho nên ngược lại thành ra chết lặng, cho dù có chết, cũng không còn cái gì phải sợ.

“Anh sẽ không để cho em xảy ra chuyện.” Hứa Đình nắm chặt tay cậu, “Ngoan, chuẩn bị tốt chưa?”

“Tốt rồi!” Hạ tiểu thụ rất dũng cảm.

Hứa Đình cười cười, ánh mắt đột nhiên trở nên nguy hiểm.

Sau đó Hạ Mộ còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy hất bổng đứng lên, sau đó bên tai liền truyền đến vài tiếng súng vang lên.

“Đi!” Hứa Đình nổ súng xử lý một người phía trước gần nhất, vòng qua thất lưng ôm Hạ Mộ lăn xuống sườn dốc.

Đầu Hạ Mộ được hất bảo vệ chặt chẽ trong ngực, cảm thấy một trận trời đất đảo lộn, trong lúc tình thế cấp bách, chỉ biết ôm thật chặt hông của hắn.

Mấy người mặc đồ đen đuổi theo qua loa bắn vài tiếng súng, trơ mắt nhìn bọn hắn rời khỏi phạm vi thuận lợi để bắn súng.

Năm người đuổi theo hai người chưa đuổi tới, còn mất toi một người, sắc mặt mấy người đều âm trầm sắp nhỏ ra nước.

Hứa Đình mang theo Hạ Mộ lăn xuống sườn dốc, ngã thật mạnh vào trong sông.

“Mộ Mộ!” Hứa Đình kéo Hạ Mộ lên bờ, “Có sao không?”

Hạ Mộ lắc đầu, vẫn chưa hết hồn nhìn hắn.

“Vẫn có thể đi chứ?” Hứa Đình hỏi.

Hạ Mộ lau nước trên mặt, dùng sức gật đầu.

Bởi vì toàn bộ người ướt đầm, lúc ngã xuống lại khó tránh sẽ bị thương, hai người lần này đi rất gian nan, gần như là hao hết toàn lực, mới tìm được đường cái.

Cách đó không xa chính là trạm thu phí, mấy chiếc xe con quen thuộc đang dừng ở cửa xếp hàng, lúc vừa trông thấy, trái tim vẫn luôn luôn treo ở cổ họng của Hứa Đình, rốt cục cũng hạ xuống.

“Thiếu gia.” Người trong xe cũng đã phát hiện hai người chật vật không chịu nổi, nhanh chóng chạy tới.

Thần kinh Hạ Mộ buông lỏng, ngã vào trong lòng Hứa Đình ngất đi.

Hứa Đình theo bản năng tiếp được cậu, lại sờ thấy một tay đầy máu.

“Mộ Mộ!” Hứa Đình hoảng sợ tìm đập thiếu chút nữa dừng lại.

Em ấy bị thương khi nào, mình tại sao không biết?

“Họ Vương ở trên núi, đừng để cho gã chạy.” Hứa Đình cong gối bế Hạ Mộ lên, “Tôi đưa cậu ấy đi bệnh viện.”

Hạ tiểu thụ lần này cánh tay gãy xương, trên lưng bị đạn sượt qua, còn rơi vào trong sông lạnh như băng, mất máu rất nhiều lại hoảng sợ quá độ, mơ mơ màng màng phát sốt ba ngày liền mới tỉnh lại.

Sau khi hơi hơi mở mắt, trông thấy một thân ảnh màu đen ngồi ở bên giường.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ mơ mơ màng màng, như một chú mèo con gọi hân.

“Là anh.” Hạ Dịch xoa gương mặt cậu.

“... Anh?” Hạ Mộ tỉnh táo lại, “Hứa Đình đâu?”

“Lúc trước hân vẫn luôn coi chừng em, vừa nãy bác Hứa gọi hân về, nói là có việc.” Hạ Dịch ấn xuống cái nút gọi bác sĩ, “Em hôn mê ba ngày, tất cả mọi người sắp bị hủ chết rồi.”

Hạ Mộ thử động dậy, cảm thấy toàn thân như là đều tan ra.

“Nằm yên đi, bác sĩ nói em cần nghỉ ngơi điều dưỡng cẩn thận.” Hạ Dịch nhẹ ấn bờ vai cậu, “Em yên tâm, anh sẽ không để cho em chịu thiệt thòi suông đâu.”

“Là ai làm ?” Hạ Mộ hỏi.

“Còn có thể là ai?” Đáy mắt Hạ Dịch hiện lên một tia âm tàn, “Cũng là anh sơ sẩy, lại có thể không nghĩ tới gã sẽ ra tay trước.”

“Vương Vũ Hằng?” Hạ Mộ trong lòng trống rỗng.

Hóa ra không liên quan đến Hứa Đình, hóa ra, vẫn là bởi vì mình.

“Làm sao vậy?” Hạ Dịch nhíu mày.

Hạ Mộ không nói chuyện, hốc mắt lại đỏ bừng.

Cửa phòng bệnh được mở ra, bác sĩ giúp Hạ Mộ kiểm tra toàn thân, sau đó dặn vài câu những việc phải chú ý, liền về văn phòng kê thuốc.

“Mộ Mộ, làm sao vậy?” Hạ Dịch giúp cậu lau nước mắt trên mặt, đang êm đẹp, sao nói khóc liền khóc.

“Là em hại anh ấy.” Hốc mắt Hạ Mộ đỏ bừng, mình quả thực là ngôi sao xui xẻo, nếu không bởi vì mình, anh ấy đâu có nhiều nguy hiểm như vậy.

“... Đồ ngốc.” Hạ Dịch thở dài, “Không có chuyện gì, đừng khóc.”

“Anh, em có phải là rất tội tệ không?” Giọng Hạ Mộ khàn khàn, “Nếu, nếu anh ấy không ở bên em, có phải sẽ không có nhiều phiền toái như vậy hay không?”

Tay Hạ Dịch dừng lại.

“Anh, hay là, anh đưa em về nhà đi.” Môi Hạ Mộ run rẩy, thanh âm nhỏ đến gần như nghe không được.

“Em bỏ được?” Hạ Dịch hỏi.

Hạ Mộ lắc đầu, nước mắt rơi xuống càng nhiều.

Rõ ràng chính là chuẩn bị phải cả đời bên nhau, người tốt như vậy, làm sao bỏ được, làm sao có thể bỏ được.

“Đồ ngốc.” Hạ Dịch dùng ngón cái lau lau khuôn mặt cậu, “Không nỡ thì đừng có bỏ, thật sự thích, thì chặt chẽ nắm ở trong tay, đừng có chờ đến khi bỏ lỡ mới hối hận.”

Cảm xúc Hạ Mộ vẫn rất thấp, xoay người đem đầu vùi vào trong chăn.

Nữ điều dưỡng đưa cơm đã phối dinh dưỡng tới, Hạ Dịch ôm Hạ Mộ ngồi dậy, để cho cậu tựa vào đầu giường.

Tay phải Hạ Mộ bị gãy xương, đành phải dùng tay trái lấy thìa.

Hạ Dịch bưng trứng hấp dứt cho cậu, kết quả còn chưa ăn được hai miếng, cửa phòng bệnh đã bị người đẩy ra.

“Hứa Đình!” Con mắt Hạ Mộ lóe sáng.

Hạ Dịch ở trong lòng buồn cười, hồi nhỏ từng nuôi một con chihuahua, mỗi lần trông thấy mình thì ánh mắt giống hệt cậu bây giờ.

END 36.

Chihuahua : tên một giống chó.

nhớ mỗi vụ bác Xuân Hinh gọi nó là “em natasa hú hù” =)))))))) cá nhân mình cực không thích giống chó này, trông cực...vô duyên =.,=

37. Chương 37: Đãi Ngộ Khác Biệt. .

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Hứa Đình coi thường Hạ Dịch, trực tiếp ôm lấy Hạ Mộ hôn sâu một cái.

Hạ Dịch bắt lực, rất thức thời rời khỏi phòng bệnh.

“... Ừm.” Hạ Mộ bị hôn thở không nổi, vì thế ra sức đẩy hắn ra.

“Em ba ngày nay làm anh sợ muốn chết.” Hứa Đình trong lòng còn sợ hãi, “Lần sau không được hôn mê lâu như vậy nữa.”

Hạ Mộ nhìn thấy vẻ mặt mỗi mặt của hắn, có chút đau lòng sờ sờ hắn: “Em xin lỗi.”

“Không sao, tỉnh lại là tốt rồi.” Hứa Đình giúp cậu kê đệm dựa, “Anh đã gọi điện thoại nói cho mẹ rồi, đợi lát nữa bà sẽ mang canh lại đây.”

“... Ba mẹ có trách em không?” Hạ Mộ rất áy náy.

“Đồ ngốc, trách em làm gì?” Hứa Đình cười véo véo cậu, “Muốn trách cũng phải là trách anh chứ, quá lơ là sơ suất.”

Hạ Mộ ôm cổ hắn, vẫn là rầu rĩ không vui.

“Được rồi, anh biết em đang nghĩ cái gì.” Hứa Đình vỗ vỗ lưng của cậu, “Ngoan, không sao mà.”

“Hứa Đình.” Hốc mắt Hạ Mộ đỏ bừng, thanh âm rất nhỏ, “Em có cái gì tốt chứ?”

Em có cái gì tốt, đáng cho anh trả giá nhiều như vậy.

“Em cái gì cũng rất tốt.” Hứa Đình ôm chặt cậu, quay đầu cắn cắn lỗ tai cậu, “Anh yêu em nhất.”

Mắt Hạ Mộ ướt át, khóe miệng lại nhin không được cong lên.

.....

Buổi chiều, mẹ Hứa hầm một nồi canh gà đen hầm sâm, đựng trong hộp mang tới.

“Á, con đột nhiên nhớ tới còn có việc, con đi trước!” Hứa tiểu công tử thấy hương vị liền muốn nôn, lăm lăm muốn chuồn đi kết quả chưa thực hiện được, đã bị một trận nhéo lỗ tai.

“Mi cũng uống hết mới được đi!” Mẹ Hứa mắt lộ ra hung quang.

“Con ghét mùi sâm!” Hứa Đình cố gắng tranh thủ một chút nhân quyền.

“Đình Đình con bây giờ trở nên một chút cũng không ngoan.” Mẹ Hứa trong nháy mắt thực thương tâm.

“Được rồi con uống.” Hứa Đình bất đắc dĩ đỡ trán, “Đừng giả bộ nữa.”

Mẹ Hứa đạt được mục đích cho nên tâm tình rất tốt, trước dùng một cái bát hình chú thỏ con đáng yêu giúp Hạ Mộ đổ một phần ra, sau đó đem toàn bộ phần còn lại đưa cho thằng con trai.

“Nhiều như vậy? !” Hứa Đình phun máu.

” Uống nhanh lên!” Mẹ Hứa hí mắt uy hiếp.

Hứa Đình cam chịu số phận, tùy tay cầm cái bát rót ra.

Mẹ Hứa rất hài lòng, đưa bát thỏ con cho Hạ Mộ.

“Cám ơn mẹ.” Hạ Mộ có chút ngượng ngùng.

“Ngoan, sau này đừng ăn đồ ăn bệnh viện, mẹ ở nhà làm cho con.” Mẹ Hứa rất đau lòng con dâu, vốn đã gầy, còn mất máu rất nhiều, thế này thì cần phải bổ bao lâu mới có thể bù lại.

“Mộ Mộ, anh giúp em mua cái mới nhất... Chào bác gái.” Hạ Dịch mới vừa vào cửa, liền trông thấy mẹ Hứa đang ngồi ở bên giường, vì thế chào hỏi.

“Hạ Dịch!” Ánh mắt Hứa Đình vụt sáng lên, “Anh ăn cơm tối chưa? !”

“... Chưa.” Hạ Dịch dọa giật mình, sao đột nhiên lại nhiệt tình như vậy?

“Thật tốt quá, mẹ của tôi đúng lúc có hầm canh, đặc biệt để lại một phần cho anh.” Hứa Đình đem bình giữ ấm nhét vào trong lòng anh, “Tuyệt đối không cần khách khí với anh em!”

“Này này!” Hạ Dịch còn chưa kịp nói chuyện, Hứa Đình đã chạy mất hình mất dạng.

Hạ Dịch không hiểu ra sao cả, cúi đầu nhìn bình canh đang ôm, lại quay đầu nhìn mẹ Hứa đang ngồi bên giường.

“... Uống đi, hầm cho cháu đó.” Mẹ Hứa vẽ mặt rất hòa ái, trong lòng lặng lẽ nhéo tai Hứa Đình.

“Cám ơn bác gái.” Hạ Dịch cười cười, thật cũng không khách khí.

Uống hết một bình canh lớn, Hạ Dịch rất nghiêm túc khen ngợi, bác gái hảo thủ nghệ. (tay nghề nấu nướng cao)

Mẹ Hứa rất hài lòng, ở trong lòng ra sức nghĩ nhà họ hàng có cô bé nào tuổi tác thích hợp hay không, chàng trai tốt như vậy, bỏ qua rất đáng tiếc nha!

Sau khi mẹ Hứa cất bước, Hạ Dịch vọt vào toilet, phun ào ào.

“Anh!” Hạ Mộ hoảng sợ, xuống giường khập khiễng chạy tới.

“Anh từ trước đến nay không ăn hành và rau thơm!” Hạ Dịch suy yếu.

“Sao không nói sớm.” Hạ Mộ giúp anh rót nước súc miệng.

“Anh dám sao, đây chính là mẹ chồng em đó.” Hạ Dịch vô lực khoát tay.

Hạ Mộ đỡ khóc đỡ cười.

.....

Bởi vì Hứa Đình gần đây bề bộn nhiều việc, cho nên thời gian nghỉ ngơi buổi tối, chỉ có Hạ Dịch ở trong phòng bệnh.

“Anh, anh ấy có thể bị nguy hiểm hay không?” Hạ Mộ chui ở trong chăn, làm sao cũng không ngủ được, trong đầu toàn là Hứa Đình.

“Sẽ không, yên tâm đi.” Hạ Dịch xoa xoa đầu của cậu, “Người nhà họ Vương gia hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc, trốn cũng không kịp.”

Vương Vũ Hằng mấy năm nay sau lưng Tôn Sở Dương đã làm không ít chuyện, vốn tính toán chờ qua hai năm nữa lông cánh đã đầy đủ, liền tìm một cơ hội để thay thế ông, lại không nghĩ tới nửa đường lại nhảy ra một Hứa Đình.

Thật ra các hạng mục của công ty nếu không xảy ra chỗ nào sơ suất, người bình thường tuyệt đối không thể tra ra cái gì, nhưng Vương Vũ Hằng trong lòng hiểu rất rõ, cái gọi là kiểm tra sổ sách chẳng qua chỉ là ngụy trang mà thôi. Là ai cũng đều có thể nhìn ra, Hứa Đình mọi chuyện đều đang nhằm vào mình, mà Tôn Sở Dương, mọi chuyện đều dung túng Hứa Đình.

Kỳ thật Vương Vũ Hằng cũng không phải người kích động, nhưng điều này cũng không có nghĩa đàn em cũng không kích động.

Trông thấy đại ca của mình bị một thằng nhãi con vắt mũi chưa sạch ứ hiếp, tiếp theo chắc chắn đến mình cũng mất thế, mấy tên đàn em của Vương Vũ Hằng sớm đã tích đầy giận dữ trong bụng.

Thay vì cứ luôn bị động như thế, chi bằng bất chấp tất cả một lần, muốn chết thì mọi người cùng nhau chết.

Vì thế mấy người thừa dịp Vương Vũ Hằng không chú ý, nửa đêm chạy ra ngoài động tay động chân vào xe Hứa Đình, để đảm bảo vạn nhất, lại phải người một đường đi theo, tính toán nếu Hứa Đình không rơi chết, liền động thủ giải quyết luôn, không nghĩ tới cho dù như vậy, lại có thể để Hứa Đình chạy trốn mất.

Việc đã đến nước này, ở D thị chờ đợi tiếp chỉ có một con đường chết, vì thế mấy người đều tự chạy trốn, sau khi Vương Vũ Hằng biết chuyện này tức giận vô cùng, giận đến thiếu chút nữa ngắt đi, đường lui của mình vốn đã sắp bố trí xong xuôi, ai ngờ cái lũ ngu đó lại có thể nửa đường đâm ra cái sọt lớn như vậy!

Giống như chim sợ cành cong liền chạy trốn tới nơi bí mật của mình, Vương Vũ Hằng biết mình nếu xuất hiện bây giờ, bất luận là nhà họ Tôn hay là nhà họ Hứa cũng sẽ không buông tha cho mình, cho nên tính toán mai danh ẩn tích thay đổi thân phận, trước cứ ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió. Ai nhờ còn chưa đợi mình xuất phát, trên báo chí lại xuất hiện lệnh truy nã mình.

Nhìn thấy ảnh chụp trên báo, Vương Vũ Hằng vừa sợ vừa giận, bị chụp cái mũ “Mưu sát không thành” đã đủ căm tức rồi, như thế nào bây giờ Hạ Vân Dương lại đập thêm một cước, chạy tới D thị tố cáo mình lừa gạt buôn bán ngược đãi trẻ em?

Vương Vũ Hằng mơ hồ cảm thấy mình giống như rơi vào một âm mưu, nhưng cụ thể là cái gì, lại không thể nói rõ.

Mà ở bên kia, cảnh sát cũng đã triển khai lục soát toàn diện.

Vương Vũ Hằng trước đây ở D thị hoành hành ngang ngược, là bởi vì sau lưng có nhà họ Tôn, mà hiện tại lại không giống ngày xưa, từ sau khi Hứa Đình xảy ra chuyện, Tôn Sở Dương đã sớm tỏ rõ thái độ, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với Vương Vũ Hằng.

Kỳ thật nhiều năm như vậy, Tôn Sở Dương đã sớm nhìn ra dã tâm của Vương Vũ Hằng, chẳng qua thái độ làm người của gã cẩn thận thận, mình vẫn luôn không nắm được nhược điểm, nếu trực tiếp xử gã, khó tránh khiến các huynh đệ không rõ chân tướng thất vọng. Lần này vừa lúc lợi dụng cơ hội này, hoàn toàn mượn cảnh sát diệt trừ gã, coi như là nhất cử lưỡng tiện.

Vương Vũ Hằng không có người đứng sau, tự nhiên là người người muốn đánh, cho dù là nhờ vả chỗ nào, đều hoàn toàn bị cắt đứt đường lui.

.....

Hạ Mộ ở bệnh viện điều dưỡng một thời gian, sau đó được Hứa Đình đón về nhà, một là tiện hơn, hai là cũng yên tâm.

Tay phải của Hạ tiểu thụ vẫn chưa khỏi, đành phải dùng tay trái xoay xoay chuyển chuyển, rất khó khăn tô vẽ bản phác họa thiết kế, trong mùa đông lạnh mà mết ra một thân mồ hôi.

“Tiểu tổ tông.” Hạ Dịch nhìn mà trong lòng không yên, “Lúc đầu anh là bởi vì em rảnh, mới để cho em dự thi, bây giờ tay bị thương thành như vậy, chúng ta đừng đi nữa nhé?”

“Anh im mồm!” Hạ Mộ hung dữ trừng anh, “Thật vất vả mới qua vòng loại, em nhất định phải đoạt giải!”

“Trẻ con không thể quá coi trọng danh lợi.” Hạ Dịch tận tình khuyên bảo.

“Ai nha anh âm ỉ muốn chết!” Hạ Mộ đẩy anh ra ngoài, “Không được vào đây nữa!”

Anh Hạ đẹp trai bị một cánh cửa chặn bên ngoài, cái mũi chua xót rưng rưng.

Vì thế trong lòng bi phần vô cùng, đây là em trai kiểu gì, không cần nữa, nhanh chóng gả đi cho xong! !

Buổi chiều ánh mặt trời rất đẹp, Hạ Dịch vì không muốn bị người ta ghét thêm, vô cùng buồn chán tản bộ trên đường phố, đi đến trung tâm thành phố cảm thấy hơi đói, vì thế muốn đi ăn một chút gì đó.

Trước mắt vừa vặn có một cửa hàng đồ ngọt, Hạ Dịch vừa mới bước vào ngồi xuống, lập tức liền có người phục vụ đưa lên menu.

“Bánh xoài.” (*) Hạ Dịch nhìn cũng không nhìn, liền thuận mồm gọi một món.

(*) cái món này chả biết dịch sao á, đại loại là một món bánh làm từ xoài trông rất tinh xảo, mình sẽ chú thích hình bên dưới, nguyên văn là bạn nào biết có thể giúp đỡ mình với nhé

“Thật xin lỗi thưa anh, chỗ chúng tôi không có.” Người phục vụ tỏ vẻ xin lỗi.

Hạ Dịch nhú mày, mở menu ra gọi mấy món điểm tâm.

Việc buôn bán của tiệm đồ ngọt rất tốt, Hạ Dịch ngại ẩm ỉ, muốn ăn xong nhanh rồi rời đi, lúc muốn tính tiền nhân viên phục vụ lại bưng lên một đĩa bánh xoài nhỏ.

“Chỗ các cậu không phải không bán sao?” Hạ Dịch buồn bực.

“Là không bán, đây là ta ông chủ của chúng tôi tự mình làm.” Nhân viên phục vụ giải thích.

“Ông chủ của các cậu?” Hạ Dịch giật mình, “Hắn họ gì?”

“Anh ấy đang ở trên lầu chờ ngài.” Nhân viên phục vụ không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại nghiêng người tránh ra một con đường.

Hạ Dịch chạy lên tầng trên, ở trước cửa phòng làm việc bình tĩnh lại, sau đó đưa tay đẩy cửa ra.

Trước cửa sổ sáng rực, cậu trai trẻ tuổi tươi cười, mang theo một chút hài hước, “Em tự tay làm món điểm tâm ngọt, anh lại có thể một miếng cũng không ăn đã chạy đi lên.”

Hạ Dịch vừa mừng vừa sợ, tiến lên một phen kéo vào trong lòng.

Vì thế bữa tối hôm nay, Hạ tiểu thụ cũng rất buồn bực, anh trai đây là lần đầu tiên tới D thị, làm sao lại có thể có bạn bè? Còn ngay cả cơm cũng không về nhà ăn.

Mẹ Hứa rất tiếc nuối, ai nha mất đi một thằng con ăn canh.

“Trên mặt đều là tro bút chì.” Hứa Đình nhìn Hạ Mộ vừa bực mình vừa buồn cười, “Anh không phải bảo em buổi chiều nghỉ ngơi thật tốt, sao lại chạy đi vẽ tranh?”

“Ngủ không được.” Hạ Mộ ngẩng mặt lên, để Hứa Đình giúp mình lau.

“Cơm nước xong không được vẽ nữa!” Hứa Đình đem thìa đưa cho cậu, “Bản thảo thiết kế của em đã đẹp lắm rồi.”

“Không được, em nhất định phải đoạt giải!” Hạ Mộ thực kiên trì.

“Vì sao a?” Hứa Đình khó hiểu, bình thường không phải rất khinh thường những cuộc thi đấu này sao, như thế nào lần này kiên trì như vậy.

Hạ tiểu thụ ở trong lòng nói thầm, chiếc nhẫn kia là dùng khi chúng ta kết hôn, đương nhiên nhất định phải đẹp nhất mới được!

“Em mặt đỏ cái gì?” Hứa Đình buồn bực.

“... Ăn canh đi.” Hạ Mộ qua loa.

“Mẹ, mẹ xem, con nói rồi, bồi bổ quá rồi!” Hứa Đình bưng cầm Hạ Mộ cho bà xem.

Mẹ Hứa khó hiểu vô cùng, tối nay là canh bí đỏ đậu xanh, chẳng lẽ không phải là rất thanh mát mới đúng sao?

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Hạ Mộ quả nhiên lại nhốt mình vào phòng thiết kế.

“Mộ Mộ.” Hứa Đình đi vào theo.

“Làm sao vậy?” Hạ Mộ vừa gọt bút chì vừa hỏi.

“Anh bận nhiều ngày như vậy, thật vất vả mới về nhà, em còn không ở bên anh.” Hứa Đình thực ai oán.

Hạ Mộ dưới tay dừng lại, quay đầu nhìn hắn.

“Tuần trăng mật a!” Hứa Đình nhấn mạnh.

Hạ Mộ đỏ mặt, đầu ra tuần trăng mật dài như vậy, khoảng cách hai người lần đầu tiên làm cái kia, rõ ràng đã rất lâu rồi!

“Bảo bối, quay về phòng ngủ đi?” Hứa Đình cợt nhả, ném bút chì của cậu lên bàn, ôm ra ngoài cửa.

“Em bị thương.” Hạ tiểu thụ cự tuyệt vô cùng vô lực.

“Ừ, anh sẽ chú ý.”

Hạ Mộ hai má đỏ bừng, ngoan ngoãn ghé vào trên vai Hứa Đình, không phản đối nữa.

Cùng là quấy rối Hạ Mộ vẽ tranh, một tên bị đập tẹt mũi, một tên lại thành công ôm được mỹ nhân về, cho nên nói anh trai và chồng, đôi ngộ quả nhiên chính là không giống nhau như vậy!

END 37.

cái món bánh xoài kia đây ạ : ngon khiếp

38. Chương 38: Đường Về . .

Một hồi ngoài ý muốn xảy ra ở sơn trang, hoàn toàn quấy nhiễu kế hoạch ban đầu của Hứa Đình, nhưng cũng mang đến hậu quả không tưởng được—— trải qua trận âm ỉ như vậy, Vương Vũ Hằng xem như hoàn toàn bị cô lập, hai bên hắc bạch đều tránh gã còn không kịp, thời kì oai phong của Vương gia năm đó, hoàn toàn sẽ không còn nữa.

“Vốn tính toán từng bước phá hủy điểm mấu chốt nhấn nại của gã, buộc gã chủ động ra tay, hiện tại xem ra không cần nữa.” Hứa Đình đưa cho Hạ Dịch một ly trà, “Phản bội Tôn gia chẳng khác nào phản bội đạo nghĩa huynh đệ, trên đầu đội cái mũ như vậy, đủ để chết gã.”

“Nhưng mà gã đang ở đâu?” Hạ Dịch nhíu mày, “Cảnh sát vẫn không tìm được, sẽ không chạy mất chứ?”

“Sẽ không.” Hứa Đình nhướn lông mày, “Tôi biết gã đang ở đâu.”

“Làm sao cậu có thể biết?” Hạ Dịch ngạc nhiên.

“Có một lần đưa Mộ Mộ đi ăn đồ ngọt, đúng lúc trông thấy Vương Vũ Hằng, lúc ấy gã cũng đang phạm tội phải trốn tránh, tôi suy nghĩ sâu xa, liền phái người theo gã một chuyến.” Hứa Đình cười cười, “Từ khi gã biến mất đến hiện tại đã hơn một tháng, người của tôi đều chăm chú ở đó, xác định gã đang ở đó.”

“Vậy cậu không nói sớm!” Hạ Dịch nổi giận dùm dùm.

Hứa Đình cười từ chối cho ý kiến, trong đáy mắt lại có chút lạnh.

Báo cảnh sát đó là tiện lợi cho gã, những tháng ngày không có tự do bốn bề bị vây khốn, ngày ngày sống trong hoảng sợ không thể chịu nổi thế này, để cho gã trải qua vài ngày cũng rất tốt nhỉ?

Huống hồ so với những đau khổ mà năm đó Tiểu Mộ phải chịu, những thứ này đã là cái gì.

Vương Vũ Hằng ở trong biệt thự lo lắng đề phòng né tránh hơn một tháng, rốt cục đợi đến khi bên ngoài sóng gió dần dần êm xuống, vì thế âm thầm sắp xếp, tính toán tìm cơ hội cả đêm bỏ chạy, trước tiên ra nước ngoài trốn một thời gian.

Quá khéo lại thành không khéo, vào cái ngày đã tính toán kĩ càng kia, cố tình trời lại mưa to như trút nước, xe đi trên đường núi, đi gian nan vô cùng.

Vương Vũ Hằng ở trong lòng chửi m* nó, lấy điện thoại di động ra muốn nhìn thời gian, tài xế bên cạnh lại đột nhiên giẫm phanh một cái.

Vương Vũ Hằng còn chưa kịp tức giận, liền phát hiện trên con đường núi cách đó không xa, một chiếc xe tải lớn đang đỗ, chắn kín đường quốc lộ.

“Ai TM lại thất đức như vậy? !” Tài xế hạ cửa kính xe, bắt mắt thò đầu ra.

Bóng đêm dày đặc như mực, ngọn núi một mảnh tối đen, tĩnh lặng có chút quỷ dị.

“Ông chủ, có muốn đi qua nhìn xem hay không?” Tài xế có chút sợ hãi.

Vương Vũ Hằng do dự một chút, nhưng mà không đợi gã đưa ra quyết định, hai chiếc Cherokee màu đen liền từ ngã rẽ phía sau phi đến, chợt sau một tiếng súng nặng nề vang lên, lốp xe xe con bị nổ, vẹo sang bên trái.

Tất cả chuyện này xảy ra thật sự quá nhanh, nhưng mà Vương Vũ Hằng dựa vào bản năng mấy năm nay đã luyện ra được, vẫn kịp phản ứng trước tiên.

“Ông, ông chủ.” Tài xế nhìn thấy súng trong tay Vương Vũ Hằng, sợ tới mức lắp bắp.

“Mày cầm miệng cho tao.” Vương Vũ Hằng hung tợn gầm nhẹ, “Đi ra ngoài!”

“A?” Tài xế thiếu chút nữa tè ra quần, “Bọn hần có súng.”

“Tao cũng có.” Ánh mắt Vương Vũ Hằng tàn nhẫn, “Tao đếm tới ba, xuống xe! Nếu không tao bắn chết mày.”

Tài xế sợ tới mức run rẩy, trong lòng biết gã vốn tâm ngoan thủ lạt, đành phải đưa tay mở cửa xe, chậm rãi đi ra ngoài.

Đèn chiếc xe tải đối diện bỗng nhiên sáng lên, chiếu rõ ràng tình hình nơi này.

Lại là một tiếng súng nặng nề, thân hình tài xế xuống xe trước nhoáng lên một cái, ngã xuống đất.

Đối phương người đông thể mạnh lại sớm có mưu tính trước, Vương Vũ Hằng biết rõ nếu cứng đối cứng, mình tuyệt đối không phải đối thủ, vì thế chỉ đành thử chạy trốn.

Đuổi tài xế xuống xe trước chỉ là để dời đi lực chú ý của đối phương, vào nháy mắt tài xế trúng đạn rồi ngã xuống, Vương Vũ Hằng xông ra khỏi cửa xe, dựa vào bóng đêm chạy vào trong rừng cây.

Trong chiếc Cherokee màu đen đi xuống vài người, lại không hề đuổi theo, chỉ trối chạt tài xế ngã trên mặt đất.

“Khi nào thì tỉnh lại?” Hạ Dịch hỏi.

“Không biết, nhưng mà đạn gây mê hiệu quả sẽ không quá lâu.” Hứa Đình cho người khiêng gã lên xe, “Đến lúc đó cùng giao cho bác Tôn tốt lắm.”

“Họ Vương sẽ không chạy mất chứ?” Hạ Dịch nhíu mày, nhìn về phía ngọn núi tối đen.

“Sẽ không, trên núi dưới chân núi đều là người của chúng ta, còn có cạm bẫy đặc biệt vì gã mà chuẩn bị, có thể chạy trốn được mới gặp quý.” Hứa Đình lau mưa trên mặt, xoay người trở lại trong xe đợi.

Quả nhiên, nửa giờ sau, một đồng người mang theo Vương Vũ Hằng chạt vật không chịu nổi từ trong rừng chui ra.

“Mày là người của ai, Hứa gia hay là Tôn gia? !” Vương Vũ Hằng nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn Hạ Dịch hỏi.

“Ha, vẫn còn có khí lực nói chuyện?” Hạ Dịch tấm tắc.

Mấy tên thủ hạ lập tức hiểu ý, vì thế Vương Vũ Hằng lại bị lôi vào trong rừng cây. (bị chơi NP, “rếp” cho tới tở =]]]])

Lúc đi ra lần nữa, thì cả người đã sưng thành đầu heo, chỉ còn một hơi hấp hối.

“Bây giờ muốn làm thế nào?” Hạ Dịch hỏi.

“Đương nhiên là giao cho bác Tôn.” Hứa Đình mở cốp sau xe, đem người trói chặt rồi ném vào, “Dù nói thế nào cũng là người của Tôn gia, cũng phải cho cái công đạo.”

“Nhưng mà lão tử vẫn chưa thảo mãn!” Hạ Dịch còn đang tức giận, tên biến thái này năm đó làm cho Tiểu Mộ thảm như vậy, bóng ma tâm lý đến tận mười mấy năm, thiếu chút nữa ngay cả cả cuộc đời cũng bị hủy diệt, làm sao có thể một trận đánh liền cho qua.

“Cho nên chúng ta mới không đem gã giao cho cảnh sát, ngồi tù đó là tiện nghi cho gã.” Hứa Đình khởi động xe, “Yên tâm đi, ném cho Tôn gia, gã mới thật sự là chỉ có một con đường chết, không chạy thoát được đâu.”

Hạ Dịch nhú mày, miễn cưỡng nhận phương pháp này.

Dù sao bất kể thế nào, coi như là đã trút được giận, hơn nữa Tiểu Mộ từ hôm nay trở đi sẽ không còn có nguy hiểm, đây mới là chuyện quan trọng nhất.

Chờ khi hai người về nhà thì mặt trời phía Đông đã ló dạng, trong hoa viên của tiểu khu, các ông cụ bác gái đang cầm cây quạt múa ương ca (một điệu múa dân gian TQ), nhìn qua rất vui vẻ.

Hạ Dịch vội vàng xông vào tắm, thay quần áo xong liền ra ngoài, cũng không nói đi đâu. (đi gặp zai =|||)

Hứa Đình nhẹ chân nhẹ tay trở lại phòng ngủ, vốn muốn lén lút lên giường, lúc mở cửa lại trông thấy Hạ Mộ đang ngồi ở bên giường, vì thế dừng lại.

“Hứa Đình!” Hạ Mộ vừa thấy hấn liền bỏ nhào qua.

“Làm sao vậy?” Hứa Đình vội vàng tiếp được cậu.

“Anh không sao chứ?” Hạ Mộ gấp đến sắp khóc lên, lôi kéo hấn nhìn khắp nơi, “Có bị thương hay không?”

“... Ai nói cho em?” Hứa Đình bất đắc dĩ, “Anh không sao, ngoan.”

Hạ Mộ ôm Hứa Đình, cảm thấy trái tim vẫn đang thỉnh thoảng đập mạnh.

Kể từ khi biết anh ấy tối nay là đi tìm Vương Vũ Hằng, đầu óc liền trống rỗng lo lắng, lại không dám gọi điện thoại sợ quấy nhiễu anh ấy, vì thế đành phải chờ đợi, một đêm này có bao nhiêu gian nan, đời này cũng không muốn lại trải qua lần thứ hai.

“Anh thật sự không có việc gì.” Hứa Đình cúi đầu hôn nhẹ cậu, “Vương Vũ Hằng đã giải quyết xong, sau này em sẽ không còn có bất kỳ nguy hiểm nào, anh cam đoan.”

“Anh... giết gã?” Môi Hạ Mộ đều trắng bệch, sợ tới mức sắp ngất đi.

“Đương nhiên không có.” Hứa Đình bật cười, đưa tay véo khuôn mặt của cậu, “Anh chỉ là giáo huấn gã một chút, sau đó liền giao cho bác Tôn.”

“Sau đó thì sao?” Hạ Mộ hỏi tới.

“Sau đó sẽ không có sau đó, gã phản bội trước, có hậu quả gì không cũng không kỳ quái, chẳng qua cái đó không liên quan đến chúng ta.” Hứa Đình ôm cậu trở lại giường, “Đồ ngốc, chồng em nào có coi thường pháp luật như vậy, sao có thể tùy tiện giết người.”

“Hứa Đình, anh sau này hoàn lương được không?” Hạ Mộ nghĩ lại mà sợ, nói chuyện có chút lộn xộn, xã hội đen một chút cũng không giống như phim, thật sự là đáng sợ!

Khóe miệng Hứa tiểu công co rút, hoàn lương?

“Hứa Đình...” Hạ Mộ lắc tay áo hấn, tội nghiệp cầu hấn.

“Như vậy a?” Hứa Đình sờ sờ cằm, mặt lộ vẻ do dự.

“Em xin anh.” Hạ Mộ gấp đến độ sắp khóc.

Tiểu thuyết là một chuyện, cuộc sống là một chuyện khác, mình chỉ cần anh ấy cả đời bình bình an an, xã hội đen gì đó, tất cả đi gặp quỷ được rồi!

Hứa tiểu công tử vẻ thật khó khăn, nói nếu không lẫn lộn trong xã hội đen liền sẽ không uy tín, nếu không uy tín, nói không chừng ở nhà ngay cả lão bà cũng sẽ không nghe lời... Ai...

“Em nghe em nghe!” Hạ Mộ ra sức gật đầu, “Cái gì em cũng nghe theo anh hết!”

“Thật sự?” Hứa Đình nhíu mày.

“Thật sự thật sự!” Gật đầu cổ sắp gãy mất.

“Gồm cả ngồi lên trên tự mình di chuyển?” Hứa Đình rên sất khi còn nóng.

“A?” Hạ Mộ trước tiên sững sờ một chút, sau đó mới kịp phản ứng hần đang nói cái gì, vì thế mặt nháy mắt đỏ bừng.

“Em xem, còn nói phải nghe lời.” Hứa Đình thở dài.

“... Em nghe.” Hạ Mộ đáp ứng, sau đó lại nhỏ giọng kháng nghị, “Đây rõ ràng chính là hai việc khác nhau!”

“Nào có, rõ ràng chính là một việc.” Hứa Đình nằm chết dí trên giường, thực vô sỉ nói bảo bối, trước thử một lần.

Hạ Mộ ủy ủy khuất khuất, ngồi ở bên giường bất động.

Hứa Đình nhìn qua so với cậu càng ủy khuất hơn, dù sao mình da mặt dày, khỏi cần để ý.

Sau ba phút giằng co, Hạ tiểu thụ rốt cục vứt bỏ chống cự, vì thế hứng thú buồn nôn của Hứa tiểu công với lão bà “tự mình di chuyển”, rốt cục thuận lợi đạt được.

Tay phải Hạ Mộ tuy rằng đã tháo băng gạc, nhưng vẫn không thể dùng lực, cho nên chỉ đành dựa vào tay trái chống trên ngực Hứa Đình, ngậy ngô di chuyển thân thể, lúc động tình, thân thể trắng nõn dần dần nhiễm một tầng màu hồng nhạt, chỗ phía sau truyền đến kích thích mang lại từng trận thoải mái đến choáng váng, cả người đều sắp vô lực.

“Bảo bối, nhanh một chút a.” Hứa Đình thở dốc, đưa tay vỗ thắt lưng trần trụi của cậu.

Hạ tiểu thụ đỏ mặt ở trong lòng dưng thẳng ngón giữa, cầm thú!

Qua một lần phóng thích, Hạ Mộ mệt đến thoát lực, ủ rũ ghé vào trước ngực Hứa Đình cũng không muốn đi xuống.

Hứa tiểu công tinh lực tràn trề lại thực tủy biết vị (ăn một lần là nghiện), một chút này đương nhiên không đủ, dứt khoát xoay người đè xuống, tự lực cánh sinh bắt đầu đợt thứ hai.

Hai chân Hạ Mộ mở rộng, bị hấn đỉnh lộng làm cho gần như thở không nổi, vì thế vừa ho khan vừa nước mắt lưng tròng nói Hứa Đình em không làm nữa .

Hứa Đình ở trong lòng gào khóc kêu, này rõ ràng chính là câu dẫn dục cự còn nghênh!

(*) dục cự còn nghênh : ra vẻ cự tuyệt nhưng rồi cũng đành đồng ý

Vì thế càng thêm phần khởi, hận không thể một ngụm nuốt Hạ Mộ vào bụng.

Ta muốn ly hôn với hần....Trong nháy mắt trước khi bất tỉnh, Hạ Mộ hữu khí vô lực nghĩ.

Sau hai lần điên cuồng, Hứa Đình rốt cục ăn no, vì thế ôm vợ đi tắm rửa, ôm thân thể trần truồng chui vào ổ chăn.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ ngược mắt lên, thực chấp nhất nhấn mạnh, “Anh sau này không được làm chuyện phạm pháp nữa!”

Hứa Đình buồn cười, nắm lấy đầu ngón tay của cậu hôn nhẹ, gật đầu đáp ứng cậu.

Đồ ngốc, kỳ thật Hứa gia mấy năm nay vẫn đang tẩy trắng, đã rất ít làm chuyện trái pháp luật rồi.

.....

Giải quyết xong Vương Vũ Hằng, Hạ Mộ dĩ nhiên là phải về trường học học tiếp, Hứa Đình sắp xếp xong chuyện của công ty, cũng cùng nhau đến trường.

“Anh không phải là đang trong kỳ thực hành xã hội sao, theo em trở về làm gì?” Hạ Mộ héch mui lên trời nói lảm bảm.

“Không có biện pháp, ai bảo anh không nữ.” Hứa Đình ôm vai cậu qua, “Cứ coi như... Anh lưu ban?”

Hạ Mộ ra vẻ người lớn, lời nói thâm thía tận tình khuyên bảo, “Trẻ con mọi nhà, phải biết vươn lên!”

Hứa Đình cười cười, nắm tay cậu cùng đi xuống máy bay.

C thị mặt trời rực rỡ, gió nhẹ nhàng thổi qua, ấm áp giống như lông vũ.

END 38.

39. Chương 39: Cuộc Thi Đáng Ghét. .

Căn nhà trọ hai người thuê trước đây vẫn vậy, Hạ Mộ nhào lên giường, duỗi tay lăn lộn qua lại.

“Dậy đi, anh thay ra giường.” Hứa Đình vỗ vỗ cậu.

Hạ Mộ bò dậy đứng ở một bên, cảm thấy vẫn là giường ở nhà thỏa mái hơn, cái ở nhà trọ này có vẻ hơi nhỏ...

A phi phi, mình mới không muốn làm chuyện gì khác!

Hạ tiểu thụ rất mất tự nhiên mặt đỏ hồng.

Lúc ăn cơm tối, hai người ăn đồ nướng trong quán ăn của trường học, đã quen ăn đồ ăn trong nhà rồi, thỉnh thoảng ăn một chút thứ khác thật ra cũng không tồi.

“Mộ Mộ, uống không?” Hứa Đình đưa bia cho cậu.

“Không cần!” Hạ Mộ kiên quyết lắc đầu, mình vừa uống liền sẽ choáng, choáng rồi nhất định sẽ bị lợi dụng!

Tần suất gần đây hai người làm càng ngày càng cao, nơi đó đau muốn chết, nhất định phải tiết chế một chút mới được!

“Em tối nay ngủ trong phòng của mình!” Hạ Mộ đẩy đẩy hấn, “Anh nghe thấy không?”

“Vì sao?” Hứa Đình bất mãn, tân hôn nồng nhiệt, vì sao phải ở riêng? !

“Sau này chúng ta một tháng làm một lần.” Hạ Mộ rất nghiêm túc đưa ra quyết định.

“Một tháng một lần?” Hứa Đình tan vỡ, “Anh sẽ nổ tung mất !”

“Vậy nổ tung đi cũng được lắm.” Hạ Mộ bất vì sở động (không phản ứng), lau miệng đi về.

“Một tuần!” Hứa Đình ở phía sau đàm phán điều kiện.

“Không được!” Hạ Mộ rất kiên quyết.

“Tám ngày!” Hứa Đình tiếp tục dây dưa.

“Có khác gì một tuần? !” Hạ Mộ hết lời.

“Đương nhiên, nhiều hơn một ngày!” Hứa Đình vươn ngón tay, nhấn mạnh tầm quan trọng của “Một ngày”.

“Hai tuần sau em phải chuẩn bị cho cuộc thi, có rất nhiều phân đoạn, phải vẽ còn phải đọc sách, thật sự không thời gian.” Lý do của Hạ Mộ rất chính đáng.

“...” Hứa Đình thở dài, cái này dường như không thể phản bác?

Đây thực sự là một cuộc thi rất đáng ghét!

Chẳng qua tuy rằng trong lòng có một chút dục cầu bất mãn như thế, nhưng Hứa Đình lần này cũng thật sự thành thật hơn rất nhiều, thật sự nhịn không được liền ôm chăm lấy hôn hai cái, những chuyện hao tổn tinh lực khác, liền giữ lại đợi lão bà thi xong rồi làm tiếp cũng được.

Cuộc thi lần này tương đối long trọng, phía bên tổ chức thậm chí còn mời ngôi sao sáng trong giới trang sức từ nước ngoài về làm giám khảo, tiền thưởng cũng hậu hĩnh vô cùng, tuyển thủ giành vị trí thứ nhất đến nỗi còn có cơ hội được đi Paris trao đổi với ngôi trường thiết kế hàng đầu, bởi vậy bắt đầu từ vòng loại, cuộc thi này sự đã bị truyền thông ồn ào huyên náo, hấp dẫn rất nhiều nhà thiết kế tham dự, mới chỉ là sơ tuyển, đã có hơn vạn người tới báo danh, qua từng vòng, còn có mười người tiến vào trận chung kết, mỗi người đều không tầm thường.

“Hứa Đình, em là người nhỏ tuổi nhất!” Hạ Mộ cầm tờ đơn trận chung kết, rất tự hào vung vẩy cho hắn xem.

“Đương nhiên, bảo bối là thiên tài.” Miệng Hứa Đình rất ngọt, ôm vợ hôn một cái.

Hạ Mộ cùng hắn dính lấy nhau nghiêng ngả buồn nôn một trận, sau đó vào lúc Hứa tiểu công vừa mới vào trạng thái hưng phấn, không lưu tình chút nào một cước đá văng, sau đó chạy tới phòng tự học đọc sách.

Trận chung kết sẽ trực tiếp cả nước, bỏ phiếu cho các tác phẩm thiết kế chỉ chiếm một phần, đến lúc đó còn sẽ có miêu tả ý nghĩ sáng tác, hỏi đáp kiến thức trang sức tận mấy phân đoạn, mình nhất định phải làm tốt chuẩn bị!

Nhưng mà ngay vào lúc Hạ tiểu thụ rất nghiêm túc làm chuẩn bị, một bài báo phỏng vấn lại lặng lẽ truyền ra.

Nội dung rất vô vị, nhưng tiêu đề lại rất hấp dẫn ánh mắt người ta.

“Em chưa từng nói qua em dùng tay trái cũng có thể thắt.” Hạ Mộ cầm tờ báo, ủy khuất hốc mắt đỏ bừng, “Bọn họ sao có thể viết lung tung chứ?”

“Ngày đó phóng viên phỏng vấn, em nói như thế nào ?” Hứa Đình ôm lấy bờ vai cậu, “Đừng khóc.”

“Y hỏi em có muốn thắt không, em nói muốn; y lại hỏi cánh tay em làm sao vậy, em nói gãy xương ; y còn hỏi em gãy xương thì phải vẽ thiết kế như thế nào, có phải tìm người gian lận hay không, em nói không có, trước đó dùng tay phải vẽ cẩn thận, sau đó dùng tay trái tô.” Hạ Mộ cay cay mũi, “Em có phải lại nói sai rồi phải không?”

“Em không có nói sai.” Hứa Đình thở dài, đưa tay ôm cậu, “Phóng viên viết này nọ đều là như thế này, chung quy muốn tìm chút mánh khéo, em lần sau chú ý là tốt rồi.”

“Vậy lần này làm sao bây giờ?” Hạ Mộ nước mắt lưng tròng, “Trên mạng tất cả mọi người đang mắng chửi em.”

“Vậy chính em nghĩ như thế nào?” Hứa Đình giúp cậu lau sạch nước mắt, “Có muốn tiếp tục nữa hay không?”

“Muốn!” Hạ Mộ gật đầu.

Một đường xông vào đến trận chung kết rất không dễ dàng, nếu là cứ buông tha như vậy, ai sẽ cam tâm chứ.

“Vậy phải kiên trì, tiếp tục đấu với bọn họ.” Hứa Đình hôn nhẹ cậu, “Anh đi tìm mấy phóng viên, để bọn họ đem chuyện thật sự viết ra, nhưng mà ngôn luận trên mạng, trong thời gian ngắn nhất định sẽ liên tục, em cứ coi thường là được rồi.”

Hạ Mộ ôm cổ của hắn cọ cọ, “Cám ơn anh.”

.....

Phần lớn những người bước vào trận chung kết lần này đều có chút lai lịch, Hạ Mộ là ngoại lệ duy nhất, không có danh khí, không có kinh nghiệm, thậm chí cũng còn chưa tốt nghiệp. Sớm đã có người trong lòng khó chịu cậu, chỉ là vẫn luôn tìm không thấy chỗ phát tiết, hiện tại mượn cơ hội này, vừa vặn phát tiết một chút bất bình trong lòng, vì thế trong vòng một đêm, ngôn luận cay nghiệt đủ loại bay đầy trời.

Hạ Mộ mặc dù nói sẽ không để ý, nhưng tâm tình khó tránh sẽ chịu ảnh hưởng, cả người đều trở nên đi xuống.

Hứa Đình sợ tâm lý cậu lại bị cái gì đó kích thích, vì thế tìm một ngày trời trong nắng ấm, mang Hạ Mộ đi ra ngoài giải sầu.

Vẫn là cái khu hoa viên đã từng đi trước đây, bởi vì là gieo trồng trong nhà kính, cho nên tuy rằng thời tiết mùa xuân hơi se lạnh, nhưng vẫn có rất nhiều loại hoa tươi nở rộ khắp nơi.

“Là nơi chúng ta hẹn hò lần đầu tiên!” Hứa Đình rất đứng đắn.

“Đó thì tính là hẹn hò cái gì.” Hạ Mộ không yên lòng than thở, tâm tình vẫn cứ rất buồn như trước.

Hứa Đình nhìn mà bất đắc dĩ, đưa tay chọc chọc khuôn mặt cậu: “Không được làm bộ mặt buồn rười rượi, cười một cái coi!”

“Cười không nổi.” Hạ Mộ một chút tinh thần cũng không có.

“Lúc đầu Hạ Dịch cho em tham gia cuộc thi, nhất định không phải là để nhìn cái bộ dạng bây giờ của em.” Hứa Đình thở dài.

“Em biết, nhưng mà thật sự rất mất hứng.” Hạ Mộ rầu rĩ, có người nào bị chửi còn có thể vui vẻ chứ!

“Nếu em luôn như vậy, anh đây sẽ không cho phép em em thi đấu nữa.” Ngữ khí Hứa Đình rất nghiêm túc.

Hạ Mộ sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn.

“Thi đấu tính cái gì, anh chỉ muốn em vui vẻ.” Hứa Đình véo mũi cậu, “Tự mình quyết định đi, có muốn tiếp tục không?”

“... Muốn.” Hạ Mộ vẫn không muốn bỏ qua.

“Vậy cười một cái.” Hứa Đình không chịu buông tha.

Hạ tiểu thụ kéo kéo khóe miệng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Hứa Đình hí mắt, cười giả như vậy!

“Em biết anh lo lắng cho em.” Hạ Mộ ôm thắt lưng hắn, “Em không sao, anh cho em một chút thời gian, em sẽ điều chỉnh được.”

Hứa Đình đáp ứng, cúi đầu hôn nhẹ cậu, “Phải dũng cảm lên, biết không?”

“Ừm!” Hạ Mộ dùng sức gật đầu.

....

Buổi tối lúc đi ngủ, Hạ Mộ tắm xong ngồi xếp bằng ở trên giường, rất buồn chán mở máy tính.

“Không được nghĩ tới cuộc thi nữa!” Hứa Đình gấp máy tính lại, xách laptop ném xuống dưới giường, xoay người đè cậu.

“Cho em xem một chút a.” Hạ Mộ ra sức vươn tay với, “Em mới vừa thấy có mail mới!”

“Mail mới cái gì.” Hứa Đình túm tay cậu về trên giường, hai ba phút đã lột sạch quần áo đè xuống, “Lão công quan trọng nhất có biết hay không?”

“Vậy chỉ cho làm một lần.” Hạ Mộ xoay đầu qua, cố gắng tranh thủ một chút quyền lợi cơ bản.

Hứa Đình trực tiếp sáp qua, hôn xuống cánh môi mềm.

Thay vì nhìn bảo bối cứ luôn rầu rĩ không vui như vậy, chi bằng làm thêm vài lần, tốt nhất là mệt đến ngủ mất, ít ra còn có thể nghỉ ngơi thật tốt. (ngụy biện =]]])

Vì thế Hứa tiểu công một đêm này dùng mãnh vô địch rất cuồng dã, đem lão bà ăn sạch từ trong ra ngoài đến mẫu vụ cũng không thừa ra, cho đến tận gần sáng mới buông tha cậu.

Hạ Mộ quả nhiên mệt đến không chịu được, lúc tắm rửa cũng ngủ mất, cho đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh lại, sau đó cũng rất tức giận, một chút cũng không biết tiết chế!

“Bảo bồi ăn chút gì đi.” Hứa Đình rất đúng lúc đưa cho cậu một chén canh sên trên hầm. (không biết sên trên là cái gì luôn :())

Mùi thơm ngon của bát canh xông vào mũi, bụng Hạ Mộ thăm thì kêu, vì thế rất không cốt khí vươn tay tiếp nhận chén canh.

“Ăn hết xong, anh đưa em đến trung tâm gây trồng?” Hứa Đình giúp cậu gạt tóc, “Nghe nói có hoa hồng rực rỡ, còn có bách hợp màu xanh da trời!”

“Được a.” Hạ Mộ vui vẻ đáp ứng, sau đó liền quên hết chuyện tức giận!

Hứa Đình trong lòng trong lặng lẽ nghĩ, vợ của mình, là người dễ dỗ dành nhất trên đời!

END 39

40. Chương 40: Kết Cục

Có Hứa Đình ở bên, tâm tình Hạ Mộ tốt lên không ít, dứt khoát vứt trận đấu qua một bên không nghĩ nữa, cho đến tận trước trận chung kết ba ngày mới về nhà.

Hai người vừa mới vào cửa, Hứa Đình đã bị một cuộc gọi của giáo sư gọi đi, vì thế Hạ tiểu thụ rất nhàm chán mở máy tính ra, cầm quả táo vừa cắn vừa mở hòm thư, thuận tay click mở cái mail mấy ngày trước kia, phát hiện hóa ra là một bản thỏa thuận ban tổ chức cuộc thi gửi tới.

Nhìn xuống hai dòng, Hạ Mộ có chút sửng sốt, sao còn có thể có điều khoản như vậy?

Kỳ thật trong lòng biết rất rõ kiểu trận đấu thế này, chắc chắn đều sẽ có chỗ không công bằng, nhưng vẫn không nghĩ tới, thế mà lại sẽ có loại quy định này.

Cặp nhãn này là mình muốn tặng cho anh ấy làm quà, sao có thể đem bản quyền bán cho người khác, thế nhưng cuộc thi này quả thật rất quan trọng, thật vất vả mới đi đến bước này, hiện tại bỏ qua, cho dù thế nào cũng không thể cam tâm.

Thời gian từng chút qua đi, Hạ Mộ đấu tranh nội tâm hai giờ, cuối cùng đưa ra quyết định, thay giày ra ngoài.

Vì thế chờ lúc Hứa Đình về nhà thì nhìn thấy chính là gian phòng trống rỗng, và máy tính vẫn đang mở.

Trang chủ của máy tính là bài tin của cuộc thi lần này, Hứa Đình nhíu mày, lấy điện thoại di động ra gọi cho Hạ Mộ.

Phòng khách truyền đến tiếng chuông quen thuộc, Hứa Đình đi ra ngoài nhìn, di động của Hạ Mộ đang để trên ghế sa lon, căn bản là không có mang ra ngoài.

Sẽ không phải là thấy bài viết phản đối nào đó, lại bị kích thích chứ?

Hứa Đình trong lòng chợt lạnh, xoay người chạy ra khỏi cửa phòng, lại không nghĩ rằng mới vừa chạy đến cửa tiểu khu, liền trông thấy Hạ Mộ ủ rũ đi vào.

“Em đi đâu vậy?” Hứa Đình nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí hơi có chút trách cứ.

“Em đi tìm ban tổ chức cuộc thi lần này.” Hạ Mộ ngẩng đầu nhìn hắn, “Hứa Đình, em bỏ cuộc rồi.”

Hứa Đình sửng sốt, bỏ cuộc?

Lúc trước có bao nhiêu coi trọng cuộc thi này, thế son sắt nói với mình phải kiên trì, sao đột nhiên lại buông bỏ toàn bộ?

Mặc dù mình cũng từng nói muốn cho em ấy rút khỏi, nhưng kỳ thật ở chỗ sâu trong lòng, vẫn là hi vọng em ấy có thể bất chấp những bịa đặt đồn nhảm bên ngoài, luôn luôn kiên trì đi đến bước cuối cùng.

Bây giờ nghe thấy em ấy bỏ cuộc, trong lòng không phải không thất vọng, nhưng cũng không nỡ nói gì em ấy, Hứa Đình chỉ khe khẽ thở dài, còn chưa kịp nói chuyện, Hạ Mộ lại cướp lời trước hẳn.

“Em không phải bởi vì người khác nói lung tung, bị áp lực mới bỏ cuộc.”

“Vậy em là vì sao?” Hứa Đình kinh ngạc, không phải bởi vì lời đồn đãi bịa đặt, vậy còn có lý do gì, có thể khiến cho em ấy bỏ qua một cuộc thi quan trọng như vậy?

“Muốn tham gia trận chung kết nhất định phải ký thỏa thuận, đem bản quyền tác phẩm giành được giải thưởng bán cho nhà tài trợ.” Hạ Mộ dẩu dẩu môi, “Em mới không muốn bán!”

“Vì sao?” Hứa Đình không kịp phản ứng.

“Nhấn chúng ta dùng để kết hôn, vì sao phải bán cho người khác.” Hạ Mộ đỏ mặt, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, “Toàn bộ thế giới đều chỉ có thể có một đôi!”

Hứa Đình kinh ngạc: “Cho nên là bởi vì lý do này, em mới bỏ qua?”

“Bằng không thì vì cái gì?” Hạ Mộ khịt khịt mũi, tay dứt vào túi quần đi về, “Cái đó là em muốn tặng cho anh, người khác đeo giống vậy, em sẽ không vui!”

“Mộ Mộ.” Hứa Đình đuổi theo hai bước, từ phía sau vòng tay ôm lấy cậu, trong lòng ấm áp đến sắp nở hoa.

Bao nhiêu người chen chúc sứt đầu mẻ trán cũng không tham gia được cuộc thi, thế nhưng em ấy lại vì một cái lý do như vậy mà bỏ qua?

“Đồ ngốc.” Hứa Đình có chút thương tiếc hôn nhẹ cậu, “Không tiếc nuôi sao?”

“Đương nhiên tiếc nuôi !” Hạ Mộ ủ rũ, “Chẳng qua nếu bản thiết kế của em bị cầm buôn bán, em sẽ càng tiếc nuôi, cho nên quên đi, không tham gia thì không tham gia, cuộc thi cũng không phải chỉ có lần này! Không đi được Paris thì không đi, cùng lắm thì sau này tự em xin trường học!”

Nhìn thấy bộ dáng tức giận của cậu, Hứa Đình bật cười, khom lưng ôm cậu vào trong lòng.

“Paris thì tính cái gì, đợi cho đến khi em tốt nghiệp đại học, em muốn đi đâu anh đều đưa em đi.”

“Thật sao? Vậy em đây muốn đi hành tinh Namek (*).” Hạ tiểu thụ nhanh chóng đưa ra yêu cầu.

(*) hành tinh Namek chính là cái hành tinh màu xanh trong truyện Bảy viên ngọc rồng, quê hương của đại ma vương Piccolo và rất nhiều người nữa ㄟ =))))))))))

“...” Hứa Đình nghẹn lời, thời điểm này nói chút lời tâm tình mới đúng đi, hành tinh Namek là cái thá gì?

Sau khi về đến nhà mở TV ra, đúng lúc đang phát thông báo về cuộc thi lần này, Hạ Mộ tắt TV đi, rất bị phần nói Hứa Đình anh mau lại đây an ủi em một chút!

“An ủi như thế nào?” Hứa Đình hỏi.

Hạ Mộ ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, vừa chuẩn bị nói hát cho ông nghe một điệu hát dân gian, cả người đã bị Hứa Đình kéo vào trong lòng, ôm chạy về phòng ngủ.

“Anh làm gì!” Hạ Mộ giãy dụa.

“An ủi em a.” Hứa Đình cởi áo, “Nào, tùy em muốn chà đạp anh ra sao thì tùy!”

“Tùy em?” Ánh mắt Hạ Mộ nháy mắt tỏa sáng, “Em đây muốn ở trên!”

“Không thành vấn đề.” Hứa Đình giúp cậu cởi quần áo.

“Thật sự?” Hạ Mộ kinh hãi, “Ý của em là, em em em ở mặt trên nha!”

“Anh biết.” Hứa Đình đáp ứng vô cùng rõ ràng, hai ba phát đã lột sạch cậu.

Mười phút sau, Hạ tiểu thụ lệ rơi đầy mặt, không phải ở trên như vậy... (em ở trên nhưng anh ở trong =))))))))))

Hứa Đình quá quen với thân thể Hạ Mộ, không bao lâu sau, đã đưa cậu đến đỉnh của ***.

Hạ Mộ sau khi phóng thích mơ mơ màng màng, theo thói quen tìm đến cái ôm ấm áp kia, nhắm mắt lại ngủ thật say.

Khi tỉnh lại, Hứa Đình đã làm xong bữa tối, ngọn đèn nhà ăn ấm áp, canh cá ngào ngạt được múc ra bát thủy tinh, đẹp đẽ giống như tác phẩm nghệ thuật.

“Hứa Đình.” Hạ Mộ đi qua ôm lấy hắn.

“Vẫn buồn bực sao?” Hứa Đình hỏi.

Hạ Mộ dẩu dẩu môi, ngẩng đầu lên hôn hắn.

Kỳ thật cũng không có cái gì quá ghê gớm, mình có anh ấy bên cạnh, đã rất hạnh phúc rồi.

Anh ấy trong lòng mình là độc nhất vô nhị, cho nên tất cả những thứ liên quan đến đoạn cảm tình này, đều nhất định phải độc nhất vô nhị mới được!

Chuông cửa leng keng vang lên, Hạ Mộ sau khi mở cửa rất kinh ngạc, sao lại là anh trai?

“Anh cũng biết em bỏ cuộc thi sao?” Hạ Mộ thử thăm dò hỏi.

“Một chút cũng không liên quan đến cuộc thi.” Hạ Dịch vỗ vỗ bờ vai cậu, “Nói cho em biết một tin tức, em phải chịu đựng!”

“Cái gì?” Hạ Mộ khấn thề.

“Ba đến rồi.” Hạ Dịch mới vừa nói xong ba chữ kia, liền trông thấy Hạ Mộ rất mất mặt run run một chút.

“Em nhìn tiền đồ của em kìa!” Hạ Dịch khinh bỉ.

“Ba tới làm gì?” Hạ Mộ trong lòng mang một chút may mắn, có lẽ... Không phải bởi vì mình?

“Ông ấy đã biết chuyện của bọn em, cố ý bay tới.” Hạ Dịch bình tĩnh đánh vỡ ảo tưởng của cậu.

“Ba làm sao mà biết được?” Hạ Mộ gần như muốn bất tỉnh, mình vẫn chưa chuẩn bị tốt a!

“Anh nói cho ba biết.” Lời Hạ Dịch nói ra rất dọa người.

“Anh anh anh...” Xen vào việc của người khác! Hạ Mộ hét lên trong lòng.

“Anh là có lòng tốt!” Hạ Dịch gõ gõ đầu cậu, “Yên tâm, anh đã đem toàn bộ mọi chuyện cường điệu lên một lần, bây giờ Hứa Đình ở trong lòng ba, chính là Ultraman cứu vớt em!”

“Vậy ba phản ứng như thế nào?” Hạ Mộ nơm nớp lo sợ hỏi.

“Không có biểu cảm gì, nói phải qua đây xem một cái.” Hạ Dịch quay đầu nhìn Hứa Đình, “Giữa trưa ngày mai, nhạc phụ cậu mời ăn cơm.”

Hứa Đình nhướn mày, vui vẻ nhận lời.

“Vậy anh đi trước.” Hạ Dịch véo véo Hạ Mộ, nắm tay, “Bình tĩnh!”

Bình em gái anh! Hạ Mộ khấn thề vô cùng, chấp tay sau lưng điên cuồng xoay quanh trong phòng.

“Được rồi, đi ăn cơm.” Hứa Đình túm cậu đến mép bàn, “Ăn no bụng mới có sức mà nghĩ cái khác.”

“Hứa Đình, nếu ba của em không đồng ý chúng ta thì làm sao bây giờ?” Hạ Mộ vừa gặm xương sườn, vừa lo lắng vô cùng.

“Sẽ không đâu.” Hạ Mộ giúp cậu múc canh.

“Em là nói nhớ đâu.” Hạ Mộ ngậm xương sườn nhìn hắn, “Anh sẽ không thỏa hiệp, đúng không?”

“Ừ.” Hứa Đình gật đầu.

Hạ Mộ cầm tay Hứa Đình, “Vậy, em cũng sẽ không thỏa hiệp!”

“Cho nên bây giờ ăn cơm đi.” Hứa Đình cười cười, “Đừng sợ, có anh ở đây.”

Trong lòng Hạ Mộ rất ấm áp, Hứa Đình thật tốt!

Vào lúc ban đêm, Hạ tiểu thụ trần trọc, cho đến sáng sớm mới ngủ, không được hai giờ, liền tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng ngồi ở trên giường dụi mắt, đúng lúc trông thấy Hứa Đình đi từ trong phòng tắm ra.

“Chào buổi sáng.” Hứa Đình vừa lau tóc vừa nói.

Hạ tiểu thụ trừng to mắt nhìn hắn, rất khó khăn nuốt nước miếng: “Anh đừng lo lắng, tính tình ba em thật ra cũng không tồi.”

“Anh không lo lắng a.” Về mặt Hứa Đình thoải mái.

“Vậy anh mặc quần lót con vịt nhỏ của em làm gì?” Hạ Mộ lau mồ hôi. (=|||||))

Hứa tiểu công sưng sốt, cúi đầu nhìn —— trên quần lót kẻ ô vuông màu hồng, rõ ràng in một con vịt nhỏ màu vàng nhạt, đây là thứ lần trước mình nổi ý xấu, mua về tặng cho lão bà.

Hạ tiểu thụ lo lắng đề phòng nhìn tiểu quần lót đáng thương của mình, cảm thấy nó sắp bị kéo căng rách ra rồi, Hứa Đình rốt cuộc là dưới trạng thái đi vào cõi thần tiên như thế nào, mới có thể lấy nó mặc vào nha, chỉ nhìn thôi cũng rất tốn sức...

Hứa tiểu công sắc mặt xanh mét, xoay người đi vào phòng tắm.

“Cẩn thận cửa!” Hạ Mộ không nhanh không chậm nói, Hứa Đình vẫn là “Bang——” một tiếng, hung hăng đập vào khung cửa.

Hạ Mộ đau khổ che mặt, quen biết anh ấy lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên trông thấy anh ấy như thế.

Thật vất vả thu thập chỉnh tề, hai người đi ra ngoài, lái xe đến quán cơm Hạ Dịch nói.

Phòng VIP số 888, quả nhiên rất phù hợp với khí chất nhà giàu của Hạ gia, chẳng qua người đàn ông trong phòng VIP nhìn qua lại rất nhã nhặn, còn đeo kính không gọng.

“Ba.” Hạ Mộ nơm nớp lo sợ.

“... Bác trai.” Chữ ‘Ba’ Hứa Đình vốn chuẩn bị tốt vòng vo trong miệng một lúc, mới nuốt trở về.

“Ngồi đi.” Ba Hạ kéo ghế bên cạnh ra, “Mộ Mộ tới nơi này.”

Hạ tiểu thụ ngoan ngoãn đi qua, trong lòng trống rỗng muốn chết.

“Hứa Đình cậu cũng ngồi đi, tôi gọi món ăn!” Hạ Dịch muốn đánh vỡ không khí giăng co.

Hứa Đình cười cười, tự mình kéo ghế ngồi ở đối diện.

“Ba —— ”

“Ăn cơm trước.”

Hạ Mộ còn chưa nói xong, đã bị Hạ Vân Dương cắt đứt, vì thế đành phải rầu rĩ im tiếng.

Bữa cơm này ăn vô cùng rối rắm, sau khi ăn xong, Hạ Vân Dương gọi Hứa Đình ở lại, để Hạ Dịch đưa Hạ Mộ xuống đại sảnh dưới lầu trước.

Hạ Mộ lo lắng vô cùng, bám vào khe cửa ra sức nhìn.

Hạ Dịch không nói gì, trực tiếp khiêng xuống lầu.

“Anh thả em xuống!” Hạ Mộ giãy dụa, “Em muốn đi nghe lén.”

“Đừng âm ỉ.” Hạ Dịch gõ đầu cậu, “Đồ ngốc, ba nếu không đồng ý, tối hôm qua đã trực tiếp đi bắt em làm sao còn sẽ có tâm tình mời ăn cơm? !”

“Ý của anh là... Ba không phản đối?” Hạ Mộ kinh ngạc, “Nhưng mà, Hứa Đình là đàn ông.”

“Đàn ông mới có thể bảo vệ em, nhân phẩm Hứa Đình tốt tính tình tốt có bối cảnh còn rất có khả năng đánh nhau, quả thực chính là một lựa chọn tốt nhất.” Hạ Dịch buông tay, ” Trước đó anh chính là nói với ba như vậy.”

Trong phòng VIP trên lầu, Hạ Vân Dương nhìn Hứa Đình, lắc đầu thở dài.

“Cháu sẽ đối tốt với em ấy.” Hứa Đình chủ động mở miệng, “Người nhà của cháu cũng rất thích em ấy.”

“Những chuyện cậu làm vì Mộ Mộ, Tiểu Dịch đều đã nói cho tôi biết.” Hạ Vân Dương nhìn qua có chút mệt mỏi, “Cho dù nói thế nào, Hạ gia chúng tôi đều thiếu cậu một ân huệ lớn.”

“Bác không nợ cháu cái gì cả.” Hứa Đình cười cười, “Cháu thích Tiểu Mộ, cho nên không sao.”

“Cậu năm nay 22, Tiểu Mộ cũng mới 19 tuổi.” Hạ Vân Dương nhìn hắn, “Loại yêu thích này, có thể kéo dài bao lâu?”

“Cả đời.” Hứa Đình không có một chút do dự.

“Nếu tôi muốn cậu buông bỏ thì sao?” Hạ Vân Dương hỏi rất dứt khoát.

“Cháu sẽ không buông bỏ.” Hứa Đình lắc đầu, “Tiểu Mộ không dễ gì mới thoát khỏi bóng ma tâm lý, cháu sẽ không để cho em ấy tiếp tục chịu kích thích.”

“Cậu đây là đang uy hiếp tôi?” Hạ Vân Dương nhíu mày.

“Cháu chỉ là ăn ngay nói thật.” Hứa Đình đối diện với ông, “Bác trai, cháu là thật sự rất thích Tiểu Mộ, xin bác cho cháu một cơ hội.”

Vẻ mặt thanh niên trước mặt vô cùng kiên định, là bộ dạng chân thành nhất.

Kỳ thật trong lòng Hạ Vân Dương hiểu rõ, người có thể vì con trai mình mà không thèm đếm xỉa đến mạng sống, sao có thể dễ dàng buông tay.

Mình lúc còn trẻ tuổi phạm phải lỗi, đã khiến cho con trai vô cớ chịu quá nhiều đau khổ, bây giờ nó thật vất vả mới bắt đầu khôi phục, mình sao có thể nhẫn tâm lại làm khó nó.

Đời này đã trải qua quá nhiều sóng to gió lớn, mong muốn trong lòng bây giờ, chẳng qua là hi vọng hai thằng con bảo bối của mình, có thể bình an trải qua cả đời mà thôi.

“Bác trai.” Hứa Đình quỳ trên mặt đất, “Coi như cháu cầu xin bác.”

Hạ Vân Dương do dự một chút, cuối cùng đưa tay kéo hắn.

Trong đại sảnh dưới lầu, Hạ Mộ sốt ruột đến khó chịu, đột nhiên nhìn thấy hai người đi xuống.

Hứa Đình chớp chớp mắt với cậu, khoe miệng tràn đầy ý cười.

Chẳng lẽ đã thu phục được? Hạnh phúc tới thật sự quá đột ngột, Hạ Mộ có chút đầu choáng mắt hoa.

Ba Hạ ở lại C thị vài ngày, sau đó cùng Hạ Dịch về nhà.

“Ba em ngày đó rốt cuộc đã nói gì với anh?” Sau khi tiễn bọn họ lên máy bay, Hạ Mộ tò mò truy vấn.

“Bác trai nói cho chúng ta thời gian ba năm.” Hứa Đình hôn nhẹ lên trán cậu, “Đợi cho em tốt nghiệp đại học, chúng ta sẽ quyết định có muốn ở bên nhau hay không, nếu khi đó còn kiên định giống như bây giờ, vậy coi như qua được.”

“Đương nhiên phải ở bên nhau.” Hạ Mộ nắm lấy tay hắn.

Ba năm tính là cái gì, cho dù là ba mươi năm, mình cũng sẽ cùng anh ấy bên nhau.

Cả đời cũng sẽ không thay đổi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Toàn văn kết thúc, cảm ơn mọi người, lệ rơi đầy mặt ~^^

~Toàn văn hoàn.

—————oOo—————

Vậy là hoàn rồi sao (*' *) cũng thấy nhanh thật hiuhiu

mới ngày nào vẫn còn chìm trong cái đồng tim hồng bay ngập trời của hai bạn trẻ thể mà nay đã phải chia tay rồi *cầu phiên ngoại*, có chút lưu luyến _

Nhưng cuộc vui nào cũng phải đến hồi kết, Lam Nhã Cư xin chân thành cảm ơn tất cả các bạn đã theo chân và ủng hộ 'Học trường nhạ bất khởi' trong suốt thời gian qua để đi đến cuối cùng, vẫn còn rất nhiều thiếu sót mong mọi người có thể bỏ qua, nếu không thể bỏ qua xin cứ trực tiếp góp ý mình sẽ rút kinh nghiệm ^^ mong rằng có thể gặp lại các bạn trong những dự án khác của nhà mình. ^^

Xin cảm ơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-truong-khong-the-treu>